LOUIS BROMFIELD

NOPŢI LA BOMBAY

Traducere de IRINA POPESCU

EDITURA ORIZONTURI

Bucureşti, 2014

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

BROMFIELD, LOUIS

Nopţi la Bombay

Louis Bromfield

NIGHT IN BOMBAY, 1940

Romanul *Nopţi la Bombay,* scris de celebrul LOUIS BROMFIELD, a cunoscut un uriaş succes chiar de la apariţie. Pe tărâmul exotic al Indiei, în strălucitoarea metropolă Bombay, se întâlnesc trei personaje cărora soarta le va rezerva o surpriză. Este vorba de Carol Halma, fostă regină a frumuseţii, obişnuită cu o existenţă lipsită de griji, fostul său soţ, Bill Wainwright, şi Buck Merrill, un vechi prieten al acestuia.

Frumuseţea răpitoare a celei de care se despărţise îl determină pe Bill să se reîndrăgostească de ea şi să o ceară din nou în căsătorie. Numai că, o relaţie specială se înfiripă între Carol şi Buck, în timp ce Bill mai speră să fie el alesul...

Cine va cuceri până la urmă inima superbei Carol?

Cu arta care l-a făcut faimos, autorul reuşeşte să realizeze un echilibru perfect între posibilitatea ca lucrurile să se sfârşească tragic şi un final fericit, ţinându-ne astfel în priză până la ultima pagină.

O capodoperă literară, printre cele mai de seamă

creaţii ale scriitorului Louis Bromfield, care, cu siguranţă, îl va încânta pe cititor.

1

Bagajele erau gata, cabina perfect aranjată. Pe puntea superioară, chiar deasupra pasarelei, el se amuza privind peştii zburători care, la fiecare unduire a valurilor, evadau din apa de culoarea jadului, se prelingeau ca nişte săgeţi de argint şi cădeau imediat în mijlocul unui nor de spumă irizată.

Era un vlăjgan cu aspect simpatic, cu umerii largi pentru care croitorul său din Hanover Street n-a avut nevoie de subterfugii. În pofida tăieturii discrete şi a şicului londonez al costumului său se ghicea dintr-o privire că era american. O vedeai mai ales din ochii albaştri, bărbia puternică, gura bine desenată şi discretele riduri în jurul ochilor. Figura sa spunea că aparţine unei lumi de jucători, de imprudenţi, care ştiu să ia partea bună a vieţii. Era tipul perfect de american descurcăreţ, mai periculos pentru el însuşi decât pentru ceilalţi.

Nu se considera un chefliu şi credea că odată cu cei treizeci de ani, vârsta nebuniilor trecuse. În fapt, era mândru de a se fi oprit la timp, de a se fi realizat. Pentru acest lucru ţinuse să-şi facă singur bagajele în loc să-l lase

pe steward să inspecteze toate sertarele din cabină şi să lase uşa şifonierului deschisă pentru a-şi demonstra că nu uitase nimic. Acest gen de ocupaţie era pentru el un exerciţiu, un soi de disciplină pe care şi-o impunea pentru a se domina şi a-şi demonstra lui însuşi că a devenit un om serios. Din acest punct de vedere îşi dădea seama că obţinuse ceea ce tatăl său în glumă denumea „caracter” şi care consta pur şi simplu în a reflecta înainte de a acţiona, de a nu te arunca cu capul înainte în orice ocazie de distracţie care se iveşte la orizont. Acest voiaj era o probă. El era ferm decis de a se comporta rezonabil, dovedind în acest fel şi tatălui său că şi-a „câştigat o conduită”.

Eroul nostru se simţea deci mulţumit. Încerca un sentiment de mândrie la care se adăuga o stare de eliberare şi prospeţime, în ciuda căldurii tot mai mari – această căldură inertă şi umedă care apasă asupra Bombay-ului şi a Mării Oman, chiar şi în sezonul de iarnă.

Eh! Da, a renunţat să mai facă nebunii! Adio, tinereţe nebună! De acum înainte era în pielea noului său personaj: un mare om de afaceri, calm, ponderat, un pic vetust pe punctul de a întreprinde un turneu în Extremul Orient, o inspectare a agenţiilor pe care societatea familială o poseda la Bombay, Singapore, Delhi, Sourabaya, la

Macassar şi la Tonkin.

„Bună ziua!”, se auzi o voce şi întorcându-se, o observă pe doamna Trollope, care se sprijinea de bastingaj, alături de el. Era o femeie uscată, dar robustă, originară din Sydney. Se îmbarcase la Londra pentru a face escală la Bombay, cu cincisprezece zile înainte de a ajunge în Australia. Nu-i mărturisise mai mult şi de altfel, lui îi era indiferent aceasta. I se dădeau cei patruzeci de ani, în pofida părului negru şi a pielii foarte puţin ofilite, care făceau din ea o femeie fără vârstă. Purta toalete costisitoare, dar toate erau puţin şifonate şi niciuna din ele nu-i venea bine. De altfel era o excelentă jucătoare de bridge şi o jucătoare de poker de prima mână.

— Bună ziua! îi răspunse el. Frumoasă dimineaţă!

— Da, întotdeauna este frumos în această ţară în acest sezon.

— Sunt nostimi acei peşti zburători!

— Da, se mulţumi să declare doamna Trollope, care nu era deloc sensibilă la spectacolele naturii. Ea aspiră o gură de aer. Simţiţi? Este mirosul Bombay-ului!

El aspiră la rândul său şi nu întârzie să distingă o mireasmă pe care o recunoscu imediat: un curios amestec de parfumuri dominate de un miros aproape imperceptibil

de peşte uscat.

— Fumul Bombay-ului.

— Da.

Dar în acest parfum se sesiza ceva cu mult mai subtil. Se regăseau o aromă de mirodenii şi de foc de lemne de jasmin şi filimică, de praf şi copra şi gustul fumului degajat din baliga de vacă, pe care o ardeau după ce fusese uscată. Şi, pentru Wainwright, puterea sa nu se oprea aici. Ea evoca în el o grămadă de amintiri tulburătoare, ieşirile, beţiile, cuceririle uşoare, nopţile extraordinare sub un cer albastru de catifea, unde stelele străluceau ca diamantele, hoinărelile în drum spre hotelul Taj Mahal după o seară petrecută într-una din grădinile suspendate de pe colina Malabar; amintirile unei imense săli de marmură albă răcoroasă care surplomba golful. Omul, care câteva clipe înainte se simţise atât de virtuos, nu se putu debarasa de un uşor sentiment de teamă. Sigur, era o mireasmă neliniştitoare, dar în acelaşi timp şocantă şi delicioasă. În ciuda căldurii, simţi un mic frison de-a lungul şirei spinării.

— Ai văzut-o pe spioană în dimineaţa asta? întrebă doamna Trollope.

— Nu.

— Nici eu. Dar nu cred că-mi va căuta compania după

scena de ieri-seară.

Bill pufni în râs.

— M-ar mira!

Începu să râdă de-a binelea, în amintirea a ceea ce se petrecuse în fumoar, cu toate că, pe moment, fusese prea şocat ca să nu ia incidentul în serios.

Spioana reuşise să se facă invitată la masa de poker, unde el stătea în compania doamnei Trollope, a micului maharajah din Jellapore, a lui Gibson, antrenorul cailor Majestăţii Sale şi a lui Joey, ordonanţa acestuia. Cu tenul său închis, aerul arogant şi diamantele sale jegoase, spioana nu întârziase să se certe cu toată lumea, mergând la un moment dat, până la a-l acuza de a fi trişat, pe micuţul Joey, băiat totuşi inofensiv şi întotdeauna un pic cherchelit. Pentru a scăpa de ea, a trebuit ca doamna Trollope să-şi piardă răbdarea şi să-i declare fără menajamente că poate să se ducă să se spânzure.

Bill revedea cu amuzament cearta între doamna Trollope, care semăna cu un foxterrier şi Baroană, care te făcea să o asemuieşti cu un bătrân pechinez decrepit. În final, micul fox înfuriat îl doborâse şi pechinezul, nemulţumit de vigoarea atacului, bătuse în retragere spre cabina sa, strângându-şi la piept poşeta, etui-ul de ţigări,

brăţările şi celelalte bagatele.

În toată scena, era totuşi un element care umbrea caracterul ei de bufonerie. În timp ce părăsea masa, cu urechile pleoştite şi traversa fumoarul, cu o legănare care făcea să-i zăngăne bijuteriile, Baroana avu dintr-odată un aer atât de nefericit, atât de abandonată de Dumnezeu şi de oameni, că Bill nu se putuse împiedica să nu aibă milă de ea. „Uite o femeie care s-a dondănit toată viaţa – gândi el. Chiar copil trebuie să fi fost pe cât de îngrozitoare, pe atât de detestabilă.

Cu toate acestea, înainte chiar ca ea să fi părăsit camera, toţi o uitaseră deja şi-şi reluaseră partida de poker.

— Credeţi că este într-adevăr o spioană? zise doamna Trollope.

— Nu, Totuşi are un pic aerul.

— Aş vrea să ştiu care i-a fost viaţa, declară doamna Trollope, cu un soi de răutate.

— Pretinde că e născută la Praga.

— Aş fi pariat că este din Europa Centrală.

— Are un accent pregnant german pentru o baroană egipteană.

Doamna Trollope râse şi-şi aprinse o ţigară. Făcu acest

gest cu o precizie şi rapiditate masculină.

— Nostimă idee să mergi la Bombay singură, numai pentru plimbare, făcu ea suflând fumul.

— Am impresia că a făcut asta toată viaţa.

— Să ştiţi că am fost de câteva ori în Egipt, dar n-am auzit niciodată vorbindu-se de ea.

— Cairo este un oraş greu de cunoscut. Mediile sociale sunt foarte închise şi ar trebui să treacă ani pentru a fi la curent cu toate intrigile.

— În orice caz, nu există baroni egipteni. Titluri nobiliare nu există în Egipt.

— Nu, doar egiptenii le cumpără de la italienii datornici.

Doamna Trollope tăcu. Era prea ocupată de spectacolul pe care-l oferea vlăjganul, ca să mai continue discuţia. Fără să-şi mai aprofundeze gândurile, Bill conchise că femeile exagerează în ura lor. Oamenii aşezaţi la masa de poker o uitaseră pe Baroană, din momentul în care silueta sa grăsuţă dispăruse, dar doamna Trollope nu dezarmase. Ea nu o va uita niciodată pe Baroană şi dacă într-o zi s-ar ivi ocazia, nu va ezita să-i joace o festă, în felul său. Din fericire, călătoria se apropia de sfârşit, pentru că pasagerii se plictiseau şi nu se mai puteau suferi.

Pe puntea din faţă, domnea activitatea obişnuită, care

precede acostarea şi Wainwright contempla tabloul, cu un uşor sentiment de regret. Atâta timp cât eşti pe un vapor, viaţa e simplă şi fără complicaţii. Oamenii nu pot să-ţi telefoneze şi nici nu există riscul să accepţi întâlniri la care nu ai niciun chef să mergi, sau să te antrenezi în escapade lipsite de interes. Aceasta ţinea de faptul că el voiajase foarte mult. Surâse şi gândi: „Este singurul loc unde nu există niciun sâmbure de îndoială”. Ştia foarte bine că odată debarcat se va băga infailibil într-o serie de aventuri fără sfârşit.

Nu s-a obosit niciodată să se gândească la darul ce-l avea de a se băga în istorii încâlcite, ba mai mult să vină în întâmpinarea lor. Acesta era probabil şi motivul pentru care, de la o vreme, îşi câştigase reputaţia de „oaie neagră”.

Sub ochii săi, mateloţii *goani,* înfăşurau frânghiile, deschideau panourile calelor, roteau manetele troliurilor, trăgeau cablurile ce făceau un zgomot de fierărie. Retraşi în spatele unei bariere, levantini, trei sau patru scoţieni, prea zgârciţi pentru a călători cu clasa întâia sau a doua, câţiva studenţi hinduşi, negri şi uscaţi ca nişte corbi împopoţonaţi cu ochelari, un grup de musulmani care-şi lăsaseră barbă pentru a arăta că veneau de la Meca, toţi

pasageri de clasa a treia, stăteau în plină căldură şi priveau apărând din ceaţă, centurile nedefinite ale insulelor de coastă.

— Uf, făcu doamna Trollope, nimeni nu mă va mai putea obliga să ascult, „Alone”.

Wainwright începu să râdă.

— Îmi va lipsi micuţul nostru Jelley.

— Oh, veţi avea ocazia să-l revedeţi!

În toate serile mergeau să soarbă şampanie, în cabina maharajahului din Jellapore şi în toate serile trebuiau să asculte „Alone”, cântec sentimental, ce-l făcea pe micul om tuciuriu să izbucnească în lacrimi.

Porecla de „Jelly” (jeleu în engleză – n.t.) i se potrivea ca o mănuşă şi se răspândise în toate Indiile, cazinouri, localurile de noapte şi pe toate terenurile de curse din Europa, pe care le frecventa maharajahul.

— Pe cuvântul meu, acest disc nu-i neplăcut, dar cu condiţia să nu-l asculţi toată ziulica.

— Ştiu de ce amicul nostru Jelly se pune pe plâns de cum îl aude. Îl emoţionează şi îl face să se înduioşeze asupra propriei sale sorţi.

— De ce se poate plânge? Are tot ce-i trebuie.

— Nu. Are o predilecţie pentru, Alone” pentru că a

rămas neputincios de şase luni. El mi-a zis-o.

— Aşa deci, spuse doamna Trollope cu un râs ascuţit. Uită-te, priveşte, adăugă ea desemnând cu capătul ţigaretei un punct la orizont, iată palmierii din Djuhu şi acolo, jos, este Clephanta.

La stânga, ramuri de palmieri se degajau din ceaţă şi se balansau deasupra apei noroioase, ca într-un miraj. La dreapta, se profila silueta masivă a insulei Clephanta. În faţa acestui spectacol, Bill simţi acelaşi frison parcurgându-i corpul.

— Aveţi aerul de a cunoaşte bine Bombay-ul, remarcă el.

Ochii doamnei Trollope scânteiară. Bill ştia din experienţă ce înseamnă asta. De fiecare dată când doamna Trollope avea de gând să înceapă o istorie scabroasă, privirea i se lumina de asemenea manieră. Dar lumina se stinse aproape imediat şi pasagera se mulţumi să răspundă „Ah, da, destul de bine”, cu tonul cel mai indiferent.

Ei tăcură şi observară în tăcere ce se petrecea pe puntea inferioară.

— Care vă este numele mic? întrebă doamna Trollope după câteva clipe.

— Bill. Îmi puteţi zice aşa, dacă doriţi. Ne vom revedea cu certitudine, la Bombay.

— Poate.

— De ce nu? Ne vom întâlni fără doar şi poate... fie la Willington Club, fie la bar la Tad, fie la curse.

Ea se întoarse înspre el, dintr-o singură mişcare.

— Vreau să vă previn imediat. Dacă frecventaţi colonia engleză, nu veţi avea ocazia să mă vedeţi.

— Nu vă fie teamă. Nu fac turul lumii ca să-mi petrec timpul cu englezi, pe care nu i-aş frecventa nici la ei acasă.

— Cunoaşteţi mulţi hinduşi?

— Da, destui.

— Vă plac?

— Da. Pentru mine sunt oameni ca toţi ceilalţi.

Doamna Trollope fu absorbită câteva momente, în contemplarea apei gălbui.

— Vă amintiţi, zise ea dintr-odată. V-am spus că voi trage la sora mea. Ei bine, sora mea s-a căsătorit cu un hindus. Şi ea este australiancă prin naştere... este un motiv pentru care noi nu frecventăm prea mulţi englezi.

— Înţeleg. Cumnatul dumneavoastră... ce face? Este negustor sau profesor?

— Niciuna, nici alta. De la naştere, este Radjah. Sora mea locuieşte într-un palat pe colinele Malabar, aproape de palatul Nizam.

— Ea... s-a retras din lume?

— Da, dacă vreţi. Are o mică rentă.

Cu toată căldura care-i îngreuna gândirea, memoria i se trezi puţin câte puţin şi revăzu o frumoasă şi înaltă femeie blondă, cu forme voluptuoase şi ochi albaştri. O văzuse într-o seară la Paris, la Maxim’s. Era minunat îmbrăcată şi avea bijuterii scumpe.

— Dar o cunosc, zise el. În orice caz, am întâlnit-o... Chandrapore... Chandragor.

— Ea este... Nelly Chandragor.

— Nu-i semănaţi prea mult.

— Nu. Deloc. Nimeni nu-şi închipuie că suntem surori. Ea aduce mai degrabă cu tipul circazian... S-ar zice că descinde direct din paradisul lui Mahomed.

Ea azvârli ţigara peste bastingaj.

— Să mergem, zise ea, trebuie să mă întorc la cabină să-mi pregătesc bagajele, înainte de a veni să le ridice.

— Nu mi-aţi spus cum vă numiţi, zise Wainwright.

— Mă numesc Stitch Trollope. Am un nume caraghios, nu-i aşa? Tăietorii de lemne ai tatălui meu m-au poreclit,

când eram o copilă şi trăiam în tabăra noastră, în plină junglă. La revedere!

Bill o urmări cu privirea până când dispăru. Chiar dacă voia sau nu, Bill avea intenţia s-o revadă la Bombay. Avea în ea, ceva dur şi primitiv, care lui nu-i displăcea. Îi plăcea lipsa ei de feminitate, absenţa totală a cochetăriei. Cu ea, cel puţin, putea râde fără reticenţe, ca şi cu un bărbat.

Puntea începu să mişune de pasageri, care se aplecau peste balustradă pentru a vedea mai bine oraşul care se ivea puţin câte puţin din ceaţa căldurii, hotelul Taj Mahal, clădirea Ready Money, Yacht Club, Poarta Indiilor, vârful înverzit al colinei. Malabar cu bungalow-urile sale şi palatele maharajahilor, la picioarele cărora se înălţau Turnurile tăcerii, ca sicriele, pe care le plimbă în mijlocul invitaţilor la un banchet egiptean. În Indii, mai mult ca în alte părţi, Viaţa şi Moartea mergeau mână în mână. Bill gândi suspinând: „Astăzi plin de viaţă, mâine nimeni”. În rest, viaţa sau moartea nu aveau nicio importanţă pentru aceste suflete oacheşe, care în această lume sordidă nu posedau nici măcar o pâine şi dispăreau fără a fi mâncat niciodată pe măsura foamei lor. Da, Bombay era un oraş nemaipomenit, un oraş de roman, cu condiţia să nu-i remarci pe culi, pe femeile şi copiii care dormeau pe

trotuar sau în şanţ, în timp ce te întorceai acasă în zori, puţin obosit de o noapte de petrecere.

Cu coada ochiului, văzu venind spre el acea indiană care trecea drept o mare dansatoare. Era îmbrăcată cu un sari negru şi purta un mare număr de brăţări de argint. Avea o alură superbă. Nu mergea, părea să alunece cu supleţea unei cobre. Nu era nici tânără, nici frumoasă, dar corpul său perfect armonizat, ochii săi negri şi pielea de culoarea cameliei, atrăgeau toate privirile. În timpul voiajului, Bill avusese adeseori ocazia să o admire şi acum încerca o adevărată plăcere să o vadă îndreptându-se spre el. Această plăcere nu provenea din emoţia trezită într-un bărbat la vederea unei femei frumoase. Era altceva, ceva ce simţi în faţa unui tablou frumos sau ascultând o muzică bună. Această femeie era o operă de artă. Într-un sens, încarna toată India. Se spunea că este o dansatoare de mare talent, iar soţul său, un savant renumit din Bombay. Bill nu avea alte relaţii despre ea.

Ajuns în apropierea lui, ea-şi întrerupse meditaţia cu un surâs imperceptibil ca şi cum ar fi vrut să-i zică: „Deci, la revedere. Sper că Indiile vă vor plăcea”. Pe urmă ea se îndepărtă, învăluită în acea demnitate serenă care, în timpul întregii traversări, o ţinuse la distanţă de ceilalţi

pasageri.

La vederea acestei femei, Bill simţi cum remuşcările îl cuprind. „De această dată, gândi el, voi face tot posibilul să încerc să înţeleg un pic India şi pe hinduşi, în loc să-mi petrec timpul chefuind prin Bombay”. Bombay nu reprezenta nimic pozitiv. Nu era nici India, nici Orient, nici Occident, nu era decât un amestec de tot ceea ce se întâlneşte pe pământ.

O palmă puternică pe spinare, îl smulse din reverie şi, la ureche o voce puternică zise:. „La revedere, prietene, şi noroc!”. Era scoţianul (nu reuşi să-şi amintească numele) care poseda o agenţie de comerţ cu perle, în Birmania, un om voinic cu alură de taur, care deja începuse să se simtă acasă.

— Nu este încă ora despărţirilor, zise Bill. Vă voi revedea la barul Taj Mahal.

— Gândiţi-vă! Alerg până la magazinele Army şi Navy şi, drum! N-am făcut decât două treimi din drum. Dacă veniţi vreodată la Rangoon, daţi-mi un telefon.

— E-n regulă! Noroc!

Misionarul american din Penjab şi soţia sa, îi adresară un surâs lui Bill şi-i făcură la revedere cu mâna. Niciunul, nici altul nu-l vedeau cu ochi buni, găsind că bea prea mult,

reproşându-i în acelaşi timp că-şi petrece timpul jucând poker cu Stitch. Jelly, Joey şi Gibson, dar acum că voiajul se apropia de sfârşit şi toţi se despărţeau, ei deveniseră indulgenţi şi surâzători. Era destul de şic din partea lor. De altfel era nevoie de tipi şic care să poată trăi acolo în nord, în mijlocul pathanilor, foarte diferiţi de hinduşi, cu care, oricum era mult mai uşor să ai de-a face. Soţia pastorului surâdea şi zâmbetul său un pic timid şi privirea profundă, erau foarte umane şi emoţionante.

Deodată se întrebă, unde ar fi putut el să fi văzut un zâmbet şi o privire ca acestea. Totuşi nu credea s-o fi întâlnit pe această femeie, înainte de a pune piciorul pe vapor, şi de atunci, nu i-a acordat niciodată atenţie. Ea-i aminti deodată ceva, dar dracu’ ştie dacă putea să spună ce. Căută din ochi silueta dreaptă, rochia austeră din alpaca neagră, dar soţia pastorului se întorsese şi, aplecată peste balustradă, urmărea manevra cuterului care se aşeza paralel cu vaporul.

Bill se aplecă la rândul său. La bordul velierului se distingeau doi sau trei ofiţeri ai portului, un grup de hinduşi, în uniforme brodate cu mătase şi doi *chuprasi* în ţinută de culoare auriu şi roşu, pe jumătate îngropaţi în ghirlande de jasmint.

În mijlocul lor, se afla un tânăr ofiţer englez, cu o frumoasă ţinută. Uniforma sa de un alb imaculat, casca albă şi galoanele aurii îi puneau în evidenţă alura sa de blond. Cu sabia într-o parte, ţinea în mână două sau trei plicuri oficiale. Era mai înalt decât toţi cu un cap şi acest vlăjgan blond îi eclipsa pe ceilalţi, chiar şi pe hinduşii cu costumele lor de brocart, bijuteriile şi turbanele lor purpurii.

„Nemaipomenit, îşi zise Bill. Se ţine bine Imperiul Britanic”. În acest moment, velierul dispăru sub partea curbată a vaporului şi Bill, întorcându-se, o observă pe Baroană. Drace! Era prea târziu pentru a fugi. Se prefăcu absorbit de contemplarea peisajului, dar această şmecherie fu fără efect în efortul de a scăpa de Baroană, a cărei înţelegere se situa la nivelul grosimii pielii unui rinocer. Bill fixă pierdut silueta îndepărtată şi confuză a hotelului Taj Mahal, până când o simţi pe Baroană atât de aproape de el, încât corpul său rotunjor îl atinse pe al său. Sub efectul căldurii, ea degaja un triplu miros de mosc, transpiraţie şi tutun egiptean. Ar fi dat orice ca Baroana să se îndepărteze, dar ştia prea bine că doar o încărcătură de dinamită ar fi clintit-o. Ea rămase acolo, imobilă, ca fascinată.

— Locotenent Forsythe, zise tânărul prezentându-se. Sunt însărcinat să vă transmit complimente de la Excelenţa Sa Viceregele, domnule! El îi întinse un plic mare lui Bill. În aceeaşi măsură sunt însărcinat să vă transmit complimente şi din partea Excelenţei Sale, guvernatorul preşedinţiei din Bombay, adăugă el, dându-i un al doilea plic. Vreţi să aveţi amabilitatea să-mi daţi răspunsul la scrisoarea guvernatorului, domnule?”

— Mulţumesc, zise Bill, un pic neliniştit. El desfăcu plicul şi luă cunoştinţă de conţinutul mesajului.

Excelenţa Sa guvernatorul, îl invita la dejun, miercuri.

— Vă rog să-i spuneţi Excelenţei Sale că sunt încântat să răspund invitaţiei sale.

— Mulţumesc, zise seducătorul tânăr. Pot să fac ceva pentru dumneavoastră, domnule?

— Nu, vă mulţumesc mult. N-am nevoie de nimic. Cunosc Bombay-ul ca pe propriile mele buzunare.

— Este un loc plăcut, cu condiţia să nu fii obligat să stai aici în timpul musonului, declară locotenentul. Pentru că nu pot să fac nimic pentru dumneavoastră, mă voi retrage. El salută din nou.

— Mulţumesc încă o dată, zise Bill.

— La revedere! zise reprezentantul Imperiului Britanic şi

plecă. Baroana părea fascinată. Zâmbetul lui Al se accentua.

— Vă ţineţi bine! Scrisori de la Vicerege!

— Nu ştiu despre ce este vorba, răspunse Bill.

— Nu este niciun mesaj pentru mine? îl întrebă Baroana pe radiofonist.

— Nu, nimic.

Ea-şi mişcă de la stânga la dreapta capul, înghiţind în sec.

— *Nosthim! Nosthim!* Aştept un mesaj încă de la Aden! Mişcările sale din cap înghiţind în sec, sclipirea ochilor săi verzi, totul lăsa să se înţeleagă că radiofonistul primise mesajul şi-l distrusese, că fusese obligat să nu i-l predea niciodată, că era amestecat într-un imens complot la care lumea întreagă participa – europeni, americani, africani, hinduşi, malaysieni – toţi uniţi contra ei. Dar era în ea o expresie de sfidare ca şi cum ar fi fost sigură că-i va anihila, distrugându-i pe conjuraţi cu propriile lor arme. Al, imperturbabil, îi răspunse cu evidentă satisfacţie: „Nu veţi avea mesajul. Biroul de radio este închis”.

— *Interezant! Interezant!* repetă Baroana înainte să facă stânga împrejur şi să se îndepărteze.

— Am văzut multe, dar asta are tupeu, declară Al, după

plecarea ei. Ia te uită, adăugă el trăgându-l pe Bill de mânecă.

Ivindu-se dintr-un culoar, micul Jally se îndrepta către ei. Renunţase la compleul său cu carouri mari pe care nu-l părăsise de-a lungul călătoriei. Maharajahul şi Joey, ordonanţa sa, erau amândoi în *atenansuri* negre şi în *jodpore* imaculate. Jelly mai purta un *pugree* purpuriu şi auriu, în timp ce acela al lui Joey, era purpuriu simplu, fără niciun fel de garnitură. Ghirlande de jasmint şi filimică atârnau la gâtul maharajahului în aşa fel încât doar fruntea negricioasă şi ochii săi vicleni se vedeau din masa imensă de flori. Pentru a fi bine diferenţiat de suveranul său, Joey nu purta decât trei ghirlande subţiri în jurul gâtului. El era încă un pic cherchelit şi obrajii săi arămii aveau reflexe gri-verzui, din cauza nemâncării. Ţinea capul în jos, ca un copil prins cu mâţa-n sac. Ce deveniseră cele două celebrităţi ale câmpurilor de curse din Longchamp şi Epsom, ale cazinourilor din Deauville şi de la Cannes? Ce se întâmplase cu ele?

În urma lor mergea Gibson, antrenorul de cai, un om masiv cu faţa tăbăcită, care purta un costum ţipător cu carouri şi o cravată maro.

— Uitaţi-vă, zise Al, Mama şi Tata Universului se întoarce

în cuibul său şi asta nu îi place deloc. Este a doua călătorie cu noi şi nu s-a dezbătat de la Aden.

Zâmbetul radiofonistului se lăţi şi Bill izbucni în râs. Era totuşi ceva patetic în spectacolul pe care-l crea Jelly, pe care Dumnezeu îl crease pentru a fi book-maker şi care se întorcea în Indii, ca rege.

În fiecare an, era aceeaşi istorie. În timpul sezonului rece, maharajahul revenea în sânul poporului său, care îl venera. Dragostea supuşilor săi îl obliga să petreacă două sau trei luni printre ei, să se plictisească, să-şi examineze conturile, să ofere dineuri insipide la Bombay, Delhi, Jellapore şi din când în când, pentru a-şi schimba ideile, să-şi ofere o orgie clasa întâi. Până în ultimul moment, se cramponase de genul de viaţă care-i plăcea, bând şampanie în cabina sa, ascultând şi reascultând „Alone”, la patefonul său electric. Şi acum, când nava acostase trebuia să apară în toată splendoarea sa de rege al regilor, de Tată şi Mamă a poporului său, având drept escortă pe ordonanţa sa ce se clătina şi pe antrenorul său cockney.

Al şi Bill se proptiră de bastingaj. Maharajahul ajunse în dreptul lor şi în timp ce trecea pe lângă ei, Majestatea Sa ridică capul şi făcu cu ochiul. Joey rămase imperturbabil. În timp ce Gibson încetini pasul şi le zise: „Uitaţi-vă pe chei.

Jumătate din Jollapore este aici: Dewan, cele trei soţii, moştenitorii tronului şi toată familia. Nu rataţi asta”.

Marele vapor amarase de-a lungul cheiului şi se opri, în sfârşit, după interminabila călătorie prin Canalul Mânecii cu vânturile sale, Golful Gascogne şi furtunile sale, Mediterana gri-albăstrie, Marea Roşie, fierbinte şi Marea Oman, sufocantă. Cursa se sfârşise şi şapte sute de pasageri, de toate rasele şi culorile, de toate religiile şi naţionalităţile, se înghesuiau amestecaţi, aşteptând să se repeadă pe pasarela care-i lega de oraşul prăfuit şi ars de soare. Pe chei, sute de feţe se întorceau spre vapor, cu o expresie de admiraţie şi speranţă – sute de feţe brune, cafea cu lapte, galbene sau negre, dintre care unele cu aspect bolnăvicios, aspect pe care-l dă paludismul. Spectatorii purtau veşminte de toate culorile şi stilurile, de la impecabilele uniforme albe ale croitorilor din Hanover Street până la sarongurile sordide, care abia acopereau trupurile descărnate ale culilor. Ici şi colo, în mulţime, scânteiau purpura şi aurul *Chyprasienilor* şi *pugreele* verzi şi roz ale *Rajpuţilor,* sau se întrezărea câte un turban alb şi ţeapăn al câte unui om venit din Nord. În fine, nu departe de pasarela care tocmai se lansa, se afla un grup strălucitor ca o grădină înflorită: familiile şi supuşii care

coborâseră din înălţimile lor muntoase, pentru a-l întâmpina pe Tatăl şi Mama lor, Domnul creaţiei, micul „Jelly”.

În mijlocul grupului, se detaşa o duzină de luptători Sikh, de două ori mai mari ca Jelly, îmbrăcaţi în uniforme purpurii, cu turbane aurii, ţinând în mâini lăncii cu vârf de cel puţin zece picioare înălţime. În faţa lor se agitau şi vorbeau un oarecare număr de femei îmbrăcate în sariuri de culori vii. Printre alte persoane ale grupului se remarca un bărbat împopoţonat. Dewan, fără îndoială, pe urmă un individ pipernicit, majordomul palatului şi câţiva servitori mici şi negri ca nişte prune, care erau îmbrăcaţi cu livrele bleu-azurii şi argintii.

La vederea acestui spectacol, Bill încercă din nou acel sentiment de neastâmpăr pe care Indiile i-l procurau întotdeauna. Toate acestea erau aşa de departe de Occident, de meschinăriile sale, de certurile sale, de spiritul său nesănătos de tarele sale de zece ori mai periculoase decât cele ale Orientului, pentru că ele acţionau asupra sufletului, în loc să acţioneze asupra corpului. La primul său contact cu această lume barocă, nu uita niciodată să-şi spună: „Nu mă mai întorc. Nu vreau să mă mai întorc acasă, să reiau acea viaţă insipidă”. Dar de

data aceasta, o voce interioară îi murmura: „Timpurile s-au schimbat. Ai devenit un băiat serios. Gata cu prostiile şi aventurile! De data aceasta trebuie să-ţi croieşti drumul tău. Odată cu îndeplinirea misiunii, vei lua primul vapor şi la drum, spre adevărata muncă!”

Jelly şi Joey avansară pe pasarelă. Le cam lipsea aplombul, dar reuşeau totuşi să producă o oarecare impresie de maiestuozitate. Din momentul în care apărură, un frison parcurse grupul ca o grădină strălucitoare.

Bombându-şi pieptul, luptătorii Sikh în purpuriu şi aur se puseră în gardă, ca nişte strălucitori crini roşii. Servitorii negri, cu livrele azurii şi argintii se prosternară cu faţa la pământ, ca nişte clopoţei cu corola prea umflată. Soţiile multicolore şi doamnele lor de onoare, obezul Dewan, pirpiriul majordom, îşi uniră mâinile şi se înclinară lejer, ca florile dintr-un parc, scuturate de vânt. Era modul lor de a ura bun-venit acestui stâlp al cazinourilor şi câmpurilor de curse, domnului şi stăpânului lor, Tatălui şi Mamei lor, regelui regilor, maharajahului din Jellapore, care nu prea se afla în apele sale.

Jelly, cu pasul încă nesigur, atinse extremitatea pasarelei şi se înclină la rândul său în faţa grădinii strălucitoare care-i făcea o primire atât de călduroasă

augustei sale persoane. În spatele lui, complet beat, Joey, cu mâinile împreunate, împărţea plecăciuni şi zâmbete. Impasibil, Gibson încheia cortegiul, Gibson antrenorul cockney, cu compleul său în carouri şi pălăria sa londoneză, cocoţată în vârful capului.

Primele efuziuni trecute, grădina înflorită primi o altă dispoziţie. Luptătorii Sikh, mergând ca la paradă, se separară în două grupuri. Maharajahul şi Dewan se aşezară imediat după primul, urmăriţi îndeaproape de Joey şi majordom, pe care soţiile, doamnele de onoare, servitorii, îl urmară, fără a înceta să vorbească şi să gesticuleze încontinuu. Al doilea grup de Sikh forma ariergarda şi întreaga grădină se situă la umbra clădirii vămilor.

În acelaşi moment, Bill auzi o voce familiară strigându-i: „Bună ziua, sahib! Dumneavoastră sunteţi tatăl şi mama mea, Sahib! Sunt al dumneavoastră servitor, Sahib!”

Era Silas!

Silas era un *tamili* înalt, slab şi foarte negru. Fusese convertit la creştinism. Era un bărbat frumos în ciuda aerului său de erete flămând şi, ca majorităţii boy-lor, îţi era imposibil să-i dai o vârstă. Purta înfăşurată în jurul capului o cârpă jegoasă, iar îmbrăcămintea sa kaki era

într-un astfel de hal, că te făcea să-ţi pui întrebarea dacă nefericitul Silas nu era cumva şomer de luni sau chiar de ani. Bill nu se lăsa înşelat de aparenţe. Ştia că era vorba doar de o punere în scenă, destinată să producă vechilor şi viitorilor clienţi o impresie de sărăcie lucie.

Apariţia vechiului său hamal îl făcu pe Bill să cadă într-o curioasă stare de tristeţe. Înainte de a ajunge, îşi promisese să se lipsească de hamal, cu toate că toată lumea îi spusese că este un lucru imposibil. În orice caz, îşi jurase că va face totul pentru a-l evita pe Silas care era un mincinos, hoţ, ipocrit, bârfitor şi şantajist. Silas îi scria de două ori pe an, pentru a-l anunţa că enorma sa familie – copiii, nevasta, părinţii lui, părinţii soţiei şi toţi bunicii lor – care toţi trăiau din munca lui, mureau literalmente de foame. Bineînţeles, nu trebuia să iei prea în tragic povestea necazurilor sale. Chiar el însuşi nu era prea stabil în privinţa numărului exact al copiilor săi. Odată avea unsprezece, altă dată nouă, altă dată şapte. Nu, Bill nu era fericit să-l vadă pe Silas.

— De unde ai apărut? îl întrebă pe hamal.

— Din Bombay, sahib.

— Credeam că locuieşti la Madras?

— Da, sahib, Toată familia mea locuieşte acolo... toţi

copiii mei care mor de foame şi părinţii şi bunicii...

Tocmai voia să continue enumerarea când Bill îl întrerupse cu un gest: Ştiu, ştiu. Cum ai aflat că sunt pe vapor?

— Am prieteni care lucrează în birourile Companiei de navigaţie. Lista a fost trimisă de la Londra cu avionul. V-am citit numele, sahib. Am venit să vă urez bun-venit. Dumneavoastră sunteţi tatăl şi mama mea, sahib, tatăl şi mama copiilor mei, ai nevestei mele, al părinţilor mei...

— Gata. Urmează-mă. Poţi să te ocupi de bagajele mele. O luminiţă trecu prin ochii negri ai lui Silas. În sfârşit, şi-a găsit o muncă pe măsura lui, un stăpân care era un tip cumsecade, care nu număra banii şi care nu se supăra când îi prezentai nota de la negustor. Nevastă-sa şi copiii vor avea încă un an bun în faţa lor. Slab şi suplu ca o căprioară afgană, Silas îl urmă pe Bill până la cabină.

— Bine, îi zise acesta din urmă. Te însărcinez cu bagajele mele. Nu te înhăita cu culii. Ne întâlnim pe chei.

— Eu nu mă înhăitez niciodată, declară Silas cu un surâs care-i dezveli dinţii albi.

Bill ştia ce însemna acest zâmbet. Nu era recunoştinţă. Nu exista loc pentru un astfel de sentiment la oameni ca Silas, care majoritatea timpului, nu câştigau suficient ca

să-şi satisfacă cerinţele lor şi ale cohortei de copii şi părinţi. Nu, nu era un zâmbet de satisfacţie. Silas era mulţumit de încăpăţânarea sa, mulţumit că scotocise lista pasagerilor şi forţase mâna lui Bill.

„Da, îşi zise Bill, depărtându-se în mulţime, sunt un bleg şi el o ştie. Ştie prea bine, animalul, că-l voi păstra în serviciul meu, după ce se va ocupa de bagajele mele. Oh, continuă el, zâmbind la rândul său, pot să-mi ofer acest lux!”

O observă pe Stitch care se îndrepta către el. Se schimbase în ultimul moment şi îmbrăcase un taior alb cu o tăietură splendidă, dar nu chiar imaculat. Stitch era o femeie suficient de vulgară, pe care viaţa n-o răsfăţase, dar era în ea un soi de vioiciune, care o făcea simpatică. Bill avea impresia că i se întâmplase ceva teribil în timpul existenţei sale, ceva care-i distrusese în ea tot romantismul, toată cochetăria, toată fermitatea şi, cine ştie, poate chiar toată simţirea omenească.

O nouă ţigară spânzura pe buzele sale.

— Veniţi, spuse ea. Să coborâm pe pământ şi să încercăm să ieşim cât mai repede din vamă.

Îşi făcură drum prin mulţime şi atinseră pasarela, de-a lungul căreia pasagerii alunecau unul după altul, ca

jetoanele prin forţa unui aparat de făcut mărunţiş. În momentul în care atinseră limita umbrei proiectată de suprastructura pachebotului alb, soarele se revărsă pe umerii lor, ca şi cum s-ar fi revărsat pe ei metal topit.

Pe sol, domnea o animaţie intensă. Macaralele de serviciu ale navei erau deja la lucru, golind calele de cufere şi lăzi. Implacabilul soare al Indiilor încingea armătura de ciment a cheiului, iar reverberaţia sa ardea ochii. Şirul de pasageri se opri un moment pe pasarelă, Stitch şi Bill inhalară un miros pe care-l recunoscură imediat, un amestec puţin plăcut de rânced, transpiraţie şi paciuli, parfumul caracteristic Baroanei. În acelaşi timp auziră şi vocea sa plângăreaţă: „Oh, Doamne, acest *thânâr* om m-a călcat pe picior!”

Bill se aplecă în afară şi observă omul în chestiune: un *parsi* slab ca un băţ, care era foarte jenat de incident.

Avansaţi, mormăi cineva în spatele său. N-o să ne petrecem ziua în plin soare”.

Bill simţi brusc cum mulţimea e cuprinsă de furie, care în Indii cuprinde lumea fără altă explicaţie, decât căldura sau climatul.

„Scârba!” lansă Stitch şi şirul se puse în mişcare.

Atinseră extremitatea pasarelei. Cu o indisciplină tipic

australiană, Stitch împinse una dintre barierele care canaliza mulţimea pasagerilor şi zbură drept spre clădirea vămilor pentru a se adăposti la umbră.

Un vameş eurasiatic se îndreptă spre ea.

— Atenţie, doamnă. Lada...

Fură ultimele sale cuvinte. Braţul unei macarale pivotă în aer şi se auzi rupându-se un cablu. Omul care cu o fracţiune de secundă mai înainte îi lansase un avertisment lui Stitch fusese făcut terci. Nu mai rămăsese nimic decât o mână, o biată mână ce depăşea de dedesubt lada grea ce căzuse peste el. Bill înregistra toate detaliile cu o precizie oribilă: lada în interiorul căreia se distingea un camion cu inscripţia „General Motors”, mâna care se agită convulsiv timp de o secundă înainte de a cădea inertă, ca un animal trăsnit în plină cursă, anemicul firicel de sânge curgând în praf. Pe urmă o văzu pe Stitch leşinând şi căzând pe zgură cu taiorul său alb a căreia vestă şi jupă erau murdare de sânge.

Culii veniră cu toată viteza, cu lungile lor picioare slabe şi începură să scoată strigăte care-ţi rupeau inima. Bill o ridică pe Stitch, o prinse în braţe şi urlă: „Eliberaţi terenul, bandă de neisprăviţi”. Şi în timp ce purta corpul leşinat al doamnei Trollope, revăzu deodată faţa pe care atât o

căutase în străfundurile memoriei sale, ochii scânteietori care semănau cu cei ai soţiei misionarului. Da, erau faţa şi ochii lui Homer Merrill, ale aceleia care, odată, fusese cel mai bun prieten al lui.

Intră în clădirea vămii, îşi depuse încărcătura pe una din mesele lungi, între două rânduri de valize şi strigă la un om de lângă el: „Fugi şi caută-l pe medicul carantinei”. „Ce mă mai apasă capul! gândi el, împingându-şi casca colonială de pe creştet. Este îngrozitor. Dacă ar fi făcut ca toată lumea şi n-ar fi vrut să-i depăşească, sărmanul, n-ar fi fost omorât!”

— Între Madras şi Deccan, în mijlocul provinciei Haiderabad, ploaia ţâşni fără niciun avertisment din norii grei, care veniseră să străpungă Ghata de Vest, fără a lăsa să cadă încărcătura lor umedă pe îngusta bandă de pământ, care se întindea de-a lungul Mării Oman. Este rar să întâlneşti un fals muson în plin sezon uscat, dar fenomenul se produsese, însoţindu-se mai întâi de un sentiment de eliberare. Praful gros se schimba în nori, apa se infiltra printre pietrele roşii şi forma imense bălţi, care a doua zi se uscau sub razele arămii ale soarelui neiertător, în acel moment, în timp ce ploaia cădea în torente, arborii, rugii subţiri pe care caprele şi animalele vagabonde îi

prădaseră de frunze, pământul roşu şi chiar pietrele, culii, raia, paria, negustorii bogaţi şi nevestele lor izolate în purdachuri, cu toţii resimţeau o adâncă senzaţie de uşurare şi de bucurie, asemănătoare aceleia pe care o încearcă un călător epuizat şi murind de sete când se apleacă la un izvor de apă proaspătă. Călătorii expresului Bombay-Madras coborâră geamurile pe care le ridicaseră pentru a împiedica să treacă aerul cald şi se lăsau stropiţi de ploaia pe care obloanele de alamă ale ferestrelor o transformau într-o umezeală plăcută. Dârele de praf imperceptibile, care cu puţin timp înainte brăzdau podeaua compartimentelor, se mulaseră în mici şanţuri de noroi cleios şi roşu care semăna cu sângele.

Apoi, când potopul încetă tot atât de brusc precum începuse, soarele reapăru. Senzaţia de uşurare se şterse şi îi luă locul un sentiment de indispoziţie şi teamă. Toţi aveau conştiinţa acestui lucru, culii, animalele, femeile, în venele cărora curgea de zece mii de ani sânge de hindustan. Cei trei călători europeni ai expresului se simţiră ei înşişi neliniştiţi, fără să ştie de ce. Era ceva supranatural în această furtună, în mijlocul unui sezon când n-ar fi trebuit să plouă.

Ploaia părea că readusese căldura prea puternică,

înainte de aversă, atmosfera cel puţin era uscată şi picăturile de sudoare, evaporându-se, dădeau corpurilor o răcoare relativă. Dar acum, cu acest soare metalic lovind în plin pietrele ude şi câmpurile mlăştinoase şi goale, un fel de abur se ridica din pământ şi învăluia casele, turmele, ţăranii şi chiar şi expresul, la fel ca şi vastul platou al Deccanului, toate acestea făcându-te să te gândeşti la o gigantică saună. În tren, se ridicaseră geamurile, pentru că aerul care intra era chiar mai sufocant decât cel din compartiment. În gropi, în şanţuri, apa de culoarea sângelui curgea în valuri, dar aceasta nu dură mult pentru că soarele şi pământul însetat o absorbiră repede.

Printre călători nu erau decât trei occidentali: un bărbat, un băieţel şi o femeie de douăzeci şi nouă de ani, toţi americani. Bărbatul, copilul şi un tânăr musulman se sufocau într-un compartiment de clasa a doua, fără confort. În vagonul următor, femeia călătorea în mijlocul tuturor rafinamentelor permise de climatul Indiilor. Un întreg compartiment îi era rezervat, cu obloane de aramă suplimentare pentru a împiedica praful de a se infiltra în interior, cu nenumărate ventilatoare electrice şi un mare bazin de argint, care era umplut cu gheaţă la fiecare oprire, pentru a menţine o temperatură suportabilă.

Călătoarea era însoţită de doi servitori care purtau livrelele purpuriu şi auriu ale maharajahului din Jellapore. Ei aveau misiunea să vegheze asupra ei şi să-i servească, de fiecare dată când cerea, cocktailuri de gin reci şi felii mustoase de ananas, de pepeni sau de rodii tăiate, din grămezile de fructe care erau adunate în ultimul compartiment al vagonului.

Era o femeie superbă, o blondă cu tenul delicat. Avea un corp magnific pe care nu încerca deloc să-l ascundă de privirile servitorilor săi hinduşi. Purta un halat greu, de mătase vineţie, având ca monogramă literele C.H. Brodate cu mătase roşie. Era lungită pe unul din divanele care formau bancheta, cu ochii închişi, cu capul aşezat pe perne a căror duritate era odihnitoare la această temperatură. De la începutul dimineţii ea rămăsese astfel, abătută, pe jumătate sufocată de căldură, îndrăznind cu greu să deschidă ochii sau să-şi întoarcă capul spre fereastră pentru a azvârli o privire asupra peisajului torid, sau să-şi ridice paharul întotdeauna plin, care se găsea pe o măsuţă la îndemâna sa.

Spre sfârşitul după-amiezii, când trenul terminase de traversat platoul Deccanului şi se angajase între colinele şi văile care duc la Poona, călătoarea se simţi un pic mai

bine şi chiar se ridică pentru un moment ca să privească mulţimea zgomotoasă care se îmbulzea la fiecare peron de gară, sau turmele de minuscule capre negre care treceau prin mijlocul crângurilor şi ridicau capul pentru a vedea cum trece expresul înainte de a fugi ca antilopele, sărind pe pietrele roşii şi fierbinţi.

„E cea mai murdară ţară pe care o cunosc! „Îşi zise femeia privindu-le.

Şi totuşi, iubea această ţară. Altfel de ce ar fi revenit?

Chiar imediat sub ea, una din roţile vagonului începu să facă un zgomot ciudat: „Clic! Clic! Clic!” nu înceta ea să repete monoton, iritant. „Clic! Clic! Clic!” spunea roata. „Clic! Clic! Clic!” la fiecare învârtire, fără să se înşele niciodată. „Clic! Clic! Clic!” cu o regularitate înspăimântătoare.

Ajutat de căldură, zgomotul lua în ea astfel de proporţii încât îi acapara toate gândurile. Intensitatea lui creştea cu fiecare secundă. S-ar fi zis că un ciocan bătea cu lovituri înteţite o tablă.

„Nu este singura dată când am o gură amară, gândi tânăra. N-am mai simţit niciodată asta”. Apoi, după un moment îşi zise din nou: „Este ceva adevărat, probabil, în povestea doamnei Goswani. După toate, poate am plecat

la timp!”

Apoi ea revăzu pavilionul descoperit, o construcţie fantastică dispărând sub buganvilii şi begonii, unde fratele maharajahului îi oferise un supeu. Revăzu tinerii sublocotenenţi englezi care nu găsiseră nimic mai bun de făcut pentru a se distra decât să spargă cu lovituri de picioare marile ghivece cu orhidee.

Pentru prima dată începu să-şi amintească sărbătoarea din oraş în totalitatea sa. Până când soarele începu să apună, ea rămase aşa, într-o stare de prostraţie, pe una din banchetele vagonului regal din Jellapore, într-un soi de comă provocată atât de oboseală, cât şi de alcool şi căldură. Acum revedea orchestra neagră dejazz recrutată dintre muzicanţii regimentului Sikh şi lunga scară brodată cu ghivece de flori care ducea la pavilioane. Ea revăzu corpurile goale ale dansatorilor, aureolate cu o lumină aurie şi a căror frumuseţe decadentă evoca formele lui Krishna reprezentate pe frescele palatului. Îşi aminti foarte bine că strigase: „Vreau un dansator! Vreau să-mi aduc unul la mine!” îşi aminti în acelaşi timp uniformele purpurii ale sublocotenenţilor şi mesele supraîncărcate cu şampanie şi vărul maharajahului dansând rumba cu unul dintre dansatori şi faţa îngrijorată a acestuia din urmă. Ce

nostim este să-ţi aminteşti aşa bine acea faţă! Şi venirile şi plecările furişate în grădina scăldată în clarul de lună! îşi aminti vag că în cursul seratei căzuse în mijlocul ghivecelor de flori care mărgineau scara. Ce bizar, toate aceste lucruri fără cap şi coadă!

„Da, îşi aminti ea, niciodată nu am mai făcut un asemenea chef, chiar şi în cele mai bune timpuri la New York! Asta trebuie să fie ceea ce se cheamă o adevărată orgie”.

Ea auzi din nou zdrăngănind roata vagonului şi zgomotul îi acapară toate gândurile. „Clic! Clic! Clic!?” Acesta continua să crească. Ea apăsă butonul unei sonerii şi o clipă mai apoi un servitor negru în livrea purpură şi aur, pătrunse în compartiment.

— Krishna, zise ea, şi omul se înclină şi răspunse:

— Da, memsahib!

— La prima gară, vei merge să cauţi şeful de staţie şi-l vei întreba ce se întâmplă cu această roată. Să procedeze astfel încât să înceteze zgomotul. Ai înţeles?

Între fraze, clic-clacul roţii umplea tăcerea.

— Da, memsahib, am înţeles, rosti servitorul. Voi merge să-l caut pe şeful de gară. Ea ştia că el va face tot ceea ce îi va cere. Ştia de asemenea că el o adora, nu numai

pentru că era frumoasă şi-l trata ca pe un prieten, dar îi făcuse cadou şi o bicicletă.

El ieşi şi ea căzu din nou în starea de letargie. Cu această căldură şi roată blestemată era imposibil să dormi. Lăsă să-i fugă gândurile ca într-un vis şi amintirile seratei îi reveniră şi mai clare.

Pentru a doua oară revăzu ghivecele de orhidee zburând sub cizmele tinerilor ofiţeri cu tunică roşie, şi închizând ochii, revăzu din nou frumoasa figură depravată a dansatorului gol. Îşi aminti de maniera stranie a conversaţiei pe care o avusese cu doamna Goswani sub o tufă de begonii. Doamna Goswani era o micuţă femeie din Bengal, negricioasă şi slăbuţă, una din acele intelectuale cu gesturi nervoase şi comportament neliniştit. Ea purta un sari roz-pal care-i venea bine şi care-i dădea tenului o culoare bolnăvicioasă. Vorbea engleza la perfecţie.

— Nu, domnişoară Halma, dacă vreţi să mă credeţi, spuse ea foarte serios, aţi pleca imediat fără întârziere, aşa cum Alteţa Sa a lăsat să se înţeleagă.

Îşi aminti foarte bine că-i răspunsese cu aroganţa dată de numeroasele pahare de şampanie:

— De ce aş pleca dacă n-am chef? Mă distrez bine. Nu ţin să mă întorc la Bombay.

Atunci doamna Goswani i-a atins braţul, gest pe care nu şi-l prea permit femeile hinduse.

— Ceea ce am zis este pentru binele dumneavoastră. Aceste migrene pe care le-aţi avut nu sunt fireşti.

— Este căldura de vină.

— Nu. Am văzut cazuri asemănătoare. Am cunoscut chiar o femeie care a murit.

— Cine ar avea interes să mă otrăvească? întrebă ea. Îşi aminti perfect cu tot zgomotul infernal al roţii.

Doamna Goswani, cu ochii fixaţi asupra ei, îi răspunse precipitat:

— Zenana.

Pe moment această declaraţie o îngrozi, nu pentru că ar fi crezut cele spuse de doamna Goswani, dar pentru că brusc văzu în faţa ei o fantomă, umbra tuturor acelor femei care trăiau închise în palat, care nu ieşeau niciodată decât în automobile sau trăsuri prevăzute cu obloane groase. Nu erau văzute niciodată la Jellapore şi totuşi se ghicea fără încetare prezenţa lor. Îi fu frică şi-şi aminti brusc o mulţime de detalii. Straniul servitor negru pe care-l descoperise într-o noapte în faţa uşii apartamentului pe care-l ocupa în clădirea rezervată invitaţilor; bărbatul misterios care se apropiase de ea în seara aceea, în timp

ce flecărea cu căpitanul, în fundul grădinii; fata care se prezentase la ea pentru a-i deveni servitoare şi care neputând să-i explice de unde vine, refuzase totuşi s-o părăsească. Şi oriunde se afla, orice făcea, exista impresia de a fi spionată continuu. Dintr-odată i se făcu frică de toate aceste femei, cele patru. Maharane, soţiile din Jellapore, surorile, mătuşile, tinerele fete ferecate pe care nu le văzuse niciodată şi nici nu le va vedea. Totuşi, toate aceste femei o văzuseră, era sigură, fie prin ferestrele cu grilaj ale Zenanei, fie printre perdelele unei trăsuri, sau cele ale unui Rolls Royce.

— Nu uitaţi că ele sunt nişte sălbatice, zise Goswani. Nu au nimic comun cu mine. Eu am fost în Europa. O parte dintre ele nu ştiu nici să scrie, nici să citească. Îşi închipuie a fi dreptul lor.

Micuţa bengaleză tăcu un moment, pe urmă, ca şi cum ar fi ascultat un glas interior, adăugă:

— Ele ştiu că el v-a dărui un inel şi un colier. Asta le-a făcut furioase”.

Îşi aminti cât de uimită a lăsat-o remarca doamnei Goswani. Dar dacă Zenana era la curent, toată lumea putea să fie. De altfel, cum au aflat aceste femei? De ce să-şi muncească creierul? Ştia la ce să se aştepte. Ele

ştiau tot. Când se gândea la Jelly care avea cai de curse, juca la Deauville, supa la Maxim’s sau la Savoy, era greu să-ţi imaginezi că putea să posede în Indii un harem plin de femei pe jumătate sălbatice şi geloase ca nişte tigroaice.

— Înţelegeţi, continuă doamna, Goswani, dacă aţi fi fost invitată de maharajah, le-ar fi fost frică, dar cu fratele său este altceva. Fratele este mai iubit de Zenana chiar decât maharajahul. Ele sunt geloase pe el, iar acesta nu are nici măcar posibilitatea să le pedepsească.

— Înţeleg, mă voi gândi. După care i-a mulţumit doamnei Goswani şi ambele s-au întors la pavilion, nu fără a avea timp să observe un servitor fofilându-se în spatele unui tufiş de magnolii.

Pe urmă şampania, muzica, dansul şi conversaţiile avură darul s-o facă să uite conversaţia sa cu doamna Goswani. Dar cel mai curios era că nu-şi amintea ce se petrecuse în continuare. În ciuda tuturor eforturilor, nu reuşea să-şi amintească cum şi-a părăsit gazdele, prin ce miracol se trezise într-unul din vagoanele speciale ale statului Jellapore cu accesoriile sale de argint şi elefanţii auriţi. Asta nu era numai din cauza şampaniei. Ea avea reputaţia să poată goli câte pahare voia fără a-şi pierde capul şi

aceasta, chiar la început, în timpul lui Bill. Nu, probabil că i-au dat un drog pentru a scăpa de ea. Trebuie să fi fost una dintre siluetele necurate, unul din acei servitori în slujba Zenanei. Sau poate o făcuse chiar fratele maharajahului însuşi, care voise s-o facă să părăsească Jellapore înainte de reîntoarcerea lui Jelly.

Îşi înăbuşi o dorinţă nebună de a râde: „În final, m-am cărat. Este ceva în chestia asta. Carol Halma cărându-se de la maharajah! Nu e rău!”

Deschise ochii, se aşeză cu un gest nonşalant şi trase cu urechea. Roata zdrăngănea într-un ritm mai lent. Nu mai era clic-clacul de adineauri, dar un clic... clac... clic... clac mai rar. Se ajungea la o gară. Domnul fie lăudat!

Ridică paharul care conţinea un amestec de gin şi suc de fructe, bău un gât şi se simţi mai revigorată. De fapt cel mai bun mijloc este să tratezi răul cu rău. Totuşi, cu şampanie nu reuşeşte întotdeauna. Avea prea des dimineţi neplăcute, gura cleioasă, migrene puternice. Îşi privi în mod maşinal degetele. Inelul era acolo, o frumoasă piatră rectangulară, pe care razele oblice ale soarelui care apunea, formau reflexe de un verde intens. Un gând îi veni în minte. Apăsă din nou pe sonerie.

Krishna apăru aproape imediat.

— Da, memsahib?

— Punga cu bijuterii este cu celelalte bagaje?

— Da, memsahib.

— Adu-mi-le.

Tânărul dispăru. Aranjându-şi pulpanele halatului, ea se ridică şi-şi trase lungile sale picioare cu formă perfectă. Deschise o trusă, scoase o oglindă şi se privi. Nu s-ar fi putut spune că arăta splendid, dar totuşi se găsi mai bine decât se aştepta. Era extraordinar cât putea să bea fără a-şi pierde strălucirea. „Asta cred că mi se trage de la originea mea suedeză”, gândi ea.

Înarmată cu un pieptene îşi ordonă părul blond în care se juca soarele. Apatia, dezgustul de tot, începură să se atenueze şi-şi zise: „La prima gară voi coborî ca să-mi dezmorţesc picioarele”. Trenul încetinise şi aproape nu mai avansa, dar afară, ochii nu descopereau încă decât o întindere nesfârşită de pământ roşu şi pietre a căror monotonie era întreruptă din când în când de câte o fermă izolată cu pereţii din lut roşu.

Uşa se deschise şi Krishna intră cu punga de bijuterii. Tânăra femeie i-o luă din mână şi-l concedie, după care deschise punga şi scoase fiecare bijuterie din cutiuţe. Toate bijuteriile erau la locul lor: brăţările, inelele, cerceii,

clipsurile. Toate sclipeau în mii de focuri roşii, albastre, verzi, albe, care înviorau reflexul platinei. Colierul era şi el, cu rubinele sale încastrate în montura hindusă modernă, dar greoaie şi mai curând dizgraţioasă. La întoarcerea la Paris, va schimba asta. Osterag îi va face o montură demnă de asemenea pietre. Începu să se joace cu colierul între degete în aşa fel încât rubinele fură din plin luminate de soare.

„Este totuşi nostim, gândi ea contemplând bijuteria, este nostim că mi-a dăruit inelul şi colierul, mai ales că i-am spus de la început că nu-i voi oferi nimic... doar dacă nu s-o fi întâmplat ceva aseară. Dar nu e posibil! Mi-aş fi amintit”.

Punând la loc bijuteriile, se cuibări pe banchetă şi începu să reflecteze. Poate a făcut asta numai pentru că îi plăcea să se afişeze cu femei drăguţe, în special blonde. Poate era incapabil să facă ceva unei femei! N-ar fi fost primul care să-i ofere bijuterii numai pentru a se afişa cu el, pentru a trece drept Don Juan irezistibil, în timp ce între ei n-ar fi fost nimic serios. Era totuşi caraghios s-o fi invitat la Jellapore şi să-i fi oferit bijuterii numai pentru frumuseţea gestului. Cu bogaţii *parsi* sau *khodjas* din Bombay era un pic altfel. Şi ei o acopereau cu bijuterii, dar ei voiau să se

căsătorească cu ea.

Voiau ca tot Bombay-ul, India întreagă să ştie că sunt singurii care posedă frumuseţea sa blondă. Oh! puteau în continuare să spere, niciunul nu-şi va atinge ţelul.

Expresul se opri de-a binelea. Prin geam, tânăra femeie observă un grup impunător de curioase căruţe hinduse pe care construcţiile statului cu liniile lor pretenţioase le dominau aşa cum preoţii graşi domină mulţimea îngenuncheată. Tânăra femeie luă o valiză pe care Krishna o pusese pe cealaltă banchetă şi scoase o fustă, o vestă de taior, o bluză şi o pereche de pantofi. Azvârli halatul rămânând superbă şi goală câteva secunde până îşi îmbrăcă fusta şi bluza. Pe urmă fu rândul pantofilor şi al vestei şi, în câteva secunde, îşi terminase toaleta.

Clic-clacul roţii încetase pentru a face loc zumzetului fără sfârşit ce se auzea de pe peron. Era un bruhaha indescriptibil, vorbăria şi vociferările unei Indii care nu se satură niciodată de călătorit, strigătele vânzătorilor de dulciuri şi apă potabilă pentru musulmani şi hinduşi, vibraţiile continue ale clopotului care semnala sosirea unui tren, pălăvrăgeala femeilor care se grăbeau să întâmpine prieteni sau rude şi peste toate astea plutea mirosul ghirlandelor ofilite de jasmint şi filimică, pe care prieteni şi

rude pline de grijă le atârnau de gâturile descărnate ale călătorilor care veneau sau plecau.

Tânăra femeie privea fără mare interes spectacolul care i se oferea, prin grilajul de aramă de la geam. O mulţime enormă şi care sporea necontenit se-nghesuia în faţa vagonului purpuriu al statului Jellapore. Toţi aceşti oameni se lipeau de vagon, urmăreau cu degetele decoraţia acestuia reprezentând elefanţi şi păuni, îşi turteau nasul de storurile de aramă pentru a descoperi identitatea augustului personaj ce se găsea în interior. Triplul miros de transpiraţie, praf şi flori ofilite nu întârzie să se infiltreze în interiorul vagonului regal. Călătoarea sună din nou, dar nici Krishna, nici alt servitor nu răspunseră la apel. Însoţit de ajutorul său, boyul plecase în căutarea şefului de gară pentru a-i vorbi de roata care zdrăngănea. Încercă să tragă storul pentru a nu mai vedea feţele curioase, care privind-o, păreau s-o dezbrace, până la a-i crea un sentiment de jenă, dar era aşa cald şi efortul atât de mare, încât renunţă la proiect. Făcu încă o tentativă de a trage storul, dar nu reuşi decât să-şi rupă o unghie lăcuită. Exasperată, lăsă să-i scape, „du-te dră!” „Nu-i nimic, voi coborî pe peron!” îşi zise aproape imediat. Tot ar fi fost mai bine decât această impresie de pasăre în colivie. Ştia bine ce o

aşteaptă: toţi aceşti gură-cască se vor lua după ea, alunecând pe lângă pielea sa albă şi părul blond. Şi ce dacă, era de acum obişnuită cu acest gen de lucruri. Luă casca de plută care era agăţată deasupra divanului, şi în acelaşi moment un soi de scandal se iscă în mulţime. Oamenii se îmbrânceau, urlau, vociferau, protestau în hindustană şi mahrattă.

Doi agenţi maharatt îşi făceau drum prin mulţimea curioşilor şi distribuiau în toate părţile lovituri de bastoane şi înjurături guturale. Într-o clipă vagonul fu degajat şi tânăra femeie putu să se aşeze în linişte. Profită pentru a-şi aprinde o ţigară şi a trage un gât de gin glasat.

Nu mai trebuia decât să aştepte. Măcar dacă acest blestemat vagon ar ţine până la Bombay! Se va duce drept la hotelul Taj Mahal, va face o baie şi va coborî la bar pentru a vedea dacă în oraş nu există ceva cunoştinţe de-ale sale. Se simţea mai bine acum. Îşi regăsise vitalitatea şi începu să simtă acea stare de nerăbdare, de nervozitate, care o cuprindea întotdeauna în timpul unei călătorii prea lungi. Numai dacă aceste blestemate de trenuri hinduse nu s-ar opri cu jumătăţile de oră în fiecare gară, viaţa ar fi mult mai frumoasă!

De sub vagon se auzi zgomotul caracteristic al

ciocanelor care loveau o osie. Probabil examinau roata. Numai de-ar repara-o! Dacă acest clic-clac va dura până la Bombay, va înnebuni înainte de a ajunge.

După un timp, zgomotul încetă. Păzită de doi agenţi, mulţimea stătea la distanţă respectuoasă. Oamenii continuau să flecărească tot încercând să privească în interior, dar nu vedeau nimic. De fiecare dată când vreun curios împingea vreun spectator dintre cei doi agenţi, nefericitul primea câteva lovituri.

În timp ce trenul intra în gară, bărbatul care ocupa unul din compartimentele de clasa a doua se apropie de fereastră şi citi pe un panou numele staţiei „LEPTA”. Dedesubt stătea scris: legătura pentru Ranchipour. Spectacolul oferit de peron nu avea nimic nou pentru el. După o scurtă privire afară, se întoarse spre băieţelul care se distra frunzărind o revistă de copii.

— Vrei să-ţi dezmorţeşti picioarele, Tom?

— Cum să nu, tată! Copilul care abia depăşise nouă ani, sări de pe banchetă şi zise: Dă-mi opt *armaş* ca să cumpăr portocale.

Tatăl său ridică braţul, scotoci în buzunarul vestei albe care atârna deasupra locului său şi scoase o rupie.

— Ţine, zise el, dându-i-o fiului său. Să nu te pierzi şi să

scapi trenul.

— Nicio grijă.

Tatăl era un om de treizeci şi patru, treizeci şi cinci de ani. Avea fruntea înaltă, ochii foarte albaştri şi buze senzuale în ciuda cutei de amărăciune. Sub această înfăţişare melancolică şi resemnată se ghicea totuşi o jovialitate şi bună dispoziţie care nu cereau decât să se manifeste. În orice caz, faţa sa nu avea nimic banal, cu aceste riduri, aceste pliuri şi această bărbie care denota tărie de caracter.

Şi pe urmă, era atâta ironie şi tristeţe în privirea sa limpede.

Cum era foarte cald, el nu purta decât un sarong împrejurul şoldurilor. Era o obişnuinţă pe care o căpătase în Malaezia. Era gol până la brâu. Avea un tors musculos, poate un pic prea slab, dar admirabil proporţional. Pielea sa nu era tăbăcită de soare, avea doar o culoare ivoar care se dobândeşte după un timp îndelungat petrecut la tropice. Aprinse o ţigară şi privi din nou pe fereastră pentru a vedea unde îi este fiul.

Băiatul vorbea cu un negustor de portocale şi avea aerul că se distrează foarte bine. Vânzătorul îl apostrofă, în hindustană şi se prefăcu a pleca. Copilul nu mişcă şi

aşteptă ca acesta să revină. Atunci fu rândul copilului să vorbească. Vânzătorul, un diavol descărnat, cu pielea neagră sub îmbrăcămintea de un alb murdar, ridică braţele la cer şi repetă figura. Băieţelul nu se dădu bătut şi omul încheie acceptând o monedă, în schimbul a zece portocale. Bineînţeles că nu era rupia pe care tatăl său i-o dăduse, moneda pe care băiatul o dăduse negustorului, pentru că nu se punea problema să faci mărunţiş, dintr-o monedă aşa mare ca rupia pentru zece portocale, pe peronul unei gări a Deccanului, iar portocalele nu puteau costa atât de mult.

Tatăl surâse observând scena. Fiul său nu era născut în Orient şi nu trăise de pomană până acum. În orice caz, învăţase să negocieze. Poate că asta îi va servi mai târziu, în lumea occidentală, unde vânzătorii, deşi apăreau în altă formă, nu erau mai puţin vicleni, în schimb le lipseau francheţea şi hazul orientalilor.

„Îl mai am cu mine pentru treizeci şi şase de ore, gândi bărbatul. După aceea, nu-l voi mai vedea timp de cinci ani”. Acest gând trezi în el un dureros ecou. Pentru a-şi alunga tristeţea care-l cuprindea, se întoarse către micul hindus, care, cu o bandă pe ochi şi picioarele strânse sub el, stătea cuminte aşezat pe bancheta opusă.

— Ali, îl întrebă omul, în hindustană, nu vrei să cobori pe peron împreună cu Tom?

Copilul întoarse capul spre partea de unde venea vocea.

— Nu, sahib Buck, tot n-aş vedea nimic.

— Tom a plecat să cumpere portocale. Vrei şi tu?

— Da, sahib Buck.

Copilul îşi reluă poziţia şi coborî capul pentru a auzi mai bine.

„Bietul copil, îşi zise Merrill observându-l, niciodată n-a avut noroc”.

Ali era fiul văduvei unui *mahut.* Crescuse într-o magherniţă din Jellapore, alături de ţarcul rezervat elefanţilor. Merrill făcuse în aşa fel încât să-l sustragă influenţei misionarilor. Creştinismul nu i-ar fi adus nimic bun. Niciun musulman nu s-a felicitat vreodată dacă ar fi primit educaţie creştină. Cu hinduşii era cu totul altceva, a te converti însemna uneori să le fie util din punct de vedere social şi economic, dacă nu şi spiritual. Trăind prin satele hinduse, Merrill avusese ocazia să se debaraseze de multe noţiuni false. De altfel singurul mijloc de a cunoaşte Indiile, de a le descifra caracterul, era de a cunoaşte viaţa satelor.

Tânărul hindus vorbi dintr-odată:

— Ce caraghios, sahib, cum se ajunge să vezi cu urechile.

— Da, făcu Merrill, fără a-l pierde din ochi.

— Da, ascultând zgomotul, pot să văd tot ce se petrece pe peron”. Merrill nu răspunse şi copilul nu întârzie să-l întrebe: Credeţi că-ntr-o zi mă voi vindeca şi voi putea vedea?

— Aşa cred, Ali. Doctorul din Bombay este un mare om. Este un noroc că este acolo. El soseşte de foarte departe. A traversat toată apa cea mare.

Copilul se legănă dintr-o parte în alta.

— Aş vrea mult să văd, pentru că aş vrea să devin un *mahut.* Aş vrea să conduc elefanţii maharajahului... marele său elefant Akbar. Hinduşii nu-i înţeleg pe elefanţi. Din cauza aceasta bunii *mahuţi* sunt musulmani.

Merrill nu răspunse. Era inutil să-l amăgeşti pe copil, să-l faci să creadă că-şi va recupera vederea în situaţia în care colonelul Moti considera că nu era nimic de făcut pentru el. Aceasta n-ar fi decât prea crud în final.

Uşa compartimentului se deschise şi fiul lui Merrill reapăru. Ţinea moneda de o rupie în căuşul palmei.

— Am luat zece portocale pe patru armaş, anunţă el.

— Dă-i două lui Ali, îi zise tatăl său.

Tânărul american puse două portocale în mâinile imobile ale micului hindus orb.

— Poţi să le decojeşti?

— Da, zise Ali.

— Îţi voi scrie de cum voi ajunge în America, continuă Tom. Îi voi scrie tatii. El îţi va citi scrisoarea mea. O să fie amuzant, nu crezi?

„Mă întreb ce impresie îi va face ţara sa”, îşi zise Merrill şi din nou încercă o senzaţie dureroasă. Va fi greu să nu-l vadă pe fiul său vreme de cinci ani... cinci ani, de la nouă la paisprezece ani.

Aruncă o privire la ceas şi observă că trenul era în gară de mai mult de o jumătate de oră. În general el nu se oprea decât douăzeci de minute. Se aplecă pe fereastră, observă mulţimea care înconjura peronul, dar şi liniştea neobişnuită pentru o gară din India. Ajunse la concluzia că se petrecea ceva ieşit din comun. Oamenii stăteau stupefiaţi cu ochii fixaţi drept înainte, şi în mijlocul acestei tăceri anormale, percepu vocile a două sau trei persoane care discutau cu asprime.

„Nenorocire, memsahib! Nu e nimic de făcut”, zise în hindustană o voce căreia îi recunoscu timbrul. „Trebuie să fie Krishna, servitorul palatului”, gândi Merrill. Apoi se auzi

o altă voce. „Această specie de pasăre” îşi zise Merrill. Vocea şefului de gară îi răspunse într-o engleză aproximativă. „Osia este ruptă, doamnă. Este mult mai periculos pentru dumneavoastră decât pentru ceilalţi”.

„Doamne, Dumnezeule! îşi zise Merrill pentru a treia oară. Asta e! Ea va fi obligată să se instaleze aici!”

Dintr-odată fu prins de panică. Ce-ar putea să-i povestească? Ce-ar putea să-i spună acestei femei până la Bombay? Nu mai întâlnise niciodată o astfel de creatură. În rest, în sensul biblic al termenului, el nu întâlnise decât pe soţia lui, care-l lăsase văduv. Se îndreptă cu un gest brusc. Afară discuţia continua interminabilă, dar el nu o asculta. Îi era de-a dreptul frică. Se ridică, îşi trase o cămaşă de mătase cu mâneci lungi, se debarasă de sarong şi cu aceeaşi repeziciune îmbrăcă un şorţ alb, şosetele şi pantofii. Era îngrozit la gândul că femeia ar fi putut intra pe neaşteptate în compartiment şi l-ar fi găsit pe jumătate gol.

„Krishna, zise ea, coboară toate bagajele mele pe peron şi pe urmă pleacă... nu? Coboară numai bagajele”.

Voise să-i dea ordin să meargă la omul cel bizar care călătorea cu clasa a doua şi să-l întrebe dacă-i dă voie să se instaleze în compartimentul său, dar se răzgândise în

mijlocul frazei. Omul putea foarte bine să-l refuze pe Krishna, dar dat fiind circumstanţele, el nu putea s-o refuze dacă se prezenta ea însăşi. Îl observase pe viitorul său tovarăş de călătorie, chiar în cursul dimineţii, pe peronul unei gări şi-i făcuse o impresie atât de bună, că nu se îndoia să reuşească.

Cu vesta sa de pânză şi sarongul său, precis nu era unul din acei funcţionari britanici care, în ciuda căldurii, rămân îmbrăcaţi din cap până în picioare şi merg ţepeni ca justiţia sub cărţile lor de plută. Pentru a călători într-o astfel de ţinută trebuia să fii „într-o ureche” după concepţia englezească asupra etichetei, dar ei îi era egal. Întotdeauna avusese o înclinaţie pentru oamenii sonaţi.

— În cât timp plecăm? îl întrebă pe şeful de gară.

— Într-o jumătate de oră, doamnă. Va trebui să decuplăm vagonul.

Ea nu răspunse nimic, dar noutatea o enerva. Voia să ajungă la Bombay către ora opt. Astfel, ar fi avut timp să facă o baie, să se schimbe, să coboare la barul lui Taj Mahal, să se intereseze de programul curselor şi să reînnoade toate firele acelei vieţi complicate şi nesigure pe care o dusese înainte de a pleca la Jellapore. Acum nu se mai punea problema să ajungă înainte de ora nouă, nouă

şi jumătate. Toate planurile ei se găseau date peste cap. Va rata ora cocktailului şi va fi forţată să cineze singură. „Ce porcărie!” îşi zise ea încă o dată strângându-şi poşeta, pălăria albă şi mănuşile. „Ar fi mai bine să-mi pun ciorapii, gândi ea un moment. Inutil. Dacă tipul se plimbă în sarong, îi va fi indiferent dacă sunt desculţ”.

Întorcându-se spre Krishna, ocupat cu pregătirea bagajelor, ea adăugă tare:

— Să nu uiţi ginul şi sucul de fructe!

— Nu, memsahib.

Fiul său încetă să desfacă portocala pe care o decojise şi ridicând capul, întrebă:

— De ce te-ai îmbrăcat, tată?

— O doamnă, probabil, va veni să se-aşeze cu noi.

— O... cine? Doamna cea frumoasă care călătoreşte în vagonul maharajahului?

— Da.

— Oh! repetă copilul, care continuă să-şi desfacă portocala.

Nu era nimic de făcut. Era o simplă chestiune de bun-simţ. Nu se putea călători într-un vagon cu osia ruptă. Krishna nu înceta să murmure: „Nenorocire” şi repeta încontinuu că nu era greşeala lui.

— Sunt două compartimente de *purdah,* doamnă.

— Goale?

— Nu. Într-unul sunt două locuri. Într-altul sunt trei.

Nu, nu era posibil. Pe această căldură, nu putea face restul călătoriei până la Bombay, închisă într-unul din aceste vagoane înăbuşitoare, sub privirile unor femei care nu au ieşit niciodată din harem. Ele vor fi furioase, se vor mulţumi să o fixeze tot timpul cu enormii lor ochi negri... fără să mai vorbim de compartimentul lipsit de aer, duhnind a mosc şi jasmin ofilit! Femeile care toată viaţa trăiesc închise nu au niciun fel de educaţie. Nu vor înceta să o privească, să se întrebe de unde vine, cărui mediu aparţine. Avea oroare de ochii lor de „vacă privind trenul care trece”. Şi asta ar dura cinci ore de mers... trei sute de minute fără o secundă de răgaz.

Simţi că începe să se enerveze. Întotdeauna aşa este în Indii. Cum începi să te distrezi un pic, femeile din zenana vă administrează un drog, trenul are o pană, sau faci holeră. N-ai ce zice, este cea mai murdară ţară din lume.

Se remachie, îşi dădu cu un pieptene şi porni la drum spre vagonul de clasa a doua.

În momentul în care apăru pe peron, un soi de „Ah!” înăbuşit se ridică din mulţimea de hinduşi reţinută de

poliţie. Pentru ei, spectacolul cu această frumoasă femeie blondă şi suplă era mai captivant decât parada unui circ ambulant într-un orăşel din Middlewest. Toţi văzuseră europence, dar niciuna nu se compara cu aceasta. Majoritatea celor care se plimbaseră pe peronul gării Lepta oscilau între două vârste, nu aveau niciun chichirez şi toate-şi pierduseră frumuseţea şi tinereţea sub influenta climatului necruţător al Indiei. În mijlocul acestui praf, în această căldură sufocantă, tânăra femeie părea şi mai roză, mai blondă, mai diafană. Ţesătura de mătase a taiorului său alb lăsa să se ghicească frumuseţea abdomenului, a coapselor, a şoldurilor. Ca o zeiţă cu corp de animal, mergea cu o graţie insolentă, cu încetineala măsurată pe care o învăţase odată, pe scena teatrului din New Amsterdam. Era Freya apărând în faţa adoratorilor negrei Sika şi răufăcătoarei Kali. Chiar dacă era o zeiţă un pic feştelită după o noapte de chefuială, efectul părului blond şi corpului său voluptuos nu era mai puţin de neglijat.

În timp ce cobora din vagon şi se îndrepta spre celălalt cupeu cu un mers nonşalant ce te făcea să te gândeşti la ondulările lente şi umede ale Golfului Persic, o nonşalanţă calculată pentru a trezi simţurile adormite ale oamenilor

de afaceri extenuaţi, mulţimea rupse cordonul poliţiei, indiferentă de loviturile de picioare şi de bastoane care cădeau peste ea. Curioşii formară un cerc în jurul tinerei femei, cu mirosuri de praf, ulei rânced şi de transpiraţie, barându-i drumul până în momentul în care poliţiştii reuşiră cu mare greutate să-i dea la o parte cu lovituri de baston. Un pic înfricoşată, cu părul în dezordine, reuşi totuşi să ajungă la scăriţa vagonului de a doua. În locul său, alte femei s-ar fi speriat, dar ea era obişnuită cu astfel de manifestări. De fiecare dată când se plimba printr-o piaţă sau un bazar, o mulţime de curioşi se adunau şi se luau după ea, ca nişte insecte atrase de lumină.

În compartimentul de clasa a doua, Merrill se străduia să facă un pic de ordine în jurul său. Parcă era stăpâna unei case căreia i se anunţase o vizită neaşteptată. Apatia sa întreţinută de lungi accese de malarie făceau loc unei activităţi meritorii pentru această căldură de etuvă. Această bruscă descărcare de energie ţinea de buna sa educaţie. Era născut în fundul unei văi din statul New York, dar tatăl său, un mic pastor de ţară, reuşise să implanteze în el principii excelente. Exemplul părinţilor săi nu fusese în van şi ştia din instinct că este de bun-gust să-ţi faci casa primitoare de fiecare dată când soseşte un invitat.

Atitudinea lui nu denota decât asta, pentru că avea intuiţia că viitoarea sa companie aparţine altei lumi decât a sa, o lume despre care nu ştia nimic, o lume în care domnea luxul şi păcatul, unde se bea sec şi unde te dedai fără probleme păcatelor cărnii.

De fapt, Merrill auzise despre această femeie. La fel ca şi cele şase milioane de inşi din statul Jellapore, aflase despre sosirea sa în capitală. Demnitarii şi funcţionarii de stat, Zenana, nobilii, negustorii bogaţi, misionarii, toţi aflaseră şi chiar şi cei mai umili culi, *ryoţii* şi familiile lor. Noutatea se răspândise până şi în junglă, unde triburile indigene îşi făcuseră o legendă, care povestea că o zeiţă blondă, venise să locuiască la fratele maharajahului. Merrill, care-şi petrecea viaţa în satele cele mai îndepărtate ale statului Jellapore, nu ştia mai mult decât muntenii despre aceasta şi iată, prin cea mai pură întâmplare, această fiinţă aproape fabuloasă îşi va amesteca existenţa cu a sa.

Astfel, fără să-şi dea seama, se pregătea s-o primească pe necunoscută, un pic ca şi cum s-ar fi pregătit pentru primirea unei zeiţe.

Sosirea femeii fu precedată de murmurul mulţimii, de strigătele şi înjurăturile agenţilor, de gemetele celor care

primeau lovituri de bastoane peste capete şi umeri. În momentul precis, în care Merrill, cu o lovitură de picior, băga o coajă de grepfrut sub banchetă, se făcu o tăcere bruscă şi câteva clipe mai târziu, tânăra femeie apăru în pragul compartimentului.

Purta o casetă de bijuterii.

— Scuzaţi-mă că vă deranjez, zise ea, dar una din osiile vagonului meu s-a defectat şi nu ştiam unde să mă duc.

Accentul său era mai mult englezesc decât american; totuşi, după maniera în care pronunţa „r”-ul, Merrill ar fi jurat că este originară din bazinul Mississippi. Era prea obişnuit cu limbile şi dialectele diverselor ţări pentru a-i scăpa aceste detalii. Această constatare îl învioră şi risipi un pic teama iraţională care-l cuprinsese la vederea acestei tinere femei.

Tommy rămase stupefiat în faţa ei, în timp ce micul orb întoarse capul spre străină.

— Intraţi, răspunse Merrill. Am urmărit de la distanţă discuţia dumneavoastră cu şeful de gară şi mă gândisem că veţi veni aici. Intraţi. Instalaţi-vă ca la dumneavoastră acasă. Aşezaţi-vă mai bine în partea aceasta. Copiii şi-au pus totul pe bancheta lor, în dezordine, ca la vârsta lor.

Tânăra femeie se aşeză cu o oarecare stângăcie pe

marginea banchetei şi-şi puse caseta pe genunchi. Merrill observă că era la fel de jenată ca şi el. Nu se putu abţine să nu remarce perfecţiunea corpului său pe care mătasea albă se mula după mişcări.

„Ar fi putut, totuşi, să se îmbrace ceva mai mult, înainte de a se arăta pe peron, gândi el. Nu este prudent să te plimbi aşa şi pe urmă nu este şic pentru cei care o privesc”.

— N-am avut curajul să călătoresc într-un vagon de *purdah,* explică ea. Ştiţi ce înseamnă asta?

— Da, ştiu.

După o violentă scuturătură, trenul se puse uşor în mişcare.

— Sper că nu plecăm încă, zise tânăra femeie un pic îngrijorată. Toate bagajele mele sunt încă în celălalt vagon.

— Nu, acum decuplează vagonu defect. Asta-i tot.

— Am o întreagă colecţie de bagaje.

— Presupun că voiajaţi împreună cu un hamal.

— Am chiar doi.

Un nou şoc se produse şi trenul se opri.

— Merg să azvârl o privire asupra bagajelor dumneavoastră. Este mai sigur, o asigură Merrill.

— Sunteţi prea amabil.

El coborî pe peron şi observă că trenul se dăduse înapoi cu o sută de metri şi se îndrepta spre o linie moartă. Pe toată lungimea convoiului, busturi se aplecau: pe geamuri şi uşi. Se strigau de la un vagon la altul. Răbdarea şi buna dispoziţie a hinduşilor transformase în distracţie un incident, care, în Occident, nu ar fi dus decât la reproşuri şi ţipete. La extremitatea peronului, el observă silueta purpură şi aur a unui servitor regal din Jellapore, care păzea un morman impresionant de valize.

„Nu e posibil ca să călătorească cu toate astea!” îşi zise Merrill.

Un pic tulburat, urcă în vagon şi se hotărî să rămână pe culoar până totul se va aranja. Pentru moment nu avea nicio dorinţă să se întoarcă în compartiment. Nu ştia de ce, dar prefera să rămână singur, cât mai mult timp posibil.

— Ce aveţi în cutie? întrebă Tom, privind-o pe tânăra şi frumoasa femeie, cu ochii săi candizi.

— Tot felul de lucruri frumoase. Ai vrea să le vezi?

— Cred că da, răspunse Tom, apropiindu-se.

Ea deschise caseta şi copilul, în picioare lângă ea, îşi înclină capul pentru a privi ce face. Ea scoase bijuteriile din cutiuţele lor şi una câte una le puse pe banchetă.

Vechea figurantă de music-hall şi băieţelul le examinară în tăcere, în ochii amândurora se citea acea expresie de stupoare şi admiraţie pe care o surprinzi în privirile celor săraci în faţa unei vitrine de bijuterii.

— Sunt frumoase, nu-i aşa? întrebă Carol.

Copilul, cu privirea strălucitoare, ridică privirea spre ea.

— Pot să le ating?

— Bineînţeles.

Luă câteva pietre în căuşul palmei.

— Parcă ar fi bijuteriile maharajahului! Ce sunt astea?

— Smaralde. Şi astea sunt diamante. Iar ăsta, vezi, este un colier de rubine.

— Poate să le atingă şi Ali?

— Da.

Copilul le întinse prietenului său, care le mângâie cu degetele sale lungi şi fine. Cei doi băieţi schimbară câteva cuvinte în hindustană, după care micul american se întoarse spre Carol.

— Ali vrea să ştie dacă sunteţi o regină? zise el.

Tânăra femeie începu să râdă.

— O, nu, n-am nimic dintr-o regină. Cunosc o grămadă de femei în America ce poartă bijuterii ca acestea.

— Sunt nemaipomenite, declară copilul ai cărui ochi

albaştri reflectau întreaga sa admiraţie.

— N-ai fost încă în America? întrebă Carol.

— Nu, dar voi pleca să-mi fac studiile. Peste două zile, o să mă îmbarc pe un mare vapor cu domnul Snodgrass, directorul misiunii din Jellapore. Am să locuiesc la unchiul meu, în Minnesota. Cunoaşteţi Minnesota?

— Da! Sunt născută acolo.

— Tatăl dumneavoastră era misionar?

— Nu. Era fermier.

— Trebuie să fie grozav să trăieşti într-o fermă în America. Am citit o carte unde se vorbea de viaţa fermierilor. Femeile americane seamănă cu femeile hinduse?

— Nu, deloc.

— Trebuie să fie nostim. Mi-ar plăcea ca unchiul meu să locuiască într-o fermă, dar el locuieşte într-un oraş care se numeşte Mini... Mini...

— Minneapolis, continuă tânăra femeie surâzând. Este un nume indian.

— Un nume de Piele Roşie?

— Da.

— Aha! Am citit şi o carte despre Pieile Roşii. Sunt cowboy în Minnesota?

— Cred că nu, dar unchiul tău te va duce probabil în Vest, ca să-i vezi.

— Mi-ar plăcea să fiu cowboy. Trebuie să fie hazliu...

Micul hindus continua să mângâie bijuteriile cu degetele sale arămii. S-ar fi zis că mâinile sale îi înlocuiau ochii stinşi şi că tot sufletul său era concentrat în vârful degetelor sale fuzelate.

„Pentru orientali, bijuteriile nu au aceeaşi importanţă ca pentru noi, îşi zise brusc tânăra femeie. Pentru noi, nu sunt decât obiecte pe care le purtăm, cu care încercăm să ne epatăm vecinii şi pe care le asigurăm”.

Micul orb nu înceta să-şi treacă degetele pe fiecare dintre pietre. Pentru el, pietrele păreau să aibă un suflet, o existenţă proprie. Le mângâia aşa cum un copil mângâie o pisică.

— Ali ar vrea să ştie dacă sunteţi fiica unei regine.

— Nu, mama mea era suedeză.

— E o ţară frumoasă Suedia?

— Nu ştiu. N-am fost niciodată.

Din nou, micul orb se adresă fiului misionarului, care, de data aceasta, păru încurcat.

Ali nu este prea politicos, zise el.

— Ce te-a întrebat? Şi, cum copilul ezita, Carol îi zise:

Hai, vorbeşte, nu-ţi fie frică.

— M-a întrebat dacă aţi furat aceste bijuterii. Pe urmă, dintr-o răsuflare, adăugă: Nu daţi importanţă la ceea ce spune. Ştiţi, hinduşii nu sunt ca noi ceilalţi.

Carol râse din toată inima.

— Nu-i nimic... înţelegi, am avut un bărbat foarte bogat. El mi-a dat o parte din aceste bijuterii. Prietenii mi-au făcut cadou, restul.

— Unde este soţul dumneavoastră acum?

— Am divorţat.

— Ce înseamnă asta?

— Asta înseamnă că nu ne-am mai înţeles şi nu mai suntem căsătoriţi.

— Oh, făcu băiatul care, reflectând o clipă, întrebă: Se poate face asta în America?

— Da, se întâmplă foarte des.

Copilul tăcu şi începu să pipăie un cercel, dar se vedea că se gândeşte la ceva.

— Cred că nu este aşa de rău... declară el cu o voce timidă. Cred că este chiar bine când oamenii nu se iubesc.

— Pentru ce mă întrebi asta? spuse tânăra femeie, interesată de remarcă.

— Pentru nimic. O idee... aşa.

O voce opri brusc conversaţia.

— Haide, Tommy, dă înapoi bijuteriile. Ai să le pierzi... Şi pe urmă nu ar trebui să pui atâtea întrebări.

Carol se întoarse şi-l observă pe tată, la intrarea compartimentului. De cât timp era acolo? Ea n-ar fi putut să spună, dar se întrebă până la ce punct urmărise dialogul între fiul său şi ea şi, pentru prima dată se simţi roşind, încercă de bine, de rău să-şi ascundă tulburarea, dar simţi că are obrajii prea roşii ca să se poată pune pe seama căldurii. Nu ştia de ce roşise astfel, în orice caz îşi dădea seama că ceea ce-i spusese copilului riscă să aibă o altă semnificaţie pentru un bărbat, dar mai ales pentru un misionar.

Tatăl surâdea.

— Nu daţi atenţie la ceea ce povesteşte Tommy, zise el. Este prost crescut, pentru, că a crescut împreună cu *tamili.* Asta explică multe lucruri.

Pentru prima dată, Carol remarcă limpezimea extraordinară a ochilor albaştri şi cuta de amărăciune a gurii, în acel moment, remarcă la el că este un bărbat frumos şi că avea ceva foarte simpatic. Toată viaţa se bazase pe instinctul său. Nu avea, cum s-ar zice, nicio prejudecată şi nu se încurca în raţionamente. Acest om îi

plăcea, numai pentru că instinctul său îi spunea că are în el ceva excepţional.

După ce strânse bijuteriile, copilul i le dădu. Ea le luă cu o repeziciune stângace, le înghesui claie peste grămadă în cutiuţe şi forţă unul din compartimentele casetei, încercând s-o închidă. Nu avea decât o dorinţă, să facă să dispară bijuteriile, să le scoată cât mai repede posibil de sub privirea acestui bărbat. Îi era ruşine, fără să ştie de ce, dar acest sentiment nu era străin de puritatea ochilor albaştri care o fixau. Alături de această privire, bijuteriile aveau ceva obscen.

— Am crezut că i-ar distra pe băieţi, zise ea, arătând caseta cu un gest vag.

— Sunt jucării un pic cam scumpe, răspunse bărbatul cu un zâmbet.

Ea îl privi gândindu-se că a vrut să facă o glumă, dar faţa sa exprima astfel de naivitate şi sinceritate, încât Carol ghici că el nu făcea parte din categoria acelora care îi iau pe alţii în zeflemea.

„E caraghios, îşi zise Carol, din ce în ce mai intimidată. Mă face să mă gândesc la un puşti. Este tulburător ca un copil candid. Asta este, o să turbez până la Bombay! Nu e decât vina mea! Blestemată osie!”

În acel moment, recunoscu vocea lui Krishna care se ţinea respectuos la intrarea compartimentului, în livreaua sa, purpură şi aur.

— Memsahib are nevoie de serviciile mele?

— Adu-mi un suc de fructe cu gin, răspunse ea fără să reflecteze, mânată doar de un sentiment de sfidare vizavi de omul care o jena. Vreţi şi dumneavoastră ceva? adăugă ea, întorcându-se spre tovarăşul său de călătorie.

— Krishna, poţi să-mi prepari gin cu chinină? întrebă acesta.

— Da, sahib Merrill.

— Ce, îl cunoaşteţi? zise Carol surprinsă, în timp ce boy-ul dispărea.

— Da, cunosc toată lumea la Jellapore.

Şi asta era jenant. „Ce prostie, gând ea, mai bine m-aş fi închis în *purdah”.* Era prea târziu să-şi schimbe hotărârea. Trenul demară lent, lăsând în urma lui vagonul în pană, al maharajahului din Jellapore.

„Lasă, îşi zise Carol ei înseşi, nu este decât o chestiune de patru sau cinci ore, după care nu ne vom revedea niciodată!”

Căldura scăzuse un pic, deşi pereţii vagonului erau încă fierbinţi. Krishna aduse două pahare. Carol îl goli pe al ei

din două-trei înghiţituri. Băieţelul o privea cu ochii rotunzi. Durerea de cap a femeii se mai redusese.

Am făcut progrese faţă de ieri-seară, îşi zise Carol. Iată acum că voiajez cu misionari. Din fericire, îmi rămâne suficient gin ca să-i ţin piept!”

Minut cu minut, oră după oră, trenul lăsă din ce în ce mai în urmă înălţimile platoului roşu, ars de soare. Străbătând defileuri şi trecători, strecurându-se de-a lungul văilor, mergea din staţie în staţie, oprindu-se câtva timp de-a lungul unui peron unde se înghesuiau o grămadă de călători. Ocupanţii vagonului de clasa a doua picoteau, vorbeau, sau, pentru a-şi omorî timpul, priveau peisajul printre zăbrelele fine de aramă, destinate să oprească intrarea prafului care, la fel ca şi pudra de talc se infiltra în interiorul compartimentului, se depunea peste tot, se îngrămădea pe podea în mici dune mişcătoare, se strecura printre dinţi, se depunea pe păr şi murdărea veşmintele albe ale domnişoarei Carol Halma şi ale lui Homer Merrill.

Câmpul devenea mai puţin monoton şi revela, uneori, o oarecare frumuseţe. Ici şi colo se deschideau trecători şi râpe a căror umiditate dădea naştere unei vegetaţii abundente. Lungi şi subţiri, frunzele arborilor de betel

umbreau rezervoare şi jgheaburi de apă, în jurul cărora se îmbulzeau oamenii sfinţi şi *dhobis* veniţi să se purifice, sau femei cu sariuri viu colorate, care profitau de răcoare pentru a-şi spăla lenjeria. Uneori, o turmă de maimuţe gri cu feţele negre veneau să se fâţâie câteva clipe în câmp deschis pentru a dispărea imediat în arborii de mango. Cele mai bune fructe de acest gen, din lume, se găseau în această zonă a Indiilor.

Micul orb se cuibări pe banchetă cu genunchii aduşi la piept şi nu întârzie să adoarmă. Micul american se lungi lângă el şi peste puţin timp îl imită. Deodată, ca şi cum s-ar fi tras o perdea, soarele dispăru. Bărbatul şi femeia se treziră faţă în faţă în compartimentul întunecat. Femeia începuse să fie ameţită, bărbatul era obosit şi se simţea jenat. Şi unul şi celălalt încercau o penibilă impresie de izolare.

— Ar trebui să mai beţi, zise Carol, roşie, pentru a rupe tăcerea. V-ar ridica moralul.

— Nu pot să beau. Am fost bolnav... un pic de gin şi de chinină... este excelent pentru reducerea crizelor de paludism. Dar trebuie să te gândeşti la ficatul tău, adăugă el zâmbind. Ficatul poate să-ţi joace feste urâte în această ţară. Eu sunt constrâns de către ficatul meu şi paludism.

— Eu cred că n-am ficat. În orice caz, nu l-am simţit niciodată, pe urmă, cu o eleganţă de stil, dată sigur de alcool, ea întrebă: N-aş vrea să fiu indiscretă, dar de ce anume suferiţi?

— Ei, întotdeauna aceeaşi poveste... paludismul, ficatul şi nervii... ceea ce s-ar numi răul hindus.

Era mai mult decât atât în cazul său, dar se feri să-i spună. De altfel îi era imposibil să se destăinuie oricui. De fiecare dată, când se gândea la ce se întâmplase anul trecut, se simţea din nou bolnav, se sufoca la fel ca şi cum ar fi înghiţit ceva care îl împiedica să respire.

Orice ar fi fost, simţi că nervii i se încordează. Era ca şi cum fiecare nerv s-ar fi transformat într-un fir electric de-a lungul căruia se producea o bruscă descărcare de curent.

— N-am stat prea mult în Indii, dar ştiu ce înseamnă când această ţară începe să-ţi calce pe nervi, declară tânăra femeie. Este ceea ce mi s-a întâmplat la Jellapore. Cred că am plecat la timp.

— Aţi mai fost în Indii?

— Da, în voiajul de nuntă.

— Soţul vă însoţeşte de data aceasta?

El spera ca ea să aibă un soţ. Încerca un sentiment de simpatie pentru această femeie, dar îi era greu să se

gândească la faptul că venea şi pleca singură, se lăsa invitată de maharajahi, fără a mai vorbi de rest. În sinea lui ştia cui corespunde acest gen de viaţă şi totuşi refuza să admită.

— Nu, nu mă însoţeşte.

Alcoolul o făcu să-şi piardă cumpătul. „Ce-o fi vrând ăsta?... la dracu’... îşi zise ea. Chiar dacă este un misionar, n-o să mă jenez de el pentru asta”.

— Ştiţi, spuse ea tare, sunt divorţată.

Faţa omului nu-şi schimbă expresia şi Carol simţi deodată nevoia să se justifice.

— Ştiţi, a fost o căsătorie care nu prea a contat. Eram foarte tânără şi el la fel. Nu avea minte pe atunci şi familia nu fusese de acord. Şi pe urmă, nici el şi nici eu n-am făcut nimic ca să dureze.

— Înţeleg, spuse Merrill cu un ton grav. Sunt lucruri care se întâmplă uneori.

Ea depăşise vârsta regretelor şi totuşi rana nu se închisese. Era iritant. Era penibil. Îl strigă pe Krishna şi-i ceru un alt cocktail.

— Credeţi că este înţelept? îndrăzni bărbatul.

Carol începu să se enerveze.

— Nu vă faceţi griji pentru mine, se mulţumi ea să

răspundă. Am antrenament. Sunt suedeză. Ştiu când să mă opresc.

Bărbatul tăcu. Krishna aduse cocktailul cu un aer abătut. Tânăra femeie izbucni în râs.

— Sunt în plină formă, nu-i aşa, Krishna?

— Da, memsahib.

— Krishna m-a văzut bând cu Yuvaradjah. Nu eu am fost cea care a căzut sub masă, ci el şi toţi ceilalţi.

— Hinduşii nu pot bea. Nu sunt făcuţi pentru asta.

— Nu, dar suedezii ţin la băutură. Sunt obişnuiţi cu băuturile tari de mii de ani. Uitaţi-vă, priviţi-mă. Păcat că nu vreţi să-mi ţineţi companie.

Acum se simţea bine. Veselia îi revenise. Migrena dispăruse şi cu ea acea tristeţe în care cădea când înceta să mai bea. Dispăruseră şi temerile care o asaltau uneori, frica de a-şi pierde tinereţea şi frumuseţea, groaza pentru viitor şi, ceea ce era mai rău, acea teroare nedefinită care o cuprindea instantaneu. Avea atunci impresia că rătăceşte într-un deşert sau o pădure, fără să ştie nici de unde vine, nici unde se duce, fără să ştie nici măcar de ce se găseşte acolo.

Puţin câte puţin, jena îi dispăru, făcând loc unui sentiment de veritabilă euforie. Îşi desfăcu neglijent vesta

de mătase subţire, fără să-i pese că se expune astfel, semigoală, la lumina plafonierei. Părul îi era în dezordine, obrajii congestionaţi, dar această dezordine, departe de a o face vulgară, îi dădea aerul provocator şi încântător al unei bacante.

— Cum este să fii misionar? întrebă ea cu îndrăzneală.

— Nu sunt un adevărat misionar. Muncesc în sate.

— Ce gen de meserie profesaţi?

El surâse, gândindu-se că era inutil să o facă pe tânăra femeie să înţeleagă care era scopul eforturilor sale.

El surâse, gândindu-se că era inutil să o facă pe tânără să vândă recoltele, sau să-şi crească mai bine păsările şi animalele.

— Îi învăţ ce trebuie să mănânce şi cum să se comporte pentru a nu căpăta paraziţi.

— Acceptă ca să vă ocupaţi de treburile lor?

— Din când în când, brahmanii sunt nemulţumiţi, dar ţăranii sunt bucuroşi că există cineva care să-i ajute. De două mii de ani nu s-a ocupat nimeni de ei... doar când a fost vremea plătirii impozitelor.

— Şi n-aţi încercat să-i convertiţi? Nu încercaţi să le vorbiţi de bunul Dumnezeu?

— Nu, eu mă ocup de lucruri practice.

— Asta vă aduce ceva bani?

— Nu, numai cât să trăiesc.

— Eh, bine, pentru o meserie fistichie, e o meserie fistichie.

— Tot ce e posibil... dar mie-mi place.

Ea ridică paharul şi-l bău până la ultima picătură.

— Ştiţi, eu întotdeauna am zis că ceea ce trebuie este să faci ceea ce îţi place.

Dintr-odată, se separară într-o linişte penibilă, nejustificată de nimic. S-ar fi zis că fiecare dintre ei îşi adunase forţele şi se retrăseseră fiecare în colţul său, cu ochiul la pândă, gata să sară înainte la prima ocazie favorabilă. El se simţea nervos şi nervozităţii sale obişnuite se adăuga sentimentul neputinţei de a şti cum să se comporte cu acest gen de femeie. Pe măsură ce tovarăşa sa de călătorie bea, în aceeaşi măsură se transforma şi în aceeaşi măsură el se tulbura. Pentru a nu o mai vedea, privi spre geam şi apoi închise ochii. Reverberaţia soarelui îl obosise şi-i reveniseră durerile de cap obişnuite. Ţinea pleoapele în jos, cu încăpăţânare, pentru a nu o vedea pe această tânără femeie, întinsă pe banchetă, printre pernele sale. Şi totuşi nu se putea debarasa de imaginea ei. Cu ochii închişi, revedea corpul său puţin disimulat de

mătasea albă. Părul cu reflexe aurii, meşele buclate care-i încadrau frumoasa faţă şi ochii foarte albaştri.

Atunci auzi vocea ei.

— Sunteţi obosit?

— Da.

— Pot să vă ajut cu ceva? Deschizând ochii, văzu că se ridică. Veniţi să vă întindeţi aici. Eu mă voi aşeza pe fotoliu. Mă simt foarte bine. Şi pe urmă îmi dau seama că n-a fost frumos din partea mea să vă fur locul.

— Nu, mulţumesc, n-are importanţă.

Cu toate că avea privirea uşor înceţoşată de gin, ea observă cât este de palid şi are aerul bolnăvicios.

— Hai, nu faceţi pe prostul. Sculaţi-vă şi veniţi să vă lungiţi pe banchetă.

— Nu... nu mi-e atât de rău. Nu este decât o migrenă.

Ea se apropie de fotoliu, se aplecă asupra lui cu insistenţa specifică oamenilor afumaţi.

— Sunt dezgustătoare. V-am furat locul. Trebuie să mă ascultaţi. Sculaţi-vă. Mergeţi şi vă lungiţi pe banchetă.

— Nu.

— Cu atât mai rău, nu mă voi mişca de aici până nu mă veţi asculta. Eu când zic o vorbă... am să rămân în picioare, alături până la Bombay. Faceţi ce vă spun!

Durerea se accentua, se întindea, cuprindea baza capului şi globii oculari. Nu răspunse tinerei femei pentru că, pentru moment, îi era peste putinţă. Ea se aplecă şi mai mult, încercă să-l ridice şi aproape reuşi. El fu surprins de vigoarea sa.

— Haide, ceru ea. Ajutaţi-vă.

Atunci el o ascultă, pe de o parte pentru că-l durea prea tare capul, ca să facă altfel, pe de altă parte pentru că era plăcut să te simţi astfel înlănţuit. De la moartea mamei sale, pe care o pierduse la vârsta de zece ani, nicio femeie nu se mai ocupase astfel de el.

Susţinut de Carol, reuşi să ajungă la banchetă şi să se întindă.

— Va trece într-o clipă, zise el cu voce stinsă. Niciodată nu durează mult.

— Ce faceţi împotriva acestui rău?

— Nimic. Nu e nimic de făcut.

Închise ochii şi aşteptă sfârşitul crizei, cu faţa cadaverică, cu trăsăturile descompuse de suferinţă.

Carol îl părăsi un moment, trecu prin faţa copiilor adormiţi şi deschise uşa compartimentului.

— Krishna!

— Da, memsahib.

— Prepară-mi un alt cocktail, dar de data aceasta unul adevărat, numai gin şi suc de lămâie. În special să nu pui apă, că asta mă scârbeşte.

Ea se întoarse la bancheta pe care Merrill era lungit pe burtă, cu fruntea pusă pe un pled. Tot corpul îi era contractat de durere. Îşi utiliza ceea ce îi rămăsese din forţe ca să-şi apese fruntea de pledul dur. Era singurul lucru care părea să-l uşureze.

Carol îl observă, un pic alarmată. Nu fusese niciodată nici bolnavă, nici suferindă şi vederea unui astfel de supliciu avea pentru ea ceva derutant.

— Trebuie să existe un mijloc de a-l uşura, îşi zise ea cu voce tare, continuând: N-aveţi niciun calmant? N-aveţi nimic contra durerii?

— Nu.

— Asta e curată nebunie!

Atunci, ca şi cum i-ar fi fost imposibil să mai suporte acest spectacol, se aşeză pe marginea banchetei, întinse mâna şi începu să-i maseze ceafa. Gestul său se repeta lent şi ferm. Ea făcea asta instinctiv, dar în acelaşi timp, în memoria sa, se contura amintirea mamei sale, masându-i ceafa tatălui, cu câteva zile înainte de a muri. Acesta avea o tumoare la creier şi numai masajele soţiei sale reuşeau

să-i calmeze durerile. Carol părăsise teatrul, pentru a se întoarce în Minnesota şi a asista la ultimele clipe ale tatălui său. Acuma, în acest expres care se îndrepta spre Bombay, revăzu camera de dormit din micuţa fermă, mobilele sale masive, lampa cu petrol care ardea la căpătâiul patului părinţilor săi, paragrafe din Biblie redactate în suedeză, înconjurate de ghirlande de flori şi care ieşeau în evidenţă pe tapiţeria pereţilor. Ce putea să aibă omul acesta? Va muri ca tatăl său? Nu, era prea tânăr, prea frumos, prea cumsecade ca să sfârşească astfel. Krishna aduse cocktailul, un pahar mare umplut cu gin, suc de lămâie şi zahăr, fără cea mai mică urmă de apă. Îl goli dintr-o înghiţitură. Imediat se simţi mai îndrăzneaţă şi încercă un soi de tandreţe pentru nefericitul cuprins de durere. Masajul se părea că-i face bine. Corpul musculos care, cu câteva minute mai înainte era încordat ca un cablu de oţel, începu încet, încet să se destindă.

— E mai bine?

— Da, mult mai bine.

Trenul se opri. Gongul din gară sună. Mulţimea începu să strige şi să vorbească. Vocile aspre ale vânzătorilor de apă acopereau tumultul şi din nou corpul bărbatului se crispă, ca şi cum fiecare sunet s-ar fi repercutat dureros, în

corpul bolnav.

Cu o oră, două înainte de Bombay, suferinţele îl părăsiră brusc şi putu să se aşeze pe banchetă, cu obrajii palizi şi şiroind de transpiraţie, trăsăturile trase şi faţa îmbătrânită. Privi tânăra femeie şi surâse.

— Scuzaţi-mă. V-am necăjit, zise el.

— Deloc. Sper că tratamentul meu nu v-a agasat.

— Oh! Nu. Mi-a făcut bine. Vă sunt foarte recunoscător. Vedeţi, aceste dureri de cap mă părăsesc aşa dintr-odată.

— Acum, ceea ce vă trebuie este un întăritor: Krishna! Ea bătu din mâini şi micul orb tresări, deranjat din somn. Krishna apăru pentru a pleca imediat după alt cocktail.

— Băiatul acesta este condamnat să rămână orb toată viaţa? întrebă tânăra femeie.

Merrill o privi, pe urmă ochii săi se opriră pe micul musulman şi Carol surprinse pe faţa lui o curioasă expresie de tandreţe, neobişnuită pe feţele bărbaţilor pe care Carol îi cunoştea.

— Mi-e teamă că da, răspunse Merrill la întrebarea sa, îl duc să se opereze. Un chirurg... un foarte mare chirurg... este în trecere prin Bombay pentru cincisprezece zile. A venit să-l vadă pe unul din prietenii mei... un hindus. E un noroc. Fiul meu pleacă în America, şi, cum trebuie să-l

conduc la vapor, am profitat de ocazie ca să-l aduc pe Ali... Are o şansă din zece ca să-şi recapete vederea. Doreşte atât de mult... vrea să ajungă conducătorul marelui elefant al maharajahului, când va fi mare.

Lui Carole îi veni deodată în minte imaginea lui Jelly, regele regilor, Tatăl şi Mama poporului său... Jelly, la curse; cu costumul său în carouri. Era straniu că micuţul dorea să-i conducă elefantul, în timp ce Jelly nu se gândea niciodată la supuşii lui. Jelly n-ar fi ridicat niciun deget pentru acest biet copil, şi chiar vederea infirmităţii sale i-ar fi displăcut. L-ar fi îndepărtat, uitându-se în altă parte şi comandând o altă sticlă de şampanie.

Ridică paharul. Se simţea plină de aplomb. Starea de excitaţie îi dispăruse.

— Să bem pentru însănătoşirea lui Ali.

— E o idee bună.

Deodată, avu impresia că pătrunsese cu un pas în intimitatea acestui bărbat. Era ca şi cum ar fi realizat împreună o mare vitejie. Se răsturnă pe speteaza fotoliului şi închise ochii. Din nou simţi cum cade pradă căldurii şi ritmului înnebunitor al expresului.

„Hai, îşi zise ea, trebuie acţionat! Vreau să fiu în formă ca să mă distrez imediat la Barul Taj Mahal”.

Trenul avea două ore întârziere când se putură distinge primele lumini şi primele mirosuri din Bombay. Luminile oraşului erau deja umbrite de fumul cărbunilor aprinşi pe care ardeau baligi uscate de vacă; acest miros devenea mai violent, mai penetrant din cauza căldurii care acoperea oraşul ca o pătură apăsătoare. Carol simţi renăscându-i veselia şi mirosurile familiare o înviorară. În mai puţin de o oră se va afla într-o sală luminoasă, unde se vorbea, unde era o grămadă de lume. Odată cu ginul, îndrăzneala îi revenea. La Barul Taj Mahal, va întâlni numeroase cunoştinţe, în special bărbaţi şi, dacă din întâmplare nu va găsi pe nimeni, nimic n-o împiedica să intre în conversaţie cu necunoscuţi, lărgindu-şi astfel cercul de cunoştinţe. Slavă Domnului, inspira simpatie şi ştia să-şi dirijeze interesele. Nu era dintre fetele pe care le agăţai şi pe urmă le lăsai. Trebuie să fii bleagă ca să păţeşti aşa ceva!

Încercă să se ridice să meargă la lavabou ca să se pudreze şi machieze, dar nu se ţinea bine pe picioare, aşa că se aşeză din nou.

Lungul voiaj prin platoul prăfuit şi arzător îi dădu senzaţia unui coşmar, care-şi pierduse realitatea şi aparţinea trecutului. Numai viitorul exista. Era prea

sănătoasă, prea plină de viaţă pentru a se lăsa copleşită de amintiri, oricât de neplăcute ar fi fost ele. Trecutul nu avea importanţă pentru ea decât când se simţea bolnavă sau deprimată. Din experienţă şi instinct, ştia că speranţa, optimismul şi dorinţa sunt apanajul unei bune sănătăţi şi vitalităţi.

Tovarăşul său îi sculă pe micul orb şi pe fiul său şi le spuse să se pregătească. Orbul îl întrebă ceva în hindustană şi când bărbatul îi răspunse, păru adânc tulburat. Nu înceta să vorbească, părând a fi pradă unei febrilităţi. Ea nu înţelese niciun cuvânt din conversaţie, dar ghici că omul încerca să calmeze copilul şi să-i explice ceva.

Discuţia dură câtva timp, în care micul american dispăru să se aranjeze. În final, micul orb păru să se calmeze. Merrill se întoarse către tânăra femeie.

— A dormit atât de profund, că nu şi-a făcut rugăciunea de la apusul soarelui. Îi este frică să nu-l pedepsească Dumnezeu. M-am chinuit să-l asigur că Allah însuşi n-ar avea cruzimea să-l pedepsească pentru atât.

Carol începu să râdă de o manieră cam deplasată.

— Sunt oameni care au idei de neconceput! zise ea.

În acel moment, trenul încetini şi intră în gară. Tânăra

femeie îl strigă pe Krishna.

— Mă vei însoţi în taxi la hotel. Celălalt boy ne va urma cu bagajele, la cele două valize. Eu am să păstrez caseta cu bijuterii.

— Am înţeles, memsahib, răspunse Krishna, care servise de mai multe ori ca apărător al stăpânei sale.

— Să mergem, sper că ne vom revedea, spuse ea tovarăşului său, dar pronunţă aceste cuvinte fără convingere prea mare.

„E drăguţ, gândi ea, dar în fond, nu e decât un misionar”.

— Uitaţi-vă, adăugă ea întinzându-i cartea sa de vizită. Stau la hotelul Taj Mahal. Nu ştiu cum aş putea să vă mulţumesc.

— Vă rog, făcu Merrill luând cartea de vizită. Nu-i nimic. Mă scuz, n-am carte de vizită, dar mă numesc Merrill... Homer Merrill.

Auzind numele de Homer, fu cât pe ce să izbucnească în râs. Era, ceea ce Bill ar fi numit, un nume cu care nu te poţi afişa nicăieri. Avea întreaga listă de astfel de nume... Homer, Ernest, Leo, Clarence...

— Eu voi locui la un prieten, continuă omul. Colonelul Maţi. Deşi numele poate nu vă spune nimic, este doctor şi

conduce Institutul de boli tropicale. Şi, reluă el cu timiditate, dacă vreodată veţi avea nevoie de mine, nu ezitaţi. Cunosc foarte bine Bombay-ul.

Trenul aproape se oprise.

— Şi eu îl cunosc, zise Carol. Şi în sinea ei adăugă: „Mă întrebi dacă cunosc Bombay-ul, bătrâne, în orice caz nu pe cel al misionarilor!”

Expresul stopă brusc, în maniera trenurilor hinduse, cu riscul de a-şi răsturna la pământ toţi ocupanţii.

Pe peron începu o agitaţie indescriptibilă. Imediat apăru în pragul compartimentului un hindus de talie mică, dar de o frumuseţe rară, cu un ten negricios. „Este cel mai frumos hindus pe care l-am văzut vreodată, îşi zise Carol.

Corpul său, admirabil proporţional, era subţire şi suplu ca o lamă de oţel. Purta *dhodhpurs* albi, un *atchkan* negru şi un *puggree* purpuriu. Când privirea lui căzu asupra ei simţi că-i fug aburii alcoolului din cap. În special ochii îi dădeau impresia de frumuseţe care o frapase pe tânăra femeie, erau mari şi de un negru intens cu o flacără care parcă-ţi pătrundea în interior. Nu erau ochii unui mistic sau visător, ci aceia ai unui luptător, ochi pe care ai rareori ocazia să-i întâlneşti în Indii. Carol nu era atât de beată, ca să nu realizeze forţa de pătrundere a acestei priviri, care

te făcea să te simţi goală, nu la corp, ci în suflet. Aceasta îi făcu impresia unui duş rece peste faţă. Dar nu dură mult timp ca să reacţioneze. După o scurtă privire asupra necunoscutului, ridică din umeri, se întoarse către Krishna căruia îi dădu ordin să găsească hamali. Avea o dorinţă nebună să ajungă la Taj Mahal. Timpul trecea, fugea cu un murmur de maree şi nu mai avea niciun minut de pierdut din distracţiile care o aşteptau. Avea douăzeci şi opt de ani şi nu mai avea mult timp în faţă.

După ce plecă, colonelul Moţi îl observă pe Merrill cu ochii săi care păreau a vedea totul.

— Cine este această femeie? întrebă el, în sfârşit.

— Nu ştiu nimic. A fost în vizită la Yuvarajah fratele maharajahului din Jellapore. Vagonul său a avut o avarie şi a venit şi s-a instalat aici. Nu voia să călătorească în *purdah.*

— Este o femeie uşoară, zise colonelul, încercând să dea acestor cuvinte sensul cel mai peiorativ.

— Oh, este foarte drăguţă.

Doctorul nu căută să mai discute.

— Vino, zise el. Trebuie să fii culcat. Şi din nou îl privi pătrunzător pe american, observând cel mai mic detaliu, culoarea ochilor, ridurile, umerii căzuţi. Îmi vei face

plăcere dacă nu te vei întoarce la Jellapore aşa de repede.

Torsul musculos se umflă sub cămaşa de mătase, umedă de transpiraţie.

— Trebuie să mă întorc. Este sezonul însămânţărilor.

— N-o să te întorci, spuse colonelul.

În această perioadă, hotelul Taj Mahal semăna foarte bine cu o închisoare de provincie, din Europa sau America. Clădirile propriu-zise păreau construite împrejurul a două sau trei puţuri care le însoţeau pe toată înălţimea. Erau împrejmuite de galerii şi flancate cu scări exterioare cu pardoseala de piatră şi rampe de fier. Pe fiecare din galeriile circulare erau amplasate camere, care aduceau mai mult a celule decât a altceva. Fiecare cameră conţinea un pat de fier, cu apărătoarea sa de ţânţari şi o unică saltea foarte tare, un lavabou şi două scaune pe cât se poate de neconfortabile. Pe plafon era agăţată o lampă electrică de model învechit. Boy-i dormeau în afara camerelor, pe dalele răcoroase. Dormeau nu numai noaptea, dar chiar şi în timpul lungilor zile fierbinţi, dacă nu erau ocupaţi să trăncănească cu cei ca ei. În aceste coridoare de puşcărie, bârfele şi calomniile circulau cu aceeaşi rapiditate ca într-o oricare piaţă. De la un capăt la altul al marelui hotel, boy-i ştiau orice despre orice client.

Ei cunoşteau viciile lor, avariţiile sau generozităţile şi s-ar fi zis că fiecare cameră poseda un vizor prin care toată lumea putea privi în interior.

La parter se deschide un hol imens terminat cu o scară impozantă care duce până la ultimul etaj al clădirii. În acest hol şi în bazarul care-l ocupa pe jumătate, era un du-te-vino de negustori de cai arabi, de guvernatori şi funcţionari britanici, de prostituate rusoaice şi germane, de prinţi hinduşi, de vânzători de bijuterii, de milionari *parsis,* de turişti comici între două vârste, de jucători, de căutători de petrol. Defilarea dura zi şi noapte, deoarece căldura din oraş şi caracterul insolit al câtorva clienţi făceau ca hotelul să fie la fel de animat la patru dimineaţa, ca şi la prânz.

Deasupra holului era amenajat un salon vast, unde se putea dansa şi bea, o sală luminată de marile geamuri care se deschideau spre Ready Money Building şi pe a căror întreagă lăţime se afla un imens bar, în spatele căruia se agitau spre douăzeci de barmani. Cu shaker-ul în mâini, nu se opreau din servitul ginului, alcoolurilor variate, în cantităţi suficiente pentru a permite unui vapor să plutească în voie. Între mese, tinere hinduse „avansate” şi sărmane fete scăpate din Rusia sau

Germania interpretau, de o manieră ciudată, ceea ce ele credeau a fi dansurile americane cele mai în vogă. Bombay era un oraş deschis oricărui venit. Ca hotelul Rafiles la Singapore sau hotelul Indiilor la Batavia, Taj Mahal era un loc de întâlnire celebru în tot Extremul Orient. Bărbaţi şi femei veneau din Sumatra, Macassar şi Statele Malaeze, din Medan-Delhi, din Semarang, din Borneo, din Ceylon şi din Surabaya.

Legenda spune că, iniţial, hotelul trebuia să fie cu faţa la mare, dar constructorul hindus se înşelase în privinţa aşezării, iar arhitectul englez care făcuse proiectul fusese atât de dezamăgit văzându-l construit, că, chiar în ziua sosirii la Bombay se spânzurase. La fel ca şi arhitectul catedralei din Cologne care, după unii, nu fusese altul decât diavolul, numele său se pierduse în timp.

În timp ce traversa marele hol, urmată de Krishna în livrea purpură şi aur, majoritatea celor ce se aflau aici o recunoscură imediat. Da, o recunoscuseră toţi, funcţionarii hotelului, jucătorii, bogaţii *parsis,* negustorii şi nefericitele fete care o invidiau pentru că reuşise atât de bine, în timp ce ele îşi ţârâiau încă mizeria. Chiar şi cei care n-o văzuseră niciodată se întorceau după ea, pentru că era imposibil să nu fii frapat de ţinuta şi aerul cuceritor al

acestei înalte fete blonde, minunat îmbrăcată.

Printre cei pentru care Carol era încă o necunoscută, se afla şi femeia greoaie şi grasă pe care Stitch Trollope o numise Spioana. Era instalată într-un fotoliu de răchită şi părea foarte singură, în această încăpere plină de mişcare, zgomot şi culoare. S-ar fi zis că este o insulă pierdută într-un ocean de naţionalităţi. Dădea impresia de a fi trăit întotdeauna singură. Strângea între degete un mic şirag de mătănii, ca persanii şi anumiţi greci, care poartă cu ei un asemenea şirag pentru a-l roti între degete, fără încetare, când nu au ce face, pentru ei fiind o obişnuinţă care înlocuieşte fumatul. De mai bine de două ore, Baroana rotea şi întorcea şiragul, dar în momentul în care tânăra femeie blondă intră în hol, mâinile se imobilizară şi zgomotul făcut de bilele din lemn de trandafir, ce se loveau între ele, încetă brusc. Micii ochi verzi urmăriră silueta necunoscutei care se îndepărta flecărind cu un funcţionar al hotelului, „lată persoana care-mi trebuie, îşi zise bătrâna ale cărei buze mute luau forma cuvintelor. Nu este nici prea tânără, nici prea bătrână. Nu pare a-şi atrage cunoştinţele cu cadouri. Trebuie să fie o americană. Are aerul de a fi uşor ameţită, ceea ce nu este un indiciu prost. S-ar putea să-mi revină norocul?”

De americance avea ea nevoie. Rusoaicele erau prea focoase pentru o Europă în agonie, franţuzoaicele făceau prea multe încurcături şi umblau cu gura căscată după bani. Nu, pentru o casă care se respecta, trebuia o americancă. De acum încolo, tot ce ţinea de dans şi muzică era americanizat. Această femeie era exact ceea ce căuta. Ea era frumoasă, era nu prea tânără şi-ţi sărea în ochi că are experienţă.

Baroana privi necunoscuta urcând în ascensor, însoţită de Krishna, care purta o casetă cu bijuterii. Acest detaliu nu scăpă ochiului ei exersat. În momentul în care uşa liftului se închise, ea se ridică şi lăsând în urma ei o dâră de parfum de paciuli, se apropie de biroul de recepţie.

— Cine este această persoană? întrebă ea.

Funcţionarul o privi bănuitor.

— Nu pot să vă comunic numele clienţilor noştri. Este regula casei.

— Ştii *thotuşi* că *nh-am* decât să mă *atresez* la orice băiat.

— Este adevărat, doamnă, dar nu pot să vă spun nimic.

— Ea a mai *fenit* pe aici?

— Da, adesea.

— Cu ce se ocupă.

— Cu nimic.

— De ce este aici?

— Nu pot să vă spun, doamnă.

— Foarte bine. *Phăstrează* secretul. *Io* nu sunt născută *hien.*

Omul era suficient de bine crescut pentru a nu-i răspunde aşa cum merita. Se prefăcu ocupat cu munca sa şi Baroana se întoarse la fotoliul său. Micile bile din lemn de trandafir începură să alerge între degetele ei umflate.

Proiecte, întotdeauna proiecte. Baroana făcea în neştire. Era mai plăcut decât să studiezi creşterile impresionante ale conturilor, pe care i le trimiteau băncile sale din Paris, Cairo, Budapesta, Londra şi Amsterdam.

Cu mersul nesigur, Carol îl urma pe îngrijitorul de etaj care o conducea la vechea cameră, cea cu vedere superbă asupra golfului Bombay. Krishna o acompanie cu caseta de bijuterii şi o mică valiză. La trecerea lor, băieţii alungiţi pe piatra goală înaintea fiecărei uşi se ridicară şi salutară. Cu tot zgomotul jazului şi vacarmul care umplea hotelul, doi sau trei dintre ei nu se obosiră să se scoale fără niciun respect pentru purpura regală a lui Krishna. La vederea livrelei din Jellapore, alţii se prosternau şi atingeau dalele reci cu fruntea. Fiecare dintre ei reprezenta un fragment

minuscul din acea Indie frământată unde viaţa este o luptă perpetuă, nu numai pentru a-ţi face drumul, ci pur şi simplu pentru a rezista, pentru a avea ceva de mâncare în aşteptarea zilei de mâine. Ei îşi petreceau toată noaptea ridicându-se şi lungindu-se, lipindu-se de pereţi sau prosternându-se după importanţa clientului care se întorcea în camera sa. Puţin le pasă dacă în cortegiu se găsea un alcoolic, o prostituată, un jucător sau un escroc. Zgomotul paşilor îi trezea din somn şi complet adormiţi, aveau încă puterea să se îndrepte. Acesta era regulamentul hotelului, dar tot asta o voia şi o reglementare impusă de o autoritate şi mai rigidă: necesitatea de a trăi. Din această perpetuă defilare nocturnă ei îşi trăgeau subzistenţa, de la aceşti oameni smulgeau o pomană, pe care puteau să-i fure pentru a trimite câţiva bani familiilor lor care crăpau de foame acolo în Penjab, în Bengal, în Goa, pe coastele Malabarului şi ale Coromandelului. Ei se trezeau, se ridicau, salutau, readormeau de una sau două ori pe noapte. Nicio văicăreală nu le scăpa, niciodată nu-şi pierdeau răbdarea, pentru că acesta era destinul lor, într-o altă viaţă, dacă ei se ploconeau suficient în aceasta, poate vor prinde rând în cortegiul beţivilor, pungaşilor, prostituatelor, poate vor fi ei

cei salutaţi, poate vor fi ei îmbuibaţii şi nu înfometaţii.

Carol nu dădu atenţie siluetelor subţiri acoperite în veşminte albe şi murdare. Sănătoasă şi frumoasă, ea era satisfăcută de originea sa. Ea accepta viaţa aşa cum era, lăsând lui Dumnezeu şi Naturii grija de a se ocupa de dreptate, de milă sau de conştiinţă socială. Mai mult „efectul stimulant al ginului începea să se atenueze şi Carol simţea puţin câte puţin cum îi piere buna dispoziţie. Nu-i era numai corpul obosit. Ochii negri ai doctorului hindus nu erau deloc străini de starea sa de depresie. Ea era obsedată de această privire încă de la coborârea din tren.

Fu fericită să-şi regăsească camera. Aici era la ea. Oriunde în India sau aiurea, de ani de zile, ea nu fusese atât de ataşată de un loc. Întotdeauna lua această cameră când revenea la Bombay după un voiaj în nord, în est sau în sud. Aici, în această cameră putea să se odihnească, să doarmă întreaga zi toridă pentru a se trezi târziu după-masă, la timp pentru a se reîntoarce la curse sau în vreun cerc. Aici, în această cameră era liniştită, putea merge goală fără teama de a fi deranjată, că-i vor tulbura singurătatea. Putea în sfârşit să fie ea însăşi. De câtva timp simţea nevoia să fie singură şi singurătatea îi apărea

ca un lux preţios.

Când băiatul deschise uşa şi aprinse lumina, ea se aruncă pe pat şi-i spuse lui Krishna:

— Spune-i omului să se grăbească să-mi aducă bagajele... şi tu du-te şi adu-mi un cocktail. Hai, iute, Krishna.

— Da, memsahib.

În vastul bar care semăna cu un „salon” din Klondike, Bill descoperi o masă unde se aşeză, în compania lui Al, ofiţer radiotelegrafist, de Sandy, şeful electrician de pe S.S. *Surabaya,* şi de doamna Trollope. Pentru Bill ziua începuse prost. Mai întâi avusese loc moartea unui vameş nefericit, zdrobit sub ochii lui şi aceasta nu se oprise aici. Când Stitch Trollope a revenit la ea, el trimise pe Silas la Taj Mahal, cu bagajele sale şi o acompanie la palatul surorii sale.

La început ea respinsese propunerea sa cu energie. Ea insistase atât de mult că Bill se întrebase dacă refuzul său nu era motivat de un gând mai profund, decât teama de a-l deranja. Ea sfârşi prin a ceda şi se urcară într-un fel de cuşcă de găini, un taxi bizar condus de un Sikh cu părul şi barba exagerat de mari.

În timp ce rabla hurducăia pe străzile încinse şi lăsând în

urma lui plaja de la Djuhu, Turnurile Tăcerii deasupra cărora planau vulturii, Palatul Guvernamental care, fără funcţionarii săi Sikhşi, semăna cu un conac englez, Bill simţi renăscând în el vechiul său entuziasm. Nu era nicăieri în lume niciun oraş atât de fantastic. Nebunul Bagdad nici el nu era nici mai absurd, nici mai atrăgător.

Încercă să întreţină conversaţia, dar eforturile sale nu fură încununate de succes. Cu o tentă de ceară, buzele crispate, doamna Trollope era cumplit rămasă în defensivă, în ciuda afirmaţiilor sale, ea nu era absolvită de emoţii şi depunea toată strădania de a se domina. Bill avea chiar impresia că un lucru mic îi putea provoca o criză de nervi şi aceasta îl surprindea din partea acestei femei atât de bine echilibrată şi în aparenţă de stăpână pe sine.

După ce s-a trecut prin faţa palatului pe care maharajahul din Jellapore îl avea la Bombay, palat care era mai mult loc de chefuri decât de locuit, taxiul întoarse în unghi drept şi îşi luă elan, pentru a ataca un urcuş mărginit de bungalow-uri şi de grădini suspendate pline de begonii şi bugenvilieri. Ramurile arborilor de piper atârnau atât de jos încât mângâiau acoperişul maşinii şi Bill, care tăcuse, se întreba dacă nervozitatea extraordinară a

doamnei Trollope nu ţinea mai mult de apropierea întâlnirii cu sora sa, decât de accidentul însuşi. După toate aparenţele, era ceva necurat la mijloc.

Brusc taxiul ieşi într-un soi de scuar unde se ridica un palat de marmură. Nu era o construcţie impozantă. Acesta n-avea nimic comun cu monumentele ridicate de suveranii de Baroda şi de Haiderabad sau piesa montată a celor din Jellapore. Era un palat cu aspect mai mult feminin şi de un gust chiar echivoc, ca şi cum s-ar fi încredinţat construcţia unui arhitect francez de la sfârşitul secolului al XI-lea a cărui specialitate ar fi fost casele închise şi stilul maur.

— Iată-nel, anunţă doamna Trollope.

Doi Ghourkas în livrea verde-închis şi argint erau în aşteptare de fiecare parte a porţii de-intrare din marmură roz. Taxiul se opri în timp ce briza călduţă care adia dinspre mare se amuza să împartă barba prea lungă a şoferului de o parte şi de alta a feţei sale sobre.

— Atunci, la revedere! declară doamna Trollope, tot atât de încordată. Mulţumesc că m-aţi însoţit. Nu era chiar necesar.

Ea n-a adăugat: „Intraţi să luaţi câte ceva”. Cu toate acestea, el murea de sete, şi ar fi fost cea mai mică politeţe, mai ales pentru cine este obişnuit cu obiceiurile

Extremului Orient.

— Nu v-ar spune nimic să mă acompaniaţi la curse în una din aceste după-amiezi? întrebă el.

— Este o idee. Am să sun la telefon. La revedere.

— La revedere.

Se aplecă spre şofer:

— Întoarce în port! Apoi, când maşina porni, reflectă: „E un lucru bizar că sora doamnei Trollope n-a trimis Rollsul său la vapor, îşi zise. Ar fi putut de asemenea trimite un băiat pentru a încărca bagajele doamnei Trollope”.

Bill descoperi în sfârşit că nimeni nu se ocupase de bagajele doamnei. Trollope. Le găsi pe toate la vamă, o grămadă de valize Vuitton încărcate de etichete şi uzate de nenumăratele voiajuri. Le trimise la palatul Maharani din Chandragar şi în fine, cu obrajii şiroind de sudoare, cu gâtlejul de foc, luă un taxi. Nu era la capătul necazurilor. Un mic grup păzea uşa camerei pe care o avea rezervată şi aştepta nerăbdător întoarcerea sa. Erau acolo un parior *parsi,* un agent de asigurare pentru bijuterii *parsi,* un alt agent *koja,* doi negustori de obiecte exotice, doi *godjeratis,* în fine, un croitor şi un *goani,* care căuta un loc de bucătar, înainte ca îngrijitorul de palier să introducă cheia în broască, se azvârliră toţi pe Bill, ţipând, vociferând

care mai de care într-o engleză mai stricată.

Căldura, mirosul puţin îmbietor al servitorilor săi părăsiră cumsecădenia naturală a lui Bill care le strigă cu toată puterea: „Căraţi-vă! Plecaţi! N-am nevoie de nimic! Căraţi-vă şi lăsaţi-mă în pace!”

Ţipetele sale nu avură niciun efect. Din momentul în care pătrunse în cameră, se îmbulziră în urma lui, împingându-se ca nebunii, care să intre primul. Bill făcu atunci stânga-mprejur şi împingându-l cu forţă pe parior, îl trimise în braţele celorlalţi, care dădură înapoi. Profită de acest răgaz ca să închidă uşa şi să întoarcă cheia.

Într-un colţ al camerei, nu întârzie să-l descopere pe adevăratul vinovat. Silas tocmai golea valizele şi aerul său nevinovat spunea multe.

— Sahib, se grăbi el să spună, ştiţi, nu i-am mai văzut niciodată pe câinii ăştia!

Bill se reţinu pentru a nu-i trage o mamă de bătaie boyului. Ştia precis că Silas îi anunţase pe negustori, în speranţa obţinerii unui comision, dar acesta avea un aer atât de candid că Bill nu se putea împiedica să nu pufnească în râs. Şi pe urmă, la ce să mai discute? N-ar fi avut niciodată ultimul cuvânt. De altfel, toate acestea erau greşeala sa. Toate acestea se datorau atitudinii sale odată

cu ultimul sejur la Bombay. Îşi petrecuse timpul cumpărând amintiri, jucând la curse, cheltuind în stânga şi în dreapta. Toţi negustorii şi pariorii îşi aminteau de el şi dacă ei erau oamenii care nu uitau un bun client, cu atât mai mult n-ar fi uitat un fraier.

„Hei, îşi zise el. Este o istorie veche. De data aceasta sunt un domn aranjat, un afacerist”.

Se întoarse spre Silas...

— Crăp de sete, du-te şi caută-mi un cocktail de vin în viteză.

Când Silas deschise uşa, Bill observă grupul de corbi de pradă care discutau. Erau tot acolo, ba parcă numărul lor crescuse.

Hainele sale erau umede şi se lipeau de el. Se dezbrăcă cât putu de repede, puse în funcţiune *punkah* şi se întinse pe pat, doar cu un cearşaf pe el. *Punkah* mişca aerul umed fără a face cea mai mică răcoare.

„Începe rău, îşi zise Bill. Totul merge de-a-ndărătelea”. Răul hindus, acel rău care-ţi pune nervii la încercare, putea pune stăpânire pe el în curând. Şi acesta era de asemenea un semn rău.

„Cred că ar fi mai bine să-mi lichidez afacerile cât mai repede şi să mă întorc cu primul vapor”, gândi el.

Închise ochii şi încercă să-şi aducă aminte imagini de aisberguri, frigidere sau gheţării. Nu era mijlocul ideal de a lupta cu căldura. Atunci el auzi un zgomot înăbuşit. Uşa se deschise încetişor, întrevăzu o feţişoară închisă, o pereche de ochi negri şi, mai departe, în planul secund, alţi ochi care îl scrutau. Gol puşcă, sări din pat şi trânti uşa strigând: „Căraţi-vă! Staţi afară!”

Silas reveni câteva clipe mai târziu şi după ce-şi bău cocktailul, Bill se simţi mai bine. În timp ce-şi termina paharul, Silas începu să desfacă valizele şi să înghesuie compleuri şi lenjerie de corp în sertarele unei comode, care se transformă în curând într-un veritabil talcioc. Intrigat de zelul său neobişnuit, Bill îl urmări o clipă şi sfârşi prin a-i zice:

— Pleacă Silas. Pentru Dumnezeu, lasă-mă în pace. Nu te întoarce mai devreme de cinci ore şi cară-ţi şi opera distructivă după tine”.

— Foarte bine, sahib răspunse Silas zâmbind. Cu mâna pe clanţă, adăugă: Am vrut să-i gonesc pe oamenii răi, dar oamenii răi n-au vrut să plece.

— Pleacă. Lasă-mă în pace şi păstrează-ţi minciunile pentru tine.

Dar Silas nu mişcă. El îşi plimba privirea tristă pe

îmbrăcămintea sa în zdrenţe. Bill aşteptă. Văzând că încercarea rămase fără efect, boy-ul ridică un braţ şi începu să-şi examineze cu atenţie mâneca deşirată. Încă o dată Bill nu se putu împiedica să nu zâmbească. Luând o hârtie de zece rupii din portofel, i-o întinse lui Silas.

— Bine. Du-te şi cumpără-ţi haine noi.

Nu trebuia să spună asta, dar era într-o zi proastă. Somnul îl cuprinse imediat şi dormi profund până când Silas îl trezi bătându-i la uşă. Îşi dădu seama că nu trecuseră cinci ore, ci doar trei şi jumătate şi că făcuse un torticolis dormind aproape gol sub *punkah.* Ca o culme a ghinionului, era şi mai cald decât în momentul în care se culcase.

Din nou îl trimise pe Silas la dracu’, la care boy-ul îi răspunse printr-un larg zâmbet care-i dezveli dinţii săi albi. Silas îşi schimbase îmbrăcămintea, dar de departe se vedea că nu era o îmbrăcăminte nouă.

„Trebuie să fie una din cele pe care i le-am cumpărat ultima dată”, îşi zise Bill.

— Stăpânul meu este mulţumit? întrebă Silas mieros.

— Mulţumit! Javră!

Făcu un duş şi-şi căută un costum călcat în talmeş-balmeşul creat de îndatoritorul Silas. Ieşind, pică drept în

mijlocul „oamenilor răi” care îi păzeau uşa. Aşa cum muştele atrag alte muşte, grupul se mărise de la un ceas la altul. Strigăte îl asaltară din toate părţile.

„Vă amintiţi de Hakim, sahib?”

„Dori este un vechi prieten. Dori l-a făcut pe sahib să câştige mulţi bani ultima dată”.

„Sahib a cumpărat o grămadă de rubine de la Raschid în ultima călătorie”.

Dând la o parte negustori şi pariori, se îndepărtă în pas elastic de-a lungul galeriei cu dale. Dar tribul întreg o luă pe urmele sale, gesticulând, strigând, incapabil să înţeleagă că sahib care, odată câştigase atâţia bani datorită lui, renunţase la bunele sale obiceiuri.

Abia la intrarea unde se afla vasta scară, Bill reuşi să se descotorosească de urmăritorii săi. Ei nu încercară să-l urmărească jos, de frică să nu fie daţi pe uşă afară. Deja ud de transpiraţie, intră într-o cabină telefonică şi-l ceru pe Hinklede la biroul dinamalgamated Oii. Era nemulţumit că Hinkle nu venise în întâmpinarea sa. Chiar dacă erai directorul agenţiei din Bombay, trebuia să manifeşti oarecare grijă faţă de fiul patronului.

Clar că şansa nu-i surâdea. De la birou i se răspunse că Hinkle plecase în vacanţă, la vânătoare în Birmania. Nu se

ştia exact unde. Chiar dacă l-ar găsi, i-ar trebui o săptămână ca să se întoarcă.

— Îmi pare rău, domnule, făcu funcţionarul de la celălalt capăt al firului. Vom face tot ce trebuie, dar în locul dumneavoastră n-aş conta pe domnul Hinkle mai devreme de cincisprezece zile.

— Mulţumesc, răspunse Bill, înainte de a agăţa cu un gest iritat, aparatul de un model desuet.

„Ce măgar! gândi el. Trebuie totuşi să-l văd. Nu-mi rămâne decât să mă distrez, în aşteptarea întoarcerii sale”.

Atunci îşi zise că „oamenii răi”, care stăteau la pândă la uşa sa, aveau dreptate, poate, aşa cum până la urmă hinduşii intuiesc. Poate nu era de talia de a se comporta prea mult timp ca un domn virtuos. Avu dintr-odată impresia unui vast complot îndreptat împotriva sa, împotriva bunelor sale intenţii. Erau „oamenii răi” sau destinul? Sau Baroana, care-l deochease? Sau pur şi simplu, lipsa lui de caracter?

„Patachon”[1]. Era porecla pe care i-o dăduse Carol. Era făcut pentru o viaţă de distracţie, pentru o viaţă de patachon. Surâse şi faţa i se destinse.

---

1 Birjar de droagă, (n.t.)

Un comisionar se apropie de el, în momentul când ieşea din cabină. „Domnule Wainwright, doamna Trollope vă cheamă la telefon”.

— Alo, Bill? Aş vrea să ies în seara asta, vrei să mă duci să luăm masa la Green? După aceea vom merge la barul Taj.

Vocea-şi pierduse duritatea de după-amiază.

— Bineînţeles. Voi trece ca să vă iau.

— Nu. Întâlnire la ora şapte şi jumătate. Vom putea bea ceva.

— Vă asigur că nu mă deranjează să trec să vă iau.

— Nu. Nu. Bill remarcă o uşoară crispare a vocii. Nu. O să joc bridge la nişte prieteni. Voi trece pe la hotelul dumneavoastră.

— E-n regulă.

Şi astfel, veni la hotel cu trăsăturile destinse şi aerul său bărbătesc, cu taiorul alb şi pălăria albă înclinată pe un ochi. Totuşi, în momentul în care se regăsi aşezat în faţa ei, pe terasa Green, se simţi din nou reconfortat de prezenţa acestei femei, atât de energice şi rezistente. Celelalte femei din jur se lăsaseră pradă căldurii sau indolenţei lor naturale! Prezenţa doamnei Trollope era ca a unei infirmiere experimentate şi calme în mijlocul panicii

create de o catastrofă. Care era catastrofa? Bill nu avea decât o noţiune vagă, doar dacă nu era Bombay-ul însuşi, cu viermuiala sa stranie a mulţimii, acest amestec de oameni a căror majoritate nu mânca pe măsura foamei sale şi care era gata să manifesteze, strige sau să producă dezordine pentru un „da” sau „nu”. Bombay-ul, unde sifilisul devenise o stare endemică, unde superstiţiile se înmulţeau ca lichenii pe pereţii unei peşteri, unde rasele şi castele se subdivizau la infinit, unde diferendumurile religioase erau într-un război continuu.

Masa decurgea agreabil. Trebuie spus că terasa hotelului Green facilita mult lucrurile. Domina întreg portul. Spectacolul era minunat în lumina dulce a lunii pline. Mâncarea era excelentă, clienţii originali atmosfera captivantă. Se întâlneau aici oameni ai mării, pe care îi jena eleganţa victorioasă a lui Taj Mahal, ofiţeri, funcţionari, angajaţi englezi care se găseau aici, pentru că Green era singurul loc mai puţin riscant, pentru un oraş în care fiecare gest, fiecare mişcare îţi era comentată. Se mai găseau aici fete, englezoaice fără sare şi piper, expediate la rude din Extremul Orient în speranţă de a-şi găsi soţi, sau alt gen de fete, tot englezoaice, dar mai dure, fete din Hove, Cardiff, Liverpool care veniseră la

Bombay pentru a deveni dansatoare de step sau muzicante în orchestra de femei. Ici şi colo puteai vedea câte o prostituată rusă sau o *perşi* sau o *khodja* „emancipată”, care luau masa în tête-à-tête cu un însoţitor.

Stitch îi puse un mare număr de întrebări asupra lui însuşi, atât de multe încât, la un moment dat, izbucni în râs şi o întrebă:

— Sunteţi cumva judecător de instrucţie în ţara dumneavoastră?

— Nu, dar îmi place să ştiu la ce să mă aştept din partea oamenilor cu care sunt în relaţii.

Ea reuşi să afle că Bill era moştenitorul tatălui său. Descoperi că fusese însurat cu o artistă de music-hall, că soţia lui şi el, divorţaseră de comun acord, după ce declaraseră că, pentru ei, viaţa conjugală nu însemna nimic.

— O iubeaţi? întrebă Stitch.

Întrebarea păru că-l încurcă. Ezită, surâse şi răspunse:

— Nu ştiu. Am fost nebun după ea vreme de trei săptămâni, adică până când ne-am săturat. Nu cred că am cunoscut vreodată sentimentul de dragoste.

— Curios.

— Dar, dumneavoastră, aţi iubit vreodată?

— Da.

— Ce impresie v-a făcut asta? întrebă el cu o urmă de răutate.

El pusese întrebarea pe un ton glumeţ, dar ea îi răspunse brusc cu o faţă întunecată:

— Dacă aţi fi fost vreodată îndrăgostit, aţi fi ştiut la ce să vă aşteptaţi. Mulţumiţi-i bunului Dumnezeu că nu aţi fost niciodată şi rugaţi-vă să nu vi se întâmple vreodată.

Bill se simţi jenat de tonul melancolic al remarcii şi se grăbi să reia conversaţia de la punctul de unde rămăseseră.

— Ştiţi, eram aproape nişte copii, amândoi. Aveam o grămadă de bani. Cred că doream amândoi să ne culcăm, aşa că am luat taurul de coarne şi ne-am căsătorit. Tocmai îmi pregăteam licenţa la Corneli.

— Corneli? Ce este asta? întrebă Stitch.

— O universitate.

— Credeam că în America toţi băieţii „de familie” merg la Harvard sau Yale.

— Nu întotdeauna, zise Bill râzând, dar precis ăsta a fost motivul pentru care tatăl meu m-a trimis la Corneli. Gândea că Harvard sau Yale ar avea o influenţă proastă

asupra mea. Înţelegeţi, tatăl său fusese misionar în China, îşi făcuse avere complet singur. Spunea că vrea să învăţ într-o universitate americană adevărată şi nu într-un local unde se maimuţăresc englezii.

Stitch nu răspunse. Privirea începu să-i rătăcească pe deasupra golfului. Vaporul regulat, care lega Bombay-ul de Karaci şi de Golful Persic, se îndrepta spre port. Luminile sale străluceau pe apa luminată de lună şi alunecau lin în faţa conturului sumbru al insulei Clephanta. Atunci, pentru prima oară, Bill avu, în sfârşit, imaginea precisă a tatălui său, un om masiv şi fără umor, un om auster cu gesturi precise, ale cărui decizii erau rezultatul unei gândiri profunde. Tatăl şi fiul nu se înţeleseseră niciodată. Nu fusese niciun fel de simpatie între ei. Pentru tatăl său, existenţa era o treabă care trebuia privită cu cea mai mare seriozitate. După toate astea, avea şi întotdeauna dreptate. Asta complica atât de tare lucrurile. Când eşti atât de rezonabil şi meticulos, nu ştii ce înseamnă să te înşeli!

Trecu un timp îndelungat. Bill nu mai era la Bombay. Se întorsese în America. Şi Stitch, evident, era şi ea plecată aiurea. Unde? Nimeni n-ar fi putut să spună. În orice caz, nu el. Ţigara doamnei Trollope i se consuma între degete,

fără ca aceasta să observe. Într-un final, arzându-se, strivi ţigara în scrumieră şi declară cu o brutalitate feroce:

— Eu şi tatăl meu, am plecat în Australia pentru că nu puteam să facem altfel.

Bill înţelese insinuarea şi, din discreţie, renunţă să o mai întrebe ceva.

— Tatăl meu este totuşi un individ şic, se mulţumi el să zică. Cred că în curând ne vom înţelege. Şi pentru prima dată în viaţa lui, începu să simtă o simpatie pentru omul care îmbătrânea la celălalt capăt al lumii.

Zarva din imensa sală, reuşi să le risipească plictiseala. Ambii se puseră să bea cu nădejde şi imediat Al, radiofonistul, Sandy, electricianul-şef de pe *Surabaya,* se strânseră la masa lor. Al şi Sandy erau un pic ameţiţi. Al zâmbea. Pe măsură ce bea, în aceeaşi măsură zâmbea mai tare. Era un melancolic şi alcoolul era cel mai bun remediu al său.

În acest timp Sandy îşi trecea timpul clănţănind din dinţii falşi. Acesta era semnul că Sandy depăşise limita la băutură. Cu cât bea mai mult, cu atât dinţii nu-şi mai găseau locul.

Stitch începu să dea dovada unei agitaţii nenaturale şi-şi manifestă dorinţa să danseze. Cei trei oameni se

executară unul câte unul. Dansa foarte bine deşi era un pic prea scundă pentru cavalerii săi.

— E o tipă de treabă, această doamnă Trollope, declară Ai în timp ce ea dansa cu Sandy.

— Şi pe urmă, nici nu-i proastă, adăugă Bill.

— Ce porcărie! suspină Al.

— De ce? întrebă Bill care începuse să se simtă euforic şi căruia, în fond şi la urma urmei, puţin îi păsa de reflexiile tovarăşului. Da, de ce?

— Pentru că este imposibil să găseşti genul de femeie care să-ţi placă.

— Eşti cam pretenţios!

Ştia bând ce-i trebuie lui Al. Al avea gusturi foarte ortodoxe. Nu-i plăceau prostituatele. Ceea ce ar fi vrut el, ar fi fost o mic-burgheză convenabilă, un pic demodată, care n-ar fi dorit nimic altceva decât să aibă un capriciu cu un marinar. Numai că acest articol nu se prea întâlnea la Bombay şi bietul Al se îmbăta pentru a se consola.

Un stol de vrăbii îşi făcu apariţia prin geamul larg deschis, se învârtiră puţin prin sala ale căror lumini le orbeau şi făcură cale întoarsă.

— La Bombay, nici păsările nu se culcă, remarcă radiofonistul.

Stitch şi electricianul-şef reveniră şi se aşezară. Sandy nu contenea să-şi tamponeze faţa. Stitch comandă un alt cocktail şi dintr-odată dispoziţia tuturor se schimbă. Veselia, antrenul, efectul ginului se risipiră, dispărură ca aerul dintr-un balon dezumflat. Bill ajunse la concluzia că în adâncul său doamna Trollope era plictisită şi nervozitatea sa era doar o iluzie.

Era timpul să se despartă şi fiecare să se întoarcă acasă la el, dar nimeni nu avea curajul să se scoale. În mijlocul căldurii şi zgomotului, Stitch şi tovarăşii săi continuară să bea maşinal şi să privească dansatorii. Şi atunci, cu spiritul lenevit de căldură, gin şi somnolenţă, Bill avu o apariţie.

Îmbrăcată cu o rochie lungă, ea se opri la intrarea salonului, observând perechile care se mişcau pe ringul de dans. Bill avu întâi impresia că ea nu se schimbase deloc. Părul arămiu, corpul perfect şi aceeaşi strălucire de viaţă şi de sănătate erau la fel. Pe când tocmai se sprijinea de tocul uşii, el observă că băuse. „Probabil că se plictiseşte, îşi zise el. Nu depăşeşte niciodată limita decât atunci când se plictiseşte de moarte şi nu mai ştie încotro s-o apuce”. Ştia de asemenea de ce stă acolo singură, expusă tuturor privirilor. Spera să descopere o cunoştinţă care ar fi invitat-o să-şi petreacă seara. „Prin ce miracol a ajuns

aici?” se întrebă Bill, şi în acelaşi timp îşi dădu seama cât de frumos îi este corpul, mulat de rochia roşie. Era un sentiment analog celui pe care-l avusese când o văzuse prima dată pe această femeie. Îşi păstrase un pic aerul său candid. Orice ar fi făcut, îşi va păstra întotdeauna aerul de Sainte Nitouche.

„Nu, nu îi voi vorbi, îşi zise el. Să punem punct trecutului şi să încercăm să facem ca şi cum nu ne-am fi văzut”. Dar ştia că acest lucru este imposibil la Bombay, decât doar să te încui de două ori în camera ta şi să duci viaţa unui condamnat pentru totdeauna. Şi pe urmă, vederea acestei femei trezea în el o grămadă de amintiri pe care le credea îngropate pentru totdeauna. Brusc îşi dădu seama de slăbiciunea sa. Lucrurile nu se schimbaseră. Era atât de cald că spiritul său oscila, dar ştia din experienţă că atunci când încerca acest gen de emoţii, nici inteligenţa, nici voinţa nu mai aveau efect asupra întâmplărilor. Pentru moment îi fu frică de ce urma să se întâmple. Fără gin, probabil ar fi bătut în retragere şi toată această poveste ar fi luat un alt curs. Mult timp după aceea, îşi reaminti că toate necazurile sale începuseră în acest moment precis, când înţelesese că trebuie să-i vorbească.

Tânăra femeie începu să privească în direcţia mesei lor

şi el crezu că l-a recunoscut, dar ea nu întârzie să-şi întoarcă privirea. Poate nu-şi credea ochilor.

— Pe cine fixezi aşa? îl întrebă doamna Trollope.

— Pe cineva pe care cunosc. O femeie. Pot s-o invit la masa noastră?

— De ce nu? Tocmai mă hotărâsem să mă reîntorc la sora mea.

Al se învioră puţin în speranţa că seara va fi mai interesantă.

— Cum să nu. Ad-o aici imediat.

Ea nu-l văzu apropiindu-se decât când fu la doi paşi de ea. Îşi schimbă expresia aşa de brusc încât el pufni în râs. Ea veni în întâmpinarea lui.

— Bill, ia uită-te! Ce cauţi tu aici? îi puse braţele după gât şi-l sărută pe amândoi obrajii. Dacă ai şti cât sunt de fericită că te văd!

Fără să ştie de ce, Bill se simţi îngrozitor de jenat.

— Vrei să te aşezi la masa noastră?

— Bineînţeles. Mi-era teamă că o să trebuiască să urc să mă culc. Vreau să mă distrez un pic.

— Unde stai?

— Aici lataj!

— Ce nostim! Cu cine eşti?

— Cu nimeni.

„Lată ceva bizar!”, gândi el şi se reţinu ca să nu adauge: „Ce intenţionezi să pui la cale?” Dar era prea devreme încă. Fiecare lucru la timpul său. Ştia că ea se înfurie repede dacă are impresia că-ţi bagi nasul în treburile ei.

— Ce coincidenţă, să ne găsim amândoi aici, remarcă ea. Asta dovedeşte cât de mică e lumea.

El nu fusese niciodată atras de spiritul ei. Dimpotrivă, mai curând aceasta fusese cauza dramei ce se petrecuse între ei. Avea înclinaţie pentru a debita platitudini. Reacţia lui Bill nu întârzie.

— Tot coincidenţă este şi atunci când două persoane se întâlnesc pe stradă, zise el.

— Hai, făcu ea râzând, nu începe prin a-ţi păsa de mine. Ţi-am spus de o sută de ori că nu cu inteligenţa mi-am făcut drum în viaţă.

Ajunseseră aproape lângă masă şi Bill surprinse în ochii lui Al şi doamnei Trollope acea expresie care se citea pe faţa persoanelor care o vedeau pentru prima dată. Când era mai tânăr, această expresie îl făcea mândru să se afişeze cu tânăra femeie. Ea era proba elocventă că fiinţele omeneşti nu erau departe de cele animale, ca să poată fi atât de mişcate de o asemenea etalare de

frumuseţe, sănătate şi vitalitate. Faptul acesta nu se rata niciodată... bărbaţii, în special cei în vârstă, se simţeau plini de forţă numai privind-o. La vederea sa, cei mai tineri îşi bombau pieptul şi făceau pe interesanţii. Uneori, femeile nu o simpatizau de la prima vedere, în special cele care se găseau suficient de drăguţe pentru a susţine competiţia. Nu exista cale de mijloc. În orice caz, era o femeie în faţa căreia nimeni nu putea sta indiferent.

„Unde ai descoperit-o?” se citea clar în ochii albaştri ai lui Al, radiofonistul irlandez, pentru că nu se putea nega că n-ar fi o femeie uşoară. Era lucrul pe care Bill i-l reproşase adesea şi la care ea îi răspundea invariabil că-i plăcea acest lucru, numai şi numai pentru a-şi bate joc de celelalte femei. I se întâmpla chiar să se şi comporte ca o femeie uşoară şi din acel moment începeau necazurile.

„Bill a agăţat o femeie, a dracului de frumoasă, nu înceta să-şi repete Al. Fără a greşi, este cea mai frumoasă fată din Bombay”.

În momentul prezentării, Bill ezită un moment şi sfârşi prin a spune: „Vă prezint pe una din prietenele mele. Carol Halma”. În fond, n-ava niciun motiv să anunţe că au fost căsătoriţi cândva, dar îi era greu întotdeauna să pronunţe numele cu care se lansase ea, debutând pe scenă, l-ar fi

fost mai uşor să o recomande cu numele pe care i-l dăduseră părinţii săi: „Olga, Olga Janssen”. O observă cu coada ochiului şi văzu că ei puţin îi păsa de această întoarcere de la exactitate. De altminteri atât de puţine lucruri aveau importanţă pentru ea şi pe urmă, ea ghicea întotdeauna ce se află în capul unui bărbat.

După câteva minute, serata se animă.

Din momentul în care tânăra femeie părăsi compartimentul, colonelul Moti îşi schimbă expresia. Privirea îşi pierdu duritatea, reţinerea, încordarea, şi în ochi îi juca o luminiţă aproape maternă. Era dotat cu o natură violentă şi starea sa de spirit putea să se schimbe, cu viteza cu care o cobră muşcă. Nu că ar fi simţit antipatie pentru femeia care tocmai părăsise compartimentul lui Merrill, dar detesta genul acesta, ca simbol al unei clase, pe care filosofia sa intransigentă o considera de mult ca inutilă şi chiar supărătoare. Îi fusese suficient o singură privire asupra unghiilor sale lungi, toaletei, casetei cu bijuterii ca să recunoască simbolul. Acesta fusese motivul care provocase reacţia sa. Nu era, de exemplu, ura pe care o încearcă unii bărbaţi pentru femeile ce duc o viaţă uşoară. Nu era cazul. Pentru el, prostituatele erau nişte nefericite, fiinţe prost dirijate,

victime ale unui dezechilibru glandular sau unui sistem economic detracat. Nu dereglarea simţurilor îi provoca indignarea, ci o altă formă de imoralitate, aceea care se manifesta în domeniul social.

Când tânăra femeie dispăru, aspiră o gură mare de aer ca şi cum atmosfera se purificase dintr-o mişcare.

— Mi-e teamă că n-ai călătorit bine, Homer, zise colonelul Moţi.

— Nu. Totul a fost în regulă. A fost cald, dar nu mai rău ca de obicei.

Schimbă câteva vorbe în engleză cu Tommy şi începu timid o conversaţie în hindustană cu Ali, micul orb. Se simţea intimidat de copiii care nu văzuseră niciodată.

— Cine era această femeie? îl întrebă, în fine, pe Merrill.

— Nu ştiu nimica despre ea. A fost pentru câtva timp la fratele maharajahului din Jellapore.

— De ce?

Cu toate că-l cuprinsese din nou migrena, Merril nu putu să se împiedice să nu râdă în faţa furiei conţinute în cuvântul „de ce”. Cunoştea ura lui Moti pentru întreaga familie regală din Jellapore, pe care o considera rea ca suverană şi parazitară în acelaşi timp.

— Nu ştiu nimic, răspunse el. Cum aş putea să ştiu? N-

am mai văzut această femeie niciodată şi nici nu cred că o voi mai vedea. În rest, nu cred că ea prezintă vreun interes.

— Nu se ştie niciodată... murmură colonelul care aduna bagajele călătorului şi le dădea celor doi copii, pe care-i chemase.

— În orice caz, adăugă el, în ceea ce te priveşte, cel mai bun lucru pe care-l ai de făcut este să te duci să te culci imediat.

— Totul este aranjat pentru operaţia lui Ali?

— Da. Doctorul Bliss voia să plece, dar l-am convins să aştepte vaporul următor.

— Vă mulţumesc. Într-un anume sens, Ali este aproape ca un frate pentru micul meu Tommy. Stă cu noi de când şi-a pierdut complet vederea.

Ştia că orbul nu poate înţelege ceea ce îşi spun ei. Acesta alunecase de pe banchetă şi în picioare, aştepta ca să fie condus. Era foarte placid şi această resemnare la un copil atât de mic avea ceva sfâşietor.

— Au fost trei cazuri asemănătoare, continuă colonelul. Doi bolnavi veniţi din Rajputawa, un altul din Bophal. Bliss a operat deja unul.

— Operaţia a reuşit?

— Da, răspunse colonelul Moţi care începu să zâmbească şi întrebă: Iubeşti copilul, nu-i aşa?

— Da, este foarte drăguţ.

— Şi din acest motiv te iubesc şi eu, declară colonelul. Şi tot din acest motiv, trebuie să te odihneşti.

— Trebuie să mă întorc la Jellapore după zece zile.

— N-o să te întorci în zece zile... N-o să te întorci până n-o să te pun pe picioare, doar dacă, bineînţeles, nu ai intenţia să te ruinezi complet şi să devii inutil.

— Dar mă simt bine.

— Eşti un om prea preţios, ca să te las să faci totul numai după capul tău! Nu eşti decât un blestemat de fraier.

Merrill zâmbi şi tăcu. Era inutil să mai discute cu Moti, pentru că discuţia s-ar fi înfierbântat din ce în ce mai tare, acesta ar fi utilizat argumente dictatoriale şi s-ar fi crezut Dumnezeu în persoană. De altfel, nu era prima dată când Merrill era bolnav, cu toate că niciodată nu fusese în halul ăsta. Până acum, trecuse întotdeauna peste şi va face şi în continuare la fel. După ce Tommy va plecă şi Ali va fi operat, se va întoarce pur şi simplu la Jellapore fără surle şi trâmbiţe.

Două taxiuri fură necesare pentru a conduce micul grup

şi bagajele la colonelul Moti. Acesta nu avea maşină, deşi avea dreptul să folosească una ca director al Institutului de boli tropicale. Prefera să consacre institutului sumele pe care le-ar fi cheltuit cu întreţinerea unei maşini. Numai. Dumnezeu ştia cât de greu este să obţii credite! Şi astfel, în ciuda situaţiei sale şi a renumelui său cunoscut în toată lumea, colonelul circula cu tramvaiul sau lua un taxi, de fiecare dată când era invitat la vreo recepţie oficială, îi plăceau tramvaiele cu mirosul lor puţin plăcut, îl făceau pentru moment să uite, să uite acea omenire colcăitoare a Indiilor. Şi în afară de aceasta, în tramvaie afla o mulţime de lucruri.

După ce părăsiră gara, cele două taxiuri porniră într-o direcţie contrară celei spre care se îndrepta Carol. În loc să se îndrepte spre Yacht Club şi colina Malabar, ele merseră spre nord-vest, traversând Crawford Market şi o luară spre cartierul Ţesătoriilor. Pe măsură ce străzile se succedau, casele deveneau mai sordide, şoselele mai aglomerate. Aerul era sufocant, dar toţi culii, toţi lucrătorii, toţi hinduşii din castele cele mai de jos ieşiseră din case, îngrămădindu-se pe trotuare, împingându-i pe negustorii ambulanţi, vărsând apa din găleţi până chiar pe liniile de tramvai, încărcate cu călători, pentru care o gură de aer ar

fi fost o binefacere, greoaiele maşinării electrice avansau ca nişte broaşte ţestoase, acompaniate fiind de zgomotul continuu al maşinăriilor lor. Era ca şi când un fonograf uzat ar fi scârţâit o arie hindusă. Copiii ieşeau din toate colţurile. În timp ce şoferii îşi croiau drum prin mijlocul gloatei, Merrill, cu ochii închişi, îşi apăsa capul dureros de spătarul din taxi, colonelul Moti începu să observe în tăcere mulţimea care viermuia.

Un zâmbet lejer rătăcea în colţurile gurii sale împietrite. Aceşti oameni reprezentau poporul său. Într-un oarecare sens îi cunoştea pe toţi, aceste mii şi mii de suflete, cu ignoranţa şi superstiţiile lor, cu sărăcia şi răbdarea lor de neînţeles. Ei erau aceştia, pentru care colonelul lupta.

Taxiurile nu întârziară să părăsească Ţesătoriile şi magherniţele sale şi pătrunseră în altă parte a oraşului, unde săracii se înghesuiau în case ruinate, care cândva adăpostiseră familii de negustori bogaţi. Aici condiţiile de viaţă erau totuşi mai bune. Era un pic de spaţiu liber, un pic de aer şi chiar câteva embrioane de grădini, unde smochinii de Java îşi proiectau umbrele negre sub cerul scăldat de lună. Colonelul, cu taxiul din faţă, întoarse într-o stradă îngustă, pătrunse în incinta Institutului de boli tropicale şi se îndreptă spre bungalow-ul unde locuia.

Era o clădire mijlocie, flancată de doi smochini de Java. De-a lungul pereţilor grădinii creşteau câţiva arbuşti. În casă strălucea o singură lumină şi în momentul în care maşina se apropie, de pe primele trepte ale scărilor locuinţei apăru o femeie în sari alb cu argintiu.

Merrill deschise ochii şi observă dansatoarea care părea că străluceşte de albeaţă la lumina lunii. Avu impresia că această siluetă simboliza în puritatea sa atât femeia, cât şi pe soţul ei. Erau amândoi prea albi, prea puri şi prea fanatici ca să aparţină acestei lumi. Nu semănau deloc cu el, care deşi dedicat muncii sale, era uneori tulburat de ideea trupului şi ale plăcerilor sale.

Ce pace trebuie să cunoască amândoi, îşi zise el, deodată invidiind liniştea acestui cuplu.

— Nu mi-aţi spus că Indira este aici, spuse el cu voce tare.

— A venit azi-dimineaţă cu Surabaya, răspunse Moti. Am uitat să te anunţ.

Interiorul bungalow-ului degaja aceeaşi impresie ca Moti şi soţia sa. Camerele mari erau de o curăţenie impecabilă şi erau mobilate cu piese de o linie severă. Singurele ornamente ale casei erau o colecţie de jaduri şi o duzină de tablouri mongole. Doamna Moţi strânsese aceste

obiecte, pe care le cumpărase cu banii câştigaţi dansând prin diferite capitale europene. Acestea constituiau pentru ea luxul său, tot atât de necesar ca şi instrumentele de laborator ale lui Moti.

Pentru Merrill, casa prietenilor săi erau o oază în mijlocul acestei Indii frenetice. De fiecare dată când pleca din satele mizerabile unde lucra, avea dreptul să-şi împrospăteze spiritul. Nu numai că găsea pacea aici, dar îşi reînnoia credinţa şi curajul, puse la grea încercare de spiritul retrograd al ţăranilor şi de apatia lor. Şi pe urmă, acest bungalow fusese pentru el şi un loc de refugiu, un azil sigur, unde se adăpostise întotdeauna de persecuţiile soţiei sale, până în ziua când aceasta murise. Atunci când existenţa conjugală devenea de nesuportat, refugiul său era familia Moti. Nu se temea că ea îl va urmări, pentru că se temea de ei, ştiind prea bine că eu ei putea oricând să alunece într-un domeniu spiritual, unde era incapabilă să-i înţeleagă.

Doamna Moti îl conduse într-o cameră mare.

— Aici o să te culci împreună cu Tommy, îi zise ea. Trebuie să-l culcăm şi pe Ali cu voi?

Întrebarea îl uimi, dar reflectând mai adânc, înţelese că nimic nu putea fi mai normal, decât această propunere din

partea unei hinduse, ea considerând că fiul unui *mahut* s-ar simţi mai bine lângă servitori.

— Dacă nu te deranjează, răspunse Merrill, aş vrea să-l am lângă mine. Ştii, el stă cu noi de câtva timp. Şi în afară de asta nu şi-a părăsit niciodată ţinutul. Am să-i cer boyului să-i aducă un pat hindus.

Ea ieşi ca să dea ordine servitorilor, şi după ce plecă, el se aşeză pe marginea patului. Capul i se învârtea şi avea febră, dar cu toate acestea păstra în minte imaginea femeii cu sariul alb şi argintiu. Nu era nici tânără, nici frumoasă şi totuşi şi el vedea în ea ca şi alţii, o adevărată operă de artă. Totul era perfect în ea, de la unghiile lăcuite, până la părul său dat delicat spre spate, şi până la ovalul perfect şi îngust al feţei sale. Dar ceea ce avea deosebit era acel calm care o învăluia. S-ar fi spus că ea comunica liniştea sa oamenilor şi obiectelor de care se apropia. Epuizat, îşi zise în sinea sa: „Aş vrea să stau toată viaţa aici şi să mă odihnesc. O! Doamne! Am atâta nevoie de odihnă”. Spiritul său era tot atât de ostenit şi bolnav ca şi corpul.

— V-am pregătit de mâncare, anunţă doamna Moti. Pentru copii, este lapte proaspăt de capră, luat de la caprele laboratorului, aşa că nu ai de ce te teme.

Masa terminată, Merrill şi cei doi copii se retraseră în camera lor pentru dormit. În general, atunci când Merrill şi Moti se reîntâlneau, îşi petreceau o bună parte din noapte trăncănind. Unul vorbea despre problemele lui în satele din Jellapore, celălalt de descoperirile sale, dar în această seară Merrill era prea obosit şi deprimat şi colonelul o ştia. După ce se dezbrăcă şi făcu un duş, Moti îl căută şi-i dădu un somnifer.

— Uite de ce ai nevoie, spuse el. Dormi. Scoală-te foarte târziu mâine-dimineaţă. Dacă băieţii se vor trezi înaintea dumitale, Indira îi va duce să vadă păsările şi animalele în piaţă.

El vorbea ca şi cum micul Ali ar fi fost în stare să admire păsările cu penaj colorat, dar ştia că soţia sa era în stare să i le descrie cu atâta elocinţă, încât orbul ar fi putut să şi le imagineze.

Merrill nu întârzie să adoarmă. Toată noaptea avu visuri care se apropiau de delir. Când erau Indira şi Moti personajele visului, când tânăra femeie din tren, frumoasă, provocatoare, o creatură în carne şi oase, un soi de zeitate păgână, pe jumătate îmbrăcată, care-i provoca un soi de uşurare, uşurare pe care nu putea să i-o dea dansatoarea niciodată.

Datorită somniferelor, dormi până la prânz. Atunci când se sculă însă, durerea era tot prezentă la baza craniului, iar starea sufletească încă încordată.

Îşi aminti că în timpul somnului se sculase în mijlocul unui coşmar şi zărise faţa prietenului său Moti, aplecată deasupra patului. Ceea ce nu ştia era faptul că Moti, privindu-l gândise: „Nu trebuie să-l pierdem. Este unul dintr-ai noştri. Avem încredere în el şi în credinţa sa”.

Mai târziu, când colonelul plecase să-şi întâlnească soţia, cei doi discutaseră îndelung cum ar putea să facă pentru a-l salva şi a-i reda sănătatea. Conversaţia lor l-ar fi mirat pe Merrill. Era atât de îndepărtată de tot ce învăţase odată, în casa tatălui său, în valea Genesco, la celălalt capăt al lumii.

Puţin timp după ce Merrill se trezise şi-l surprinsese pe prietenul său la căpătâi, Al şi Sandy se ridicară de la masă, pentru a se întoarce la vaporul lor, care era acostat în cealaltă parte a oraşului. Ajutaţi şi de alcool, erau emoţionaţi la gândul că nu-i vor revedea niciodată, nici pe Bill, nici pe doamna Trollope.

A doua zi dimineaţă se vor trezi cu o migrenă îngrozitoare. Sandy nu va reuşi deloc să-şi găsească dantura falsă. Spre ora unsprezece, palatul lor plutitor fiind

încărcat cu o nouă şarjă de pasageri, nu le va fi greu să-i înlocuiască pe Bill şi doamna Trollope, aşteptând să-i uite definitiv. Asta era viaţa lor. Dar, pentru moment erau euforici şi sprijinindu-se de spătarele scaunelor lor, ca să nu-şi piardă echilibrul, nu mai terminau să-şi ia la revedere. Sandy avea chiar lacrimi în ochi. Cu toată simpatia pe care o avea pentru ei, Bill de abia aştepta să-i vadă plecând. Era nerăbdător să rămână singur cu Carol. Avea o grămadă de întrebări să-i pună.

După o ultimă strângere de mână, ei se îndepărtară clătinându-se, în mijlocul mulţimii zgomotoase de dansatori. Acum nu mai rămăsese decât s-o expedieze pe doamna Trollope.

Are o figură de înmormântare”, gândi Bill uitându-se la ea. Dispoziţia sa părea a fi ajuns la pământ din momentul în care, Carol, cu un gest afectuos îl luase pe Bill de gât şi strigase: „Ştii, scumpule, îmi face o plăcere nebună să te văd”.

„Trebuie să fi găsit asta foarte vulgar, îşi zise Bill în sinea lui. Şi ce dacă... dacă nu-i place, n-are decât să se care”.

— Totuşi nu pleacă! bombăni Bill printre dinţi. Efectiv ea nu mişca deloc. Cu figura încruntată privea mulţimea fără

să spună niciun cuvânt, sau se întorcea şi-i scruta pe cei doi companioni. La un moment dat îşi descleştă dinţii şi consimţi să spună:

— Va trebui să vă invit pe amândoi. Cât timp veţi mai rămâne aici, domnişoară Halma?

— Până când mă voi sătura, răspunse Carol ridicând paharul. Nu am niciun plan.

În acelaşi moment, un om cu o faţă negricioasă, un hindus, se desprinse din mulţime şi se apropie de masa lor. Era burtos şi foarte bine îmbrăcat.

— Bună seara, Carol, zise el într-o engleză pură. De cât timp te-ai întors?

— Din seara asta. Ea trase un scaun. Aşază-te şi ia ceva. Apoi îl prezentă: Domnul Botlivala.

El refuză să se aşeze. Se mulţumi să stea în picioare, înaintea lor, cu mâinile pe spătarul scaunului:

— Nu, nu pot accepta. Sunt cu nişte prieteni englezi. Ce faci mâine?

— Nu ştiu. Sună-mă.

— Bine. O să te sun.

— Nu prea devreme. Nu înainte de prânz.

— Am înţeles.

Sus-numitul se înclină şi salutul său, cu toată croiala

costumului său londonez şi a perfecţiunii manierelor, era acela al unui oriental, un pic prea aplecat, un pic prea exagerat, mai curând o urare de bun-venit indiană, decât un salut.

Când străinul se retrase, Bill îşi aminti brusc că acesta de-abia o privise pe Carol, privirea fiindu-i aţintită asupra persoanei sale. Îşi aminti în egală măsură, mâinile acestui Botlivala, care erau lungi şi uscate, mâini prea mlădioase, la acest om gras cu aer senzual. Erau mâini respingătoare, mâini crude şi neliniştitoare. Bill nu reuşi să-şi amintească faţa sa. Nu-şi reamintea decât mâinile.

Doamna Trollope aprinse o nouă ţigară.

— Ştiu cine este, anunţă ea.

— Pute de bani, zise Bill.

— În locul dumitale, draga mea, aş fugi de el ea de ciumă, continuă doamna Trollope. A fost chiar un scandal pe seama lui, o istorie cu nişte dansatoare.

— Oh! asta-i veche de când lumea! strigă Carol. El n-are nimic cu chestia asta. Eu îl cunosc, ştiu la ce să mă aştept.

— Cât de tare îl cunoşti? întrebă doamna Trollope, dintr-odată luând poziţie.

— Oh! Nu cât crezi dumneata, răspunse Carol zâmbind. Nu-l găsesc chiar atât de seducător. Dar este bogat şi-i

place să-şi cheltuie banii. Nu sunt femeia care să descurajez bărbaţii de această teapă.

— Da, într-adevăr, nu e prea seducător, declară Bill la rândul său.

— Nu înţeleg cum o femeie se poate apropia de un astfel de om, făcu doamna Trollope cu un aer acru.

„Dar cu ce drept te-oi fi băgând?” îi veni lui Bill să-i riposteze. Începuse să se sature de ea.

— Eu nu sunt atât de pretenţioasă, răspunse Carol fără să se supere.

— Vrei să vii să iei ceaiul cu mine mâine? făcu doamna Trollope pentru a schimba conversaţia.

— Cu cea mai mare plăcere, dacă mă trezesc la timp. Dar unde?

— La sora mea. Locuiesc cu ea. Am să trec să te iau.

— Ai face bine să-mi telefonezi înainte.

— Nu te invit, continuă doamna Trollope, întorcându-se către Bill. Va fi o reuniune tip zenana. Bărbaţii nu vor fi admişi.

— Perfect, declară Bill, dar în sinea să se întreba din ce motiv o fi minţind, din moment ce se ştia peste tot că sora sa trăieşte europeneşte şi nu urma regulile purda/7-ului.

Doamna Trollope se sculă şi-şi aplecă pălăria peste ochi.

— Haidem. E timpul să plec.

— Te putem conduce.

— Nu, mă aşteaptă maşina.

— Să ştii că nu ne deranjează.

— Nu, nu. Sunt destul de mare ca să mă pot întoarce singură. Mulţumesc pentru această seară, Bill. Pe urmă cu un surâs se adresă lui Carol: Ne-am înţeles, îţi voi telefona.

— Perfect, dar nu prea devreme.

— Ce-a putut, să mă calce pe nervi în câteva rânduri! suspină Bill, după ce ea plecă.

— De unde-ai scos-o?

— De pe vapor.

— Dar parcă nu e genul tău. N-are nimic atrăgător.

— Este adevărat. Gusturile mele poate s-au schimbat, declară el râzând.

— Îmi face impresia unei femei căreia îi plac tinerii.

— Crezi tu?

— Aş vrea să beau altceva.

— Îţi interzic.

— De ce?

— Am de vorbit cu tine. Suntem în cea mai bună formă pentru a conversa.

— Da, dar dacă nu beau, mă voi prăbuşi dintr-odată.

— Nu-i niciun pericol. Pe urmă, după câteva clipe o întrebă brusc: Ce eşti pe cale să cloceşti?

— Nimic. Am chef să mă distrez. În orice caz, nu e un motiv să iei lucrurile prea în serios.

— Cum ai ajuns aici?

— Am venit de la Londra cu nişte prieteni. Tu nu-i cunoşti. Am plecat la Bali. Eu, care nu mă plictiseam, am rămas.

— Ce faci aici?

— Mă duc în vizită la maharajah, merg la curse şi cumpăr bijuterii.

„Nu poate să-şi permită asta, îşi zise el. Nu are atâţia bani, doar dacă nu-şi cheltuie banii acumulaţi sau are pe cineva care o întreţine”.

— E rândul meu acum. Ce faci tu aici?

El îi explică scopul călătoriei sale.

— Îmi pare bine că te-ai aranjat, declară ea cu tonul cel mai serios. Nu puteai continua să duci o viaţă inactivă. Nu e genul tău.

— Poate. Nu sunt serios de multă vreme... am devenit un domn respectabil şi foarte muncitor. Dar asta nu înseamnă că nu m-aş abate de la drumul drept.

— Cu mine, nu-ţi fie frică, zise ea privindu-l în ochi.

— De ce?

— Pentru că nu ţi-aş permite.

— Ce ai de gând să faci după ce ai să părăseşti Bombay-ul?

— Să mă întorc la Paris.

— Cu ce scop?

— Ador acest oraş.

— Ai intenţia să te recăsătoreşti?

— Da, dacă găsesc omul care îmi trebuie. Aşa cum mă vezi, sunt logodită. Dar n-am chef să mă mărit cu acel tip.

— Cine este?

Ea nu răspunse imediat. Înainte de a se hotărî, începu să râdă îndelung.

— Hindusul?

— Este un *parsi.*

— Ce te-a apucat?

— M-a tot urmărit cu cereri în căsătorie. Mă copleşeşte cu cadouri. Şi, atunci am sfârşit prin a spune „da”, ca să-i fac plăcere, dar n-am vrut să-i promit nimic.

— Nu i-ai mai dat şi altceva?

— Absolut nimic. Nu-i permit să mă atingă. Înţelegi, majoritatea acestor tipi îşi pierd capul când văd o blondă.

— Nu are aerul c-ar fi prea zdravăn.

— Tot ce e posibil. Ea aprinse o ţigară şi zise: Să mai luăm ceva.

— Nu, ai băut destul. De ce ţii aşa de mult să mai înghiţi un cocktail?

— Pentru că am mare nevoie după ceea ce mi s-a întâmplat noaptea trecută.

— Ce s-a întâmplat?

Ea începu să-i povestească călătoria sa la Jellapore şi, pe măsură ce vorbea, verva şi veselia ei naturală înlocuiră starea ei de excitaţie artificială. Acum, povestea acestei călătorii neaşteptate i se părea plină de sare şi descrise cu mult umor conspiraţia femeilor din Jellapore şi serata în cursul căreia sublocotenenţi englezi spărseseră cu lovituri de cizmă ghivecele de flori. Tentativa de otrăvire şi avertismentele doamnei Goswani îi făceau acum de la distanţă efectul unei excelente glume.

Toate acestea erau moarte şi îngropate. Nu era femeia care să se lase copleşită de trecut, nici de altfel femeia care să trăiască din proiecte de viitor. Prezentul, minut cu minut, îi era foarte suficient.

Acesta era motivul pentru care ea îi plăcea atât lui Bill. Pentru aceasta fugise cu ea odinioară trezind, la ora două dimineaţa, un pastor din Greenwich ca să le oficieze slujba

de cununie. Dacă s-au plăcut atât de mult, a fost nu numai din cauza faptului că se simţeau atât de atraşi unul de celălalt, ci şi de faptul că aveau amândoi darul de a se amuza. Găsiseră mijlocul de a se amuza chiar când făceau amor, ceea ce n-avea nimic comun cu gânguritul à la Tristan şi Isolda.

Când era aşa, frumuseţea sa devenea şi mai strălucitoare. Alcoolul o făcea să-şi piardă puţin din farmecul său natural, pentru că farmecul său esenţial ţinea în special de sănătatea şi dinamismul său, care îi permiteau să petreacă nopţi albe şi să fie a doua zi dimineaţă, după două-trei ore de somn, la fel de proaspătă ca o ţărăncuţă.

Şi, în timp ce Bill o asculta vorbind, punctând din când în când povestirea sa cu un hohot de râs, el îşi spuse: „Măcar de-ar putea rămâne pentru totdeauna aşa”. Găsea că bea prea mult şi expresia de descurajare pe care o observase la ea un pic mai devreme, în cursul serii, nu-i prevesteau nimica bun. În afară de aceasta, nu-i plăcea deloc micul domn durduliu cu mâinile prea uscate.

Continuându-şi povestirea, Carol îi povesti cum s-a trezit în tren, fără să ştie unde este. Îi povesti în sfârşit despre osia ruptă şi încurcătura în care se găsise: să călătorească

într-un *purdah* sau în tovărăşia unui misionar.

— Nu ai timp niciodată să te plictiseşti în India, declară ea. Este întotdeauna ceva care şchioapătă, dar trebuie să recunosc că misionarul meu era mai degrabă un om de ispravă şi un băiat frumos. A fost mai bine decât speram. Din nefericire, a fost cuprins de nişte dureri groaznice şi a trebuit să mă ocup de el. Fii sigur că mi-a părut rău de el. De altfel mi-a povestit că nu era chiar misionar. Nu ştiu ce face în sate... se ocupă de o grămadă de chestii: recolte, creşterea animalelor, ce-aş mai putea spune?

— Dar, spune-mi, cum se numeşte? întrebă Bill, pe care această parte a povestirii părea că-l interesează în mod deosebit.

— Mi-a spus numele lui, dar l-am uitat. Aşteaptă... parcă se numeşte Homer... unul din aceste nume caraghioase... da, asta este, Homer şi încă ceva... Nu reuşesc să-mi amintesc.

— Cred că-l cunosc. Am fost la Corneli împreună. Nu se numea din întâmplare Homer Merrill?

— Merrill! Da, asta trebuie să fie. Ei bine, mărturisesc că nu este obişnuit.

— Era un as la rugby... juca fundaş. Am stat în aceeaşi cameră vreme de doi ani.

— Nu l-ai dus niciodată la New York?

— Nu-i plăcea acest gen de viaţă. N-a intrat în niciun ordin preoţesc pentru că întotdeauna a vrut să-şi păstreze independenţa, dar este un fel de preot laic, dacă vrei. În rest, nu avea suficienţi bani ca să-şi urmeze studiile şi cum nu voia să fie povară nimănui, n-a mai continuat.

Imaginea lui Homer îi apăru brusc în faţă. Îl revăzu pe acel băiat frumos şi înalt, atât de direct, atât de curat. Da, „curat” este chiar cuvântul care i se potrivea. Niciodată Bill nu cunoscuse un băiat moralmente mai sănătos. Exemplul camaradului său îl făcuse uneori să-şi facă o analiză de sine, care-l făcuse să-i fie ruşine simţind ca şi cum ar fi avut nevoie de o purificare, de o baie spirituală. Homer nu era totuşi din categoria acelora care ţin predici. Se mulţumea să fie un model de cinste, de bunătate, de curăţenie morală, nu fără un pic de ironie, trădată de lucirea ochilor săi albaştri. Era atât de conştiincios că Regreta că trebuie să joace atât de mult timp rugby, dar nu putea totuşi să părăsească echipa, pentru că avea o bursă datorită talentelor sale de jucător. Şi acum, se afla la Bombay, după ce vreme de zece ani îngrijise de satele Indiei. Bill făcu dintr-odată legătura între privirea lui Merrill şi cea a soţiei misionarului, pe care o văzuse pe vapor. Da,

erau exact ochii lui Homer, ochii cuiva care nu încearcă niciodată să vă copleşească, ba dimpotrivă, să vă întindă întotdeauna o mână de ajutor.

— Să vedem, zise Bill, mi-ai spus că era bolnav. De ce suferea?

— De ficat şi din cauza climatului, după cele spuse de el. Pentru mine, n-a fost decât asta.

— Unde a tras la Bombay?

— Nu ştiu. Mi-a vorbit despre un prieten al lui, doctor. Este singurul amănunt pe care-l ştiu.

Astfel, Homer dispărea din nou, fără a lăsa urme. La Bombay, era un adevărat tur de forţă să găseşti pe cineva din afara cercului de privilegiaţi care locuiesc pe colina Malabar sau frecventează Yacht Club, Willington Club, Taj Mahal şi câmpurile de curse. Ca şi când ai fi căutat un ac în carul cu fin, această operaţie părând mai simplă, prin comparaţie.

Bill nu se mai gândea deloc la Carol. Se gândea la un mijloc de a-l găsi pe Homer. Poate acesta avea nevoie de bani. Poate îi trebuia un doctor calificat. Poate îi trebuia o cură de odihnă, pe care nu şi-ar fi putut-o permite.

— Nu ştii deloc, unde a tras? o întrebă Bill din nou.

— Nu, tot ce ştiu este că a tras la un hindus... probabil

omul care a venit înaintea lui la gară... un tip frumos de treizeci şi cinci, patruzeci de ani cu ochi mari, negri. N-am avut impresia că i-am fost simpatică acestuia.

Marele salon al barului se golea puţin câte puţin. Bill privi în jurul său.

— Să mergem, spuse el, cred că patul te va reconforta mai bine decât un cocktail.

— N-am chef să dorm.

— Ai început să ai obiceiuri rele. Carol nu răspunse şi Bill adăugă: Sper că nu te droghezi?

— Crede! Nu sunt chiar atât de nebună.

— Trebuie să mergi la culcare şi să încerci să dormi.

— Asta nu-mi spune nimic... în fine, dacă ţii... Sunt curse mâine?

— Da, cred.

— O să mă duci?

— Bineînţeles.

— Cine aleargă?

— Mă întrebi prea multe. Nu cunosc hergheliile din Bombay.

Pe Carol o cuprinse brusc oboseala. Ochii i se încreţiră şi mici riduri îi încadrară gura cu contururi încântătoare.

„Dacă o va duce tot aşa, va îmbătrâni dintr-odată, gândi

Bill. Cu puţin noroc, la treizeci şi cinci de ani, va avea aspectul unei blonde bine conservate şi nu e nimic mai dăunător decât o blondă bine conservată”.

Încercă un sentiment brusc de a-i veni în ajutor, dar nu vedea prin ce mijloc. Avu impresia că într-un moment al vieţii sale păşise pe un drum greşit. Era la fel de neplăcut, ca atunci când vezi o actriţă de talie mare, jucând un rol nedemn de talentul tău.

Bill era un pic beat şi emoţiile zilei, căldura, neşansa, începură să-i diminueze rezistenţa.

— Nu vreau să te vexez, micuţo, zise el, dar dacă tu nu vrei să te culci, eu mor de somn.

— Eh! Ai început să îmbătrâneşti!

— Se poate. În orice caz, în afară de faptul că am avut o zi groaznică, am căpătat obiceiul să mă culc la ore rezonabile. Ştii că din momentul debarcării am avut parte de poveşti murdare? Un om a fost omorât chiar lângă mine. Pantalonii mi s-au stropit cu sânge. A trebuit să azvârl costumul.

— Ce s-a întâmplat? vru să ştie Carol, a cărei privire se învioră. Povesteşte-mi şi după asta o să mă duc să mă culc.

Se execută cu o descurajare şi o lipsă de antren care

excludeau orice emoţie.

— Ciudată femeie, prietena ta, doamna Trollope, murmură Carol când el termină.

— Este cumsecade.

— Să mergem, spuse Carol ridicându-se. Am face mai bine să ne culcăm.

— Te conduc până la uşă.

— Este inutil.

— Mi-ar face plăcere.

Plăti nota şi dădu un bacşiş bun curasianului. În timp ce companioana să se strecura printre mese, simţi că cineva îl urmărea cu privirea. Se întoarse şi-l văzu pe omul cel gras cu mâinile uscate. Îi veni chef să se ducă şi să-i spună vreo câteva, dar se abţinu şi-şi continuă drumul.

Coborâră până în hol, pentru a lua ascensorul. Trecând pe lângă pendulă, Bill văzu că era ora trei dimineaţa. În acelaşi moment, o văzu pe Baroană înfundată în jilţul de răchită. Ea observa mulţimea fără a înceta să numere mătăniile din lemn de trandafir. Ea nu privea în direcţia lor şi Bill îşi zise: „Poate că reuşim să ajungem la ascensor fără să ne vadă”.

În acelaşi moment, ca şi cum le-ar fi simţit prezenţa, întoarse capul şi recunoscu perechea. Se ridică din fotoliul

său şi se îndreptă spre ei cu o grimasă pe buze, în chip de zâmbet.

— Iată, zise ea. *Io* m-am întrebat *thoată* ziua ce s-a întâmplat cu dumneavoastră.

— Am avut o grămadă de lucruri de făcut.

— A fost *bosibil,* acel accident.

Micii săi ochi scânteiară cu o bucurie drăcească, evocând evenimentul.

— Da, este îngrozitor.

O privi pe Carol şi surâse. Bill ştia sigur că voia să fie prezentată tinerei femei, dar pentru prima dată în viaţa să se arătă grosolan. Numai că a fi grosolan cu Baroana era ca şi cum ai fi insultat un rinocer.

— Baroana Ştefani, zise ea întinzând o mână grasă. Bun-venit pe acelaşi vapor, domnul Wainwright şi eu.

— Scuzaţi-mă interveni Bill, prins în capcană. Permiteţi-mi să v-o prezint pe doamna Halma.

— Încântată de cunoştinţă, murmură Carol.

— Mergeţi la *culchare?* întrebă Baroana. Aş fi vrut să vă invit să *luhăm* ceva.

— Mulţumesc, răspunse Bill. Altă dată... mâine o să luăm. Ceva împreună.

— Şi mâine ca şi astăzi, n-o să vă *înthilnesc.*

— Suntem obosiţi, declară Carol.

— Rămâne pentru *mhâine.* Am *promishiunea thumneavoastră.*

— Noapte bună!

— Noapte bună!

Ei se îndreptară spre ascensor şi Baroana se întoarse la fotoliul şi mătăniile sale. Cu toată ora înaintată, avea o plăcere bolnăvicioasă să privească mulţimea. Vedea totul cu ochii ei bulbucaţi, antrenaţi pentru aceasta. Era încântată că făcuse cunoştinţă cu frumoasa fată blondă pe care o avusese în vedere. Vorbind cu ea, Baroana putuse să verifice ceea ce instinctul şi experienţa o făcuseră să ghicească. Această femeie făcuse cu siguranţă teatrul.

Un pic mai târziu, un om mititel, ciupit de vărsat, cu privirea şovăitoare şi hainele murdare, se aşeză lângă ea.

Ei vorbiră atât de îndelungat încât, când se ridică, nu mai rămăsese aproape nimeni în holul lui Taj Mahal.

Ieşind din ascensor, Bill şi Carol o luară pe interminabilul culoar cu dale şi trecură pe lângă boy-ii a căror majoritate dormea atât de profund încât nu-i auziră.

— Vrei să intri? Am mai vorbi, propuse Carol, când ajunseră în dreptul camerei sale.

— O să vorbim mâine, dacă vrei.

Ea ezită un moment şi spuse:

— Poţi să rămâi cu mine dacă vrei.

— Nu, cred că n-ar fi bine... nu pentru că nu aş vrea, dar este inutil să încerci o nouă experienţă. Înţelegi ce vreau să spun?

— Da... cred că ai dreptate, răspunse ea întorcându-şi privirea. Credeam numai că asta ne-ar fi putut face să râdem un pic împreună. Pe urmă se întoarse din nou şi-şi aţinti ochii săi albaştri în ai lui. Într-o clipă, redevenise cea pe care-i plăcea s-o vadă, fiica fermierului suedez din Minnesota. În orice caz, zise ea, sunt foarte fericită că eşti aici. Aveam nevoie de cineva ca tine. Şi pe urmă, mi-ai putea servi de ocrotitor. Haide, adăugă ea după o scurtă pauză, putem totuşi să ne sărutăm înainte de a ne despărţi.

Ea îl îmbrăţişă şi fu un sărut cast ca al unei surori. Ceea ce fusese întotdeauna dezarmant la ea, era că în ciuda a toate, păstrase un soi de puritate, de naivitate, pe care nimic nu le putuse atinge.

La întoarcerea în camera sa, Bill se simţi tulburat de acest sărut, nu pentru că o dorea pe Carol, ci pentru că avea impresia netă de a fi avut o serioasă influenţă asupra ei.

Dacă el ar fi fost altfel, căsătoria lor ar fi putut da rezultate fericite, devenind una din acele adevărate uniri „binecuvântate de Domnul”, aşa cum zic oamenii „de bine”. N-ar fi avut niciun motiv să fie altfel, dacă nu ar fi fost prea mulţi prieteni, cărora le plăcea prea mult să se distreze.

Odată dezbrăcat, el se lungi pe pat. Deasupra capului său, ventilatorul amesteca şi iar amesteca aerul umed. Bill se simţea neliniştit. Nu putea să doarmă, în sfârşit, într-un soi de aţipeală, îşi zise: „După toate, sunt cu adevărat fiul tatălui meu. Poate că nu ne-am îndepărtat prea tare unul de altul”. Pe urmă îşi aminti vechiul proverb: „Nimic nu e mai respectabil decât un chefliu care se căieşte”.

În camera sa, nici Carol nu putea să adoarmă. Deşi stinsese lumina şi se străduia din toate puterile să-i vină somnul, acesta fugea de ea. De altfel viaţa sa adoptase un ritm bizar. Totul se dereglase. Nu mai putea să adoarmă decât în plină zi. Ignora complet ce va face, unde se va afla într-un an, într-o lună. Ceea ce reuşea să vadă, era faptul că mâine ca şi azi, era singură cu ea însăşi, că îşi risipise atât sufletul cât şi corpul şi că asta o rodea şi îi făcea frică. Pentru acest motiv îi ceruse lui Bill să rămână. Nu era vorba de dragoste, bineînţeles, dar dacă el ar fi fost

de faţă, ar fi împiedicat-o să reflecteze. Ei ar fi vorbit despre lucrurile de altă dată ar fi râs. Îşi zise că Bill era un băiat fermecător, aşa cum numai bărbaţii americani pot fi, cu spiritul lor cavaleresc, veselia şi gentileţea lor, aceşti bărbaţi americani, poate un pic prea veseli, un pic prea gentili. Aceasta era ceea ce îl pierduse. Îşi aduse aminte de porecla pe care i-o dăduse odată „patachon” şi se simţi cuprinsă de un val de tandreţe.

— Dar imediat, noi chinuri o năpădiră. S-ar fi zis că ele se nasc, se alimentează din umbra marii camere.

Voci pe care nu le putea face să tacă îi şuşoteau la urechi: „Ţi-e frică! Ai ratat totul! Nu ştii încotro s-o apuci. Eşti. Aproape ruinată. Ai cheltuit aproape toţi banii pe care îi ia lăsat Bill. A început să-ţi placă alcoolul de-a binelea. În curând ai să începi să te droghezi ca să dormi. Nu poţi să dai timpul înapoi. Nu te mai poţi întoarce la maică-ta în mica fermă din Minneapolis. Ai trăit prea mult. Ai mers prea departe. Ştii mai bine decât oricine. Acum, când te scoli la prânz, privirea ta nu mai are limpezimea pe care o avea altă dată, mai ales după experienţe nefaste. Pielea nu mai are frăgezimea de altă dată. Te-ai apucat de băut să-ţi înfrângi temerile, lată, într-o clipă te vei ridica să bei pentru a adormi”.

— Nu! Nu! răspunse ea cu voce tare fantomelor care o bântuiau. Nu, nu vreau. Nu mă veţi putea convinge.

Dar fantomele nu se lăsară bătute, şi în final, în momentul când începură să apără zorile, ea se sculă în lumina difuză şi merse să deschidă sertarul, unde ascunsese o sticlă de gin fără să ştie Krishna.

Ieşind de la Taj Mahal, doamna Trollope se îndreptă spre marele Rolls Royce, care aştepta, în şirul de maşini. Îl sculă pe şoferul aţipit şi îi zise: „Întoarce-te la palat”. Omul o privi cu un aer aspru, pe urmă închise cu zgomot portiera după ea. „Şi el este la curent!” gândi doamna Trollope.

Ştia bine că în ochii servitorilor palatului era o biată rudă săracă. Cunoştea Extremul Orient. În această ţară, nu aveai nicio şansă. Pentru a şti cu cine au de-a face, oamenii n-aveau decât să-i studieze mai de aproape toaletele şi valizele cumpărate cu cincisprezece ani în urmă, în timpurile bune ale lui Jim Trollope.

Ei nu aveau decât să citească în ochii ei, au să remarce aerul obraznic pe care-l afişa, pentru a-şi da o oarecare importanţă.

La capătul nervilor, se lăsă să cadă pe pernele automobilului şi începu să-şi plângă de milă. La patruzeci

şi doi de ani, adică la jumătatea existenţei sale, nu era decât o epavă. Tot ceea ce o aştepta era un viitor dezolant şi lugubru. Forţându-se să pară ceea ce nu era, reuşise să facă un gol în jurul ei. Se săturase să mai joace teatru pentru toată lumea, pentru chelnerii din restaurante, pentru tovarăşii de călătorie, pentru şofer, pentru sora sa. De ce să nu recunoască faptul că era la capătul puterilor? Această punere în scenă permanentă rata toată plăcerea pe care i-ar fi dat-o jocul. Când joci ca să-ţi câştigi existenţa, să-ţi plăteşti un loc de trecere prin viaţă, să-ţi oferi un prânz, nu-i prea vesel. Dacă măcar ar putea să-şi facă planuri legate de ziua când Jim va ieşi din închisoare. Dar şi asta îi era interzis. Jim va avea şaizeci de ani când se va elibera. Va fi prea bătrân ca să-şi mai refacă viaţa. Ceea ce-i făcea frică nu era opinia publică. Era deasupra acesteia şi probase aceasta continuând să călătorească sub numele soţului său, după scandalul care izbucnise în urma căruia fusese condamnat pentru escrocherie. Ceea ce o înfricoşa cel mai tare era sărăcia, existenţa meschină a femeii obligată să socotească preţul unei fripturi sau al unui prânz într-un restaurant de lux. Din nefericire, ştia ce înseamnă această viaţă. Mizeria este mai uşor de îndurat de către cei care nu au cunoscut-o niciodată, aceştia

păstrând cel puţin speranţa unor clipe mai bune. Dar doamna Trollope ştia din experienţă că săracii n-au niciodată noroc.

Din ziua în care au părăsit Melbournul, pentru a-şi desăvârşi studiile în Anglia, datorită banilor câştigaţi mai mult sau mai puţin cinstit de către tatăl lor, sora sa Nelly, şi ea, fuseseră întotdeauna dezrădăcinate. Tatăl lor nutrise speranţa să facă din fiicele sale femei de lume. Rezultatul era frumos. Nelly trăia ca o captivă în palatul său de marmură roz, având pentru cheltuială un venit ce nu depăşea solda unui ofiţer. Cât pentru ea era şi mai bine. N-avea un ban şi bărbatul ei era după gratii. Îşi petrecuse existenţa rătăcind dintr-un hotel într-altul, mutându-şi norocul dintr-o parte în alta, cunoscând uneori un lux nebănuit, când afacerile lui Jim mergeau bine. Din toate acestea nu rămăseseră decât amintiri care nu meritau să fie nici măcar evocate. Nu se punea problema ca sora sa să-i vină în ajutor. Nelly n-ar fi întârziat să-i răspundă că abia are cu ce să-şi satisfacă pasiunea pentru jocuri de noroc şi că nu poate face nimic pentru ea, ceea ce era probabil şi adevărat, în ciuda luxului de care era înconjurată.

Cu cât se gândea mai mult, cu atât i se părea situaţia

mai tristă. Nu-i rămăseseră decât patruzeci şi opt de lire în bancă, în afară de modesta sumă pe care o depusese la cook. N-avea nici măcar cu ce să părăsească Bombayul. Nu mai avea nimic de vândut. Singura sa resursă era să trăiască pe spinarea surorii sale, care nu va întârzia să-i facă viaţa imposibilă, pentru că Nelly o detesta într-adevăr. Şi pe deasupra acestora, trebuia să suporte privirile insolente ale servitorilor, care ştiau bine că este dată deoparte.

Deodată, îi apăru în minte imaginea radioasă a femeii pe care Bill o invitase la masa lor. Această amintire o acapara până la punctul la care îşi uită nenorocul. „De ce nu sunt ca ea, îşi zise ea suspinând. De ce n-am statura, frumuseţea şi vioiciunea ei! Ce pot să pretind eu cu tenul meu palid şi aerul meu bărbătesc”.

Atunci se produse un lucru extraordinar. Într-un moment de ameţeală, se metamorfoză în această femeie superbă. Avu impresia că picioarele sale descărnate se alungesc şi prind un contur magnific, sânii fleşcăiţi se umflă, se rotunjesc, devin tari şi voluptuoşi, pielea pergamentoasă se transformă într-o piele curată şi transparentă, că ternii ei ochi verzi se transformă în doi ochi albaştri în fundul cărora scânteiază sclipiri vesele.

Dar vraja fu de scurtă durată şi recăzu în cea mai curată disperare. „Trebuie totuşi s-o revăd, gândi ea cu încăpăţânarea unui beţiv. O să-i dau mâine un telefon”.

Marele Rolls Royce demodat se opri imediat în faţa unui palat de un gust costisitor. Şoferul deschise portiera. Avea în continuare pe buze acelaşi zâmbet răutăcios. Doamna Trollope păşi pe peron cu aerul său cel mai demn.

Făcu figură onorabilă până la scara de marmură roz, dar din momentul în care puse piciorul pe prima treaptă începu să plângă. Ajunsese în cameră, izbucni în hohote de plâns şi se aruncă în pat. Ziua o surprinse adormită în taiorul său alb complet boţit.

Colonelul Moti îl conduse pe Merrill şi fiul său la vapor. Merrill îl rugase să nu se deranjeze să piardă o zi de muncă, departe de dragul său laborator. Cu intuiţia şi hipersensibilitatea care fac viaţa atât de complicată pentru cei din rasa sa, hindusul înţelesese că prietenul său era nu numai un bolnav care suferea, dar plecarea fiului său îi producea o adevărată tortură fizică şi morală.

În taxiul sufocant care-i conducea la chei, Moti nu încetă să studieze faţa prietenului său. Făcu lucrul acesta însă cu discreţie, pentru că îi era frică să nu observe Merrill, şi să ghicească ce se petrecea în capul său. Era vizibil că pe

acesta îl durea capul şi Moti ar fi dat orice ca să descopere ce se petrece în adâncul gândurilor sale. Încercase de câteva ori să descifreze această enigmă, dar niciodată nu ajunsese la un rezultat satisfăcător. Îi scăpa întotdeauna ceva, acel ceva care din timp în timp, marca existenţa lui Merrill, neutraliza eforturile sale şi-i ruina sănătatea, ceva greu de înţeles care venea din Occident, dintr-un orăşel al statului New York, din tot ceea ce constituise adolescenţa lui Merrill, acel ceva, acel nimic pe care niciun hindus, nici chiar Moti, n-ar fi putut niciodată să-l intuiască. Ştia în egală măsură că Merrill nu se va vindeca niciodată dacă nu va fi extirpat acel rău, dar înainte de toate, trebuia să ştii de unde provine acesta.

Ajunseră la chei şi îl găsiră pe domnul Snodgrass, misionarul, care se însărcinase să-l conducă pe băiat până la Minneapolis. Snodgrass era un om înalt şi slab şi foarte puţin simpatic. Moti îşi dădu seama cu cine are de-a face şi-şi zise: „Noroc că băieţelul nu este prea mare ca acest om să-i strice gândirea cu concepţiile sale”. Moti ar fi jurat că oameni de genul lui Snodgrass introduseseră în Merrill germenul răului care-i provoca suferinţa.

Domnul Snodgrass nu era totuşi rău în termenul propriu-zis al acestui cuvânt. Era chiar amabil, cu tot aerul său

înţelept şi manierele sale exagerate de prelat. Dar tocmai aerul său înţelept, buzele strânse şi lipsa de expresie a feţei nu-i plăceau lui Moti. Aparţinea acelei specii de oameni fără căldură, care nu ştiu nimic, nici despre dragoste, nici despre milă, care se cred îndreptăţiţi să-şi judece semenii şi să-i privească de la înălţimea măreţiei lor. În timp ce-i observa mâinile păroase care spânzurau inerte de-a lungul corpului său, ascultându-l vorbind cu Merrill pe un ton inexpresiv, Moti nu înceta să-şi repete: „lată ce este cu Merrill, lată ce i-a stricat existenţa”.

Excitat de vederea vaporului şi perspectiva călătoriei, băiatul alerga de la un capăt la altul al punţii, fără să-i pese de tatăl său, pe care urma să-l părăsească. Trăise întotdeauna în sate din mijlocul junglei şi totul era nou pentru el. Era o lume minunată, mult mai frumoasă decât elefanţii maharajahului, musonul sau tigrii care veneau din când în când noaptea să ucidă un animal sau un om. Niciodată nu mai văzuse o astfel de întindere de apă. Va uita în curând pe tatăl său, satele şi frumuseţea sălbatică a pământurilor situate pe înălţimi. Ce-l interesau pe el toate acestea acum? Pleca în ţara sa, America, la Minneapolis, unde va întâlni alţi băieţi ca el, unde toată lumea vorbea americaneşte, unde erau probabil cow-boy

şi Piei-Roşii.

În timp ce băiatul sărea de la stânga la dreapta, se apleca peste bastingaj, îl striga pe tatăl său, năpădindu-l cu întrebări, Merrill îl sorbea din ochi. S-ar fi putut spune că încerca să-şi graveze în memorie fiecare din gesturile lui, fiecare expresie, pentru ca să le poată duce cu el în satele unde se va întoarce să-şi continue existenţă.

În timp ce Moti şi Snodgrass schimbau între ei păreri comune, Merrill, cu faţa răvăşită de oboseală şi durere, lupta din toată fiinţa cu el însuşi, ca să-şi ascundă emoţiile faţă de cei doi oameni. Găsea bizar să încerce atâta tandreţe pentru un copil născut dintr-o căsnicie atât de insipidă şi lipsită de iubire. Acum că soţia sa murise, nu mai încerca să se mai schimbe. Se termina cu toate acele trucuri, toate prefăcătoriile, care-i otrăviseră anii de căsătorie pentru a face din acel mariaj un simulacru de demnitate. Poate că-l iubea pe fiul său pentru că maică-sa nu-i dăruise niciun pic de tandreţe, nu-i permisese nici măcar s-o iubească.

Sirena lansă prima chemare şi deja se auzea strigând: „Toată lumea care nu pleacă, să coboare”. Mulţimea de europeni şi hinduşi veniţi să-şi ia rămas-bun de la rude sau prieteni, începu să se scurgă pe pasarela îngustă.

Domnul Snodgrass declară pe un ton emfatic: „Cred că va fi cald până la Port-Said. După aceea se va răci, se va face poate frig. Ce interesantă este schimbarea bruscă ce se înregistrează la Port-Said”.

Şi dintr-odată, Merrill încercă o ură violentă împotriva domnului Snodgrass, care până atunci nu făcuse decât să-l agaseze. Îl detestă pe acest om pentru afectarea sa, mieroşenia sa, ipocrizia, modul de a se crede reprezentantul lui Dumnezeu şi superiorul celorlalţi oameni. Nervii săi zdruncinaţi îl făceau să judece şi mai aspru lucrurile, totuşi îşi zise: „Poate nu este greşeala lui. Dacă Domnul ar fi vrut, poate aş fi fost eu domnul Snodgrass”.

Se întoarse spre fiul său şi brusc îl ridică în braţe, mândrindu-se cât de sănătos şi robust este pentru un copil crescut în India. Şi el fusese la fel la vârsta lui. Micuţul era deja solid, se va acoperi de muşchi şi într-o zi, după exemplul său, băiatul va deveni un as al boxului şi al rugbiului. „Dacă aş fi acceptat propunerea tatălui lui Bill, gândi Merrill, lucrurile ar fi putut lua o altă întorsătură. Aş fi trăit în America şi fiul meu ar fi crescut alături de mine”. Cel mai greu era că urma să fie lipsit de fiul său ani întregi, ani preţioşi în cursul cărora ar fi putut să ajute copilul, să-l

îndrume, să-l facă să evite greşelile pe care el însuşi le comisese – să-l înveţe să se bucure de viaţă înainte de a fi prea târziu. Când îl va revedea, dacă vreodată îl va revedea, Tommy va fi aproape un bărbat, un străin, poate.

Îl strânse pe fiul său la piept.

— Du-te, micuţule, îi zise el, încearcă să fii cuminte şi scrie-mi când ajungi. Poţi să-mi scrii chiar de pe vapor dacă vrei.

— Bineînţeles, tată. Bineînţeles. Contează pe mine.

Strigătele „Toată lumea coboară” deveniră mai energice.

— Am face mai bine să plecăm, Homer, zise Moţi care nu pierduse nimic din această scenă.

Merrill îl eliberă pe băiat şi-l sărută discret pe frunte. Când îl va revedea, va fi prea mare ca să-l mai sărute. Moti îl prinse de braţ şi-i strânse mâna domnului Snodgrass.

Urmat de Moti, coborî de bine, de rău pasarela. Era o căldură sufocantă. De pe chei şi de pe vapor se ridica o cacofonie de necrezut de strigăte şi de zgomote. În aer pluteau mirosuri stranii. Încercă o bruscă sfârşeală şi-i fu frică să nu leşine pe chei în mijlocul acestui furnicar. Începură din nou durerile obişnuite. Îl auzi pe Moti murmurând: „Să ne grăbim, să ne întoarcem. Trebuie să te

culci. Este inutil să aşteptăm plecarea vaporului. Nu foloseşte la nimic”.

Se întoarse şi-l căută cu privirea pe fiul său printre pasageri. Tommy plecase de la bastingaj şi intrase în interiorul vaporului pentru a descoperi noi minunăţii.

La ora două după-masă, Bill îi telefona lui Carol. Cu toată căldura care se infiltra peste tot, avea vocea clară şi părea să-şi fi revenit din oboseală. Nu mai avea timbrul sacadat şi dur din seara precedentă şi-şi regăsise vocea sa limpede şi catifelată de odinioară. În acest timp, Bill avea o migrenă şi era cu nervii la pământ.

În momentul în care ea zise: „Oh, tu eşti. Bună, dragul meu. Cum te simţi?” îi veni chef să spargă totul în jurul lui şi gândi: „Cât de tare poate să te distrugă această temperatură”.

— Nu prea rău, răspunse el. Ce faci în acest moment?

— Nimic. Frunzăream o revistă. Sunt în costumul Evei dacă vrei să ştii chiar totul. Este mult prea cald ca să fac altceva.

— Trebuie să ies.

— Unde te duci?

— La biroul Companiei.

— Şi la curse, te-ai mai gândit?

— Nu ştiu când voi fi liber. Te voi întâlni acolo.

Vocea se făcu mai mângâietoare.

— Oh, de-abia ai venit. Nu începe chiar din după-amiaza aceasta.

Întotdeauna era aceeaşi poveste. Întotdeauna fusese aşa.

— Ascultă, micuţo, zise el, am venit aici să muncesc.

— Bine, atunci când o să te văd?

— Voi veni să fac un tur la curse sau la Willington Club.

— Să nu ajungi prea târziu.

— Nu.

— Nu mă duşmăneşti pentru că sunt aici?

— Nu, de ce?

— Pentru că n-am avut niciodată o influenţă bună asupra oamenilor ocupaţi.

— Oh, dar tu ai de-a face acum cu un om forte, zise el râzând. „Patachon” e mort şi îngropat.

— Săracul de el. Ce păcat.

Dintr-odată conversaţia lâncezi, Bill neştiind ce să mai zică.

— Mai eşti la telefon? întrebă Carol.

— Da.

— Credeam că ai închis.

Nu ea era aceea care ar fi închis telefonul primă. Îi plăcea la nebunie să vorbească la telefon. Era în stare să-şi petreacă o dimineaţă întreagă în pat, telefonând prietenilor.

— Mai spune-mi de tipul pe care l-ai întâlnit în tren, zise Bill. La cine trebuia să se instaleze?

— La un hindus... un fel de medic ce se afla în fruntea nu ştiu cărei chestii.

— Cu ce seamănă acel tip?

— Nu este înalt... dar este un bărbat frumos şi are nişte superbi ochi negri.

— Nu vorbesc de hindus.

— Oh, americanul! Şi el este un băiat frumos şi foarte simpatic. Are părul blond şi ochi albaştri. A fost foarte drăguţ cu mine. Puţin a lipsit să nu mă îndrăgostesc de el.

— Am impresia că el este.

— Cine?

— Homer... Homer Merrill.

— Da, da, ăsta este. Îmi amintesc acum.

— Bine că nu te-ai ramolit încă.

— Ai putea să fii politicos!

— Ne-am înţeles, am să te caut.

— Bine... unde, la curse sau la club?

— Faci parte din club?

— Eu... nu, dar Botlivala tocmai aranjează asta.

— Cine este Botlivala... hindusul?

— Da, şi pe urmă Jelly şi fratele său sunt atotputernici la club.

— Între noi, află că îl plac mai mult pe prietenul tău.

— Chestie de gust. În orice caz, nu uita. Trebuie să te descurci ca să reuşeşti să-mi anulezi rendez-vous-ul cu el.

— Contează pe mine.

— La revedere.

După ce termină convorbirea, merse să facă un duş. Pe urmă îl chemă pe Silas şi-l însărcină să-i pregătească lucrurile. Îmbrăcându-se, începu să se gândească la Merrill. Avu din nou impresia că vechiul său camarad avea nevoie de bani ca să se îngrijească. Nu era totuşi cazul să-i dea lui Merrill pentru că acesta întotdeauna refuzase vreun cadou... doar dacă nu s-ar fi schimbat din timpul studenţiei.

Bill simţea o mare nevoie să-l revadă pe Merrill, aşa ca altă dată, când avea nevoie, să se îmbăieze după ce chefuise prea mult. Se simţea întotdeauna mai bine după ce-l vedea. Lucru curios, dar Bill făcea parte din aceeaşi categorie ca a lui Carol. Asta ţinea de sănătatea şi

vitalitatea lor, ambii fiind oameni care atrag naturile umane mai sărace, neputincioşii, cei care nu avuseseră noroc sau care şi-au ratat viaţa. Dar Merrill era cu totul altceva. El avea simţul responsabilităţii. Era născut pentru a comanda şi a antrena. Deşi părea neobişnuit, acelaşi lucru era valabil şi pentru Carol, numai că ea făcuse tot posibilul ca să-şi rateze vocaţia. Poate că asta i se trăsese de la acel faimos premiu de frumuseţe pe care-l câştigase „Miss Minnesota”... şi pe urmă rolurile din teatru şi tot restul. Nu trebuia mai mult ca cineva să apuce pe un drum greşit. Şi acum era prea târziu ca să dai timpul înapoi.

„Ia uită-te, îşi zise el râzând, am ajuns în categoria fluturilor atraşi de lampă. În fond, nu este flatant pentru mine să fiu prietenul lui Carol şi al lui Merrill”. Redeveni serios şi-şi dădu seama că amândoi fuseseră fiinţele care contaseră cel mai mult în viaţa lui. Îi iubea pe amândoi şi puţin chiar în acelaşi mod. Gândind mai profund îşi dădu seama că nu dorinţa se amestecase în acest ataşament al său faţă de Carol. Fusese mult mai tulburat de foarte multe femei pe care le cunoscuse, de fapt, de majoritatea celor de care se apropiase, chiar şi de cele care-l plictiseau de moarte, în afara plăcerii pe care i-o procurau.

Căldura se ridică din stradă ca dintr-un cuptor. Era una

din acele zile când ai prefera să stai pe o plajă cu apă până la bărbie. Dar acest lucru era imposibil la Bombay. Cu toată frumuseţea litoralului şi palmierilor săi, plaja din Djuhu era scăldată de o apă caldă şi noroioasă. Era mai rău decât căldura însăşi.

La birou, nu se aşteptau la vizita sa. După câteva clipe, *Chouprassi* reveni în compania domnului Smithers. Domnul Smithers era un individ burtos care se apropia de cincizeci de ani. Avea ochelari cu rama de oţel şi arbora un cap chel şi lucitor. Bill nu-l mai văzuse. Nu contenea să surâdă şi să facă temenele. Din momentul în care deschise gura, Bill recunoscu accentul său de Birmingan. Era omul care în ziua precedentă îi răspunsese la telefon.

Servilismul claselor sociale engleze inferioare îl enerva la fel de tare ca şi superioritatea şi manierele proaste ale claselor superioare britanice. Îl bătu gândul să-i zică: „Ascultă-mă, domnule Smithers, noi suntem amândoi oameni. Noi nu aparţinem unor regnuri diferite de regnul animal. N-am de gând să te dau afară. Nu mă cred Dumnezeu, fiindcă sunt fiul patronului. Fără îndoială eşti mult mai util pentru afacerea noastră, decât sunt eu”.

În aceste ocazii, nu ştia niciodată ce trebuia făcut, dimpotrivă, ştia foarte bine că dacă încearcă să-l oblige pe

domnul Smithers să se comporte cu mai multă demnitate, îl înfricoşează şi-l face să gândească la faptul că fiul domnului şi stăpânului său, nu era decât un grosolan, bref, un american.

Trecură în biroul domnului Smithers, o cameră demodată cu ventilatorul său electric vechi, mobilele din lemn de teck şi hărţile acoperite de urme de muşte, care constituiau singurul ornament al pereţilor galben-murdar.

„Încep să înţeleg de ce Hinkle ne-a cerut optzeci de mii de rupii ca să aranjeze birourile, gândi Bill. Aşa cum arată s-ar părea că eşti la Londra în Templu”.

— Văd ce a vrut să zică, Hinkle, spuse el tare. Trebuie să modernizăm birourile noastre.

Domnul Smithers bătu din mâini şi declară pe un ton umil:

— Din partea mea, eu mă simt foarte bine aici. Îmi place biroul meu şi găsesc că are stil.

— Da, răspunse Bill. Este ca imperiul britanic sub o administraţie conservatoare.

Domnul Smithers păru şocat de remarcă, dar în acelaşi timp, se forţa să zâmbească, pentru a face să se creadă că apreciază această glumă.

Puţin timp după ce domnul Smithers bătuse din mâini,

chouprassi apăru şi stăpânul său îi dădu ordin să servească ceaiul.

— Sunt dezolat că domnul Hinkle nu-i aici, zise domnul Smithers. Cred că nu vă aştepta mai devreme de luna viitoare.

— Am terminat mai devreme ceea ce îmi propusesem să fac la Alexandria şi Constantinopole. Cum nu-mi plac aceste oraşe, am luat primul vapor care face escală la Port-Said.

— Vă rog să ne permiteţi să facem tot ceea ce este posibil, pentru a vă face agreabil sejurul dumneavoastră. Presupunem că nu cunoaşteţi bine Bombay-ul.

— Vă înşelaţi, zise Bill râzând, îl cunosc foarte bine. Am mai fost aici pe vremea când dumneavoastră încă nu eraţi.

— Da, am fost transferat de la agenţia din Singapore, de aproape un an.

Domnul Smithers îşi frecă mâinile şi declară pe tonul său cel mai jovial:

— Să sperăm că asta nu vă împiedică să dejunaţi cu mine la Yacht Club. Păru că se umflă şi adăugă brusc: Tocmai am fost ales membru.

Bill nu era grosolan de la natura sa, dar de data aceasta simţi că se umple paharul.

— Vă mulţumesc pentru amabila dumneavoastră invitaţie, zise el, numai că nu merg niciodată la Yacht Club. N-am pus niciodată piciorul acolo.

— De ce, domnule Wainwright? întrebă domnul Smithers cu un aer neliniştit. Este totuşi un club cum nu se poate mai bun.

— Nu pentru asta, dar înţelegeţi, am mulţi prieteni hinduşi, dintre care unii foarte distinşi. Or, după cum ştiţi, n-au dreptul să intre în club. Atunci, nici eu nu vreau. Această interdicţie mi-a făcut întotdeauna o impresie neplăcută. După toate astea, aceşti oameni sunt la ei acasă, aici.

Acest discurs îl lăsă atât de stupefiat pe domnul Smithers, că Bill regretă că-i spusese.

— Da, înţeleg, înţeleg, este trist, bâigui bietul om roşu de confuzie. Dar trebuie să trăieşti în ţara asta ca să o înţelegi. Este absolut necesar... altfel vom fi băgaţi la fund.

„N-ar fi chiar aşa de rău”, îşi zise Bill, imaginându-şi un club plin de Smitherşi. Totuşi se abţinu şi, în acel moment, *chouprassi* sosi, tocmai la timp ca să-l scoată din acest impas nefericit. Bill bău o ceaşcă din politeţe. În mai puţin de un minut era ud leoarcă de transpiraţie. „Ce ghinion! gândi el, va trebui să mă întorc ca să mă schimb, înainte

de a merge la curse!”

— Aş vrea să vă cer o informaţie, îi zise el lui Smithers. Sunt în căutarea unui prieten. Tot ceea ce ştiu este că locuieşte la un doctor hindus foarte cunoscut, care conduce un institut oarecare. Mă îndoiesc că ceea ce vă spun este prea clar, dar din fericire tot ceea ce ştiu se opreşte aici. Trebuie totuşi să-l regăsesc pe acel băiat. Este foarte important.

Încântat că abandonase subiectul prea spinos al Yacht Clubului din Bombay, domnul Smithers răspunse:

— Personal nu, vă pot fi de niciun folos, dar am să-l chem pe şeful *babou.*

Choupras şi apăru din nou şi plecă să-l caute pe domnul Das, şeful *babou.*

Domnul Das era un bengalez de o oarecare vârstă. Era îmbrăcat impecabil, după moda europeană, dar comportamentul său, la fel ca şi al domnului Smithers, era marcat de cel mai mare servilism. După ce Bill îi descrise pe omul pe care-l căuta, domnul Das îşi frecă mâinile şi spuse:

— Nu poate fi decât colonelul Moţi. Faţa să se lumină şi adăugă: Un mare om... un foarte mare om... unul din luminile Indiei!

— Unde aş putea să-l întâlnesc? întrebă Bill.

— La Institutul de boli tropicale, şi cum domnul Das îi explică pe ce drum trebuie să apuce ca să ajungă acolo, ţinu să precizeze: Este un cartier murdar... străzi pline de muncitori, unde izbucnesc tot felul de boli. Uitaţi-vă, zise el, o să vă scriu adresa.

Luă o bucată de hârtie şi scrise meticulos numele şi adresa colonelului Moţi. Domnul Smithers observa scena cu coada ochiului şi Bill ştiu sigur la ce se gândeşte. Conduita şi manierele sale îl şocaseră şi el trebuie că-şi zicea că: americanii sunt puţin ţicniţi şi cu maniera lor de a acţiona, riscau să conducă la pierzanie civilizaţia occidentală, spre deosebire de englezii conservatori. Dar, pe de altă parte, ştia că Bill era fiul patronului american, care-l plătea mult mai bine decât orice altă firmă engleză. Şi asta nu era tot: Americanii aveau destule atuuri ca să nu înlăture societăţile engleze de pe toate pieţele. Bref, domnul Smithers îşi dădea bine seama de unde bate vântul şi asta îl făcea să accepte o mulţime de lucruri.

Domnul Das ieşi din birou cu un surâs înfloritor pe buze. „Mi-ar plăcea să nu mai facă atâta caz pentru o simplă cerere de informaţii”, îşi zise Bill, după ce acesta se retrăsese.

— Hinduşii sunt toţi aşa, răspunse domnul Smithers... toţi se pleacă în faţa superiorilor lor. Şi pentru că Bill îi ceru o foaie pentru a scrie ceva, domnul Smithers apucă să cotrobăiască într-un sertar şi să scoată ceea ce trebuia, cu aerul unei slugi care execută o corvoadă pentru stăpânul său.

Bill scrise câteva rânduri colonelului Moti şi scriind, silueta doctorului hindus apăru din adâncul memoriei sale. Într-o seară, la barul de la Taj Mahal, erau zece ani de atunci, făcuse cunoştinţă cu colonelul, a cărui prezenţă în acel loc era deplasată. Bill îşi aminti acum – ochii de un negru arzător şi magnificii papuci purpuriu cu auriu, pe care-i purta micul hindus.

Dragul meu colonel Moti, începu Bill.

Vă scriu în legătură cu unul din vechii mei camarazi, Homer Merrill, care, mi s-a spus, este şi unul dintre prietenii dumneavoastră. Sunt la Bombay pentru puţină vreme şi aş dori mult să-l întâlnesc înainte de plecare. Dacă aţi putea să-mi comunicaţi adresa sa, v-aş fi foarte recunoscător. Vă amintiţi, fără îndoială, de mine. Ne-am întâlnit într-o seară la Taj Mahal, sunt vreo zece ani de atunci. La acest hotel m-am stabilit de data aceasta.

Scuzându-mă că vă deranjez, vă rog să credeţi bunele

mele sentimente.

William Wainwright.

Odată terminată scrisoarea, Bill îi ceru domnului Smithers să o dea unui comisionar şi apoi se retrase. Afară era în continuare aceeaşi căldură de etuvă. Veşmintele ude i se lipeau de piele. Era trecut de ora patru.

„Hai, gândi Bill, trebuie să mă schimb înainte de a merge la curse. Căldura se va diminua. După ce o să fac un duş, va fi mai bine”.

Instinctul îi dicta să meargă la curse şi în taxiul care-l ducea la hotel, începu să se gândească la Carol. Fără să ştie de ce, era neliniştit în privinţa ei. Avea impresia că dacă nu veghează asupra ei, o să i se întâmple o nenorocire. O cunoştea suficient ca să-şi dea seama când este pe punctul de a face prostii, ori atitudinea ei provocatoare, nu-i inspira niciun fel de încredere.

„Este o prostie, gândi el, dar am presentimentul că se îndreaptă spre o catastrofă. Şi pe urmă, la naiba, n-o să mă ocup de ea până la sfârşitul zilelor mele! N-o să ajung acum mentorul ei, doar pentru că am fost căsătoriţi câteva luni şi ne-am distrat atât de bine împreună!”

Dar, orice ar fi făcut, neliniştea persista.

După ce-şi făcu duşul şi luă un costum curat, îl rugă pe

Silas să treacă pe la ora opt să-i spună dacă are sau nu nevoie de el. Nu ştia ce o să facă. Până la întoarcerea domnului Hinkle era liber ca pasărea în zbor. Putea să; aibă toate aventurile care îi vor plăcea.

„Să profităm, îşi zise el. Este poate ultima dată când mi se mai întâmplă asta”.

*

Mândru ca un cocoş, domnul Botlivala se plimba ţanţoş la intrarea hipodromului. De fiecare dată când un prieten sau o persoană cunoscută treceau prin faţa lui, se înfoia ca un păun şi cu un zâmbet în colţul buzelor senzuale, încerca un salut foarte studiat. Avea motive serioase să se simtă atât de mândru. În afara ficatului, sănătatea îi era înfloritoare. Era bogat. În afară de casa sa roz de pe colina Malabar, poseda numeroase terenuri pe care erau construite ţesătorii. Avea un pachet întreg de acţiuni străine care creşteau încontinuu şi era proprietarul unei crescătorii de cai de curse. Dar ceea ce îl făcea să fie în culmea orgoliului era că avea alături de el cea mai frumoasă blondă din Indii. Puţin îi păsa că era cu un cap mai înaltă decât el şi că nu-i acorda nici cel mai mic favor. Îi era suficient să dea impresia că această creatură îi aparţine. Şi astfel, domnul Botlivala era în culmea fericirii

şi spectacolul oferit de curse îl încânta. Nicăieri în altă parte n-ai fi văzut aşa ceva. Era mai frumos ca la Longchamp sau Epson, mai frumos ca la Pekin sau vechiul Petersburg. Rochiile şi sariurile multicolore se detaşau pe fondul de flori tropicale. În mulţime se înghionteau maharajahi şi milionari, guvernatori britanici, americani bogaţi, vânzători de cai arabi, turişti francezi şi hinduse încântătoare. Tabloul nu era nou pentru el, dar el îi găsea de fiecare dată aceeaşi prospeţime, îl făcea să simtă aceeaşi mândrie. Îi plăcea să-l prezinte tuturor noilor veniţi, iar acum era Carol, căreia îi făcea această „onoare”, a câmpului de curse. Carol venise deseori fără el, iar acum, prezenţa lui îi era indiferentă, mai ales că acesta se pierdea în comentarii, care o făceau să moară de plictiseală. Calul său, Asoka III, câştigă cursa a patra şi Carol care mizase pe el, câştigă o sumă frumuşică. Botlivala ştia că Asoka o să câştige, ceea ce-l făcu să-i împrumute cu toată liniştea o mie de rupii. Singurul lucru care nu-i plăcu fu acela că frumoasa Carol îi înapoie banii, de îndată ce câştigă cele douăzeci şi una de mii de rupii. Carol accepta orice bijuterie care i se dăruia, dar nu accepta niciodată bani. Cu ea, Botlivala observase, spre tristeţea sa, că conform uzanţelor americane, bijuteriile nu

te angajează la nimic, spre deosebire de bani, care înseamnă cu totul altceva. Deşi oferise tinerei femei bijuterii în valoare de sute de mii de rupii, nu obţinuse încă nimic de la ea. Nu se supărase prea tare pentru asta şi se consola la gândul că toată lumea îl văzuse cu blonda domnişoară Carol Halma.

Satisfacţia domnului Botlivala provenea de la faptul că, prea adesea, îşi petrecea timpul bătându-şi joc de el sau făcându-i reproşuri.

Cursa câştigată de Asoka III fusese „vârful” întâlnirii şi după ce discută cu antrenorul şi jockey-ul său, domnul Botlivala începu să simtă nevoia schimbării de aer şi a fudulelii în altă parte. Se impune un singur loc şi anume, Willington Club, de cealaltă parte a străzii principale. Toţi oamenii din Bombay care nu se găseau la curse, trebuiau să se găsească aici, bând cocktailuri, jucând bridge... şi în afară de asta, era îngrozitor de cald, deşi era deja ora cinci după-amiaza. Aşa va fi: va merge la Willington Club şi în cazul în care Carol va bea prea mult, va consimţi poate să cineze cu el, la Taj Mahal, unde va putea din nou să se etaleze cu ea.

Totuşi, când se întoarse, o găsi într-o conversaţie foarte animată cu o îngrozitoare femeiuşcă în taior alb, pe care i-

o prezentă ca doamna Trollope. El o recunoscu, dar se feri să-i spună. Se înclină fără convingere şi faţa sa începu să se întunece. Domnul Botlivala îşi petrecuse existenţa judecându-şi semenii, nu atât în profunzime, cât după utilitatea pe care aceştia ar fi putut s-o aibă în interesul său. Din cauza judecării oamenilor după detalii superficiale ca ţinuta sau limbajul, comisese erori dezastruoase, dintre care cea mai nostimă fusese că luase drept comisionar un guvernator englez care-şi iubea veşmintele uzate.

Nu-i fu greu să descopere toate detaliile toaletei doamnei Trollope, taiorul şifonat, pălăria uzată, şi să ajungă la concluzia că femeia, nu numai că nu prezintă niciun interes, dar face parte din categoria acelora cu care nu este nicio fală să te produci.

La fel ca toţi bărbaţii lipsiţi de vigoare, domnul Botlivala nu vorbea decât cu femei drăguţe şi ar fi dat orice ca să aibă lângă el, în mod constant, una dintre ele. Compania unei femei atât de vulgare ca doamna Trollope era o insultă directă la adresa virilităţii sale, lucru care conta cei mai mult în viaţa unui bărbat demn de acest nume. Ce o să gândească ceilalţi despre el? Ea n-avea nici măcar scuza de a fi bine îmbrăcată.

„Trebuie cu orice preţ să ne debarasăm de ea”, îşi zise

el.

Din nefericire, doamna Trollope nu avea deloc intenţia să plece. Venise singură la curse, în speranţa să-şi mărească puţinul capital, cele patruzeci şi opt de lire şi trei şilingi care-i rămăseseră la Barclay Bank. Şi, bineînţeles, pierduse totul. Seara precedentă o lăsase cu o migrenă puternică, avea ameţeli din cauza căldurii şi era terorizată la gândul că pierduse cincisprezece lire. Deodată, ca într-un vis, o observă pe domnişoara Carol Halma, strălucind de frumuseţe în rochia sa roz, adusă de la Paris şi acoperită de diamante care scânteiau în soare. Avu din nou senzaţia stranie că se metamorfozează în Carol Halma, dar asta nu dură mult şi se simţi din nou mai abătută ca oricând. Totuşi, îşi zise: „Ea – mi va purta noroc. Trebuie să-i vorbesc”.

Fofilându-se prin mijlocul mulţimii, ajunse la loja unde, pe moment, Carol se găsea singură şi nu-i fu greu că reînnoade cunoştinţa cu ea.

Domnul Botlivala sosi tocmai atunci şi, după prezentări se aplecă spre Carol şi-i zise:

— Să mergem acum să luăm ceva la Willington Club. Răspunsul nu fu cel aşteptat.

— Nu, zise Carol, vreau să asist la cursa următoare.

Doamna Trollope vrea să-şi încerce şansa.

Atunci, domnul Botlivala îşi dădu seama că doamna Trollope ţinea în mână o bancnotă de o mie de rupii şi o bănuială îngrozitoare îl străbătu. Era probabil una din bancnotele câştigate de Carol cu mia de rupii împrumutată de el.

Asta era cu siguranţă. Doamna Trollope reuşise acest tur de forţă în timpul scurtului moment când femeile fuseseră singure.

Carol o recunoscuse pe doamna Trolope cu atât mai uşor cu cât purta acelaşi costum ca seara precedentă, eternul ei taior alb călcat prost de un servitor neglijent.

„Este probabil unica ei toaletă!” îşi zise Carol care remarcase rapid la ea toate semnele disperării şi ruinării apropiate.

Când doamna Trollope o întrebase cu o voce crispată: „Vă amintiţi de mine?” Carol, plină de gentileţe şi milă, se grăbise să-i răspundă:

— Cum să nu? Ce mai faci?

— Destul de bine.

— Ai avut noroc?

— Nu, recunoscu doamna Trollope.

— Eu am dat o lovitură măreaţă.

— Eu am pierdut la fiecare cursă.

Doamna Trollope anunţă asta cu o nonşalanţă şi o veselie atât de forţată, că imediat Carol deduse că aceasta pierduse tot ceea ce avea.

Poşeta sa fiind burduşită de bancnote, ea o deschise şi scoţând una de o mie de rupii, îi zise:

— ia-o şi încearcă-ţi norocul. Eu mi-am luat partea.

— Niciodată n-o să accept! strigă doamna Trollope.

— ia-o şi nu face mofturi. Sunt plină de bani. Dacă vei câştigă, mi-o vei înapoia, dacă vei pierde, mi-o vei da următoarea dată, când ne vom revedea.

— Nu o să accept, protestă doamna Trollope fără convingere. Era ridicol să accepte bani de la o persoană pe care o întâlnise o singură dată în viaţă. Aceste lucruri nu se făceau şi totuşi ea ştia că va sfârşi acceptând. Vederea bancnotei o tulbură aşa de tare că simţi că-i tremură genunchii. Această bancnotă de o mie de rupii putea să aranjeze totul. Dacă şi-ar dubla miza, şi-ar putea constitui un capital. Şi dacă ar paria zece contra unu, ar fi salvată. Dar dacă pierdea? Nu va putea niciodată să-şi achite datoria. O voce timidă îi zise în interiorul conştiinţei:

Acceptă. Această femeie se află în formă. Asta se vede. Numai luând această bancnotă vei avea noroc”.

Totul se petrecu cu viteza fulgerului. Vocea timidă o convinse.

— ia-o deci, zise frumoasa fată blondă. Îţi va aduce noroc. Sunt în „mână” astăzi. Nu pot să pierd.

Ea acceptă şi o întrebă pe Carol:

— Dă-mi un „fir”. Nu ştiu nimic despre aceşti cai pentru că am sosit aseară.

— Nici eu, nici eu nu ştiu nimic despre ei, declară Carol. O să mergem să-l întrebăm pe Teeny.

Exact în acest moment al conversaţiei, domnul Botlivala intră în scenă, şi fu cât pe ce să aibă un atac, observând-o pe frumoasa sa însoţitoare, în mare discuţie cu această femeie care avea aerul unei servitoare. Ce să mai spunem ce se petrecuse în sufletul său când Carol îi refuzase categoric propunerea.

O cunoştea destul ca să-şi dea seama că în aceste cazuri era mai bine să n-o contrazici. Îşi spunea uneori că ea nu se prea sinchiseşte de el şi nici nu are un prea mare respect pentru persoana lui. Aceste constatări îi erau întotdeauna foarte penibile, dar pe de altă parte, totul mersese atât de bine în ziua aceasta că era mai bine să cadă la învoială şi să încerce să profite de situaţie. Să cadă la învoială, să se tocmească, domnul Botlivala le avea în

sânge şi de data aceasta era ferm decis să mai facă concesii, dar cu condiţia să obţină în final ceea ce dorea cel mai mult.

— Foarte bine, zise el. N-o să mergem dacă nu vrei.

— Da, declară Carol, dar trebuie să-i dai doamnei Trollope unul din acele „fire” incredibile, ca acela pe care mi l-ai dat mie adineauri. Îţi promit că vom pleca după viitoarea cursă. Du-te şi te interesează. Ne întâlnim la ghişeul de pariuri.

Părăsindu-le pe Carol şi însoţitoarea sa, domnul Botlivala avusese intenţia serioasă să-i aducă prietenei sale americane „un fir incredibil”. Era mijlocul cel mai bun de a scăpa de doamna Trollope. Dacă ea câştiga, pleca satisfăcută şi totul se aranja. Din nefericire, domnul Botlivala era un oriental şi spiritul său complicat se preta la subtilităţi.

„Ar fi mai bine ca doamna Trollope să piardă. Dacă ea câştigă, o să se cramponeze de ei, o să vrea să-şi sărbătorească succesul şi Carol o să-i propună să-i însoţească. Dacă o să piardă, această femeie, care se vedea că nu are, niciun ban, va fi complet falită şi nu vor mai auzi de ea”. Şi astfel, în loc să se intereseze în mod serios, domnul Botlivala trăncăni cu câţiva prieteni care,

spre marea sa bucurie, îl asaltară cu întrebări şi complimente referitor la splendida sa însoţitoare.

Când domnul Botlivala se întâlni cu cele două femei, Carol şi doamna Trollope erau în cei mai buni termeni.

— Gata! am „firul”. Este de douăzeci la unu. Imposibil să pierzi.

— Cum se numeşte calul? întrebă doamna Trollope tulburată.

— Tinker’s Dan. Nu e prea cunoscut, dar afacerea e ca şi aranjată.

Obrajii rotunzi ai doamnei Trollope se împurpurară, mâinile începură să-i tremure şi nefericita alergă spre casa de pariuri.

„Poate aş face mai bine ca să nu risc decât jumătate din sumă”, îşi zise ea. Dar vocea timidă din interior îi şopti: „Mizează totul... mizează totul”. Puse bancnota pe marginea ghişeului, cu o strângere de inimă îngrozitoare.

Carol, doamna Trolope şi domnul Botlivala nici nu se mai obosiră să urce în lojă. Se urcară pe un scaun şi aşteptară. Tinker’s Dan, numărul şapte, n-avea o înfăţişare grozavă şi nu atrăgea privirile decât cu pata albă de la unul din picioarele din faţă. Alături de alţi cai, avea fragilitatea unui cal de polo. Doamna Trollope, care se pricepea la cai, avu

o tresărire la vederea lui, în timp ce Carol, care nu ştia nimic, îşi zise: „Cum ar putea un cal atât de mic să-i învingă pe nişte cai atât de mari?” O cuprinse o îndoială şi-l privi cu coada ochiului pe domnul Botlivala, care stătea impasibil şi privea caii cu un aer indiferent. Carol îi ceru binoclul şi i-l împrumută doamnei Trollope.

După două starturi ratate, cursa începu de-a binelea. Micuţa iapă luă conducerea plutonului şi la prima turnantă avea o lungime avans. Joekey-ul său era uşor de urmărit cu casca sa roşu şi alb. La virajul următor, Tlnker’s Dan era tot la conducere. În acel moment, un cal puternic se detaşă din grupul din faţă şi se lansă în urmărirea sa, dar la fel ca o nimfă urmărită de un faun micuţa iapă îşi mărea avansul.

— Era aranjat dinainte, aşa zici? repetă Carol rânjind. Cred că a fost un adevărat miracol ca această mârţoagă să câştige.

În acest timp, doamna Trollope îşi revenise. Cu faţa radioasă, se grăbi spre domnul Botlivala şi-i mulţumi cu atâta ardoare că nici măcar nu auzi remarca tinerei femei, după care se grăbi spre ghişeu pentru a-şi încasa banii.

— Acum putem merge la club, zise domnul Botlivala de cum aceasta se îndepărtă. Înfricoşat de violenţa lui Carol,

se exprima pe un ton umil, aproape rugător. Cauza era pierdută.

— Nu, o vom aştepta pe doamna Trollope, declară tânăra femeie. Mergem să sărbătorim victoria împreună.

Domnul Botlivala nu era întotdeauna atât de stăpân pe el, pe cât ar fi dorit. Încă o dată, indispoziţia pe care o avea îl trădă. Cu un gest furios, îşi aruncă pe jos programul şi strigă:

— Ce, o să ne afişăm cu această sperietoare?

Carol rămase periculos de calmă şi domnul Botlivala înţelese că-l va face să plătească scump această maşinaţiune.

— Foarte bine, se mulţumi ea să zică. Du-te singur la club. Noi ne întoarcem lataj Mahal. De altfel, Bill Wainwright trebuie să vină să se întâlnească cu noi.

— Cine este Bill Wainwright? întrebă domnul Botlivala, eu o flacără furibundă în fundul ochilor săi de un negru opac.

— L-ai văzut cu mine ieri-seară!

Atunci flacăra se mări şi se transformă într-o lucire de ură, acea ură particulară pe care o încearcă cei umili, neputincioşi, în faţa celor frumoşi şi solizi care degajă o forţă virilă.

— Cine este el? De unde vine? vru să ştie domnul Botlivala.

Carol începea să fie sătulă de compania lui. Îşi alese cu grijă cuvintele şi răspunse cu un ton detaşat:

— Este unul din vechii mei prieteni, fiul preşedintelui lui Amalgamated Oii Company. Este îngrozitor de bogat, amice. Poate să te cumpere cu tot cu terenurile tale, fără să clipească din ochi. Hai vino, adăugă ea foindu-se prin mulţime, doamna Trollope n-o să ştie unde să ne găsească.

Lângă ghişeu, doamna Trollope îşi înfunda poşeta cea veche, cu douăzeci de frumuşele de mii de bancnote. Păstră în mână o bancnotă boţită şi când o observă pe Carol, i-o dădu.

— Mulţumesc, zise ea. Eşti desigur în „mână” astăzi, douăzeci la unu! Nu e rău!

În acel moment, Carol nu se mai interesă de cursă. În afară de a cădea, iapa nu mai putea pierde. Carol începu să-l observe pe Botlivala. Întreaga faţă i se schimonosise şi când mulţimea se ridică strigând „Tinker’s Dan! Tinker’s Dan!” grimasa să se transformă într-un rictus.

Cursa se terminase. Copleşită de emoţie, doamna Trollope căzu pe scaunul său, cu pălăria deranjată.

Carol sări jos de pe locul său şi se propti în faţa domnului Botlivala care coborâse şi el. Acum ea ştia ce făcuse Botlivala şi vocea sa exprima cel mai profund dezgust.

— Canalie! îi zise ea.

Domnul Botlivala clipi, dar îşi reveni şi zise:

— Ai văzut? Era aranjat dinainte. Prietena ta nu putea pierde.

În acelaşi moment, apărură din grupul compact de spectatori, maharajahul din Jellapore şi Joey, ordonanţa sa. Ghirlandele şi *puggrees* de bun-venit, dispăruseră. Ambii purtau costume europene cam ţipătoare. Jelly fuma o ţigară enormă, Joey, ca din întâmplare, era cam ameţit. Nu era chiar beat în sensul propriu al cuvântului, dar uşor cherchelit.

Maharajahul o remarcă întâi pe Carol.

— Ce mai faci, frumoaso? Arăţi splendid.

— Fac excepţional.

— Am auzit că ai stat câteva zile la Jellapore, la derbedeul de frate-meu.

— Da, trei săptămâni.

— Te-ai distrat?

— Aşa şi aşa, doar cunoaşteţi Jellapore mai bine ca

mine.

— Cea mai ordinară fundătură.

După care, Jelly se întoarse către doamna Trollope, vechea sa parteneră de poker şi-i strânse mâna cu căldură.

Apoi adresă câteva cuvinte domnului Botlivala. Domnul Botlivala strânse mâinile şi-i adresă maharajahului cel mai frumos salut, pe care-l adresa personajelor regale şi adăugă chiar şi o plecăciune suplimentară în onoarea acestui suveran, care frecventa câmpurile de curse de la Ascot, Epsom şi Longchamp şi cârciumile de noapte şi bordelurile cele mai luxoase din tot Parisul.

— Aţi picat la ţanc, declară Jelly celor două femei. Tocmai intenţionez să dau un mic cocktail în palatul meu... imediat, după curse. Veniţi toţi, nu-i aşa? Pot să iau pe careva dintre voi?

— Nu, mulţumesc, răspunse Carol, avem maşina noastră. O să te urmăm!

Ea socoti inutil să-i ceară părerea lui Botlivala, dar acesta era foarte încântat. Lucrurile se aranjau cum nu se poate mai bine. Se va făli cu Carol la reuniunea maharajahului şi doamna Trollope nu va întârzia să se piardă în mulţime.

Cât despre doamna Trollope, în mai puţin de o oră situaţia se schimbase radical. Avea douăzeci de mii de rupii în poşetă, mergea să se distreze la Jelly şi devenise prietena acestei superbe fete blonde. Renăştea la viaţă. Mâine va ataca cele douăzeci de mii de rupii ca să-şi cumpere toalete demne de Carol Halma.

Bill ajunse la curse, după plecarea celor două femei şi le simţi lipsa. Întâlni câteva persoane care o văzuseră pe domnişoara Halma, dar nu reuşiră să-i dea nicio informaţie în legătură cu locul unde aceasta plecase. Nici la Willington Club nu avu noroc. Totuşi, aici el regăsi pe tânărul şi seducătorul englez, care-i adusese scrisoarea guvernatorului şi a viceregelui, la bordul vaporului. Dezbrăcat de uniformă, locotenentul Forsythe îşi pierdea sobrietatea şi era, fără îndoială, cel mai drăguţ băiat.

Bill şi el goliră două sau trei cocktailuri şi organizară un bridge cu domnul Haziraby, un bogat negustor de bumbac din Khodja şi doamna Burroly, o *parsi* foarte europenizată.

Jucau toţi fără convingere şi drept în mijlocul partidei, Bill se simţi cuprins puţin câte puţin de un soi de agitaţie pe care nu o mai cunoscuse de multă vreme. Acum că Hinkle nu se întorcea din Birmania mai devreme de cincisprezece zile, nu avea de făcut nimic şi această

perspectivă îl încânta, cu toate că jurase să rămână serios. Pe măsură ce reflecta, jurământul i se părea tot mai greu de ţinut.

„Nu, îşi zise el, tăind cu atu cărţile doamnei Barroly, asta n-o să ţină. Nu sunt în stare să joc bridge şi să trăncănesc vreme de două săptămâni de dimineaţa până seara. Eu am nevoie de viaţă adevărată. Poate că nu o să mai am nicio altă ocazie înainte de a deveni ascet”.

Greşind încontinuu la joc, pentru că mintea îi era plecată aiurea, îşi dădu seama de dificultăţile acestui program. „Să duci o viaţă adevărată” consta, în special pentru el, să se distreze cum se distrase în timpul războiului 1914 – 1918, adică băuse şampanie, dansase, făcuse pe nebunul şi-şi oferise din când în când o mică aventură cu o femeie drăguţă şi simpatică. Nu era nimic mai uşor decât să găseşti acest gen de distracţii, mai ales în ceea ce priveşte elementul feminin. Se pare că în Extremul Orient nu era linie de demarcaţie între prostituate şi gătitele matroane din colonia europeană. Bineînţeles, dacă stai mult timp la tropice, necesităţile biologice nu întârzie să o acopere de seducţie chiar şi pe soţia trecută şi vulgară a ultimului agent al societăţii petroliere, dar două săptămâni nu erau suficiente ca să te aducă în această stare. Cât despre

femeile de consumaţie, doar dacă eşti foarte tânăr poţi să mai ai o scurtă clipă de satisfacţie senzuală.

O auzi deodată pe doamna Barroly exclamând înţepată: „Este a doua oară când îmi tai o carte majoră!”

— Scuzaţi-mă făcu el, joc ca o cizmă, dar nu prea mă simt bine. O să vă părăsesc de îndată ce vom termina acest tur şi sper să găsiţi un al patrulea mai bun. N-o să vă fie greu!

Odată partida terminată, făcu o ultimă tentativă pentru a o găsi pe Carol. Fusese pierdere de vreme. Nu era la club şi nimeni n-o văzuse. Încercă un soi de iritare. Era obişnuit cu lipsa ei de exactitate, dar de data aceasta avu impresia că o face deliberat. Presupunea că dacă ea nu-i aşteptase la întâlnire, găsise altceva mai bun de făcut.

„Ce femeie!” îşi zise el pufnind. Nu voia să înnoade vechea legătură de odinioară – ştia foarte bine că acest gen de reveniri nu duc la nimic bun –, dar căuta în Carol o tovarăşă. Cu ea, cel puţin, era sigur că nu s-ar fi plictisit.

Ieşind de la club, fu surprins de răcoarea relativă a aerului. Era o iluzie frecventă pe coasta occidentală a Indiilor, dar care nu întârzia să se risipească din momentul în care făceai câţiva paşi. Şiroind de transpiraţie, abia suflând, Bill opri un taxi. Maşina se angajă pe strada Marea

Nepeenă. Bill închise ochii. Aerul era suprasaturat de parfumuri. S-ar fi zis că fiecare dintre ele marca traiectoria vehiculului care se balansa. Era o adevărată simfonie ale cărei părţi, se succedau într-un ritm sincopat mirosul de jasmin şi santal al grădinilor suspendate, parfumul aromelor şi esenţelor din templul Parvati, de lângă port, cu marele bazin, unde credincioşii veneau să se îmbăieze ziua şi noaptea; mirosul de lemn şi balegă uscată, care plutea deasupra plajei, unde pelerinii veniseră din fundul Indiei ca să se purifice în apa Mării cea Mare. În fine, mirosul de gaz de lampă aprins de neguţătorii străini. Chiar şi sunetele făceau parte din ambianţă: clopotul trenului electric din Djuhu, soneriile cinematografelor, zumzetul unei orchestre a Palatului guvernamental, unde se dădea un bal şi dominând toate acestea, murmurul valurilor ce se loveau de ţărm şi acela al mulţimii care se înmulţea pe măsură ce taxiul se apropia de centrul oraşului; şi dintr-odată, ca într-un final, muzica piţigăiată şi strigătele unei cortegiu religios, ce bloca drumul.

Bill deschise ochii şi observă „ferestrele luminate strălucitor”, ale unei construcţii cu siluetă bizară. Recunoscu micul palat de marmură roz, pe care maharajahul din Jellapore îl poseda pe malul mării: „ia

uite, Jelly probabil dă o serată”, gândi el înainte de a se lăsa cuprins din nou de farmecul nopţii. Sunetele, luminile şi parfumurile lunecau pe lângă el, îi mângâiau toate simţurile, trezeau în el imagini voluptuoase, părând să-l atragă către un ţel misterios. Era ca un soi de ameţeală şi, cum nu avea nicio încredere în el, începu să se teamă.

„Măcar dacă aş putea s-o găsesc pe Carol, îşi zise totul s-ar aranja. Ea mi-ar schimba ideile şi aş avea mare nevoie de acest lucru”.

Nu exista decât un singur mijloc, acela de a se întoarce la Taj Mahal, dar nu fu Carol aceea pe care o găsi şi nu fu ea cea care-l smulse din exaltarea periculoasă în care se afla.

Sosind la hotel, Bill se îndreptă direct spre biroul de recepţie.

— Este vreun mesaj pentru mine? întrebă el.

— Nu, domnule.

— Domnişoara Halma este în camera ei?

— A plecat de multă vreme, domnule, şi sigur nu s-a întors, dar este un domn care vă aşteaptă, în salonul de lectură. A venit de o oră.

— Este un agent de asigurare sau un bijutier?

— Oh, nu cred, domnule. E un domn foarte bine, un

hindus.

— Mulţumesc. Mă duc.

Îndreptându-se spre salonul de lectură, făcu un ocol pe la bar. Carol nu era nici aici. „Mi-a spus minciuni în legătură cu acel blestemat *parsi,* gândi el. Cred că a ieşit cu el şi numai Dumnezeu ştie ce-orfi născocind amândoi”.

Enervat, deprimat, intră în salonul de lectură, în vârful picioarelor. Era ferm hotărât să arunce o privire fără să fie văzut şi să facă stânga-mprejur, dacă aspectul persoanei care îl aştepta nu i-ar fi plăcut. Nu trebuia să fii vrăjitor ca să descoperi această persoană, deoarece clienţii din Taj Mahal nu frecventează deloc salonul de lectură. Camera ar fi fost goală, fără prezenţa unei bătrâne englezoaice care tricota lângă fereastră şi a unui omuleţ cu faţa închisă la culoare, care aşezat la o masă scria pe un carneţel cu un stilou de aur.

Deşi nu-l văzuse de zece ani, Bill îl recunoscu imediat. Era colonelul Moti. Un pic stânjenit, Bill se apropie de el.

— Scuzaţi-mă, zise el, dar cred că pe mine mă aşteptaţi.

Colonelul Moti puse jos stiloul, se ridică, îşi scoase ochelarii şi întrebă:

— Sunteţi domnul Wainwright?

— Da. Şi dumneavoastră sunteţi colonelul Moti, nu-i

aşa?

— Da. Doream să vă văd pentru a vă vorbi de Merrill.

— Îmi pare rău că v-am făcut să aşteptaţi. Dacă aş fi ştiut că veniţi...

— Nu-i nimic, i-o tăie colonelul. Eram în oraş şi cum Institutul este foarte departe de centru, am vrut să-mi încerc norocul.

— Sunteţi totuşi un om foarte ocupat!

Colonelul surâse. Faţa sa reflectă o simpatie neaşteptată.

— Oh, n-am pierdut timpul! declară el. Întotdeauna îmi iau ceva de lucru. Tocmai scriam un articol pentru o revistă medicală din New York, o comunicare asupra unei descoperiri noi, pe care am făcut-o, despre ciuma bubonică.

— Vă rog, aşezaţi-vă! spuse Bill. Vreţi să luăm ceva? propuse el cu un ton de băiat intimidat.

Cei doi oameni se instalară în masivele fotolii de piele a căror răcoare era cu atât mai plăcută faţă de căldura care se ridica din stradă, ca dintr-o etuvă.

— Ştiţi, reluă Bill, chiar aveam intenţia să trec să vă văd.

— Nu face nimic, repetă colonelul Moti. Am venit imediat fiindcă este un caz urgent, l-am vorbit lui Merrill.

Locuieşte la mine, la Institut. Vrea să vă vadă – ţine la aceasta şi cât mai curând posibil.

Un servitor aduse băuturi reci şi colonelul Moti începu să povestească ceea ce avea de gând.

— Nu ştiu în ce măsură sunteţi la curent cu activitatea lui Merrill, începu el. Nu a venit aici ca să-i convertească pe hinduşi la creştinism. Asta nu dă rezultate strălucite niciodată. Nu, el a venit aici ca să-i înveţe pe ţăranii noştri să-şi îmbunătăţească condiţiile de viaţă, să combată mizeria şi foamea pe care aceştia o cunosc de cinci mii de ani. A reuşit atât de bine încât englezii, prinţii şi *dewanii* îl solicită din toate părţile. Este indispensabil Indiei, domnule Wainwright, este unul din oamenii care le este cel mai necesar, dar există o limită a rezistenţei, şi el a depăşit-o deja!

— Îl cunosc, declară Bill. Ştiu cum munceşte. Ar fi putut să facă tot ce-ar fi vrut în Statele Unite, dar a preferat să se înmormânteze aici.

— iată un cuvânt pe care n-ar fi trebuit să-l pronunţaţi, zise colonelul, a cărei privire scânteie. Este cunoscut de jumătate din Indii şi oamenii din mii de sate îl consideră ca pe un Dumnezeu. Nu, domnule Wainwright, nu a venit să se înmormânteze aici. India este o ţară mare, o naţie care

se trezeşte după sute de ani de somn. Şi Merrill este unul din aceia care contribuie la ieşirea sa din această apatie.

Se opri un moment pentru a-şi recăpăta suflul şi Bill simţi cum se înroşeşte.

— Vedeţi, reluă imediat colonelul, marea greşeală a occidentalilor este aceea că-şi închipuie că un om este pierdut când nu caută să câştige bani sau să reuşească în politică. Încrucişându-şi picioarele, el adăugă: Dar problema nu este aceasta. Am venit aici ca să vorbim despre modul în care am putea să-l salvăm de la moarte pe acest Merrill de care noi avem atâta nevoie.

— Ce? Este aici?

— Da. S-a omorât cu munca şi forţele sale fizice s-au epuizat, iar cele morale, nu mai puţin. Printre altele, este atins de paludism. Face criză după criză. În fine, are dizenterie şi enterocolită. Un om mai puţin robust şi mai puţin energic ca el ar fi murit de mult. Are forţa unui cal şi sufletul unui arhanghel. Orice ar fi, ceea ce îi trebuie este o odihnă prelungită.

Colonelul se opri din nou şi-şi aprinse o ţigară.

— Dar nu are nevoie numai de aceasta. Îi trebuie altceva, dacă vrem să-l salvăm.

El îl privi pe Bill drept în ochi şi întrebă pe neaşteptate:

— l-aţi cunoscut soţia?

— N-am văzut-o niciodată.

— Este moartă acum. A murit anul trecut, slavă Domnului. A făcut tot ce a putut ca să-l distrugă. Şi acum când a dispărut, el îşi face reproşuri că nu a înţeles-o, când singurul lucru pe care ar fi trebuit să-l facă era să-i sucească gâtul.

Ochii întunecaţi scânteiară pentru a doua oară, dar flacăra strălucitoare se stinse şi colonelul Moţi continuă:

— Era fiica unui misionar. O cunoscuse în Indii. Era suficient de drăguţă, dar avea o concepţie de necrezut a creştinismului. Astfel, ea îşi băgase în cap că o soţie nu trebuie să-l lase pe soţul său să se apropie de ea, decât dacă vrea un copil. Ori, îl cunoaşteţi pe Merrill. E un băiat superb şi un bărbat plin de vigoare. Ştiţi că Dumnezeu l-a creat ca să atragă femeile, să trăiască cu el, să populeze pământul cu descendenţii săi, Dumnezeu l-a făcut aşa pentru că acesta era destinul lui. Dumnezeu şi natura nu se înşală niciodată, domnule Wainwright, cu toate că prostia, răutatea, perversiunea unor misionari şi preoţi pot să ne facă uneori să credem contrariul.

Se opri pentru a mai bea o lungă înghiţitură.

— Dar, reluă el, Natura nu se lasă învinsă multă vreme.

Ştiu mai bine ca alţii. Mi-am petrecut viaţa combătând-o, dejucându-i planurile, luptând împotriva bolilor şi a microbilor şi asta în Indii, unde Natura este mai vicleană, mai puternică decât în altă parte, lată exact ceea ce aş vrea să vă fac să înţelegeţi. Vreme de zece ani, această femeie i-a stricat existenţa lui Merrill, fiinţa sa întreagă, spiritul, sănătatea şi corpul său. Nu-l voia, şi Merrill era prea delicat şi tâmpit pentru a-şi lua o concubină hindusă. De altfel el este foarte bun. Nu voia s-o necăjească. Timp de zece ani, acest băiat creat de Dumnezeu ca să facă copii, a trăit alături de această femeie monstruoasă, într-o castitate absolută. Sănătatea sa s-a ruinat astfel, mai mult decât prin tifos sau malarie. Această mârşavă interpretare a religiei şi nicidecum un microb; îi dau aceste dureri de cap atroce care, câteodată, îl fac să plângă ca un copil.

Până aici, colonelul se exprimase pe un ton ponderat, dar deodată, hindusul îşi pierdu calmul şi începu să strige aproape, însoţind fiecare frază de un pumn în braţul fotoliului său:

— Da, zise el, cu ochii strălucitori, această femeie era un monstru şi pe măsură ce trecea timpul, era din ce în ce mai rece, din ce în ce mai ursuză. Avea oroare să trăiască între ţărani şi făcea tot ce putea ca să submineze opera

soţului său. Li punea tot felul de piedici în cale, îl hărţuia şi mergea până la a complota împotriva lui. Din fericire, ea muri. Se spune că ar fi fost dizenterie, dar bag mâna în foc că ţăranii care-l adorau pe Merrill s-au răzbunat pe ea. În Indii, există diferite mijloace, dacă vrei să scapi de cineva.

Bill ar fi vrut să spună şi el ceva, dar nu ştia ce anume. Era literalmente paralizat de propria sa lipsă de însemnătate. Oameni ca Moti, savanţi sau gânditori, îi impuneau în aşa măsură, încât atunci când era în prezenţa lor, ceea ce se întâmpla rar, îl reduceau la tăcere, ca pe un băieţel.

— Sper să nu vă plictisesc, spuse Moti. Am toată încrederea că sunteţi un prieten ai lui Merril şi ţineţi la el.

— Este adevărat, declară Bill.

— Şi de asemenea că sunteţi dispus să fi veniţi în ajutor.

— Aş face orice ca să-l ajut.

— Ştiţi... dacă nu este ajutat, va muri cu siguranţă... şi nu peste multe timp.

Colonelul se aplecă spre Bill, pentru a da mai multă importanţă celor pe care urma să le spună.

— Mi-a vorbit de dumneavoastr ştiu puţin cine sunteţi şi acum că v-am văzut am mai mult curaj. Am citit suficient în dumneavoastră ca să-mi dau seama cu cine am de-a

face. Cred că sunteţi singura persoană care puteţi să-l scoateţi din starea aceasta.

Această declaraţie neaşteptată îl puse pe Bill în cea mai mare încurcătură. Ce putea să facă el, pentru un om ca Homer Merrill? Ce puteau să aibă în comun, după atâţia ani de separaţie, după existenţe duse atât de diferit? Timp de o clipă, se simţi înspăimântat la gândul revederii lui Merrill şi o micuţă voce egoistă se făcu auzită, de departe, din străfundurile conştiinţei. „Tot sejurul tău va fi ratat. N-o să te mai poţi distra şi e păcat, pentru că tu nu mai eşti un tinerel şi este probabil ultima oară. Da, o să pierzi toate astea ca să te ocupi de un infirm”.

Atunci i se făcu ruşine de sine şi declară tare:

— Bineînţeles, voi fi încântat să fac tot ce stă în puterea mea.

Bill îşi dăduse seama că colonelul Moti nu înceta să-l observe, cu aceeaşi intensitate şi detaşare, ca şi când ar fi fost o probă de laborator şi aceasta nu făcea decât să-l mărească stânjeneala.

— Nu ştiu cu adevărat ce-aş putea face pentru el, zise el pe un ton nesigur.

— Să vedem! exclamă savantul. Ştiţi să luaţi partea bună a vieţii. Ştiţi să vă distraţi. Vă place să râdeţi. Vă

place dansul... Vă plac femeile... nu vreau să spun că aţi fi un obsedat... dar că vă place compania femeilor drăguţe. Aţi gustat din toate plăcerile pe care Merrill şi le-a refuzat...

Bill deschise gura pentru a-l opri pe colonelul Moti, dar acesta din urmă îi tăie vorba cu un gest.

— Sunteţi omul de care Merrill are nevoie. Aţi fost foarte prieteni altă dată, după cele spuse de el.

— Da, eram aşa de legaţi, cum numai doi camarazi de aceeaşi vârstă pot fi.

— Atunci poate nu e prea târziu pentru a-l ajuta... chiar pentru a-l vindeca. Fac apel la dumneavoastră nu numai pentru salvarea lui Merrill, pe care amândoi îl iubim, dar pentru cea a miilor şi milioanelor de bieţi oameni care se zbat în ignoranţă. Şi pe urmă, pe un ton mai apropiat, fiul său tocmai a plecat în America. E un copil de nouă ani. El îl adoră. Despărţirea a fost ca o lovitură de pumnal. Eram acolo. Am văzut scena. Am văzut privirea lui Merrill. Era ca şi cum i s-ar fi smuls inima.

— Ce aşteptaţi de la mine?

Doctorul se îndreptă şi-şi împreună mâinile într-un gest patetic.

— Când îi va fi mai bine, zise el, aş vrea să veniţi să-l

vedeţi şi să-l luaţi aici la Taj Mahal, cu dumneavoastră. Aş vrea ca pentru câtva timp să ducă aceeaşi viaţă. Aş vrea ca să bea, să curteze femeile, nu importă ce femeie, să joace la curse, să înveţe să râdă. Bref, aş vrea să ducă viaţa pe care un bărbat ca el ar fi trebuit s-o ducă. Nu va fi uşor, adăugă colonelul. Va fi la fel ca şi cum ai învăţa un paralitic să meargă.

— Nu, nu va fi uşor, repetă Bill, gândindu-se că nici măcar o dată în cursul celor doi ani ai lor de existenţă comună nu putuse să-l smulgă pe Homer de la munca sa

— Va fi în acelaşi timp mai puţin greu deci credeţi, continuă Moti. Înţelegeţi, este la capăt. Nu mai are nicio rezistenţă. Sunt momente când ar fi gata să facă orice. Colonelul Moti se ridică. Nu vreau să vă mai reţin, declară el.

Bill protesta de formă, dar savantul spuse numaidecât:

— Noi doi avem multe de făcut şi eu am un drum lung de întoarcere. Dacă reuşiţi, dacă-l ajutaţi pe Merrill să trăiască conform legilor naturii, dacă reuşiţi să-i destindeţi nervii supraîncărcaţi îl veţi salva şi veţi aduce un serviciu inestimabil omenirii. Personal, nu pot face nimic pentru el. N-am caracterul care trebuie şi mai ales nu înţeleg acest lucru care strică viaţa atâtor englezi şi americani, acest

lucru care seamănă cu nevasta lui Merrill.

Îşi strânse carneţelul pe care-l lăsase pe masă şi-i strânse mâna lui Bill.

— Pentru moment, îl calmez cu sedative. Doarme aproape tot timpul. Într-o zi sau două, îşi va manifesta, fără îndoială, dorinţa să te vadă. O să trimit un boy să vă caute şi să vă arate drumul.

Ieşind din salonul de lectură, Bill îl întâlni pe Krishna, servitorul lui Carol. Omul nu ştia ce-i cu stăpâna sa. Ştia doar că plecase la curse, spre ora patru după-amiază. Bill îşi consultă maşinal ceasul. Era trecut de ora zece. Ora era destul de târzie şi nu avea curajul să pornească din nou în căutarea lui Carol. Conversaţia cu Moti îl enervase şi nu mai avea chef de nimic, nici chiar să meargă să ia ceva de la barul Taj.

Am să urc să mă culc! îşi zise el. De data asta nu-mi va face rău să mă culc devreme”.

În camera sa era o temperatură sufocantă. Ventilatorul se învârtea mereu fără să facă cel mai mic curent de aer.

Bill se răsucea fără încetare în pat. Era prea devreme ca să adoarmă. Şi pe urmă, era mult prea cald. Bombay-ul părea că-l cheamă cu toate parfumurile şi luminile sale. Bombay, în timpul nopţii, însemna aventura pe care o

puteai întâlni la orice colţ de stradă. Până la urmă, nu rezistă şi se îmbrăcă.

Cum traversa holul hotelului, fără să ştie exact unde să-şi îndrepte paşii, îşi aminti brusc de Jelly şi iluminaţia de la palatul său.

— Iată, zise el, cred că te poţi distra acolo. Ce-ar fi să mă duc!

La ora unu dimineaţa, petrecerea era în toi şi numărul invitaţilor creştea mereu în loc să scadă. Mareea fusese înlocuită de briză şi începea să se facă mai răcoare. Vântul sufla dinspre mare şi nu dinspre pământurile prăfuite care fuseseră arse de soarele după-amiezii.

„Nebunia” lui Jelly era un palat în miniatură, care se compunea dintr-o mică sală de bal, o galerie mare şi o serie de camere minuscule care dădeau spre mare. Deşi maharajahul din Jellapore avea un palat imens pe colinele Malabar, aici trăia şi-şi primea prietenii. Prefera de departe această locuinţă mai puţin solemnă, pe care o găsea mult mai plăcută, cu grădina sa imensă înconjurată de ziduri mari. Aici era la adăpost de intrigile, geloziile şi certurile care-i făceau viaţa imposibilă la Marele palat.

Uşile erau deschise ziua şi noaptea prietenilor săi hinduşi şi europeni. Dacă avea nevoie de singurătate, ceea

ce nu prea i se întâmpla vreodată, Jelly se retrăgea la ultimul etaj unde o serie de camere mici se deschideau spre o vastă încăpere circulară cu pereţi de marmură albă. O parte a acestei încăperi forma terasa.

Bill cunoştea casa. Îşi amintea chiar şi portarul grizonant care văzuse defilând atâţia oameni incredibili şi asistase la atâtea scene inimaginabile. Bill traversă galeria cea mare şi pătrunse în rotonda roşie-aurie unde se organizase o partidă de cărţi. Ventilatoarele înlocuiau aerul saturat de miresme de jasmin, de paciuli, de fum de ţigară şi de duhoarea sticlelor golite, la care se adăuga mirosul apei sărate şi peştelui uscat. Fundul sălii se deschidea spre grădină, care cobora în pantă spre mare. Între boschete, circulau grupuri şi undeva în penumbră, se auzea sunetul tamburinelor şi ai flautelor.

În momentul în care intră, niciun jucător nu-i dădu nicio atenţie şi el rămase timp îndelungat privindu-i. Fără să-şi explice de ce, inima începu să-i bată mai repede. Numai în Orient puteai să-ţi oferi un astfel de spectacol. Era grotesc şi magnific în acelaşi timp, acest mozaic de feţe reunite în jurul mesei de joc, cu ochii fixaţi asupra cărţilor de joc. Pentru toţi aceşti oameni, banii nu aveau valoarea pe care o au pentru burghezia din lumea întreagă. Ei erau ori prea

bogaţi, ori prea imprudenţi pentru a avea noţiunea exactă a acestor lucruri. Bill regretă brusc că nu este poet, pentru a transpune în versuri emoţiile stârnite de acest tablou, „lată viaţa care-mi place, gândi el. Uite existenţa pentru care sunt făcut. Dar, vai, toate astea s-au terminat pentru mine de-acum”.

Acum începu să-i identifice pe câţiva dintre jucători. Întâi Jellapore aşezat în capătul mesei. Era un pic băut şi costumul său de tweed gălbui părea să-i descompună şi mai tare culorile feţei. Pe urmă doamna Trollope cu obrajii săi tăbăciţi, eternul taior alb şi ochii mici verzui care nu părăseau masa de joc. Pentru prima dată, Bill îşi dădu seama că ea ajunsese probabil la fundul sacului. Şi pe urmă era şi domnul Botlivala, acel individ odios, gras şi ferchezuit ca o domnişoară. În momentul în care se lăsa pe spătarul unui scaun, Bill o recunoscu pe Baroană şi aşa îşi explică mirosul de paciuli care domnea în atmosferă.

Purta o rochie fistichie, de seară, cu paiete negre. În părul său decolorat, care seamănă cu o perucă roşie, aranjată la un coafor de mâna a zecea, îşi înfipsese o orhidee albă, a cărei puritate nu cadra deloc cu figura sa de bătrână avară şi sadică. Era acoperită de bijuterii şi rubine prăfuite în monturi demodate, dar era mai curăţică

decât de obicei.

„Este prima dată când vine la un maharajah, gândi Bill. A mizat pe o carte mare”.

Apoi se puse s-o studieze pe Carol, a cărei prezenţă o ghicise înainte de a o vedea. Ştia că este aici. O văzuse, fără ca ea să-l vadă, şi prima sa reacţie fusese să-i evite privirea ca şi când s-ar fi temut că o să sufere. Îşi dăduse jos pălăria şi părul său ud de transpiraţie i se lipea de frunte, formând mici cerculeţe aurii. Rochia sa din mătase era uşor şifonată şi la lumina candelabrelor, frumuseţea sa deosebită căpăta o strălucire incredibilă.

Cu obrajii săi roşii strălucitori arăta ca un copil dedat trup şi suflet jocului. Era nemaipomenit să o vezi atât de tânăra şi fragedă. Era singura persoană care merita să fie privită din mulţimea atâtor invitaţi. Se sprijinea cu ambele coate pe masă. Brăţările cu diamante îi lunecaseră de-a lungul braţelor. Fuma. În faţa ei, se găsea o cupă de şampanie, pe jumătate goală şi o grămadă mare de jetoane. Norocul părea să-i surâdă.

Bill mai rămase o clipă să o privească şi puţin câte puţin simţi în el o enervare, de care fu el însuşi surprins. Era impresia că nu o mai cunoaşte pe această femeie pe care, totuşi, o ţinuse în braţe. Îi scăpa complet. Devenea o

străină şi asta îl scotea din sărite, ca şi cum i s-ar fi furat ceva ce-i aparţinea. În acel moment, îl văzu pe domnul Botlivala aplecându-se spre Carol, punându-i mâna pe umăr şi şoptindu-i ceva la ureche. Cu toată căldura, Bill simţi parcurgându-l un frison. I se făcu pielea ca de găină şi-şi zise cu furie: „Nu este posibil. Înnebunesc. Nu e cazul să trec printr-o astfel de stare. N-o să devin gelos pe cineva care nu mai înseamnă nimic pentru mine!”

Carol se distra foarte bine. Temperatura scăzuse şi ea câştigă tot ce dorea, la bacara. În fine, domnul Botlivala n-o incomoda prea tare, în afara câtorva atitudini, care lăsau să se înţeleagă privitorilor că tânăra femeie este proprietatea lui. Carol, însă, îl suporta cum nu se poate mai bine, gândindu-se că îi purta noroc, atât ei, cât şi doamnei Trollope.

Doamna Trollope avea o încredere oarbă în steaua noii sale prietene. Carol făcea tot ce putea ca s-o ajute şi împărţea de fiecare dată câştigul cu ea, atunci când îi venea rândul. Nimeni nu părea s-o urască pentru acest noroc nemaipomenit pe care-l avea în această seară, cu excepţia unui portughez şi a Baroanei. Lui Jelly nici că-i păsa de ce se întâmplă sau de faptul că câştigă sau pierde.

Bill se apropie de masă şi se aşeză discret în spatele lui Jellapore, în timp ce Carol împărţea cărţile. Domnul Botlivala, doamna Trollope şi Baroana, nu o pierdeau din ochi. Pe feţele lor se citea o aviditate pe care niciunul dintre ei nu încerca s-o ascundă.

Jellapore câştigă turnul şi fu auzită Baroana strigând „Pasează cărţile”, în timp ce aproape i le smulgea lui Carol din mână. În acel moment, tânăra femeie ridică faţa şi-l observă pe Bill.

— iată-te! zise ea. De ce n-ai venit la curse?

— Ştii că eşti nostimă! răspunse el râzând. Sunt cel puţin cinci ceasuri de când te caut. Când ai de gând să părăseşti masade joc?

— Nu ştiu. Îmi merge bine... şi doamnei Trollope de asemenea. Dacă plec, risc să-i aduc ghinion. Are nevoie să se refacă. Uită-te cât este de prost îmbrăcată.

El se întoarse spre doamna Trollope. Ochii lor se întâlniră. Prinsă pe neaşteptate, expresia sa era descurajată şi privirea abătută.

— Câştigi? o întrebă el, aplecându-se spre ea.

— Eh, da, răspunse ea cu o veselie forţată. Carol îmi poartă noroc.

„Hait, gândi Bill, ele au început să se tutuiască. Repede

s-au mai împrietenit”.

— Când pleci, fă-mi un semn, îi spuse el lui Carol.

— Înţeles! Şi strigă: „Banca!” întrebând-o pe doamna Trollope: Mergem împreună?

Doamna Trollope înghiţi în sec şi se băgă în joc.

— Da.

„Trebuie să fi câştigat cincizeci de mii de rupii, îşi zise Bili. O adevărată bogăţie pentru sărmana doamnă Trollope”.

Jelly împărţi cărţile. Faţa sa era buhăită de prea multă şampanie.

Carol şi doamna Trollope câştigară.

În acel moment, Carol îşi împinse scaunul şi-i zise lui Bili:

— Vino, mergem acasă.

Domnul Botlivala se apropie pe nesimţite.

— Vin să te conduc, propuse el cu o voce suavă.

— Nu, ripostă Carol. Plec cu domnul Wainwright. Noi locuim amândoi la Taj. O s-o lăsăm pe doamna Trollope în drum.

Ochii domnului Botlivala lansară scântei. Strânse din pumni şi din dinţi.

— Eu plătesc şi pleci cu altul! Carol îl auzi:

— Imbecilule! îi spuse ea cu o privire plină de ură. Joey! strigă ea. Vino să ne schimbi jetoanele.

Joey, care era bancherul lui Jellapore, se îndreptă spre un cufăr, deschise încuietoarea şi începu să-i numere un teanc de bancnote. Era cherchelit şi-i dădu lui Carol trei mii în plus. Ea îi înapoie şi îl ajută să numere pentru doamna Trollope. Carol câştigase şaptezeci şi cinci de mii de rupii, iar doamna Trollope, treizeci şi una de mii.

— A fost o zi bună drăguţă, declară Carol agăţându-se de braţul lui Bili. Vino să luăm un pahar de şampanie ca să sărbătorim asta. După aceea o să plecăm.

În timp ce-şi goleau paharele, din grădină se auzi un murmur confuz. Se întoarseră şi o văzură pe soţia maharajahului din Chandragar, sora doamnei Trollope, în capătul scării de marmură, susţinută de doi servitori. Capul său blond cădea dintr-o parte în alta şi picioarele moi nu reuşeau s-o susţină.

— Ce porcărie! exclamă doamna Trollope. Trebuie s-o conduc. Se grăbi spre servitori ca să-i ajute. Bili şi Carol o urmară din politeţe.

Şoferul anticului Rolls Royce dispăruse şi portarul plecase să-l caute. Soţia maharajahului începea să devină grea şi cei doi servitori care o susţineau se hotărâră s-o

aşeze încet pe una din treptele scării. Această manevră destul de delicată, pentru că era corpolentă, reuşi s-o scoată din somnolenţă. Se ridică în mâini, deschise ochii şi-şi plimbă privirea înceţoşată de jur-împrejur. Sfârşi prin a o descoperi pe doamna Trollope, a cărei vedere o făcu să facă o criză de furie. Încercă să se ridice, dar recăzu. Atunci, deschise gura, obrajii începură să-i tremure şi deodată începu să urle cu voce de beţi-vă: „iată-te, drăgălaşo! Eşti ruşinea familiei! întotdeauna trăind pe spinarea altora! De ce nu te duci la puşcărie să stai cu bărbatu-tău?” întorcându-se spre spectatori, urlă de data aceasta din toate puterile: „Odată eram bună de azvârlit la câini pentru că mă măritasem cu un hindus, iar când a decăzut a fost prima care a venit să-mi lingă picioarele. Ah, drăguţa de soră-mea!”

Deodată îşi pierdu echilibrul şi căzu pe spate. Marea sa pălărie garnisită cu flori îi acoperi faţa trecută.

Doamna Trollope nu mişcase sub ploaia de injurii, dar tremura din tot corpul şi faţa-i căpătase o culoare pământie. Cu o voce spartă nu înceta să repete ca o păpuşă mecanică: „Nu-i daţi atenţie. Nu ştie ce spune. Nu-i daţi atenţie”.

Din fericire, portarul apăru cu şoferul, care avea un

zâmbet sardonic. Ajutaţi de Bill, cei doi servitori o ridicară pe soţia maharajahului şi o băgară cu forţa în Rolls Royce.

— Vreţi să vă însoţesc? propuse Bill doamnei Trollope.

— Nu, mulţumesc, răspunse ea dintr-o suflare. Este prea beată ca să-mi facă vreun rău.

După aceasta, se urcă în maşină şi se aşeză lângă sora sa, prăbuşită pe pernele purpurii.

Rolls Royce-ul odată plecat, portarul se duse să caute un taxi, în mulţimea taximetrelor, pe care luminaţia palatului le atrăseseră ca pe un stol de corbi.

„La hotelul Taj Mahal” ordonă Bill şoferului. Carol şi el merseră un timp în tăcere. Ceaţa se ridicase şi din nou căldura devenise sufocantă.

— Frumos anturaj, remarcă în sfârşit Bill. Carol nu răspunse şi el adăugă: N-ai putea să frecventezi un alt mediu?

— Nu la Bombay.

— De ce stai aici? continuă Bill după o pauză interminabilă.

— Mă simt la fel de bine ca oriunde.

— Grozav argument!

— De ce? întotdeauna am fost aşa. El aprinse o ţigară şi privi cu un aer absent luminile Templului Parvati. Ele îi

păreau îndepărtate, foarte îndepărtate, ca şi cum ar fi scânteiat la capătul altei lumi.

— Ai aerul abătut.

— Este exact. Nu-mi place norocul pe care l-am avut toată ziua.

— Mie nu mi-ar displăcea să câştig atâţia bani.

— Nu asta este problema. Când am noroc la joc, înseamnă că am ghinion în altă parte.

— În dragoste, de exemplu, insistă Bill râzând.

— Poate. Numai că nu sunt îndrăgostită... n-am fost niciodată.

— Nici de mine?

Ea-şi puse mâna pe cea a companionului său.

— Nu, dragul meu. Nici chiar de tine. Te-am considerat întotdeauna ca pe un băieţel... un băieţel drăguţ, căruia i se întâmplă câteodată să fie rău, dar nu de-adevăratelea.

Această remarcă îl uimi şi încercă o senzaţie analogă celei pe care o simţise, cu puţin timp în urmă, în timp ce o observa pe Carol. Avu din nou senzaţia că ceva îi scapă, acel ceva pe care ea nu-i permitea să-l cunoască.

Contactul mâinii sale îi procură o plăcere pe care nu o mai gustase niciodată până atunci. Încetişor, cuprinse degetele femeii într-ale sale, dar gestul nu avea nimic

dubios. Dimpotrivă, graţie mâinilor lor înlănţuite, se stabili între ei un curent de simpatie şi înţelegere, care excludea orice alt gând.

Taxiul mergea de-a lungul plajei care se întindea în faţa Turnurilor Tăcerii. Bill recunoscu locul după mirosul puternic pe care-l degajau torţele.

— Ştii, zise Carol rupând tăcerea, este prea devreme ca să părăsesc Bombay-ul.

— De ce? Ce vrei să spui cu asta?

— Nu ştiu. E dificil de explicat. Ştii că nu-s prea meşteră la cuvinte. Nu am mers la şcoală decât până la vârsta de şaisprezece ani, când am fost aleasă „Miss Minnesota”. Nu, n-aş putea prea bine să-ţi explic asta, dar mă împinge instinctul. Aştept ceva... o schimbare a vieţii. Degetele sale le strânseră pe ale lui. Nu râde de mine. Ştiu ce spun. Întotdeauna a fost aşa... de fiecare dată când mi s-a întâmplat ceva important.

În acel moment, taxiul se opri drept în faţa intrării de la Taj Mahal. Bill coborî primul, îi întinse mâna lui Carol şi plăti şoferului.

— Vrei să iei un cocktail înainte de culcare? întrebă Carol.

— Nu, numai dacă doreşti tu. Eşti obosită?

— Nu.

— Hai, cred că este mai bine să ne culcăm... Simt nevoia.

— Am noutăţi despre amicul tău din tren, anunţă Bill în ascensor.

— Ce amic?

— Merrill... misionarul care era bolnav.

— Ce mai face?

— Nu prea bine.

— Păcat. E atât de drăguţ.

— Noapte bună.

— Noapte bună.

O sărută pe obraz şi ascensorul îşi continuă cursa, ducându-l pe Bill, un pic ameţit şi complet năucit de ce se petrecuse cu el.

Trei zile după serata dată de Jellapore, Bill fu trezit devreme de o serie de ciocănituri în uşă. Era Silas. Când deschise, îl observă pe boy-ul său că este însoţit de un tânăr hindus, pe cât de negru, pe atât de mic de statură.

— Scuzaţi-mă, sahib, zise Silas. Mititelul vine din partea colonelului Moti. Vă va conduce până acolo. Mititelul nu vorbeşte engleza.

— Foarte bine. Adu-mi o ceaşcă de cafea şi spune-i să

aştepte. Sunt gata într-o clipă.

Silas şi puştiul dispărură. Îmbrăcându-se, Bill începu să reflecteze şi se simţi prost, din nou, la gândul revederii lui Merrill, Buck Merrill, aşa cum îi zicea odinioară. Nu e chiar atât de uşor de a mai comunica cu un prieten pe care nu l-ai văzut de zece ani. Despre ce ar putea să vorbească, în afară de trecutul care era mort pentru el însuşi şi la fel probabil şi pentru un om ca Merrill, a cărui viaţă fusese atât de plină?

„Inutil să-mi mai fac gânduri, îşi zise Bill, în timp ce înghiţea cafeaua, pe care i-o adusese Silas. Am o mare afecţiune pentru Buck şi am promis să merg să-l văd”.

Micul mesager al colonelului Moti era aşezat pe vine cu spatele sprijinit de peretele interminabilului culoar. El se ridică imediat, salută şi începu să tropăie în spatele lui Bill ca un câine bine dresat. Se îndreptară spre scara cea mare, care era traversată de un curent de aer răcoros. Cu picioarele goale, copilul lipăia discret pe dalele reci ale treptelor. La coborârea scării, căldura străzii care năvălea în hol îl izbi în faţă. Bill verifică ceasul său după pendulă şi constată că nu era decât ora nouă şi şaptesprezece minute. Tocmai când se întorcea spre portar ca să comande un taxi, văzu coborând din Rollsul soţiei

maharajahului din Chandragar, trei siluete feminine care formau cel mai heteroclit grup posibil.

Erau Carol, Baroana şi doamna Trollope, toate trei în rochii de seară. Un taxi se oprise în spatele marii maşini şi culii scoteau o grămadă de bagaje, valizele uzate ale doamnei Trollope. În acel moment Carol îl văzu pe Bill şi se îndreptă spre el, cu o lucire stranie în ochii săi albaştri. Cunoştea această privire. Era semnul sigur că domnişoara Carol se distrează.

— Pentru numele lui Dumnezeu, exclamă Bill, spune-mi repede ce se întâmplă.

— Am fost să jucăm cărţi la soţia maharajahului. Stitch vine să se instaleze la Taj, deoarece soră-sa a făcut o criză de nebunie şi a încercat să o omoare cu un pistol încrustat cu perle.

— Văd că nu moare nimeni de plictiseală cu prietena ta, Stitch. Aveţi aerul că vă înţelegeţi al dracului de bine.

— Nu-i spune că te-am pus la curent.

— Bineînţeles. Nu te-ai culcat încă până acum?

— Nu, nu încă. Nici Baroana. Dacă vrei să visezi urât, uită-te ce mutră are.

El trase cu coada ochiului la Baroană care, ca din întâmplare, sâcâia portarul, ca să ştie dacă nu a primit

nişte telegrame. Era îmbrăcată cu rochia cu paiete, dar îi lipsea orhideea din păr. Rujul care-i vopsea obrajii, cearcănele violete de sub ochi, lungile gene artificiale îi dădeau aerul unui cadavru, pe care un antreprenor de pompe funebre suprarealist l-ar fi plimbat cu dricul, cu plăcere.

Bill izbucni şi-i zise lui Carol:

— În genul ei este foarte reuşită. Auzi, ce zici de asta? Ieri am fost la un dineu de afaceri şi am un „cap mare”.

— E normal. O să-ţi treacă. Unde te duci la ora asta?

— Mă duc să-l văd pe prietenul tău, misionarul.

— Sper că nu-i este mai rău.

— Nu. Dimpotrivă. Cred că au trimis după mine pentru că îi merge mai bine.

— Sunt bucuroasă, spuse Carol oftând. Ar fi neplăcut să i se întâmple ceva supărător.

— ia te uită, remarcă Bill râzând din nou. Nu ştiam că-l simpatizezi aşa de tare.

— Ba da, am multă simpatie pentru el. E un om cumsecade şi oamenii cumsecade sunt rari.

— Am să-i spun.

— Dacă vrei... de fapt mi-e indiferent, pentru că tot n-o să-l mai văd vreodată.

Baroana şi Stitch Trollope se apropiară. „Bună ziua!” ziseră ele în cor. Şi, în timp ce se îndepărtau, Bill se simţi brusc înfricoşat la gândul că, dacă va continua acest mod de viaţă, Carol va deveni în câţiva ani tot atât de respingătoare ca ele.

Micul mesager făcu dovada unei cunoaşteri preţioase a oraşului. Se aşeză lângă şoferul *sickh* şi-l dirijă fără ezitare prin mijlocul unei adevărate încâlceli de străzi. După ce taxiul depăşi poşta centrală în stil victorian, Bombay-ul îi oferi lui Bill un spectacol cu totul nou pentru el. Era o lume în care, la fel ca majoritatea străinilor, nu pătrunsese niciodată. O lume cu mirosuri agresive, o lume prăfuită pe care cei de pe colina Malabar n-o bănuiesc sau doar o intuiesc câteodată, văzând cortegiile zgomotoase de fideli care merg să scufunde în apa Golfului Arabic o victimă a variolei sau să oficieze câte un ritual religios, mai vechi decât oraşul însuşi.

Taxiul zdrăngănea pe pavajul cu gropi, derapa pe liniile de tramvai, mergând în zigzag din timp în timp, pentru a evita un pieton sau un grup de copii. Traversă în trombă cartierul bazarului, trecu prin faţa frumoaselor clădiri Crawford Market, se înfundă în străzi din ce în ce mai călduroase şi ameţitoare.

„Slavă Domnului că nu trebuie să vin des aici”, gândi Bill.

Dar un pic mai departe, constată că murdăria şi căldura cartierelor pe care le traversase până acum nu erau nimic, în comparaţie cu ce începea de aici încolo. Străzile deveniră mai sordide, casele mai dărăpănate. Pe şoseaua arzătoare viermuia o lume în sudoare. Duhorile de usturoi, balega de vacă, nevoi omeneşti deveniră insuportabile. „Cum pot să stea oamenii în asemenea miasme? gândi Bill? Cum or rezista copiii. Şi atunci Bill fu cuprins de o adevărată greaţă şi crezu că o să fie obligat să se aplece în afara portierei. Ştia că această stare de rău nu provenea din excesele de cu o zi înainte, ci numai de la căldură şi ambianţa în care se găsea. În comparaţie cu aceşti bieţi oameni, animalele duceau o viaţă mai bună.

Taxiul se opri brusc. Circulaţia era blocată de o procesiune. În fruntea cortegiului, o bătrână oribilă era chircită într-o roabă, pe care o împingea un bătrân descărnat. Soarele o bătea în plină faţă şi arsura lui îi provoca gemete. Roaba se clătina pe pavaj, ameninţând să se răstoarne. Bătrâna avea faţa descompusă de boală şi căldură. În spatele acestei perechi, se înghesuiau o mulţime de femei şi culi slăbănogi. Oamenii aveau o bandă

în jurul şoldurilor, femeile purtau sariuri de bumbac, care odată fuseseră albe. Toţi urlau şi se văicăreau într-un nor de praf stârnit de picioarele lor goale. Pudrată cu praf, pielea lor cafenie căpătase o culoare cenuşie. Patru oameni duceau nişte gonguri pe care le băteau din când în când pentru a-şi scanda văicărelile.

Trecură zece minute până se scurse întreaga procesiune. Când ultimul grup trecu, Bill se aplecă spre şofer şi întrebă:

— Ce-i asta?

— Variolă, sahib, răspunse omul. Femeia are variolă. Se alungă demonii cu lovituri de gong.

De această dată Bill fu obligat să se aplece în afara portierei şi să vomite de-a binelea. Nimeni nu-i dădu nicio atenţie. Lucrul nu avea importanţă. Strada era şi aşa murdară.

Trebuiră încă douăzeci de minute taxiului ca să traverseze sordidul cartier al Ţesătoriilor şi să ajungă la cel al vechilor case ajunse în ruină, unde locuiseră strămoşii domnului Botlivala şi bogaţii *kodjak* care acuma se instalaseră pe colina Malabar.

Într-un sfârşit, şoferul se opri şi întorcându-se spre Bill anunţă: „Am ajuns, sahib!” Bill observă atunci o

construcţie mare şi austeră care se ridica în spatele unui perete de pietre gri şi a unei perdele de arbori. Era Institutul de boli tropicale.

Portarul veni să deschidă poarta cea mare şi, pilotat de micul hindus, şoferul traversă o curte şi intră într-o grădină umbrită de trei smochini de Java ale căror ramuri ca nişte umbrele adăposteau un mic bungalow. Şoferul claxonă şi o siluetă subţire de femeie, îmbrăcată într-un sari imaculat, apăru în pragul casei. Ţinea de mână un copil cu ochii acoperiţi de un bandaj. Bill o recunoscu de îndată pe femeia de o stranie serenitate, pe care o întâlnise pe vapor şi se zicea că este o celebră dansatoare hindusă.

— Sunteţi domnul Wainwright, nu-i aşa? zise ea avansând spre Bill cu un surâs blând ca o floare de magnolie care se deschide.

— Da.

— Sunt soţia colonelului Moti. Soţul meu este la laborator. Dacă poate să scape un moment, va veni să vă vadă. În orice caz, domnul Merrill vă aşteaptă. Este mai bine în dimineaţa aceasta. Deja de ieri se simţea mai bine. O să vă conduc la el.

Fără a lăsa mâna copilului, îl introduse pe Bill în casă şi-l conduse la o verandă care dădea în altă grădină. Camerele

pe care Bill le traversase erau răcoroase şi simple. Principalul lor ornament consta în buchete de flori purpurii, care se detaşau ca nişte flăcări pe culoarea gri-deschis a peretelui. Aveai o senzaţie neobişnuită să te trezeşti în sanctuarul colonelului Moti, după mahalalele suprapopulate şi procesiunea de zdrenţăroşi.

Pe verandă, Bill fu întâmpinat de un salut: „Salut, Bill!” care-l aduse cu mulţi ani în urmă, în tinereţea sa pe care o risipise în mod atât de nebunesc. Se întoarse şi-l observă pe Homer Merrill lungit în şezlong. Cu toată căldura, un pled uşor îi acoperea picioarele. „Salut, Buck!” răspunse el îndreptându-se spre vechiul camarad, pe care-l recunoscu imediat. Ochii albaştri erau aceiaşi, la fel ca şi timbrul vocii. Trăsăturile se schimbaseră, însă. Se vedea că Merrill nu plesneşte de sănătate. Obrajii îşi pierduseră culoarea. Pielea avea o tentă galbenă. Faţa îi era subţiată şi trăsăturile sale mai accentuate câştigaseră în personalitate ceea ce pierduseră în frumuseţe. Merrill avea aceiaşi pomeţi proeminenţi şi gura cărnoasă, dar buzele strânse, obosite, nu mai aveau expresia lor senzuală.

Cei doi bărbaţi îşi strânseră mâinile şi Bill gândi: „Are ca întotdeauna mâna sa mare, dar ea este mai subţiată şi bătătorită”. Tare, adăugă cu o veselie forţată:

— Ei, ce e cu tine, bătrâne?

Buck începu să râdă.

— Ştii, răspunse el, sunt nopţi când îmi vine să mă omor. Dar astăzi îmi merge mai bine. De două zile simt o ameliorare netă.

Deodată ochii i se umeziră. Slăbiciune sau emoţie? Sau amândouă în acelaşi timp? Bill nu ştiu niciodată.

Doamna Moţi îi observa cu un surâs discret.

— Vă las, zise ea. Dacă soţul meu soseşte, îl voi trimite şi dispăru ca o umbră luându-l pe micul orb cu ea.

După plecarea sa, avu loc un moment de stânjeneală între cei doi prieteni. Merrill rupse primul tăcerea:

— Ce-ai mai făcut de când nu ne-am mai văzut? întrebă el.

— Am muncit... Am devenit un om aşezat. Aveam intenţia să-ţi dau un semn, dar sunt aici de puţină vreme, şi nu ştiam unde te-aş fi putut găsi.

— N-ar fi fost comod, zise Merrill râzând, ar fi fost la fel de imposibil chiar dacă aş fi fost la Jellapore. Ţi-ai fi pierdut o lună întreagă căutându-mă în mijlocul junglei, sau în sate.

— Şi munca ta... te satisface?

— Da, merge. Numai că sunt atât de multe de făcut. El

oftă. „Mă simt ca o furnică ce vrea să mute un munte. Îl privi pe Bill şi surâse. Ai văzut cartierul pe care l-ai traversat casă ajungi aici... sau poate nu ai dat atenţie...

— Dimpotrivă. Am fost opriţi de o procesiune şi mi s-a făcut rău.

— Ei bine, continuă Merrill, al cărui zâmbet se lărgi, acel cartier sunt Indiile însăşi. Nu este ca pe colina Malabar. Îţi dai seama ce muncă reprezintă?

— Da, o muncă de Sisif.

— Te asigur că ai cu ce să-ţi umpli timpul.

— Crezi c-aş putea să fac ceva?

— Bob, ai putea să dai ceva bani. Asta foloseşte întotdeauna. Este foarte greu să aduni fonduri în această ţară, chiar adresându-te prinţilor şi milionarilor. Nu sunt obişnuiţi să dea. Sau când te adresezi guvernului refuză elegant susţinând că nu vrea să se atingă de superstiţiile locale.

— Am să-ţi trimit un cec. Aşa, n-o să mai zici că-mi pierd timpul de pomană.

Între ei, stânjeneala începu să se risipească făcând loc unei simpatii, care le amintea vechile timpuri, o simpatie curioasă între doi oameni cu caractere diferite, care totuşi se completau.

— Spune-mi, modul cum arăt nu te-a speriat? zise Merrill.

— Nu te-ai schimbat, dar te-aş fi recunoscut oriunde. După toate acestea, noi am îmbătrânit cu zece ani. Nu poţi să semeni toată viaţa cu un tânăr jucător de rugby.

Atmosfera se destinse puţin câte puţin şi când doamna Moti le aduse cocktailurile, cei doi prieteni se simţeau în largul lor. S-ar fi zis că liniştea şi calmul dansatoarei producea asupra lor efectul unui catalizator.

— Regret că nu pot să rămân. Doctorul Bliss a sosit să-l opereze pe Ali. L-am condus pe amândoi la laborator. Ali nu voia să meargă fără dumneata, dar l-am liniştit. Nu cred că-i este frică. Asta ţine doar de faptul că te consideră ca un tată.

Merrill azvârli cuvertura şi se ridică dintr-o mişcare.

— Plec, anunţă el. Trebuia să mă previi. Dacă m-ai însoţi? adăugă el, întorcându-se spre Bill. Laboratorul este foarte interesant de văzut.

— De ce nu? răspunse Bill.

Însoţiţi de soţia colonelului, traversară curtea, care te orbea din cauza luminii, îndreptându-se spre laborator. Merrill avea mersul şovăielnic ca al unui om care se scoală după o boală grea. Bill observă că doamna Moti nu-l slăbea

din ochi.

Intrară într-un culoar cu o răcoare odihnitoare, urcară un etaj şi apoi intrară în biroul colonelului. Ordinea şi curăţenia erau împinse la extrem aici şi, în mijlocul încăperii, aşezat la biroul său, stătea savantul îmbrăcat într-o bluză de un alb imaculat. Îi strânse mâna lui Bill şi declară:

— Am să fiu asistent doctorului Bliss.

— Aş putea să vorbesc cu Ali? întrebă Merrill.

— Da, dar cu condiţia să n-o lungeşti prea mult. El este alături şi imediat va fi anesteziat.

Merrill trecu în camera alăturată şi colonelul îl întrebă pe Bill:

— Aţi avut timpul necesar să-i vorbiţi?

— Nu încă. N-am vrut să-l iau prea repede, de teamă să nu refuze.

— Aţi făcut bine. Colonelul îşi încruntă sprâncenele şi privirea lui deveni gravă. Cred că va accepta, reluă el. A fost atât de bolnav. A avut o criză alaltăieri noapte. Acum a intrat într-o nouă fază. Cred că înţelege că a fost aproape de moarte. Cred că a ajuns la faza în care ar face orice, pentru a-şi regăsi forţele şi a deveni util. De asemenea, cred că ideea păcatului, în sine, nu-l

înspăimântă. Trebuie să treci pe lângă moarte ca să realizezi răul cauzat de acel bătrân nebun pe nume Jean Calvin”.

Merrill reveni cu faţa radioasă.

— Sunt foarte mulţumit că am venit, zise el. Mititelul murea de frică, dar nu voia să recunoască. Să nu uitaţi că este musulman şi fiul unui şef *mahutşi* mândria îi interzice să se trădeze. Ce crede doctorul Bliss? adăugă el, adresându-se colonelului Moţi. Pentru că Ali era de faţă, n-am putut să-l întreb.

— Are speranţe, răspunse colonelul. Dar trebuie aşteptat cel puţin cincisprezece zile înainte de a te lămuri. Haidem, mă duc, zise el. Urmează-mă, Indira, zise el soţiei sale. Poţi să ne fii utilă.

Rămas singur cu camaradul său, Merrill se aşeză într-un fotoliu şi-i spuse lui Bill:

— Este un mare om, să ştii!

— Colonelul?

— Da.

— În orice caz, trebuie să-ţi mărturisesc că în faţa lui mă simt ca un şcolar. Îmi inspiră aşa o teamă!

— Nu este totuşi rău, dar trebuie să înţelegi că nu sunt decât două lucruri care contează pentru el: suferinţele

oamenilor şi ştiinţa. Este un om de o factură nouă... ceea ce am putea numi, un savant uman.

Şi în timp ce aşteptau sfârşitul operaţiei, începură să vorbească fără încetare şi sfârşiră prin a se crede reveniţi la vechile timpuri când împărţeau aceeaşi cameră de studenţi.

— Ascultă, Buck, zise Bill luând un ton serios, vreau să-ţi vorbesc. Colonelul şi eu am făcut câteva planuri legate de tine.

— Ce drăguţ! exclamă Merrill râzând. Uite cum complotaţi în spatele meu!

— Eh, da!

— Despre ce este vorba?

— Nu este prea complicat. O să vii să locuieşti cu mine la Taj Mahal. O să-ţi uiţi grijile pentru câtva timp şi o să încerci să te distrezi. Sunt convins că tu nu ai cunoscut Bombay-ul în întregime. Ei bine, de data aceasta, o să cunoşti şi celelalte părţi ale sale: câmpul de curse, Willington Club, Taj Mahal, micul palat al lui Jellapore.

— O să te „stricăm” un pic, chiar dacă vrei sau nu.

Merrill nu răspunse imediat, dar apoi, cu un surâs în colţul gurii, dădu cel mai dezarmant răspuns:

— Dar bine bătrâne, murmură el aproape timid, n-am

hainele care trebuie pentru asemenea ocazii.

Bill izbucni în râs.

— Dacă nu-i decât asta... Mi-era frică să nu-mi prezinţi alte argumente care să mă înnebunească!

— Nu, noaptea trecută, am luat hotărârea să fac ceva nebunii. Nu mi s-a întâmplat niciodată. Am crezut că o să mă duc pe „lumea cealaltă” şi între două crize de delir, mi-am zis: „Buck, prietene, eşti un triplu fraier. Cred că depăşeşti limita. Acum nu mai trebuie să menajezi pe nimeni. Ai putea pentru o vreme să cedezi tentaţiilor. Te asigur că atunci când am fost pe punctul de a trece în lumea «drepţilor» ceea ce m-a tulburat mai tare a fost gândul la lucrurile pe care nu le-am făcut şi pe care tu, de exemplu, le-ai făcut şi ţi-a făcut plăcere”. Surâse din nou. Iată-mă deci, gata să iau lecţii, cu condiţia evidentă să mai fiu în stare să învăţ. Moţi are impresia că mi-ar face bine.

Bill remarcă amărăciunea care răzbătea din cuvintele lui Merrill. Reflecţiile sale conţineau chiar o oarecare gelozie, pe care Bill n-ar fi crezut-o la prietenul său. Dar nu era numai asta. Acest discurs ascundea şi ceva neliniştitor. Ce se întâmpla cu Buck de avea de gând să se destrăbăleze? Aceasta se întâmpla uneori la oamenii care încercau târziu, să descopere ceea ce neglijaseră în vremea

tinereţii. Nu avea decât treizeci şi doi de ani, dar nu-şi permisese niciodată nici cea mai mică fantezie. În acest lucru exista pericolul. Bill simţi nevoia să reflecteze asupra acestei probleme. Se ridică şi se apropie de fereastră. Aceasta se deschidea spre o curte plină de cuşti. În unele erau manguste, şoareci şi cobai. În altele se aflau iepuri şi maimuţe. În extremitatea curţii *se* aflau patru sau cinci casete de sticlă, în care dormeau cobre, vipere şi alţi şerpi la fel de periculoşi.

— Pentru ce este aici această menajerie? întrebă Bill, întorcându-se spre prietenul său.

— Sunt animale care îi servesc lui Moti pentru experienţele sale. De la şerpi extrage veninul din care prepară seruri contra muşcăturilor lor.

Bill izbucni brusc în râs şi Merrill, întrebă:

— Ce găseşti aşa hazos în asta?

— Oh, nimic, se grăbi el să răspundă, dar ce vrei, găsesc toată chestia aceasta atât de abracadabrantă, să ne întâlnim toţi aici, tu, eu, Carol... Apropo, adăugă el, am un mesaj pentru tine. Îţi aminteşti de femeia cu care ai călătorit venind încoace?

— Blonda cea înaltă?

— Da. M-a însărcinat să-ţi transmit toată simpatia ei.

Cred că i-ai sărit în ochi. Prin ea am aflat că eşti la Bombay.

— Mi-a făcut o impresie foarte bună, declară Buck cu o gravitate neaşteptată. Precis e o fată de treabă. A fost atât de drăguţă cu mine, deşi cred că am necăjit-o destul.

— Da, aprobă Bill, este o fată de treabă.

Era pe punctul de a-i spune mai mult, chiar că fuseseră căsătoriţi, dar uşa laboratorului se deschise şi-şi făcu intrarea colonelului Moti.

— S-a terminat, anunţă el.

— Operaţia a reuşit? întrebă imediat Merrill, cu o faţă îngrijorată.

— Doctorul crede că totul va fi în regulă. Este doar o chestiune de timp.

— Perfect.

Bill văzu cum se destind trăsăturile lui Merrill şi realiză de ce acesta i se păruse uneori nenatural în cursul conversaţiei pe care o avuseseră.

— Când se va trezi? se îngrijoră Merrill din nou.

— În jur de o jumătate de oră. O să-l aducă la bungalow.

— Vreau să fiu acolo când se va întoarce. Va fi liniştitor pentru el să mă audă. Este încă un copilaş, îi explică el lui Bill, şi până acuma nu a părăsit ţarcul unde trăiesc

elefanţii. Călătoria, toate aceste noutăţi, au fost amuzante şi impresionante pentru un omuleţ ca Ali. Ştii de ce vrea să-şi recapete vederea? Ei bine, ca să ajungă în locul tatălui său şi să devină şeful *mahut* al elefanţilor din Jellapore.

„Pariez că se gândeşte şi la fiul său”, îşi zise Bill şi aproape în acelaşi moment îl revăzu pe Jelly, acest chefliu care era un băiat bun dar inutil, acest beţiv aşezat la masa de bacara cu mutra buhăită de şampanie. Ce diferenţă între Jelly şi oameni ca Buck Merrill şi colonelul Moţi. Deodată o idee aiurită îi veni în cap şi se întrebă de ce n-ar încerca să obţină de la Jelly suma necesară continuării lucrărilor lui Buck. Ceea ce acesta pierdea la joc într-o noapte, reprezenta pentru celălalt un an de muncă.

Uşa se deschise şi apăru doctorul Bliss. Era un om slab, cu tenul proaspăt şi ochii de un albastru foarte frumos. Purta bluza de chirurg, încă.

— Dragă prietene, zise colonelul Moţi, lasă-mă să-ţi prezint pe domnul Wainwright.

Cei doi oameni îşi strânseră mâinile.

— Vedeţi, domnule Wainwright, continuă colonelul adresându-se lui Bill, doctorul Bliss este în vacanţă, dar asta nu l-a împiedicat să-l opereze pe micul Ali. Este cu

atât mai de apreciat din partea lui că a încercat o operaţie pe care nimeni în lume n-a fost capabil să o facă până acum.

— Nu este chiar aşa, spuse doctorul Bliss.

— Ba da, protestă colonelul în orice caz, când vei fi din nou în America, dacă vreodată o să te simţi deprimat şi descurajat, să-ţi aminteşti că ai schimbat existenţa unui mic hindus, l-ai adus lumină! începu să râdă şi adăugă: Şi poate ai redat un şef *mahut* maharajahului din Jellapore, Soarele, tatăl şi mama a opt milioane de suflete!”

Buck îl întrerupse:

— Dacă nu aveţi nimic împotrivă, o să mă întorc la bungalow. Vreau să fiu acolo când se va trezi Ali.

— Şi eu vreau să-mi iau rămas-bun, anunţă doctorul Bliss. Alerg în port. Vaporul meu pleacă în două ore spre Singapore.

După ce Bill plecase, Merrill se aşeză la căpătâiul lui Ali, sub veranda unde îl aduseseră pe copil. Îi luă încet mâna şi o ţinu într-a sa. Ştia că pentru un musulman, acest gest era mai mult decât un semn de prietenie. Era dovada că Ali era un bărbat, un frate al lui sahib Merrill.

Aşteptând să i se trezească protejatul, Merrill începu să reflecteze la ceea ce se întâmplase. Vederea lui Bill îi

procurase o bucurie pe care nimic altceva nu i-ar fi procurat-o. Se simţea întinerit. Starea de deprimare i se diminuase. Bill îi amintise colinele, lacurile, cascadele, crângurile statului New York. Aceasta produsese asupra lui efectul unei biciuiri. Nu în atmosfera Indiilor putea să se refacă. Îi trebuiau alte stimulente. Merrill rămăsese un om din Nord, al acestor ţări unde plouă, unde iernile sunt grele şi verile la fel, dar mai uşor de suportat decât această eternă căldură hindusă. Nu făcea parte din categoria oamenilor care se aclimatizează uşor la umezeala tropicelor. Nu avea nimic din acei albi pentru care climatul este o scuză a senzualităţii lor. El, dimpotrivă, îşi reţinuse simţurile. Reuşise să-şi reţină natura şi corpul său, care se revolta împotriva căldurii, prafului şi murdăriei. În sinea sa, Merrill era un puritan şi el ştia mai bine ca oricine acest lucru.

Merrill nu era totuşi un „convins”, deoarece nu avea niciun respect pentru doctrina puritană. Era prea inteligent ca să o accepte şi prea sensibil ca să nu recunoască tot ceea ce înfrumuseţează viaţa. Astfel, îşi dădu bine seama că-l invidiase pe Bill, chiar când îl pierduse din vedere, în fundul junglei. Nu-i invidia nici bogăţia, nici ceea ce îi aducea ea. Nu, era ceva mult mai profund. Ceea ce invidia

la Bill era acceptarea surâzătoare a vieţii de către acesta şi adaptarea sa în toate împrejurările. Pentru Bill nicio problemă, noţiune jenantă sau concepţie nu-l deviau din drumul său. În genul său, Bill era un animal fericit pe care toată lumea îl simpatiza şi-l iubea. Zeii fuseseră darnici cu el. Îi dăduseră totul: frumuseţe, şarm, inteligenţă, forţă şi bogăţie. Bill, probabil, nu încercase niciodată să respecte principiile morale, care îi fuseseră insuflate în tinereţe, dar el care le respectase atât de mult, ce câştigase, în afară de o sănătate precară şi un suflet disperat?

Merrill nu era omul care să-şi plângă de milă sau să-şi găsească scuze. Suferise prea mult ca să cunoască acest gen de slăbiciuni. Se studia cu aceeaşi detaşare cu care îl studiase pe Bill. Aveau şi unul şi altul valoarea unei piese anatomice supuse unui examen scrupulos de laborator şi acest examen scrupulos, fără patimă, îl făcea pe Bill să renege multe din învăţăturile Bisericii creştine şi să admită credinţa hindusă a reîncarnării. S-ar fi zis că Bill trăise deja un număr mare de vieţi, că sfârşise prin a atinge stadiul recompensei, în timp ce el avea de cunoscut multe existenţe înainte de a putea să se elibereze de prostia şi prejudecăţile care sunt povara umanităţii.

„Dacă nu, gândi Merrill, există un blestem asupra

acelora care au crescut şi au fost educaţi religios într-o familie puritană”.

Îşi aminti, cu amărăciune, cât îl invidia pe Bill când întârzia, când, devorat de gelozie, nu reuşea să adoarmă aşteptându-l pe acesta să-şi ia rămas-bun de la prietenele lui. Niciodată n-a vrut să-i mărturisească toate acestea lui Bill, de frică să nu râdă de el. Şi acum era prea târziu. N-avea decât o şansă, să încerce experienţa propusă de prietenul său, dacă cumva acest lucru mai era posibil.

În asta era ultima sa speranţă. Moţi avea poate dreptate. Poate că va reuşi să regăsească, în plăcere, într-o destindere pasageră, sănătatea şi energia necesare continuării operei sale. Pentru a-şi atinge acest scop, era gata să sacrifice totul, morala sa, principiile sale cele mai scumpe, chiar şi nemurirea sufletului său.

Opera sa era singurul lucru care conta. Corpul, sufletul, nu erau decât nişte instrumente.

Cursul gândurilor sale fu brusc întrerupt de un uşor freamăt al mâinii pe care o ţinea într-a sa. Ali se agită şi scoase un suspin, suspinul sfâşietor al unui copil care, inconştient, întrevede mizeriile şi suferinţele ce-l aşteaptă. Acest suspin produse asupra lui Bill un efect extraordinar. Se simţi mult mai aproape de copil decât fusese vreodată.

Simţi crescând în el acel sentiment care-l făcuse întotdeauna să-i ajute pe cei mai slabi şi nefericiţi. Ali deveni pentru el simbolul tragic al Indiilor, al acelor Indii respingătoare, al Indiilor colcăitoare, pe care Bill nu avusese timp s-o cunoască traversând cartierul Ţesătoriilor.

Auzi vocea copilului murmurând:

— Sahib Buck.

— Da, Ali.

Copilul suspină din nou şi tăcu. Merrill se aplecă deasupra lui.

— Ai văzut, AII, totul s-a petrecut cu bine. Nu merita să-ţi fie teamă.

— Nu-mi era frică, sahib. Mă simţeam singur. O să văd, sahib? întrebă el după o pauză. O să văd soarele şi elefanţii?

— Cred, Ali. Trebuie să ai răbdare şi să ai încredere în Domnul şi profetul său Mahomed.

Merrill găsise cuvintele care-l liniştiră pe copil. Ştia că pentru el, Profetul nu era un simbol, ci o realitate, un om ca el, cum fusese tatăl său, şeful *mahut.*

După mai mult de o oră, Bill ajunse în sfârşit la Taj Mahal. *Victoria,* un pachebot al firmei Lloyd Triestino

acostase şi pasagerii şi bagajele lor umpleau holul hotelului. Clientela vapoarelor italiene nu era aceeaşi cu a vapoarelor companiilor engleze. Nu era compusă din acei oameni respectabili şi lugubri care-şi petrec cei patruzeci de ani de existenţă în Indii, între micul orăşel din Anglia, unde se născuseră şi paradisul îndoielnic din Cheltenham, unde-şi vor sfârşi zilele. Printre pasagerii pachebotului *Victoria* erau oameni de toate naţionalităţile, rechini ai finanţelor, văduve bogate, femei însoţite de gigolo, şmecheri şi escroci, prinţi hinduşi şi politicieni, dar toţi se „scăldau în aur”, judecând după manierele şi bagajele lor. Din ce în ce mai hotărât să caute aventura, Bill îi examina pe toţi cu atenţie şi făcu câteva descoperiri promiţătoare. Îşi puse ochii mai întâi pe o blondă drăguţă căreia nu-i dădeai mai mult de douăzeci şi doi sau douăzeci şi trei de ani. Era însoţită de o brunetă cu puţin mai în vârstă. Ele trebuie să fi venit în Indii pentru a-şi încerca norocul pe lângă maharajahi. Erau fără îndoială, *girls* de music-hall, care debutaseră la Hollywood şi sperau acum să tragă foloasele cele mai mari din tinereţea şi frumuseţea lor. Remarcă, în egală măsură, o femeie încântătoare şi care vorbea italiana cu camerista sa. Să fi avut treizeci şi opt sau patruzeci de ani. Totul în ea respira voluptate şi avea

o piele de o albeaţă de necrezut.

Dacă n-ar fi fost atât de cald, Bill ar fi început vânătoarea, dar consideră că, pentru moment, femeile pot aştepta. Nu dorea decât să bea şi să mănânce ceva rece. După asta, era întotdeauna timp să te lansezi în complicaţii. În aşteptare, pentru că nu-i plăcea să mănânce singur, se gândi s-o invite pe Carol, cu condiţia ca aceasta să nu aibă alte zeci de angajamente.

Îşi făcu loc până la cabina telefonică. Aproape imediat, Carol îi răspunse.

— Urcă.

— Dar nu, coboară tu. Vreau să mănânc împreună cu tine.

— Este prea cald.

— Dar vino. Este o grămadă de oameni caraghioşi care au sosit cu *Victoria.* Ai să te distrezi.

— Bine, bine. Spune-mi, ce-ar fi să urci pentru a-mi povesti diverse istorii, în timp ce mă îmbrac.

— Vin.

Când intră o găsi aşezată în faţa oglinzii, pieptănându-şi părul. Toată îmbrăcămintea el era compusă dintr-un combinezon de mătase roz cu dantele.

— Tocmai am făcut un duş, anunţă ea. Mi-e şi mai cald.

Spune-i lui Krishna să ne aducă de băut.

Deschise uşa şi chemă boy-ul, pe urmă se reîntoarse în cameră. Carol se ridicase şi el revăzu cu o oarecare emoţie corpul Olgăi Janssen, alias Miss Minnesota, alias Carol Haima.

„Este perfect. Nu putea să fie mai frumos”, gândi Bill.

— Ştii tu, zise el tare, asta a fost sursa tuturor necazurilor tale.

— Ce?

— Corpul tău, bineînţeles!

— Ce spui! Ea-şi trase o fustă albă peste cap şi adăugă: Povesteşte-mi ce-ai făcut.

În acel moment Krishna aduse cocktailurile şi le puse pe masă, fără ca ea să se sinchisească de prezenţa lui.

— Nu eşti grozavă pentru el, remarcă Bill, când acesta plecă.

— Da, este obişnuit. Nu dă atenţie. În orice caz, nici asupra ta se pare că n-a avut mare efect.

— Uiţi, drăguţo, că acest corp al tău nu are secrete pentru mine.

— Măgarule!

— Ai dori să reîncercăm, din întâmplare, experienţa?

Carol se chinui un pic cu bluza şi răspunse:

— M-am gândit uneori... dar în fond, nu ţin... nu asta caut, preciză ea cu un ton serios.

— Pot să ştiu ce te-ar atrage?

— Sărmane Bill, nu ştiu nici chiar eu, recunoscu ea râzând. Ceea ce ştiu, totuşi, este faptul că-mi trebuie ceva nou.

Acestea fiind zise, îşi luă pălăria şi două sau trei brăţări cu diamante.

— Eşti obligată să porţi toate zorzoanele astea chiar de când te scoli? întrebă Bill.

— Dacă le am, de ce să nu le pun? N-am avut niciodată pretenţia să fiu o femeie distinsă.

— N-am spus-o eu.

— Aşteptând, nu vedeam de ce este necesar să mă târâi până la sala de mese. Altă dată, tu ai fi făcut să fie servit un bun prânz, în tête-à-tête. În camera mea.

— Cine ştie, poate o să avem şi ocazia asta.

Bill era sincer spunând asta. Se urcase în camera lui Carol fără vreo intenţie, dar, golindu-şi paharul şi privind-o cum se îmbracă, simţise renăscând în el acel lucru indefinit, care-l cucerise altă dată. Nu era pasiune, era o emoţie stranie, care era provocată în el de frumuseţea lui Carol, cinstea sa solidă şi vioiciunea ei.

— Ah, nu! protestă tânăra femeie. Nu, nu! Dupăcemi-am dat osteneala să mă îmbrac, n-o să mă apuc acum să-mi scot hainele. Termină-ţi cocktailul!

Îl ridică pe al său şi zise:

— Să mergem, mi-e foame.

Carol şi Bill se aşezară nu departe de uşă, la una din nenumăratele mese din marea sală restaurant, ale cărei ferestre dădeau spre golful supraîncălzit, în direcţia insulei Elefanta. Unul din punctele comune, care-i apropiase întotdeauna, era gustul lor înnăscut al spectacolului, ai mulţimii, a tot ce mişcă. Asta o atrăsese pe Carol şi nu-i părea rău că-l urmase pe Bill pentru că panorama oferită de pasagerii vasului *Victoria,* făcea toţi banii.

— Povesteşte-mi un pic, ce s-a întâmplat cu Stitch Trollope, ceru Bill, din momentul în care se instalară la masă.

— Oh! Soră-sa băuse cam multă şampanie şi a încercat s-o omoare. Am impresia că cele două femei nu au niciun fel de afecţiune una faţă de cealaltă.

— Am observat în noaptea aceea, la Jelly. Unde s-a întâmplat asta?

— La palatul maharajahului. Ne dusesem să jucăm „Chemin de fier”. Stitch şi Baroana câştigau tot timpul,

ceea ce a adus-o pe soră-sa la disperare. Pe nepusă masă, a luat un revolver încrustat cu perle şi a tras. Slavă Domnului, Baroana a dezarmat-o, dându-i una peste mână, altfel am fi putut fi rănite şi una, şi cealaltă.

— Ai un anturaj!

— Uiţi că sunt prietenele tale. Tu mi le-ai prezentat, zise Carol râzând.

Frumoasa femeie pe care Bill o observase, veni şi se aşeză la o masă vecină, împreună cu camerista ei. Bill o remarcă imediat şi Carol îl întrebă:

— Cine este?

— Nu ştiu nimic. A sosit cu vasul *Victoria.*

— Mă face să mă gândesc la cineva.

— Da?

— Apropo. Baroana nu e chiar atât de nesuferită.

— Ştii că eşti bine. Baroana este fiinţa cea mai respingătoare pe care am văzut-o şi... încep să am experienţă.

— Te înşeli. A fost grozavă cu sora lui Stitch. Fără ea nu ştiu unde am fi stat acum. Carol îl privi un moment, şi reluă: Să ştii că tocmai am descoperit ceva la tine.

— Despre ce este vorba?

— Mi-ai spus că sursa tuturor necazurilor mele este

corpul meu. Ei bine, la tine e ceva şi mai grav. Vrei ca absolut toată lumea să te simpatizeze. La început eşti tot numai o flacără. Oamenii îşi închipuie, Dumnezeu ştie ce, şi când cred că pot conta pe tine, nu mai este nimeni.

— Exagerezi.

— Deloc. Te asigur. Dacă nu poţi s-o suferi pe Baroană, trimite-o la plimbare, dar dacă eşti cu ea nu te purta ca şi cum ai fi în al şaptelea cer.

— Ea mă distrează şi pe urmă, nu uita că sunt un amabil din fire.

— Da, este adevărat în parte, dar nu ai numai părţi bune. Niciodată nici cel mai mic efort... mai ales pentru alţii. N-ai vrea decât ca lumea întreagă să-ţi stea la dispoziţie şi să nu dorească decât plăcerea ta.

— S-ar zice că sunt un ticălos.

— Da, drăguţule, este exact. Unul dintre cei mai periculoşi ticăloşi care există. La prima înfăţişare eşti luat drept un înger „închipuie-ţi, draga mea, este atât de cuceritor, gentil, distractiv şi amabil”, şi în fond, nu este nimic adevărat din acestea.

Începută pe un ton glumeţ, conversaţia nu întârziase să capete un ton mai serios. Bill vedea apărând, pe figura adorabilă a însoţitoarei sale, o expresie pe care nu o

remarcase niciodată. În mod sigur, Carol îi scăpa, redevenea străina pe care o surprinsese la Jelly, în timp ce juca bacara. Sau poate caracterul său evoluase într-atât, încât nu putea recunoaşte în ea femeia pe care o luase în căsătorie, cea pe care o iubise vreme de câteva săptămâni. De altfel, nimic nu era mai derutant, decât această incertitudine în care-l ţinea Carol.

— Vezi tu, continuă ea după ce-şi lăsă privirea să rătăcească câteva clipe deasupra golfului, asta este cauza precisă pentru care nu a mers între tine şi mine. M-am lăsat înşelată de aparenţe. Am crezut că găsesc ceva în spatele acestei frumoase feţe de... dar când te-am cunoscut mai bine, mi-am dat seama că nu era decât un vid.

— Scuteşte-mă de reflecţiile tale, te rog.

În interiorul său Bill se chinuia ca un vierme înţepat cu ac, dar nu era prea supărat pe Carol pentru aceasta. Era mai curând iritat decât lovit de ceea ce aceasta constatase. Nu-l atinseseră toate acestea prea tare, dar fără să ştie de ce, încerca un soi de teamă nedefinită.

— Cum vrei, declară Carol. Să vorbim despre altceva. Era prima dată când o discuţie între ei era cât pe ce să degenereze în ceartă. Era cu atât mai de mirare, cu cât nu

erau nimic unul pentru celălalt şi nu aveau nici măcar scuza să fie soţ şi soţie. Şi atunci Bill înţelesese brusc motivele jenei şi neliniştii sale. Niciodată Carol nu-i păruse mai atrăgătoare ca în momentul când se întorsese pentru a privi insula Clephanta.

„Drace, îşi zise el. Ce se întâmplă cu mine?” în acel moment o auzi întrebându-l:

— Cum îi merge prietenului tău Merril? Nu mi-ai vorbit încă.

— Îi merge mai bine, făcând o pauză pentru a răspunde. Am vorbit despre tine. O să vină să locuiască la Taj:

— Ce a zis despre mine?

— Că eşti o fată frumoasă şi înaltă.

— Prostule!

— Este totuşi adevărat! zise Bill surâzând. Era rândul său acum. Încerca să se răzbune. Ştia bine unde să lovească. Ştia că-i este indiferent că toţi o găseau frumoasă. Ceea ce voia, era ca să-i fie adunate alte calităţi, pe care poate nici nu le avusese vreodată. Simţea nevoia să continue a fi nesuferit, numai ca să plătească cu aceeaşi monedă.

— Nu m-am înşelat adineauri. Cel mai mare necaz al tău este corpul tău. Oamenii nu văd nimic decât asta.

— Eşti un măgar şi jumătate!

Bill începu să râdă şi Carol nu întârzie să-l întrebe:

— Şi când va sosi prietenul tău?

— Nu ştiu.

Un gând extraordinar îi veni în cap, o idee care aducea după ea soluţia ideală la problema pusă de Buck. De ce să nu transfere asupra lui Carol responsabilităţile pe care şi le luase? Carol era foarte indicată să se ocupe de Buck, să-l înveţe să se distreze. Dinamismul său, sănătatea sa aveau ceva molipsitor. Nimeni nu rezista. Oamenii erau la picioarele sale. Aveau nevoie de ea, se hrăneau din asta, în special toţi aceia care sufereau de tare, cei slabi, cei bătuţi, cei disperaţi, toţi Botlivalii, toate Stitch Trollopele, Baroana. Buck, cel puţin, era la înălţimea sa şi valora efortul acesta. În fine, Carol era mult mai bine calificată decât el, ca să-l înveţe pe Buck partea mai sănătoasă a existenţei. Această idee îl făcu să se simtă fericit şi-i aduse o imensă uşurare.

— O să te ţin la curent cu proiectele sale, zise el. O să sărbătorim venirea lui, împreună.

Aproape imediat regretă ceea ce spusese. N-ar fi trebuit niciodată să vorbească fără a număra mai întâi până la zece. În general, acestea nu aveau importanţă, dar de

data aceasta, Bill avu impresia că a comis o mare greşeală.

Intrarea Baroanei îl smulse din gândurile sale. Ea purta o toaletă ridicolă, din mătase albă şi avea pe cap o cască colonială, împrejurul căreia înfăşurase o eşarfă albă ale cărei capete îi atârnau pe spate. Se îndreptă spre masa unde luaseră loc italianca şi camerista sa. Cele două femei se salutară cu o oarecare duritate şi Baroana se aşeză.

Carol şi Bill erau prea departe pentru a asculta conversaţia lor.

— Acum o să aflăm cine este această frumuseţe, remarcă Bill.

— Nu interesează pe nimeni.

— Pardon! Pe mine mă interesează.

— Deci, vrei să spui: „Am intenţia să-mi ofer această femeie”. Ei bine, noroc „Patachon”. Numai că în locul tău, aş sta la distanţă.

— De ce?

— Simt ceva necurat.

În acelaşi moment o observară pe doamna Tropllope. Şi ea se apropiase de masă. Baroana o prezentă şi Carol şi Bill putură citi în ochii ei obosiţi admiraţie pentru frumoasa italiancă. Stitch avea o înfăţişare cu totul nouă. Îşi

înlocuise vechiul său taior alb cu altul din mătase lăptoasă, dintre cele mai elegante, cu toată linia sa sobră şi pălăria panama garnisită cu pană verde. Trăsăturile îi erau destinse. S-ar fi zis că întinerise cu zece ani.

— He, he, Stitch a noastră străluceşte ca o stea, remarcă Bill. Parcă nu mai este aceeaşi femeie.

— Are bani, dragul meu, răspunse Carol. Asta explică lotul. A câştigat destul, de când am luat-o sub aripa mea, din ziua de la cursele de cai. A ieşit din încurcătură şi a părăsit-o pe soră-sa. Ea oftă, sorbi din cafea şi-şi aprinse o ţigară. Dar asta nu va dura multă vreme, continuă ea. N-o să-i pot purta noroc tot timpul şi tot ce câştigă cheltuieşte, întotdeauna va cheltui mai mult decât are. Aşa este ea... este născută sub o stea a ghinionului. Nu este nimic de făcut.

Bill o privi pe Carol, mai nedumerit ca adineauri. Prin ce miracol o luase întotdeauna drept o proastă? Se întoarse spre fereastră. O ceaţă datorată căldurii se urca dinspre golf, învăluind în faldurile sale insula sacră Clephanta, care căpăta consistenţa unui miraj.

„Sunt pe cale de a mi se întâmpla ceva bizar, îşi zise Bill, numai să nu i se întâmple altcuiva din cei care mă înconjoară”.

Doamna Trollope avea vântul la pupă şi datorită lui Carol, avusese norocul nebănuit de a câştigă sume mari de bani, întâi la curse, pe urmă la Jelly, în fine, la sora sa.

Contrar obiceiurilor sale, maharajaha de Chandragar, hotărâse să dea o serată, nu în onoarea surorii sale, ci în scopul interesat de a recupera o parte din banii pe care-i pierduse la Jelly; înainte de a deveni prea beată ca să continue să joace. Nu putea să-şi permită să piardă şi când observase că jetoanele se îngrămădeau în faţa surorii sale, îşi pierduse capul. La ora cinci dimineaţa, îşi deschisese poşeta şi nu găsise nimic mai bun de făcut decât să scoată un mic revolver încrustat cu perle şi să-l îndrepte în direcţia surorii sale. Cele două femei nu se suferiseră niciodată. Şampania şi pierderea celor douăzeci de mii de rupii făcuseră restul. Nu trebuiau căutate în altă parte mobilurile actului său.

Din fericire, era complet beată şi Baroana avusese prezenţa de spirit să-i ridice arma atât de bine, că glonţul lovise unul din ciucurii lustrei de cristal, după care se înfipse în tavanul camerei. După această ispravă, Baroana nu se rezumase la atât. O dezarmase pe Nelly Chandragar şi chemase servitorii să o ducă în pat. Maharajaha se lăsase dusă, sughiţând ca o fetiţă pedepsită şi jurându-se

că îi este ruşine şi nu o să mai facă asta niciodată. După toate acestea, jucătoarele îşi reluaseră locurile la masa de bacara. Partida se terminase în zori şi doamna Trollope se ridicase cu un câştig de treizeci şi nouă de mii de rupii.

Baroana fusese aceea care-i sugerase să se mute la hotelul Taj Mahal cu tot calabalâcul.

„N-o să poţi să continui să locuieşti în aceeaşi casă cu cineva care a încercat să te omoare”, zisese aceasta.

Doamna Trollope îi răspunsese că nu era cazul să se neliniştească peste măsură, pentru că nu era prima dată, deoarece Nelly încercase deja s-o înece, când stăteau amândouă în Australia.

Carol se alăturase insistenţelor Baroanei.

Poţi foarte bine să vii la Taj, eşti plină de bani. Ai din ce să trăieşti multă vreme, dacă eşti ponderată”.

Doamna Trollope găsise, până la urmă, ideea excelentă şi Baroana împreună cu Carol o ajutaseră să-şi facă geamantanele în timp ce un boy plecase să-l caute pe şoferul Rolls Roys-ului maharajahei. Cele trei femei goliseră alte două sau trei sticle de şampanie, pentru a sărbători evenimentul şi către ora nouă dimineaţa plecaseră spre hotel.

Şampania îşi jucase bine rolul şi între ele nu mai existau

bariere. Baroana îşi pierduse dintr-odată aerul de mare insectă exotică şi pentru că îi salvase viaţa, doamna Trollope uitase scena de pe vapor şi nu-i mai purta pică, cel puţin pentru moment.

Luând mâna doamnei Trollope în mâna sa butucănoasă, Baroana îi zisese: „Şi acum, draga mea, viaţa e minunată. Carol a noastră ne poartă noroc, nu? în orice caz, micuţele mele, nu vă faceţi griji, Baroana va veghea asupra voastră”. Avea şi acum accentul său de neconfundat, şi mai mult, sub efectul şampaniei, glasul îi suna dogit. „Mă face să mă gândesc la o broască” îşi zise Carol, care avea ideile ei personale.

— *Încetegeţi,* dragelor, continuase Baroana, dacă *vreodată* o să *afeţi* necazuri, o să *fă* dau *ênthoteauna o* mână de *hajutor. Io* am *multhe* cabarete la Budapesta, Cairo, Paris şi Milano. *Hele* aduc o grămadă de bani pentru Baroana, eh, eh!

— De necrezut! Contăm pe dumneavoastră, nu-i aşa Stitch? declară Carol.

— Da, da, *foi* puteţi conta la Baroana. Ea n-a *lăshat* pe nimeni să cadă, niciodată.

— Înţeles! Eu voi aduce clienţi şi Stitch va ţine casa.

— De ce nu? De ce nu? zise bătrâna femeie dând din

cap. *Feţi* face o echipă grozavă. Uite, întrebaţi-l pe Jellapore. Cunoaşte cabaretele mele. A lăsat acolo sume fabuloase. Trebuie ca doamna Trollope să-şi schimbe toaleta. Ea are eleganţă... *io* ştiu cum o să o *împrăcăm... io* văd asta... va fi foarte interesantă... un soi de smoking şi un monoclu.

— Bravo, foarte bine! murmurase doamna Trollope, a căror gânduri erau plecate aiurea. Tocmai se gin ci ea ce să facă cu banii pe care-i câştigase. Întâi îşi va înlocui garderoba. După aceea va scrie la Londra pentru a-şi elibera o parte din bijuteriile pe care le amanetase. În fine. Va încerca s-o atragă pe Carol la Hollywood şi odată acolo, dracu' să le ia, dacă n-o să descopere ceva senzaţional. Cât despre bărbatul său, n-avea decât să-şi termine zilele pe paiele închisorii, devenise acum ultimul dintre grijile sale.

De cealaltă parte, Baroana nu mai putea de bucurie. De puţine ori simţise împrejurul ei o asemenea atmosferă de simpatie şi asta-i lipsise până acum. Viaţa nu prea o răsfăţase. De foarte tânără îşi dăduse seama de urâţenia sa, şi un pic mai târziu, când ajunse la vârsta adultă, înţelese că nu-i rămânea decât să câştige bani ca să compenseze lipsa sa de drăgălăşenie, frumuseţe şi chiar

de cultură. Timp de patruzeci de ani luptase fără încetare să obţină această putere, de care era atât de însetată. Toate mijloacele i se părură bune şi chiar războiul însuşi nu-i întrerupsese această activitate. În timpul celor patru ani cât durase, Baroana reuşise să acumuleze o adevărată avere, dirijând o mică reţea de spioane. Acum era bogată şi puternică, dar în unele momente ar fi dat tot ce poseda, pentru a cunoaşte această bucurie pe care o încerca, în maşina care o ducea spre Taj Mahal.

Cele trei femei erau deci foarte vesele atunci când Bill le întâlnise în holul hotelului. Baroana îl văzuse dispărând şi gândise, nu fără fineţe: „Este mai periculos ca doamna Trollope. Cu ea, cel puţin ştii la ce să te aştepţi. În timp ce ea proliferează injurii, el este numai miere şi-ţi fuge din mână atunci când te aştepţi mai puţin”. Viaţa pe care ea o dusese o făcuse să nu-şi facă iluzii asupra semenilor săi.

După plecarea lui Bill, Carol şi Baroana se urcaseră ca să se culce, dar doamna Trollope era prea agitată ca să doarmă. Nu-şi dusese bagajele în camera pe care i-o reţinuse Carol şi făcuse un duş. Pe urmă, incapabilă să amâne pentru mai târziu proiectele pe care le făcuse, sărise într-un taxi şi ajunsese la magazinele Army şi Navy. Acolo descoperise un taior de-a gata. Pe urmă i se luaseră

măsurile şi ea comandase opt rochii de după-amiază şi patru alte taioare. În sfârşit, alesese şapte pălării, două duzini de ciorapi, cinci perechi de pantofi, cinci duzini de batiste de lux şi o serie de paruri importate din Franţa.

Întorcându-se la hotel, ea găsise câteva rânduri de la Baroană, scrise într-o franceză atât de execrabilă, încât chiar ea însăşi observă. Baroana o invita să ia masa împreună, pentru că ţinea să-i prezinte pe marchiza Carviglia. „Marchiza este una din vechile mele prietene, se zicea în scrisoare. Altă dată a avut ocazia să lucreze pentru mine. Cred că o s-o găseşti foarte simpatică”.

Un pic mai târziu, doamna Trollope cu taiorul său nou se aşeză la masa ocupată de Baroană, marchiză şi camerista acesteia. La tatăl şi la soţul său fusese supusă la o şcoală aspră şi întâlnise destule persoane dubioase în decursul existenţei sale. Nu-i trebui mult timp ca să ghicească o grămadă de lucruri. Începu prin a descoperi că marchiza fusese o frumuseţe în tinereţea sa, dar nu-şi pierduse nimic din prostia sa temeinică. Ea descoperi, în egală măsură, că Baroana avea asupra ei o putere misterioasă pe care-i plăcea s-o întreţină prin uşoare aluzii şi făcând mereu cu ochiul. Doamna Trollope începu să nu se mai îndoiască de genul de profesie pe care-l practica Baroana,

şi asta nu avea nimic de-a face cu spionajul.

A doua zi, Bill merse să ia masa la Palatul guvernamental, deşi nu avea chef. Una din rudele sale, probabil că-i scrisese guvernatorului, dar el s-ar fi lipsit bucuros de aşa ceva.

Ajungând acolo, găsi ceea ce se aştepta. Soţia guvernatorului perora în mijlocul unor burghezi englezi şi oameni de afaceri din Bombay, însoţiţi de nevestele lor. Toţi se asemănau între ei şi Bill nu i-ar fi putut deosebi unul de celălalt. Două siluete se detaşau însă din această mulţime ternă: aceea a unei femei înfăşurată într-o rochie de călugăriţă budistă şi aceea a unei bătrâne doamne de optzeci şi şapte de ani, încă foarte „verde”, care făcea turul lumii şi ţinea cu orice preţ ca toţi să-şi manifeste admiraţia pentru forţa şi vitalitatea sa. În sfârşit, se deschise o uşă şi apăru Guvernatorul preşedinţiei din Bombay. Era un om sever cu aer preocupat. Este adevărat că în această epocă, teroriştii hinduşi juraseră să-i facă de petrecanie, ceea ce explica într-un fel atitudinea sa. În acelaşi timp, o altă uşă se deschise lăsând să intre în încăpere frumoasa italiancă, pe care soţia guvernatorului o prezentă imediat soţului său.

— Doamna marchiză Carviglia, soţia generalului. Cred

că-ţi aminteşti, John, generalul-comandant Carviglia care a venit la Malta când eram noi acolo.

— Da, sigur, bineînţeles, răspunse guvernatorul care nu-şi mai amintea nimic.

Acestea fiind spuse, invitaţii trecură în sala de mese, sub ochii gărzilor Shikh, în ţinută roşu-aurie.

Era cald, pentru că Palatul guvernamental se ridica chiar pe marginea golfului noroios, poalele colinei Malabar. Bill se trezi aşezat între femeia cu îmbrăcăminte aiurită şi marchiza Carviglia. Rezervând-o pe marchiză pentru mai târziu, Bill se întoarse întâi spre femeia budistă.

Aceasta oferea privirilor un aspect ieşit din comun cu figura sa îngustă ca o lamă de cuţit, cu dinţii ieşiţi în faţă şi părul zbârlit. Purta o rochie lălâie, un fel de anteriu cu mâneci largi, încins la brâu cu o cingătoare galben-ţipător. Pentru a pune capac la toate, era acoperită cu bijuterii confecţionate de meşteri hinduşi şi, la fiecare din gesturile sale, tot acest arsenal zdrăngănea.

Bill află că era sora unui duce englez, care îşi petrecea majoritatea, timpului în chilia unei mănăstiri budiste din Bengal. Nu găsea nimic şocant în faptul că toţi ceilalţi ocupanţi ai sfântului locaş erau călugări. Ea îi povesti că, atunci când călătorea, dormea pe peronul gărilor, în

mijlocul culilor şi al măturătorilor. Totodată îi declară că era o practică excelentă pentru purificarea sufletului şi că spera să ajungă deasupra meschinăriilor acestea care formau existenţa, atingând Nirvana. Îi mărturisi lui Bill că, în tinereţe, dusese o viaţă dintre cele mai mondene, alergând pe la baluri şi bântuind atelierele pictorilor. După aceea, o decepţie în dragoste o condusese spre o direcţie mai spirituală şi, după o şedere la scumpul său văr, lordul Curzon, în acel moment vicerege al Indiilor, îmbrăţişase religia budistă. De atunci, se simţea foarte fericită.

„Mă îndoiesc”, gândi Bill şi adăugă tare:

— Ceea ce-mi spuneţi este pasionant.

Atunci, ea-şi băgă mâna în sân şi extrase câteva broşuri unsuroase, publicate de Societatea Budistă mondială şi-l cadorisi pe Bill cu una dintre ele. Bill îi mulţumi şi o puse în buzunarul hainei.

În acel moment, ca la un semnal dat de gazdă, toţi bărbaţii întoarseră capetele şi Bill intră în conversaţie cu marchiza.

Aproape imediat, la această femeie îl frapară două lucruri. Îşi dădu seama, pentru început, că frumuseţea sa, puţin „trecută”, era de o voluptate excepţională. Marchiza avea ochi negri enormi, cu nişte gene de o lungime

neobişnuită. Pielea îi era de un alb-ivoriu, iar mâinile perfect proporţionale. Respira senzualitate şi prostie în acelaşi timp, era pe cât de atrăgătoare, pe atât de respingătoare. Bill o asemui cu o plantă otrăvitoare, acel copac legendar care-i otrăvea pe cei care adormeau la umbra lui. Descoperi apoi că nu vorbea decât italiana şi franceza, iar franceza sa era la fel de proastă ca şi a lui.

După o serie de neînţelegeri datorate cunoaşterii insuficiente a limbii, Bill sfârşi prin a cita numele Baroanei şi dintr-odată marchiza se însufleţi. Pentru prima dată ieşi din starea de apatie în care se afla şi păru să se intereseze de spusele vecinului său.

O licărire slabă apăru în ochii ei catifelaţi şi pielea sa de culoarea nufărului prinse o tentă mai caldă.

— Baroana nu face parte dintre prietenele mele, făcu ea într-o franceză stricată. Am cunoscut-o odinioară la Paris... dar nu prea bine.

— Înţeleg ce vreţi să spuneţi, zise Bill. S-ar crede că ea este în relaţii bune cu toată lumea.

Îşi închipui că Baroana se azvârlise de gâtul ei aşa cum făcuse cu Carol, doamna Trollope şi Jellapore.

— Nu trebuie s-o auzi, adaugă marchiza, cu o vehemenţă neaşteptată. E o femeie rea şi bârfeşte pe

toată lumea.

Bill nu se îndoia. Nu trebuia decât să o priveşti pe aceasta, ca să ştii la ce te poţi aştepta. Totuşi această declaraţie era un pic neobişnuită din partea unei femei care, în chiar dimineaţa sosirii sale, nu găsise altceva mai bun de făcut decât să prânzească cu Baroana şi să-i manifeste cea mai vie simpatie.

— Este o vrăjitoare, continuă marchiza Carviglia. Dar să nu mai vorbim despre ea. Mie îmi taie pofta de mâncare.

La puţină vreme apoi, Bill îşi dădu seama că masa se terminase, după clinchetul bijuteriilor celeilalte vecine, care se ridica de la masă. Guvernatorul îşi îndeplinise cu conştiinciozitate una din îndatoririle cele mai neplăcute ale serviciului său, acela de a primi la masa sa pe călătorii purtători de mesaje, mai mult sau mai puţin oficiale. Rolul său se terminase. Se scuză pretextând o zi supraîncărcată de muncă. În acelaşi timp adăugă că chiar şi această zi era ameninţătoare prin perspectiva pe care o oferea, de a cădea victimă glonţului sau bombei unui terorist. Deci, se retrase lăsând în grija unei soţii resemnate sarcina de a-i distra pe invitaţi, care soţie, contribuise din plin la succesul carierei sale, prin marea sa răbdare pe care o avea pentru toţi neaveniţii.

El trebui să se supună de bunăvoie părţii celei mai plicticoase a recepţiei şi să vorbească cu oameni anoşti pe care nu-i va mai vedea vreodată în viaţă. Politeţea cerea ca cel puţin un sfert de oră să mai reziste, şi Bill făcu în aşa fel încât să-şi petreacă acest timp cu marchiza. Conversaţia nu avea nimic captivant şi-l făcu să regrete că nu ştie italiana. I-ar fi plăcut să ştie ceva mai mult despre marchiză, provenienţa ei, mediul social căruia îi aparţinea. Accentul şi modul în care foloseşti cuvintele sunt revelatoare întotdeauna. A vorbi prost o limbă străină era ca şi cum ai vorbi singur.

La capătul a cincisprezece minute, niciun pic mai mult, Bill îşi luă rămas-bun de la soţia guvernatorului, pe faţa căreia se citea oboseala. În timp ce se înclina în faţa Marchizei, aceasta îi întinse mâna şi i-o reţinu într-a sa, câtva timp.

— Să treceţi să mă vedeţi la Taj, zise ea cu o promiţătoare privire. Curând, foarte curând.

— Sigur că da, răspunse Bill care gândi pentru sine: „Oh, oh, nu-mi merge prea rău!”

Orientată în plin soare, grădina palatului părea să fi înmagazinat toată căldura. Să prânzeşti în oraş, la Bombay, era un veritabil supliciu, pentru că asta implica

să te întorci acasă la ora două sau trei, în momentul cel mai înăbuşitor al zilei. Costumul lui Bill era bun de stors, dar lui nu-i păsa. Simţea că lucrurile erau pe punctul de a intra pe un nou făgaş, că urma să se întâmple un oarecare eveniment aşa cum se produce în Extremul Orient, unde căldura influenţează toate fiinţele şi raporturile dintre ele. Pentru prima dată, încercă un sentiment de uşurare datorită absenţei lui Hindle. La dracu’ cu afacerile, când viaţa te aşteaptă! Strângerea de mână a marchizei redeşteptă în el o multitudine de senzaţii adormite de câtva timp. În orice caz, ştia acum că această femeie poseda un dar, care nu era acela al conversaţiei. Totuşi, Carol era aceea care-i ocupa gândurile. Pe ea voia s-o vadă. O pierduse complet din Vedere de douăzeci şi patru de ore, de la discuţia lor aprinsă din timpul dejunului, de cu o zi în urmă. Când era cu ea, viaţa avea o nouă savoare, chiar dacă dispoziţia lui Carol nu era dintre cele mai bune.

Bill avusese intenţia să urce direct în camera sa, să facă un duş şi să doarmă până la ora la care căldura se va diminua, dar în momentul în care se oprise la recepţie, să întrebe dacă nu are corespondenţă, un funcţionar îi răspunse:

— A venit un oarecare domn Merrill. S-a recomandat a fi din partea dumneavoastră, l-am dat camera alăturată de a dumneavoastră. Sper să nu fi greşit”.

— Nu, nu. Ai făcut foarte bine.

Luă scrisorile aduse cu *Victoria* şi-şi azvârli privirile peste ele. Erau trei de la Londra, două de la New York şi una pe care un comisionar o adusese de la Agenţie. Nu se obosi nici măcar să le deschidă. Ce departe de preocupările sale se afla acum lumea occidentală! Aceasta se retrăgea încet, încet, în alt timp şi spaţiu, devenind inconsistentă, ca insula Clephanta în ceaţă. Bill ştia din experienţă că această impresie corespundea cu ceea ce s-ar numi „al doilea stadiu”.

După străzile supraîncărcate, culoarele erau de o răcoare plăcută. Bill nu se opri în faţa uşii sale şi merse drept la uşa lui Buck, unde ciocăni: „Intră, se auzi o voce, pe care o recunoscu cu stupoare.

Era Carol şi intrând, o văzu pe tânăra femeie aplecată peste o valiză, de unde scotea lenjerie. Părul îi era umed de sudoare, broboane de transpiraţie sclipeau pe obrajii săi. Cu faţa descompusă, Buck era alungit pe pat. Tocmai avusese una din crizele sale.

Bill rămase împietrit. Niciodată nu s-ar fi aşteptat s-o

vadă pe Carol dându-şi atâta osteneală, pentru un om pe care nu-l văzuse decât o singură dată în viaţa sa. „Ce a apucat-o? se întrebă el. Ea care n-apucă să se scoale din pat înaintea după-amiezii!”

Buck îi făcu un uşor semn din cap şi încercă să surâdă. El purta un costum zdrenţuit, care din alb devenise galben. Valiza din care Carol îi extrăgea cămăşile şi lenjeria cârpită semăna cu paporniţele pe care le iau cu ei ţăranii, când pleacă în călătorie.

— Cum te simţi? întrebă Bill jenat.

— Mi-e mai bine. De două-trei zile, crizele ţin mai puţin.

— L-am descoperit în hol, rezemându-se de o balustradă, îi explică ridicându-se, Carol. Trebuia ca cineva să se ocupe de el, şi m-am găsit eu.

Bill simţi că-l apucă furia. Nu era gelozie, ci doar amorul propriu rănit. Niciodată Carol nu se ocupase de el şi iat-o, înconjurându-l pe Buck de solicitudine, ca pe un bebeluş, „încep să înţeleg, gândi Bill exasperat, l-a pândit sosirea în hol. Dar nu, este absurd! Nu putea să ştie când va veni Buck să se instaleze la hotel”.

Şi atunci, brusc, i se făcu ruşine de el însuşi.

Carol, care tocmai terminase de aranjat un vraf de lenjerie în comodă, închise sertarul cu o mişcare bruscă.

— Ce-ai făcut toată ziua? întrebă ea.

— Am lucrat şi am fost la Palatul guvernamental.

— Cine mai era acolo?

— Nimeni... în afară de italianca ce fusese cu Baroana şi cu Stitch Trollope.

— ia te uită! se miră Carol, ridicându-şi părul din ochi. Cum este?

El îi povesti totul, fără a omite detaliul strângerii de mână prelungite.

— Este o femeie foarte frumoasă, zise el. Cred că mă voi lăsa sedus.

Spusese asta pentru a o necăji, dar ironia nu o atinse pe Carol, care se mulţumi să râdă.

— Cunosc asta. Genul femeii camelie, remarcă ea, cinică, vicioasă şi întotdeauna un pic cam coaptă. Au început să-ţi placă mărăturile? Eşti încă tânăr, totuşi!

Bill simţi că începe să se enerveze. Din fericire, Buck interveni la timp:

— Vreţi să beţi ceva? întrebă el, ridicându-se pe pat.

— Este rândul meu! anunţă Carol surâzând.

— Nu, este al meu, protestă Bill. Lasă-mă pe mine să comand, nu în orice zi începe o nouă viaţă.

— Cum vrei.

Bill deschise uşa şi-l strigă pe Silas, care cu picioarele încrucişate sub el, făcea de gardă în faţa camerei sale.

— Adu-ne de băut!

— Bine, sahib.

De-abia închise uşa, că se auzi o bătaie discretă. „Intră”, spuse Carol şi îşi făcu apariţia doamna Trollope.

— Servitorul meu mi-a spus că eşti aici. Pot intra?

— Te rog. Tocmai voiam să luăm ceva. Ţi-l prezint pe domnul Merrill... doamna Trollope. Sunteţi amândoi prieteni de-ar lui Bill.

Doamna Trollope surâse, dar surâsul său avea ceva forţat. Cu agilitatea unui şarpe, ea realiză scena Buck aşezat pe pat, Bill rezemat de lavabou, Carol plasată între birou şi valiza pe jumătate desfăcută. Intrase într-o atmosferă, într-o lume cu care nu avea nimic de-a face, o lume care, într-o oarecare măsură, depăşea înţelegerea sa. Era ca şi cum un zid de sticlă sau cristal o izola de ceilalţi trei. Se aflau în aceeaşi cameră cu ea, dar nu putea nici să-i audă, nici să-i atingă. Între ea şi ei nu exista, pentru moment, niciun mijloc de comunicare. Un element nou se infiltra în relaţia ei cu Carol. Nu putea să precizeze ce anume, dar în mintea sa întortocheată, ştia precis că acel element exista.

Carol observă şi ea această schimbare ce se petrecea la doamna Trollope. Înţepeni şi faţa sa luă o expresie glacială.

O voce îi spunea din interior: „Ea mă urmăreşte. Mă spionează. E bine să te amuzi, dar fiecare lucru la timpul său. Nu o să-i tolerez asta”.

Cele două femei nu avură nevoie să vorbească pentru a se înţelege. Cu spatele la uşă, doamna Trollope simţi cum nu o mai ţin picioarele. Obrajii îi căpătară *o* culoare cenuşie. Îşi veni în fire.

— Mi-ar face o mare plăcere să beau ceva, zise ea pe un ton sec.

— O să-l trimit pe Silas să-ţi aducă un cocktail, când se va întoarce, spuse Bill.

Buck Merrill îi oferi o ţigară şi se chinui să i-o aprindă, dar toate gesturile tuturor erau false şi o tăcere apăsătoare se instală. Carol reîncepu să desfacă valiza. După câtva timp doamna Trollope încercă o tentativă.

— Am aflat că soţul marchizei a fost un personaj important. Se pare că ea a dejunat la guvernator şi este invitată la Delhi, la vicerege.

— Am fost vecinul ei de masă, anunţă Bill. Nu am impresia că este foarte inteligentă.

— Nu, dar se pare că are un sex-apeal nebun, cel puţin după Bill, interveni Carol.

— Este simpatică, reluă doamna Trollope. Mi-a părut o fată bună.

Bill îi explică lui Buck cine era marchiza. Silas aduse cocktailurile şi plecă în căutarea celui de-al patrulea, pentru doamna Trollope.

— Din ce ţară este marchiza? întrebă Bill. Este chiar italiancă?

— Nu, răspunse doamna Trollope, este o levantină...

—... şi o vampă, adăugă Carol închizând sertarul, după ce aranjase ultimul lucru. Şi acum, ce facem? întrebă ea întorcându-se spre ceilalţi.

Se impunea o schimbare. Toţi îşi dădeau seama. Atmosfera devenise de nesuportat.

— Dacă am merge la curse? sugeră Bill. Înainte am putea trece pe la bar să luăm ceva.

Faţa doamnei Trollope se destinse.

— Nu e o idee rea, remarcă imediat Carol, dar poate domnul Merrill nu va veni. Nu prea cred că se simte în formă.

— Ba da, protestă Buck, va merge bine. Îmi revin de fiecare dată după ce trece criza. În general, criza mă

apucă după două zile.

De comun acord, îşi goliră paharele şi se îndreptară spre scara cea mare. De-abia părăsiră încăperea, că tensiunea dispăru, făcând loc unei veselii forţate. Barul era asaltat de către pasagerii de pe *Victoria* şi de o droaie de turişti proaspăt debarcaţi de pe un vas de croazieră. Marea lor majoritate era formată din fete bătrâne între două vârste şi văduve „trecute”, care-şi petreceau ore întregi în faţa unui mic pahar cu gin-fizz ca să se iniţieze în secretele vieţii perverse ale Extremului Orient.

— Mâine dimineaţă, îi spuse Bill prietenului său Buck, vom merge să-ţi cumpărăm lenjerie şi haine de la magazinul Army and Navy. Nu poţi să trăieşti pe picior mare, în această ţinută. Nu te nelinişti. Compania Amalgamated Oii îţi va suporta cheltuielile.

— Nu, zise Buck.

— Da, spuse Bill. Voi trece toate astea pe nota mea de cheltuieli. Nimic nu va face mai mare plăcere tatălui meu, decât să afle că banii furaţi de ei au servit unei cauze bune. Este deja în curs de a cheltui milioane, pentru a-şi uşura mustrările de conştiinţă, conştiinţă de vechi metodist. Comandă un cocktail nou şi adăugă: Este extraordinar cât de pioşi devin oamenii bogaţi, pe măsură

ce se apropie de groapă.

Căldura îi obligă să ia două taxiuri ca să se ducă la curse. Carol şi Buck se urcară în primul, Bill şi doamna Trollope în celălalt. Bill ar fi preferat un alt aranjament, dar întâmplarea, sau chiar Carol, hotărâseră şi astfel se găsi în tête-à-tête cu doamna Trollope, a cărei proastă dispoziţie nu întârzie să se manifeste.

De-a lungul întregului drum, se plânse de căldură, de modul cum conduce şoferul, de mirosurile leşinătoare ce se ridicau de la plajă.

— Mă întreb ce-am căutat eu în galera asta, oftă ea. Am oroare de Orient.

Ştia totuşi foarte bine de ce se oprise la Bombay. Dorinţa sa cea mai scumpă fusese să se întoarcă în Australia, dar nu avusese atâţia bani ca să ajungă până acolo. Cu toată incredibilitatea proiectului, sperase să sustragă suficienţi bani de la sora ei, pentru a-şi continua călătoria. Dar acum, după ce câştigase la jocuri, nu mai voia să plece din Bombay, deoarece Carol era aici şi nu-şi mai putea imagina viaţa fără ea.

— Cine este acest domn Merrill? întrebă ea pe acelaşi ton supărăcios.

Bill, căruia îi era foarte cald şi pe care prezenţa vecinei

sale îl scotea din sărite, îi explică în puţine cuvinte cine este Buck Merrill.

— Ah, făcu ea, cu dezgust. Este un misionar.

— Ba nu, deloc, spuse Bill care se chinui să-i explice că Buck era în acelaşi timp medic, profesor şi un soi de inginer agronom.

— Oh! se mulţumi să răspundă doamna Trollope. Orice ai spune, nu este decât un misionar. Cunosc genul!

Atunci Bill, a cărui politeţe şi bună creştere erau proverbiale, îi replică răspicat:

— Nu are nimic de-a face cu asta şi mai lasă-mă în pace! la care doamna Trollope ripostă:

— Mai taci din gură! Nu sunt obişnuită să mi se vorbească pe acest ton.

— Asta o să ţi se întâmple dacă nu o să revii la sentimente mai bune, declară Bill aprinzându-şi o ţigară.

— Te rog să nu te amesteci unde nu te priveşte.

Restul traseului se efectuă într-o tăcere totală. Taxiul sfârşi prin a se opri în faţa câmpului de curse. Doamna Trollope coborî prima şi o şterse spre ghişeul de pariuri, în timp ce Bill plătea şoferul.

Carol şi Buck îi aşteptau la umbra unui hibiscus. Râdeau amândoi din toată inima şi Bill fu frapat de diferenţa dintre

omul ce se afla în faţa lui şi cel care, cu o oră mai devreme, zăcea pe patul său cu trăsăturile descompuse. Cu toate că costumul său îngălbenit era acelaşi, Buck părea să se fi redresat şi obrajii săi palizi îşi regăsiseră un pic din culoarea de altă dată.

Înainte de a-i întâlni, Bill avu timp să se gândească la influenţa extraordinară pe care Carol o exercita asupra oamenilor şi să-şi spună că ea deja luase în mâini soarta lui Buck, fără să aştepte ca să i se ceară. Deci, ea se substituise pur şi simplu lui, şi aceasta nu-i convenea deloc.

Era o remarcă a lui Carol care provocase râsul lor nebun. Tânăra femeie tocmai îi arătase lui Buck pe Baroana şi domnul Botlivala şi îi comparase cu nişte mârţoage cu ochelari. Baroana purta taiorul şi casca colonială cu eşarfă şi cumpărase un superb baston ca să-i imite pe înalţii funcţionari ai guvernului indian şi soţiile lor. Cu toate că nu spuse nimic, Carol pufni în râs şi datorită figurii derutate pe care o făcuse domnul Botlivala, când o descoperise în compania unui băiat atât de prost îmbrăcat, încât nici nu binevoise să o salute. Baroana, dimpotrivă, dăduse dovadă de mai multă delicateţe şi curiozitate. De îndată ce Carol i-l prezentă pe Merrill, se şi puse să-l

asalteze cu întrebările: „De unde sunteţi? Cât timp aveţi de gând să staţi în Indii? Cu ce vă ocupaţi?”

— Cine este femeia asta? întrebă Buck, când aceasta se îndepărtă. De unde a apărut?

— Nu ştiu nimic, declară Carol. Pretinde că locuieşte la Cairo, dar am impresia că nu are un domiciliu stabil. Mai este şi proprietăreasa unei reţele întregi de restaurante şi localuri de noapte. Domnul Botlivala o consideră ca pe o persoană distinsă, fără a se etala, însă, prea mult cu ea.

În acest timp, Bill şi doamna Trollope, îi regăsiră pe Carol şi Buck. Doamna Trollope era nervoasă.

— Să jucăm la cursa a doua, hotărî ea. Să ne grăbim. De-abia avem timp.

— Du-te dacă ai chef, dar te avertizez că eu nu joc, anunţă Carol.

— Ce vrei să zici? întrebă doamna Trollope care nu putu să-şi reprime o tresărire.

— Nimic. O intuiţie. Nu mă simt în „mână” astăzi.

— De ce?

— Nu ştiu deloc. Dar nu te teme. O să te însoţesc. Atinge-mă, dacă crezi că asta o să-ţi aducă noroc.

Nu era chiar ceea ce doamna Trollope ar fi dorit, dar era totuşi mai bine decât nimic. Se îndreptară totuşi toţi patru

spre ghişeu. Cei doi bărbaţi încheiau plutonul.

Buck se amuza ca un băieţel, pe care-l aduci la bâlci, pentru prima dată. De când stătea în Indii, nu pusese decât de două ori piciorul la Taj, dar niciodată nu fusese la curse. Nu înceta să-l tot întrebe pe Bill despre public, despre cum funcţionează pariurile, despre vânzătorii de cai arabi.

Doamna Trollope miză o sută de rupii pentru un cal pe care i-l indicase un book-maker de la Taj. Calul sosi al cincilea şi Carol îi spuse: „În locul dumitale, n-aş juca astăzi. Astrele nu-ţi sunt favorabile”. Era cel mai bun argument cu care o puteai convinge pe doamna Trollope, care, Carol o ştia, credea orbeşte în astrologi şi chiromanţi.

Pentru a face plăcere prietenei sale, se abţinu să joace la cursele următoare, dar gestul său trecu neobservat, deoarece Carol era prea ocupată ca să-i arate lui Merrill curiozităţile câmpului de curse. Doamna Trollope se tot întreba, ce putea aceasta să vadă la un bărbat ca el. Din partea sa, nu era decât un om vulgar, a cărui naivitate era insuportabilă. Nu putea să descopere în ce constă şarmul său, sau ce se ascundea sub acest aspect simplist. Ziua se anunţa atât de nefastă pentru ea, încât o apucă o migrenă îngrozitoare.

Domnul Botlivala şi Baroana nu pierduseră deloc din ochi, micul grup. Ambii se simţeau complet izolaţi, ca nişte copiliţe, pe care tovarăşele lor de joc le expuseseră după ce complotaseră la ureche. Pentru Baroană era o impresie atât de familiară, că ajunsese de mult timp să o considere ca o stare normală. Dar pentru domnul Botlivala era cu toiul altceva. Întâi şi întâi era un bărbat şi asta îi conferea fără doar şi poate dreptul de a fi respectat, chiar dacă era indezirabil; pe de altă parte, era atât de bogat, că întotdeauna oamenii se supuseseră voinţei sale. Ar fi putut să uzeze de putere faţă de doamna Trollope, dar fugea de ea ca de ciumă, mai ales de când aflase că bărbatul său fusese condamnat pentru escrocherie. Cu alţii, nu avea ce face. Ar fi plătit să ştie. Experienţa sa cu Carol îi era suficientă.

Îşi continuau plimbarea fără prea mult entuziasm şi prost dispuşi pentru că, în fond, nu încercau niciun fel de simpatie unul pentru celălalt. Baroana se oprea din când în când să se odihnească. Tăceau sau schimbau câteva banalităţi. Totuşi, la capătul câtorva clipe, reveniră inevitabil la subiectul care le stătea pe suflet – această Carol pe care o jinduiau amândoi.

Baroana fu prima care-şi demască intenţiile, „Io am o

sithuaţie foarte bună pentru fata asta, declară ea. O situaţie de viitor. *Ham* un cerc la Paris. Ar fi femeia ideală să-l conducă... e aşa frumoasă... are atât a personalitate”.

Domnul Botlivala îşi manifestă surpriza printr-o uşoară încruntare a sprâncenelor. Ghicise interesul Baroanei pentru Carol, dar până acum nu realizase ce însemna asta. Cu o secundă mai înainte fusese pe punctul să se laude că el şi Carol erau logodiţi în secret, dar se răzgândise şi-şi ţinu gura. Totuşi voia atât de mult să crească în ochii Baroanei, că nu se putu opri să nu-i încredinţeze un secret.

— Ştiţi că acest Wainwright şi Carol au fost căsătoriţi? anunţă el.

Uimirea bătrânei femei îl recompensă pentru indiscreţia sa.

— Ce spui?

— Au fost căsătoriţi şi au divorţat. Chiar ea mi-a spus.

— Ce chestie! murmură Baroana care se închise într-o tăcere încărcată de gânduri.

Această descoperire îi explica totul, între altele, caracterul curios al relaţiilor şi faptul că erau intim legaţi, deşi în camere separate. Ştia acest amănunt de la boy-ul ei care, bineînţeles, îşi petrecea timpul flecărind cu ceilalţi boy-i şi culi.

Baroana nu se rezumase la atât. Îşi continuase ancheta şi culesese şi alte detalii interesante. Ştia că această Carol. Era la un pas de ruină, dar că nu avea nimic dintr-o femeie uşoară şi că niciun bărbat nu se putea lăuda s-o fi sedus cu bani sau bijuterii. În rest, asta o intrigă cel mai mult. Cu mentalitatea sa europeană, nu ajungea să înţeleagă cum poate Carol să ducă o astfel de viaţă, fără a fi întreţinută. Cu siguranţă, trebuia să fii americancă pentru a te comporta mai mult ca un bărbat decât ca o femeie, pentru a nu face decât ce-ţi convine şi a-ţi păstra în acelaşi timp o perfectă stăpânire de sine. Baroana nu putea totuşi să nu aprecieze acest ansamblu de calităţi şi să nu acorde prin aceasta mai multă valoare tinerei femei. Cât despre Bill, pe care-l considerase până atunci un potenţial pericol, acesta începea să treacă pe un plan secundar.

Când Botlivala se întoarse spre ea pentru a relua conversaţia, aceasta tocmai studia prin lornion micul grup format din Carol şi tovarăşii lor.

— Să ştii, murmură ea, *io* nu *chunosc* decât un mijloc de a pune mâna pe fata asta... da, da, repetă ea ca şi cum şi-ar fi vorbit ei însăşi... trebuie să aştept că să nu mai aibă niciun ban şi să rămână singură... dar eu voi fi aceea care voi profita şi nu dumneata.

În acel moment, maharajahul din Jellapore şi fidelul său Joey ţâşniră din mulţime. Jelly părea foarte bine dispus.

— Bună ziua, Botlivala, zise el. Bună ziua, Irma. Iată-vă înarmaţi până în dinţi pentru curse.

Faţa Baroanei se întunecă. Genele sale prea lungi se aplecară peste ochii ei bulbucaţi.

— Nu-mi ziceţi Irma, Alteţa Voastră, spuse ea. Ştiţi bine că io mă numesc Collette.

— Scuză-mă, Baroană, declară Jellapore, ai cărui ochi scânteiară cu maliţie. Ai avut noroc?

— Io n-am jucat *hazi.*

— Aveţi dreptate. Nu e o zi fastă. Ai văzut-o pe marchiză?

— O cunoaşteţi? întrebă Baroana, ale cărei gene se coborâră din nou.

— Da, de cincisprezece ani.

De data asta, Baroana nu mişcă.

— E ceva timp, se mulţumi ea s-a remarce.

— Helas, oftă Jellapore, pe care evocarea propriilor amintiri îl făcu să cadă într-una din acele subite tristeţi caracteristice hinduşilor. Am vrut să zic că marchiza este aproape în călătoria oficială aici, adăugă el imediat. A fost primită la Palatul guvernamental şi este invitată la Delhi la

vicerege.

— Sunteţi bine informat, zise Baroana cu un zâmbet.

— La Bombay nu trebuie să fii ghicitor. Marchiza era o fată bună cândva, adăugă el cu un aer gânditor. Pe urmă, văzând că lovitura îşi atinsese ţinta, zise către Baroană: „Vino să iei ceva cu mine.

— Cu plăcere, răspunse ea.

În momentul în care porniră, maharajahul se întoarse către Botlivala.

— Unde e blonda dumitale prietenă, azi?

— Este aici... murmură celălalt. Nu ştiu unde.

— Adevărat, ţi-a suflat-o cineva!

De data aceasta, lovitura ţintise. Acum, Botlivala trebuia să ştie că Jellapore cel puţin nu se lăsa înşelat de aerele sale de cuceritor.

Maharajahul nu băuse încă nimic până atunci. Avea gândirea vioaie şi s-amuza ca un nebun. Altă dată ar fi asistat la torturarea condamnaţilor, dar acum acest gen de distracţie nu-l interesa. Avea nevoie de altceva, mai ales de când femeile îi fuseseră interzise.

La Bombay, numai două persoane ştiau cu exactitate la ce să se aştepte de la maşinaţiile Baroanei. Prima era Jelly, a doua marchiza. Degustându-şi cocktailul în compania

invitaţilor săi, Jelly îşi amintea cu deliciu epoca în care marchiza îi era rezervată, în timpul vizitelor sale la Paris. În acelaşi timp, râdea în sine de bietul Botlivala, care, orbit de snobismul său, se credea însoţit la curse de una din cele mai distinse personalităţi ale aristocraţiei europene.

Spre a cincea cursă, obrajii lui Buck pierdură brusc puţina culoare pe care o căpătaseră. Tenul său deveni pământiu şi începu să transpire în aşa hal, încât haina i se umezi. Bill fu primul care remarcă această schimbare.

— Am face mai bine să ne întoarcem la hotel, zise el spre Carol. Şi după ce se gândi o clipă, adăugă: „Pentru numele lui Dumnezeu, las-o dracului, pe a ta doamnă Trollope”.

— De ce a mea dnă Trollope? Ştii că eşti bine, doar tu mi-ai prezentat-o.

— Regret foarte mult. Ocupă-te de ea.

— Dacă vrei.

Priviră împrejurul lor. Doamna Trollope dispăruse.

— Să profităm şi să plecăm, sugeră Bill.

— Nu, nu putem face asta. Mă duc s-o caut eu. Trebuie să fie la casa de pariuri.

Carol nu se înşelase.

„Tâmpită, gândi ea, în loc să se mulţumească cu ce a

câştigat, va continua să joace până va pierde totul”. Carol începea s-o vadă pe doamna Trollope într-o lumină nouă. Până acuma, această femeie îi plăcuse prin originalitatea sa, dar acum începea s-o cunoască mai bine. Doamna Trollope făcea parte din categoria acelor femei care dau impresia, la prima vedere, că n-au nevoie de nimeni, iubesc independenţa, trăiesc ca nişte bărbaţi. Şi pe urmă, puţin câte puţin, descopereai contrariul. În fond, era dintre acele fiinţe cărora li se întâmplă întotdeauna istorii scandaloase şi care se bazează pe alţii ca să le scoată din necazul în care s-au băgat. Este genul „lipitoare”, îşi zise Carol, satisfăcută de perspicacitatea sa.

Înţelegea acum de ce maharajaha de Chandragor voise să o împuşte cu revolverul. „Pe onoarea mea, cu o soră ca ea, întotdeauna fără niciun chior, întotdeauna băgată în nişte încurcături fără ieşire...”

— Pe ce cal ai mizat? o întrebă Carol din politeţe.

— Am mizat pe numerele şase şi doi, răspunse doamna Trollope, jenată că a fost surprinsă în flagrant delict, cu toate sfaturile pe care i le dăduse prietena ei.

— Ai vreun „fir”?

— Nu, dar după horoscopul meu, aceste numere trebuie să-mi poarte noroc săptămâna asta.

— Eu mă întorc. Ne întoarcem toţi, anunţă Carol. Domnul Merrill nu se simte prea bine.

— Aşteaptă până se termină cursa asta şi o să merg şi eu, spuse doamna Trollope, ai cărei ochi începuseră să strălucească. Prezenţa tinerei femei o reconfortase. Era sigură că aceasta îi va purta noroc.

— Nu. Trebuie să ne întoarcem. Nici eu nu mă simt în apele mele.

Nu trebuia decât să o priveşti ca să-ţi dai seama de enormitatea minciunii, dar doamna Trollope nu dădu nicio importanţă. Un clopot sună şi anunţă începutul cursei a cincea.

— Rămâi, o rugă doamna Trollope. O să mergem după aceea. Carol nu suporta văicărelile. Când domnul Botlivala începea s-o roage, ea – l ţinea la distanţă câteva zile ca să-l pedepsească, ori, doamna Trollope se dovedea a fi dintr-o speţă mai periculoasă şi Carol nu răbdă.

— Plec, declară ea, cu energie.

— Te rog, spuse cealaltă, luându-i mâna. Lasă-i pe bărbaţi singuri.

Carol se degajă brusc.

— Alerg. Pe mâine.

— Ce faci în seara asta?

— Mă culc.

Clopotul sună din toate puterile.

— Grăbeşte-te. O să ratezi cursa.

— Cum o să mă întorc la hotel?

Întrebarea era atât de plină de obrăznicie, că atunci Carol se simţi dezarmată. „E bună de împuşcat”, îşi zise tânăra femeie, cu surâsul pe buze.

— Ei bine, caut-o pe Baroană şi pe Botlivala, îi sugeră ea. La revedere. Când te întorci dă-mi un telefon.

— Am înţeles, oftă doamna Trollope, mai calmă.

„Uf!”, făcu Carol, depărtându-se.

Bill şi Merrill o aşteptau la umbra unui hibiscus. Buck fuma, dar obrajii săi nu-şi recăpătaseră culoarea.

— Ce lipitoare este doamna Trollope a ta! declară Carol.

— Iar începi, zise Bill râzând. Ştii prea bine că m-a părăsit din momentul în care te-a cunoscut.

Mulţimea începu să strige. Strigătele se înteţiră, apoi zgomotul se stinse.

— Să mergem. Mi-e sete, propuse Carol.

Se instalară toţi trei într-un taxi. Acum, că doamna Trollope nu mai era, atmosfera se destinsese.

În momentul în care părăsiră câmpul de curse. Carol se întoarse şi privi spre tabloul de afişaj. Cursa a cincea

fusese câştigată de numărul trei. Numerele cinci şi şapte fuseseră surclasate. Astrele o trădaseră pe doamna Trollope. „Hai, gândi Carol, în două zile va fi complet curăţată”!

Aşezat în colţul maşinii, Buck încerca să-şi rezume impresiile. Se simţea obosit, dar, mai mult decât atât, zăpăcit. În jurul lui se schimbaseră tot felul de impresii şi el nu era obişnuit. Era un gen de conversaţie la care nu participase niciodată, nici chiar înainte de a veni în Indii. Toate acestea îl depăşeau şi avea impresia că a rămas în urmă. De zece ani nu flecărise decât cu hinduşi sau funcţionari englezi. Cu primii, se mulţumea să discute cu cuvinte simple, pronunţate rar pentru că aveau dificultăţi de înţelegere a limbii engleze. Cu ceilalţi, se impunea aceeaşi regulă, pentru că datorită climatului tropical, simţurile şi înţelegerea lor se îngreunase. Între Bill şi Carol conversaţia se desfăşoară rapid, atât de rapid că trebuia să faci un adevărat efort intelectual s-o urmăreşti, mai ales când nu erai obişnuit cu aşa ceva.

Fiecare dintre fraze avea plenitudinea şi voracitatea limbajelor primitive cu subînţelesuri continue, reveniri şi ricoşeuri ale cuvintelor.

„Am stat prea mult timp departe de lume, gândi Buck.

Sper însă, în câteva zile, să-mi revin”.

Oboseala, căldura şi noutatea curselor îşi spuseră cuvântul.

Închise ochii. Într-o semisomnolenţă o auzi pe Carol spunându-i lui Bill:

— Trebuia să-mi dea un telefon. Cum să facem să scăpăm de ea?

— Nu-i răspunde.

— O să urce în camera mea. O să bată la uşă.

— Nu-i răspunde.

— O cred capabilă de a-mi forţa uşa.

— Să mergem să cinăm altundeva.

— Unde?

— Într-un restaurant hindus.

— Bucătăria hindusă nu mă inspiră în seara aceasta.

— Atunci să mergem la Green.

— O să ghicească.

— Nu ne rămâne decât să ne înecăm.

— Nu. Mergem la Green, dar cu condiţia să ne grăbim.

Buck încercă să urmărească conversaţia, dar apoi nu se mai gândi decât la duşul care-l aştepta la hotel.

Ei reuşiră să ajungă la Green fără doamna Trollope care, de altfel, se dusese să joace poker la Jelly cu Botlivala,

Baroana şi două sau trei alte persoane.

După cină, Bill, Carol şi Buck întârziară mai mult pe terasa care dădea înspre port. Era o căldură umedă. Ceaţa ştergea contururile insulei Clephanta şi învăluia luminile vapoarelor care intrau şi ieşeau. Spre ora nouă, luna se ridică în spatele cartierului Ţesătoriilor, o lună mare şi plină asemănătoare unui disc de aramă incandescent.

Noaptea era calmă şi liniştită. Nicio adiere nu sufla dinspre ţărm sau dinspre mare. Pacea nopţii cobora uşor asupra lor. Pentru Carol şi Bill era prima dată când simţeau asta, de când veniseră la Bombay. A vorbi era, pentru ei acum, deplasat. Nemişcaţi, pierduţi în contemplarea portului şi a luminilor sale, visau toţi cu ochii deschişi, ascultând orchestra.

Buck începu să prindă culoare. Oboseala începuse să-i scadă. La un moment dat, conversaţia reîncepu şi, asaltat de întrebări, Buck sfârşi prin a vorbi despre viaţa pe care o dusese timp de zece ani. La început încercă un soi de jenă, exprimându-se. Era timiditatea datorată extremei sale sensibilităţi, dar în acelaşi timp şi faptului că nu avea să spună nimic interesant, fiind un „necioplit”, un „om al junglei”.

Pe măsură ce vorbea, simţi că în Bill şi Carol se

deşteptau ecouri necunoscute. Intuiţia sa, ascuţită prin contactul prelungit pe care-l avusese cu hinduşii, nu putea să-l înşele. Şi atunci, continuă mult mai încurajat. Începu să le descrie jungla, satele, familiile de ţărani ce trăiau într-o cruntă mizerie. Un pic uimit de atenţia pe care i-o acordau îşi zise în sinea sa: „Le place, probabil, pentru că este atât de nou pentru ei, atât de diferit de ceea ce cunosc”.

Întrebările lor deveneau din ce în ce mai numeroase. Carol nu-l scăpa din ochii ei albaştri. Le povesti cum, într-un sat sordid, iniţiase o mişcare, care puţin câte puţin se întindea în toată India, cum în timp de doi-trei ani transformase radical aspectul câtorva sate şi chiar aspectul fizic şi psihic al locuitorilor săi. Nedumerit de interesul pe care i-l acordau prietenii săi, le vorbi despre cooperativele agricole care expediau ouă la Bombay, Madras, Calcutta, tauri, capre din Senegal, cocoşi de rasă, albine importate din Italia, a tuturor acestor animale pe care se chinuia să le aclimatizeze în satele cele mai îndepărtate şi care transformaseră economia unei întregi ţări. Le descrise de asemenea şi peripeţiile luptei duse contra parazitozelor şi a paludismului. Le explică cum toate aceste miracole, petrecute sub ochii ţăranilor

făcuseră să scadă încrederea lor în superstiţiile locale şi puterea preoţilor leneşi, întotdeauna puşi pe afaceri.

Ascultându-l, Bill simţi renăscând în el admiraţia şi ataşamentul său vechi pentru Buck şi îşi zise: „Fără el aş fi fost terminat”. Îşi dădea seama de schimbarea ce se petrecuse în prietenul său. Ochii lui Buck deveniseră mai albaştri, privirea mai intensă. Tenului său pământiu i se adăuga discret o culoare mai caldă. Înţelegea în acelaşi timp că, pentru nimic în lume, Buck n-ar fi consimţit să-şi părăsească satele ţăranii, că va merge până la capătul operei sale. În privirea sa, strălucea flacăra unui mare artist. Această transformare a Indiilor era creaţia sa, aşa cum este un tablou pentru un pictor, o simfonie pentru un muzician. Şi Bill se surprinsese repetând frazele lui Moti. „Trebuie ca Merrill să se însănătoşească, trebuie să trăiască. Nimic altceva nu contează”. Înţelegea că Buck ar fi sacrificat orice pentru a-şi recupera forţele. În vederea continuării operei, mergând până la sacrificarea sufletului său nemuritor. Acest gând îl răvăşi pentru că o astfel de hotărâre nu era fără risc, pentru un om ca Buck, care nu făcea lucrurile pe jumătate.

În unele momente, Buck părea să vorbească doar pentru Carol. Nu întârzia de altfel să observe şi atunci se

întorcea spre vechiul său prieten. Asta, bineînţeles, nu-i scăpa lui Bill. Găsea totuşi natural ca Buck să se adreseze de preferinţă lui Carol, nu numai pentru că era femeie, şi încă o femeie foarte frumoasă, dar pentru că ea părea să se priceapă bine la lucrările câmpului. Era extraordinar cum îşi amintea despre copilăria ei petrecută într-o fermă din Minnesota. Dar nu numai asta era extraordinar, ci şi rapiditatea cu care Carol şi Buck deveniseră prieteni. Nu se văzuseră decât de două ori şi se înţelegeau mai bine decât se înţeleseseră vreodată Bill şi Carol.

Buck trăncănea din nou cu Carol ca şi când ar fi fost singuri. Bill începu s-o observe pe tânăra femeie. Ochii îi străluceau, toate fiinţa părea să-i vibreze. Un gând curios îi trecu lui Bill: „Buck este pe cale de a-i face curte, dar este prea naiv ca să-şi dea seama”. Carol realiza acest lucru, chiar dacă nu lăsa să se întrevadă. Ea aştepta ca Buck să-şi dea seama. Radia de fericire. „Este pentru prima dată când cineva îi face curte vorbindu-i de găini şi capre, în loc să-i vorbească de corpul său”, îşi zise Bill. Lui îi fu frică atât pentru ea, cât şi pentru el şi se simţi uşor străbătut de gelozie, fiindcă niciodată nu o văzuse pe Carol în starea aceasta.

Deodată, orchestra se dezlănţui. Apăru o trupă de *girls.*

Erau în număr de şase, cu picioare de necrezut, cu genunchii ascuţiţi, coapse slabe şi pulpe musculoase ca ale bărbaţilor şi care executară o piramidă într-un număr de circ. Feţele lor nu erau mai prejos decât picioarele, boţite, răvăşite şi pe care, un machiaj prost le făcea şi mai respingătoare. La sfârşit intonară un cor. Vocile lor evocau mahalalele din Manchester şi Liverpool. După ele, urmă un jongler care-şi însoţi demonstraţiile cu glume stupide. Apoi apăru un trio de dansatori obosiţi, după care fetele reveniră în scenă, foarte aplaudate de marinarii din asistenţă, cărora se pare că le plăcuse spectacolul. Toate aceste apariţii fuseseră dezolante şi reuşiseră să strice tot ceea ce fusese frumos în această seară.

— De ce n-ai jucat astăzi? o întrebă Bill, brusc, pe Carol.

— Nu-mi spunea nimic jocul.

— Nu erai în „mână”?

— Nu, nu eram într-o zi bună.

Îşi aduse aminte ce-i spusese ea în ziua sosirii sale. „Eu, când am prea mult noroc la joc, mă înspăimânt...” sau ceva asemănător. Trebuie să fi fost asta. O privi din nou. Văzu flacăra care strălucea în ochii săi... da, sigur asta era.

Căută în buzunar ca să-şi ia pachetul de ţigări şi descoperi scrisorile care-i fuseseră înmânate de la recepţia

hotelului. Chiar schimbându-şi haina, nu avusese chef să le desfacă. Printre ele, recunoscu mesajul care-i fusese expediat de către agenţie.

— Îmi permiteţi să azvârl o privire peste corespondenţă? făcu el. Am uitat complet de aceste scrisori. Să se mai spună că vreau să devin un om de afaceri! Desfăcu întâi mesajul şi citi următoarele:

Dragă domnule Wainwright.

Tocmai am primit veşti foarte proaste despre domnul Hinkle. O telegramă de la Saigon ne încunoştinţează că a fost internat la spitalul francez din acest oraş, într-o stare foarte gravă. Din ceea ce ştiu, s-a dus în urmărirea unui tigru rănit. Animalul s-a întors către el şi l-a zgâriat îngrozitor. N-avem alte detalii, dar vă vom ţine la curent. Am telegrafiat acolo pentru a afla amănunte.

Am încercat să vă contactăm în mai multe rânduri la hotel, dar nu eraţi acolo. Acesta este motivul pentru care v-am scris. Vă rog să aveţi amabilitatea să-mi comunicaţi când vă pot întâlni. Accidentul survine într-un moment foarte neplăcut, dat fiind intenţiile noastre de reorganizare. Nu vrem să întreprindem nimic fără asentimentul domnului Hinkle sau al dumneavoastră.

Vă rog să primiţi expresia celor mai bune sentimente.

Albert K. Smithers

„Sărmanul Hinkle, gândi Bill imediat. E un adevărat păcat pentru el. Să iei vacanţă şi să te demoleze un tigru, este ghinion!” Pe urmă se gândi că planurile sale se răsturnau din aceeaşi lovitură. Va fi obligat să rămână la Bombay încă cincisprezece zile aşteptând ca Hinkle să se restabilească sau altcineva să-l înlocuiască. Smithers nu putea să facă faţă. Nu era în stare să ţină contabilitatea sau să instaureze disciplina printre angajaţii autohtoni, iar când era vorba să aibă o iniţiativă sau să ia o decizie, era complet neputincios. „Cincisprezece zile, îşi zise Bill. Sunt optimist. Dacă nu-mi trimit repede pe cineva, o să fie vorba chiar de o lună sau două”.

Pe moment, îi fu greu să spună dacă această perspectivă îl încânta sau nu. Până aici, avusese intenţia să părăsească Bombay-ul, cât se poate de repede, nu pentru a se sustrage responsabilităţilor ce i se impuneau, ci pur şi simplu pentru că nu se simţea în largul lui. Bombay-ul îi făcea o impresie stranie de data aceasta. Viaţa i se părea plată şi monotonă. În sinea sa, ştia bine că era vorba de altceva, un soi de teamă latentă, presentimentul pe care-l avusese când îl văzuse pe vameşul zdrobit în faţa lui. Nu era deloc superstiţios, dar

nu putea să se împiedice să nu considere asta ca o prevestire rea. Şi pe urmă... accidentul lui Hinkle, care fusese atât de rănit...

„Nu-mi place asta, gândi Bill. Să nu se mai întâmple, Doamne fereşte, şi altceva!” adăugă el ridicând din umeri.

Întoarse scrisoarea lui Smithers şi mâzgăli pe dosul său textul unei cablograme destinată tatălui său.

HINKLE GRAV RĂNIT DE TIGRU ÎN TIMPUL VACANTEI. STOP. PROPUN TRANSFERUL DOWNES LA SINGAPORE SAU HELLMAN BATAVIA PENTRU URMĂRIRE REORGANIZARE. SUNT BINE, CU PRIETENIE.

BILL

Recitind depeşa înţelese că nu ţine câtuşi de puţin să rămână în Indii. Ridică ochii şi-i privi pe Carol şi Buck. Păreau că se distrează foarte bine. Carol evoca amintiri din copilărie. El o auzi povestindu-i: „Şi bătrâna servitoare ne-a zis: Mi-am petrecut toată ziua încercând să pun vaca asta blestemată pe picioare”.

Ignora complet despre ce este vorba, dar surprinse aerul intrigat al lui Buck care râdea din toată inima. „Numai să nu joace ea teatru! Nefericitul nu-şi va mai reveni!”

Observă cu oarecare amărăciune că celor doi nu le prea

păsa de el, astfel că nu încercă nicio remuşcare şi continuă studierea corespondenţei. Două scrisori îi reţinură în special atenţia. Prima era de la tatăl său, care îl felicita pentru felul cum întocmise rapoartele asupra vizitei sale la Constantinopole şi Alexandria., Am ştiut întotdeauna că ai stofă, scria bătrânul. Acum că ai devenit serios, nu-ţi diminua efortul. Să-ţi atingi scopul, este singura plăcere care nu te înşală niciodată”. Bill gândi o clipă la această maximă şi simţi în el sentimentul familial.

Cea de-a doua scrisoare, datată din Londra, era de la o femeie pe care o iubise mult, dar la care nu se mai gândise, de la Marsilia, unde venise să-l conducă la vapor.

Timpul este posomorât de când tu ai plecat, îi scria ea. *Am fost de două ori la Paris, dar fără tine, dragul meu, Parisul este la fel de trist ca Londra. Te implor, scrie-mi. Sunt neliniştită. Hug a început să bănuiască ceva. Ieri seară mi-a făcut o scenă de toată frumuseţea şi mi-a zis că ştie tot. Cred c-a aflat despre şederea noastră de la hotelul Loti. Mi-a jurat că va cere divorţul şi te va denunţa ca amantul meu. Nu te nelinişti. Nu fac decât să-ţi redau cuvintele lui. N-o să facă nimic atâta timp de am bani, dar ar fi mai bine să nu-mi scrii aici. Scrie-mi la mătuşa mea Lady Bromham, York Terrace, Regent’s Park. Ea este o*

filosoafă şi nu suspectează pe nimeni pentru a nu-şi tulbura pacea sufletească. Sper că guvernatorul şi viceregele au făcut ceea ce trebuie pentru tine. Le-am scris amândurora să te invite la dejun. Scuză-mă, dar crezusem că trebuie să se dea un caracter mai oficial călătoriei tale. Guvernatorul este vărul meu... este un omuleţ foarte ceremonios, dar cu inimă bună, în fond.

Bill sfâşie scrisoarea, adună bucăţile, făcu o grămadă în scrumieră şi-i dete foc cu un chibrit.

„Doamne! îşi zise el. Nu-mi lipsea decât asta! Să fiu amestecat într-o afacere de divorţ, tocmai în momentul când sunt pe cale de a deveni un domn aranjat”.

Carol se întoarse către el.

— În onoarea cui, acest foc? întrebă ea.

— În onoarea unei prietene.

Îi întinse scrisoarea de la Smithers lui Carol. Tânăra femeie sesiză imediat ce aducea după sine aceasta.

— Cred că o să fii obligat să rămâi la Bombay!

— Nu ştiu încă. Ai vrea să plec?

— Da şi nu.

— Ce vrei să spui?

— Nimic. Totuşi mi-ar plăcea să te ştiu aproape de mine...

— Eşti amabilă.

Ea se ridică.

— Să mergem, cred că e timpul să mergem la culcare.

— De acord. Ce zici tu, Buck?

— Vă urmez...

— Am avut o mare şansă în astă-seară.

— Explică-te.

— N-am văzut-o pe doamna Trollope.

— Da, recunoscu Bill zâmbind, o seară de libertate, face bine din timp în timp.

Bill plăti consumaţia şi, în lumina pală a clarului de lună, merseră pe jos până la Poarta Indiilor şi reveniră cu paşi lenţi la Taj Mahal.

— Luăm ceva înainte de culcare? propuse Bill.

— Nu, mulţumesc, răspunse Carol.

— Nici eu, zise Buck. Cred că voi putea dormi fără somnifere. Mi-ar părea rău să-mi compromit şansele.

— Perfect. Eu am de expediat o telegramă.

În acel moment o observă pe Baroană care se îndrepta spre el. Era escortată de un omuleţ zdrenţăros cu o figură de trădător. Ea – i spuse ceva la ureche şi acesta se retrase în faţa unei etajere cu ghiduri, redactate în toate limbile.

Baroana avea o figură triumfătoare. Ea le aduse la cunoştinţă lui Bill şi prietenilor săi că Botlivala, doamna Trollope şi ea însăşi merseseră să joace poker la Jelly şi ea şi Botlivala „curăţaseră” totul.

— Şi doamna Trollope, ce-a făcut? întrebă Carol.

— Am lăsat-o.

— Câştiga?

— Nu, şi un mic zâmbet încreţi ochii Baroanei care semăna cu o broască ţestoasă, ea pierdea.

— Mult?

— Tot ce miza.

Pentru acest motiv, ea nu se întorsese.

— *Io* am o *idehe,* spuse Baroana. Dacă am merge toţi la maharajah!

— Nu, răspunse Bill şi ceilalţi doi îi urmară exemplul. Se despărţiră toţi trei de Baroană şi Bill merse să-şi expedieze telegrama, în timp ce Carol şi Buck aşteptau ascensorul.

Bill azvârli o privire spre tovarăşul Baroanei.

„Este un eurasian, îşi zise el. Nu înţeleg de ce se afişează cu un tip atât de zdrenţăros. Stitch cred că are dreptate, poate este o spioană”. În acelaşi timp, îşi aminti cât de tare jubilase Baroana, povestind că doamna Trollope pierdea la cărţi.

Bill nu se simţea în largul său. Nu reuşea să-şi ordoneze ideile şi singurătatea camerei îi era insuportabilă. „De ce o fi ţinând asta? se întrebă el. Din cauza perspectivei de a rămâne la Bombay?”

Răspunsul nu era satisfăcător decât pe jumătate. Era altceva. Întâi era Carol. Ce simţea pentru ea, nu era comparabil cu ceea ce simţise altă dată. Acest sentiment în întregime nou, a cărui prezenţă îl făcuse foarte sensibil, îl făcea să dea importanţă unor lucruri banale, ca de exemplu, modul în care Carol se adresa cuiva sau felul în care-i luceau ochii. Încercă să pună acest fapt în seama „răului hindus”, dar ar fi fost prea uşor. Avea impresia unei schimbări a lui Carol, care în unele momente îl trata ca pe un băieţaş şi era deţinătoarea unui secret pe care-l păstra pentru ea, ceea ce-l făcea să turbeze.

Brusc, se sătură de această discuţie cu sine însuşi. Odată terminat dezbrăcatul, îmbrăcă o pijama curată şi merse să bată la uşa lui Buck. Simţea nevoia să flecărească cu prietenul său, ca altă dată. Se înduioşă, la gândul acestui camarad, pe care-l regăsise aşa cum îl iubea, după atâţia ani de separare. Între ei, toată jena, stângăcia primei întâlniri dispăruse.

Era pe punctul de a renunţa la acest plan, când vocea,

lui îi răspunse: „Intră”.

— Simţi nevoia să dormi?

— Nu, întotdeauna adorm greu.

— Cum te simţi?

— Mult mai bine, mulţumesc.

— Tratamentul a reuşit? continuă Bill zâmbind.

— Admirabil, până aici.

— Tu nu trebuie decât să-l urmezi. Nu poate să fie mai rău.

— Am să încerc.

— Care sunt impresiile tale?

— Nemaipomenite, dar îţi mărturisesc că sunt puţin cam zăpăcit.

Bill se aşeză pe un scaun în apropierea patului.

— Am întâlnit atâţia oameni extraordinari azi. N-am mai văzut până acum aşa ceva.

— Slavă Domnului, nu sunt prea mulţi ca Baroana şi Botlivala.

— Îmi place Carol.

— Da, e o fată grozavă. O cunosc de multă vreme.

— Cât despre mine, n-am întâlnit niciodată o astfel de femeie.

— Nu mă miră, remarcă Bill râzând.

Cei doi prieteni vorbiră pe întuneric, pentru că Buck stinsese lumina înainte de a intra Bill, şi acesta îl rugase să nu o reaprindă.

— Toate femeile pe care le-am întâlnit păreau a aparţine a doua categorii extreme. Cu unele se făcea prea repede cunoştinţă, cu celelalte era imposibil. Spune, continuă Buck, după o scurtă pauză, mâine trebuie să merg să-l văd pe Ali. O să mă însoţeşti?

— Bătrâne, îmi vei face întâi plăcerea să-ţi cumperi nişte haine noi. Nu poţi să ai pretenţia să continui să duci o viaţă veselă pe care ai început-o, îmbrăcat ca un misionar metodist.

— Dacă vrei. Crezi că ea o să vrea să mă însoţească?

— Cine ea?

— Carol... domnişoara Halma.

— Nu e nevoie să faci atâtea mofturi... declară Bill râzând din nou... în special, nu cu Carol. Ghici că Buck roşise şi se grăbi să adauge: Bineînţeles, nimic nu i-ar plăcea mai mult, cu condiţia să reuşeşti s-o scoli din pat. Îi place să lenevească dimineaţa.

— Ai vrea tu s-o întrebi?

— Întreab-o tu. Eşti destul de mare pentru asta.

— Dar n-aş vrea să creadă că mă ţin scai... şi pe urmă,

mi-e frică să n-o plictisesc.

— Poţi să fii sigur că nu o plictiseşti. Tu n-ai ochi să vezi? Nu cunoşti nimic la femei?

— Nu, bătrâne, nu prea cunosc.

Bill se ridică şi atinse umărul prietenului său. Buck îi căută mâna şi i-o ţinu într-a sa.

— Ştii, zise Bill, sunt straşnic de bucuros că ne-am regăsit. Să încercăm să nu ne mai pierdem de data asta.

— De acord, răspunse Buck, şi mulţumesc.

— Pentru ce?

— Că ţi-ai făcut atâta sânge rău pentru mine.

— Eşti complet ţicnit. Noapte bună. Încearcă să dormi.

Bill se întoarse în camera sa, închise uşa şi stinse lumina. Somnul fugea de el. Căldura era ca o povară. Ventilatorul funcţiona cu un mic scârţâit regulat şi obositor care semăna cu sunetele liliecilor. Şi atunci, Bill începu să se frământe, Bill cel poreclit „Patachon” asupra căruia necazurile nu avuseseră niciodată nicio influenţă. Totul îl neliniştea, accidentul lui Hinkle, perspectiva de a rămâne la Bombay, scrisoarea primită din Anglia, şi fraza pretenţioasă conţinută în scrisoarea tatălui său, care-i părea scrisă cu litere de foc pe peretele camerei: „Să-ţi atingi scopul, este singura plăcere care nu te înşală”.

Încercă prin toate mijloacele să adoarmă, dar somnul nu se lipea de el. Spre ora trei dimineaţa, analizându-se şi spărgându-şi capul gândindu-se, descoperi, în fine, ceea ce nu mergea. Îi era frică pur şi simplu.

În interiorul hotelului, două alte persoane, pe puţin, se lăsau pradă fricii.

În camera sa de la etajul patru, Baroana se dezbrăca cu gesturi rare şi grele. În momentul în care-şi ridică corsetul, corpul său umflat apăru în toată urâţenia sa. Sânii şi burta îi atârnau ca două burdufuri flasce. Lampa din plafon o inunda cu lumina sa crudă. Rămase câtva timp proţăpită în faţa oglinzii, contemplându-şi corpul hidos, deformat de vârstă şi grăsime.

„Eşti urâtă ca cele şapte păcate capitale, murmură ea în cehă, limba sa natală. Cu adevărat, nu-ţi aparţine decât inteligenţa. Dar asta, slavă Domnului, nimeni nu poate să ţi-o ia”.

Era o formulă de care uza de mult timp, când era deprimată sau neliniştită, ca să-şi dea curaj. Doar două lucruri îi făceau frică. Întâlnind unele femei, ea nu se speriase niciodată că o să-şi piardă frumuseţea. Nici de moarte nu se temea şi nu fusese niciodată bolnavă. Spaima sa unică era să nu-şi piardă banii şi să ajungă la

închisoare. Cu mult înainte de a fi o femeie bogată şi de temut, stătuse trei luni în închisoare la Viena şi detenţia îi lăsase o amintire de coşmar.

Şi acum, vechile spaime îi reveneau. Pieţele financiare ale Europei deveneau din ce în ce mai puţin sigure. Nu mai avea încredere în băncile în care-şi depozitase fondurile şi se întreba dacă nu e mai înţelept să-şi transfere fondurile în America, cu toate că şi în această ţară începuseră nişte mişcări de rău augur.

Dar era şi mai rău decât asta. Micul om zdrenţăros îi adusese noutăţi alarmante. Un necunoscut îl agăţase într-un restaurant hindus şi-i pusese întrebări stânjenitoare asupra ocupaţiilor sale şi a legăturilor cu Baroana. Toate acestea nu spuneau mare lucru, dar cine ştie dacă într-o bună zi, n-o să fie arestată şi băgată sub zăbrele?

„Să vedem, se întrebă ea, cine a putut să furnizeze relaţii despre mine? La Bombay, nimeni nu este la curent. Nu-l văd decât pe maharajah şi pe Marchiză. Madharajahul, în fond, nu ştie mare lucru. El ştie că eu eram proprietăreasa Casei Chaussee-dantin. Şi pe urmă? Nu mai ştie nimic. De altfel, el este mult prea leneş şi cumsecade ea s-a vrea să mă bage în necaz. Rămâne deci marchiza”. Micii ochi verzi deveniră duri ca oţelul. „După

tot ceea ce am făcut pentru ea! oftă Baroana. Fără mine, n-ar fi reuşit niciodată să se aranjeze!”

După o ultimă privire în oglindă, Baroana se culcă şi stinse lumina. Se simţea vlăguită şi bătrână. Niciodată nu se mai simţise atât de singură.

Două ore mai târziu, Stitch Trollope urca în camera sa, situată la etajul superior. Băuse prea multă şampanie şi era foarte furioasă pe ea însăşi. Se lăsase antrenată la Jellapore, în speranţa de a câştiga ceea ce pierduse la curse, dar nu reuşise decât să se înfunde şi mai tare.

Ghinionul o urmărise toată ziua şi spre miezul nopţii, ca o încoronare a toate, avusese o scenă teribilă cu sora sa.

Tocmai distribuia cărţile când, ridicând ochii o văzu pe maharajaha de Chandragor, care se strecura în spatele lui Jellapore, pentru a urmări partida de poker. „Uite-o, cobea dracului!” gândi ea şi simţi un frison pe şira spinării.

Doamna Trollope băgase trei mii cinci sute de rupii într-un pot. Ea ridică cărţile: un rege, un valet şi un brelan de dame. Baroana relansă. Ea – i plăti sec. Baroana puse jos trei aşi cu un aer triumfător. Maharajaha începu să râdă pe sub mustăţi. Doamna Trollope, care băuse mult, întâi pentru a căpăta curaj, apoi pentru a o uita pe Carol a cărei imagine o urmărea, îşi pierdu complet capul şi strigă la

soră-sa: „Tacă-ţi fleanca”.

Era tocmai ceea ce aştepta maharajaha. Stitch avusese întotdeauna replica cea mai promptă şi în discuţiile lor, avusese întotdeauna ultimul cuvânt, dar, de data aceasta, cea care avea avantajul era ea şi ţinea să profite de acest lucru.

— Nu ţi-e ruşine să fii în halul ăsta? zise ea cu o voce mai calmă ca de obicei, deoarece nu prea băuse.

— Tu spui asta? ripostă Stitch. Tu care nu te trezeşti niciodată din băutură!

— Nu eşti decât o mincinoasă ordinară! Ai face bine să nu mai pui niciodată piciorul în casa mea... mai ales după ce ţi-ai luat catrafusele fără un cuvânt de mulţumire.

— De mulţumire, pentru ce?

— Gata, gata, interveni Baroana, care se grăbea să profite de norocul său să reluăm partida!

Dar Jellapore nu ţinea deloc. Cearta între două femei îl amuza mult mai mult decât pokerul. „Lasă-le să verse foc din ele. De ani de zile se păruiesc. Lasă-le să se dea în spectacol” îşi zise el.

— Ai vrea poate să-ţi mulţumesc pentru că ai vrut să mă omori? insinuă doamna Trollope.

— N-am vrut să te omor. Am vrut doar să te sperii. Aveai

nevoie de o lecţie. Vii întotdeauna să plângi în poala mea când ai încurcături... tu şi escrocul blestemat de bărbatu-tău.

În jurul doamnei Trollope, totul începu să se clatine, Baroana, maharajahul, sora sa Nelly, marile lustre de cristal. Toate acestea se amestecau în faţa ochilor săi, într-un vârtej de sunete şi culori. Nervii o trădară. Din ochii săi obosiţi, care o ardeau, începură să curgă lacrimi şi ea începu să urle: „Tacă-ţi fleanca, Nelly! Tacă-ţi fleanca! Tacă-ţi fleanca!”

Cu un ultim efort de voinţă, se ridică, traversă încăperea în fugă, ieşi în grădină şi se opri în faţa vechiului portar căruia îi ceru să-i cheme un taxi. Lacrimile nu încetaseră să-i curgă. Numai ajunsă în camera sa îşi regăsi puţin calmul. Se apropie de fereastră şi începu maşinal să se uite pe stradă.

Nu era prima dată când ea se apropia astfel de o fereastră, cu tot ceea ce acest pas comportă pentru firile solitare. Asta i se întâmplase de sute de ori la Londra, Paris sau oriunde altundeva se aflase. Şi peste tot, lucrurile se petrecuseră în acelaşi mod. La început, totul se anunţa îmbucurător, dar tocmai în momentul în care lega noi relaţii, intra în legătură cu oameni care nu ştiau nimic

despre trecutul şi despre soţul său, chiar în momentul când viaţa sa părea să intre în normal, maşinăria se pornea şi anarhia era din nou prezentă. Şi de fiecare dată se regăsea mai singură decât înainte.

„Sunt blestemată, gândi ea, trecându-şi mâna peste frunte. Şi nu sunt totuşi prea pretenţioasă... tot ceea ce cer este să rămân prietenă cu Carol... să pot s-o ador în felul meu”.

Începea să înţeleagă mai bine tot ceea ce tânăra femeie reprezenta pentru ea. Carol îi devenise indispensabilă. Ea era aceea care-i ridicase moralul, ea era aceea care-i purta noroc. Fără ea, viaţa nu merita să fie trăită. Ştia prea bine de ce băuse atâta şampanie şi pierduse atâţia bani la poker. Carol îi lipsise. Carol o respinsese şi tot timpul, în loc să-şi concentreze gândul asupra jocului, se întrebase unde este Carol, ce putea ea să facă în compania lui Bill Wainwright şi a acelui misionar, cu care părea să formeze o altă lume, din care va fi întotdeauna exclusă.

Un ghicitor în cărţi, hindus, îi spusese recent că doi bărbaţi, unul brunet şi unul blond, îi barau drumul spre fericire. Fericirea era Carol, bărbatul brunet, Botlivala... dar el era un molâu. Nu prezenta niciun pericol. Cât despre blond, cine era? Bill sau acel misionar despre care nu ştia

nimic? Nu trebuia decât să se bazeze pe instinct, or instinctul o prevenise chiar în acea zi, în taxi, în timpul certei cu Bill. El era. Era cu atât mai sigură cu cât aflase la curse că odinioară Carol şi el fuseseră căsătoriţi. Şi pe urmă, de ce era geloasă ea pe el ca bărbat? Pentru că instinctul îi spunea că Bill era îndrăgostit de Carol. Într-o oarecare măsură Bill devenise rivalul său.

Întunericul era populat de spectre. Camera, hotelul, Bombay-ul, tot atâtea capcane, tot atâtea închisori, de unde nu era niciun mijloc de a evada. Stitch era îngrozită. Destinul o pândea, o aştepta un sfârşit oribil, căruia nu i se putea sustrage. Se lupta de ani întregi împotriva destinului său, de atunci de când tatăl său o trimisese în Anglia, pentru a face din ea o „doamnă”, ba chiar de mai mult timp încă, de când era mică de tot. Şi acum era obosită, prea obosită ca să mai lupte.

La cealaltă extremitate a hotelului, Carol se dezbrăca gândindu-se. Era poate prima dată după ani de zile, când se culca înainte de ora două dimineaţa şi fără să fi băut prea mult. Se simţea uluitor de calmă şi destinsă şi, fără să-şi explice de ce, încerca o senzaţie de securitate, care nu avea nimic neplăcut.

Se demachie în faţa oglinzii şi-şi zise admirându-se:

„Hai, micuţo, Merrill este tipul cel mai grozav pe care l-ai întâlnit vreodată. Dar nu fi prea drăguţă cu el, ca să nu-ţi atragi necazuri. Astfel de indivizi nu sunt uşor de îndepărtat când te saturi de ei. Se ţin ca scaiul, mai rău decât Botlivala. Ai grijă, cum s-ar zice, micuţo!”

Cu siguranţă, Buck nu semăna cu nimic celorlalţi bărbaţi pe care-i cunoscuse, cel puţin de când plecase din Minnesota. Toţi ceilalţi îi păreau prea complicaţi. Că fuseseră sau nu îndrăgostiţi de ea, nu avea importanţă. Cu primii, trebuia să strângi un pic şurubul, cu ceilalţi, aceeaşi poveste, tăierea firului în patru sau tot felul de glume anoste. Bill era singurul care făcea parte din ambele categorii. Pentru asta se căsătorise cu el şi avea pentru el sentimente care, chiar dacă nu aveau nimic comun cu dragostea, erau puţin diferite de tot ceea ce simţise pentru ceilalţi bărbaţi.

„Este încântător, îşi zise ea. Numai de-ar putea rămâne aşa cum este”.

Numai că, de câteva zile, Bill se comporta cu totul şi cu totul neobişnuit. Nervos, iritabil, s-ar fi zis în unele momente că este gelos.

„La dracu’”, gândi Carol uimită de descoperirea sa. Nu este posibil... la capătul atâtor ani!

Ideea era atât de caraghioasă, că izbucni în râs.

După ce se culcase şi stinsese lumina, Carol făcu un lucru cu adevărat extraordinar. Închise ochii şi brusc, reîntoarsă în anii copilăriei, începu să se roage cu voce scăzută: „Doamne, îţi mulţumesc pentru toate momentele fericite pe care le-am avut în viaţă şi ajută-mă să-mi găsesc drumul”. Nu teama era aceea care o făcuse să spună o rugăciune, ci pur şi simplu, un sentiment de recunoştinţă, pentru Dumnezeu, pentru că niciodată nu avusese o astfel de senzaţie de fericire.

A doua zi, lui Bill îi fu greu să se trezească. Era toropit, obosit şi căldura era sufocantă. Prima sa grijă fu să alerge să bată la uşa lui Buck. Niciun sunet nu se auzi şi deodată, se îngrozi la gândul că ar putea să-l găsească pe Merrill mort, întins pe patul său. Deschise uşa. Camera era goală. Atunci îşi aminti că Buck îi spusese că va pleca dis-de-dimineaţă ca să-l vadă pe Ali şi pe colonelul Moti.

„De ce nu m-o fi sculat?” se întrebă el. Şi, aproape imediat, adăugă pentru sine însuşi: „Aş vrea să ştiu dacă a luat-o cu el pe Carol”.

Acest gând îl nelinişti ca şi cum cei doi prieteni ai săi îl trădaseră.

Animalele! Ar fi putut să mă ia şi pe mine. Ne-am fi

distrat bine toţi trei!”

Îi fu ruşine de el. Se comporta ca un elev care merită o pereche de palme. Îi trebui ca să-şi vină în fire. Impresia de boală persistă tot timpul cât se îmbrăca şi-i dădea instrucţiuni lui Silas.

Modul în care boy-ul îl privea cu coada ochiului, sfârşi prin a-l exaspera. Avea impresia că Silas citea cu exactitate ce se petrecea în el., Aceşti hinduşi nemaipomeniţi au un fler de necrezut!” îşi zise el. Îi veni chef să-l consulte pe Silas în afacerile sale, dar la ce bun? Acesta şi-ar fi luat aerul său de nevinovat şi l-ar fi păcălit. Numai dacă nu l-ar mai privi cu ochii săi ironici. Pentru un „boy”, acest umil între umili, era singurul mijloc de a se răzbuna. Ochii săi ironici te urmăresc, te torturează, nu pentru că omul te urăşte, ci pentru că aparţine unei rase mult mai vechi decât tine. Astfel, în ochii întunecaţi ai lui Silas, acest boy, acest om de neatins, convertit la creştinism, se vedea lucind uneori o străfulgerare de dispreţ şi superioritate. Bill înţelese deodată, de ce hinduşii sfârşesc prin a submina moralul englezilor cei mai căliţi, de ce totdeauna hinduşii câştigau. Puteai foarte bine să-i baţi, să ţipi mai tare ca ei „chiar să-i omori, ei aveau ultimul cuvânt.

De cum Silas îl părăsi, Bill ridică receptorul şi o sună pe Carol. Nu era acasă. Întrebă la recepţie. Un funcţionar îl anunţă că domnişoara Halma plecase de dimineaţă, pe la ora opt şi jumătate.

— Singură? întrebă Bill fără să vrea.

— Nu, a ieşit cu domnul Merrill.

Închise şi-şi zise: „Asta e! M-au lăsat baltă!” şi, cum căldura devenea insuportabilă şi-l făcea nervos, adăugă: „Cu atât mai bine! Să se ducă la dracu’. Eu o să mă duc la birou”.

După ce-şi anunţă venirea la Smithers, coborî în hol. Un comisionar alergă după el şi-i flutură o telegramă.

— O telegramă, domnule Wainwright. Tocmai a sosit. Bill luă mesajul. Mâna îi tremura. Observă asta.

„Îmi merge grozav când nu fac păcate, gândi el. Odată mă culc fără să mă îmbăt şi mă trezesc cu tremurături”. Desfăcu telegrama şi citi următoarele cuvinte:

„HOTĂRĂŞTE ÎNLOCUIREA LUI HINKLE PÂNĂ LA ÎNSĂ NĂTOŞIRE. STOP. AVIZ DE URMĂRIRE A AGENŢIILOR DE LA CALCUTTA ŞI MADRAS. STOP. OCAZIE UNICĂ SĂ REUŞEŞTI SĂ PUI MÂNA PE DIRECŢIA EXTREMULUI ORIENT. STOP; PRIETENIE.

ANSON W. WAINWRIGT

„Ăsta este tatăl meu întreg! îşi zise Bill rupând depeşa. Anson W. Wainwright! Nu s-a obosit să semneze «Tata», ca toată lumea. Nu, trebuia ceva mai serios. Nu trebuie să ai sentimente în afaceri! Bătrânul îşi închipuie că mi-ar plăcea să conduc afacerile din Extremul Orient! Ei bine, să se ducă la dracu’! Să se ducă toţi la dracu’!”

Când ajunse la birou, domnul Smithers ieşi din sanctuarul său cu pereţii galben-murdar pentru a veni în faţa lui. Avea un aer lugubru. Primise o telegramă de la Saigon. Hinkle era mort.

— Bietul om, ce păcat, zise Bill maşinal. Dar nu la Hinkle se gândea. Aflând noutatea, înţelesese că lucrurile se stabiliseră. Era forţat să rămână, cu toate că instinctul îi spunea să fugă. Numai că, nu avea de ales. Era prins în angrenaj.

Îşi tamponă fruntea şi-i zise lui Smithers:

— Să mergem să muncim. Pe urmă, pe un ton detaşat: „Hinkle era căsătorit?

— Nu, răspunse Smithers.

— Cu atât mai bine. Nu avea nicio văduvă de consolat.

Indira Moti şi micul Ali, ai cărui ochi erau încă acoperiţi cu o bandă neagră groasă, se plimbau în curtea care separa bungalow-ul colonelului de laboratorul său. Ei se

opriră în faţa unei cuşti unde erau închişi iepuri şi cobai şi Ali întinse mâna ca să mângâie animalele. Imediat, se auziră paşi pe pietriş şi micul orb, tresărind ca o gazelă surprinsă în timp ce mânca, se lipi de doamna Moti şi murmură: „iată-l pe sahib Buck”.

Indira Moti se întoarse spre poartă şi-l observă pe Merrill care se îndrepta spre ea. El nu era singur. Era însoţit de o europeancă, o femeie înaltă, blondă, a cărei frumuseţe avea ceva simplu şi direct, ca aceea a unui animal. Toaleta sa puţin cam ţipătoare şi chiar machiajul său, nu reuşeau s-o umbrească. Şi Indira Moti, care nu înceta s-o observe pe necunoscută, era una din singurele persoane care puteau să înţeleagă puterea şi farmecul acestei femei.

„E ceva schimbat în viaţa lui MerriH”, gândi ea, înaintând spre perechea pe care o întâmpină cu surâsul său rafinat.

Micul orb nu aşteptase decât ca marele său prieten să vină până la el. Fugi înaintea lui şi imediat mâna lui brună dispăru în cea a lui Merrill.

— Mă distram cu cobaii, îi zise în hindustană.

— Foarte bine, dar de ce nu iei unul în bungalow?

— Memsahib Moti mi-ar permite? întrebă el, întorcându-se spre soţia colonelului.

— Bineînţeles, răspunse Indira Moti. Merg să-ţi aleg unul.

Scoţând un cobai din cuşca lui, ea îi spuse lui Merrill:

— Eram sigură că o să vii astăzi.

— Vezi, nu te-ai înşelat, zise el. Am adus-o pe domnişoara Halma cu mine, adăugă el cu un aer uşor stânjenit. Pentru prima dată, acest nume de Halma i se părea puţin ridicol şi încercase o oarecare dificultate să-l pronunţe.

Cele două femei schimbară câte un zâmbet şi Carol spuse:

— Sper că nu vă deranjez?

— Prietenii lui Merrill sunt întotdeauna şi prietenii noştri, răspunse soţia colonelului.

Copilul ţinea în mâinile sale cobaiul şi, cu capul un pic aplecat într-o parte, părea să urmărească conversaţia cu cel mai mare interes.

— Dânsa este doamna cea frumoasă din tren? întrebă el cu voce înceată. Este prinţesa cea cu bijuterii frumoase?

Indira şi Merrill se puseră pe râs şi Buck traduse pentru Carol, ceea ce Ali spusese.

— Spune-i că sunt foarte bucuroasă să-l revăd, zise aceasta, râzând la rândul său.

Merrill traduse din nou şi-i explică lui Carol că Ali era şi el foarte fericit s-o reîntâlnească pentru că avea o voce frumoasă ca muzica.

— Veniţi, zise Indira. Începe să se facă prea cald aici. Să mergem la bungalow.

Ei traversară curtea orbitoare din cauza luminii şi Merrill, Carol şi copilul se instalară pe verandă, în timp ce Indira dispărea ca să le prepare băuturi răcoritoare.

— Este simpatic aici, remarcă dintr-odată Carol. Este liniştit.

Cuvintele îi lipseau. Nu ştiuse niciodată să-şi exprime prea bine gândurile, dar pusese în epitetul „liniştit” o aşa sinceritate, că Merrill înţelese imediat ceea ce vrusese să spună. După Taj Mahal, câmpul de curse şi colina. Malabar, după călătoria de groază din cartierul Ţesătoriilor, casa colonelului părea că aparţine altei lumi. Era o oază, un veritabil paradis.

Indira reveni şi toţi trei se puseră pe trăncăneală, în timp ce Ali se juca cu cobaiul său.

Indira îl întrebă pe Merrill cum se simte. El îi răspunse că totul merge aşa cum doreşte şi ea îi declară cu un aer convins:

— Ştiam că o să te simţi mai bine.

— Bineînţeles, spuse Carol, avea nevoie de distracţie.

După aceea tăcu. Merrill şi Indira vorbeau despre lucrările colonelului Moti şi despre speranţele pe care le nutrea acesta. Vorbiră şi despre opera pe care Merrill o întreprinsese în satele din junglă şi Indira începu să dea detalii despre turneul său în Europa, ultimul pe care credea că-l mai făcuse, atâta timp cât situaţia generală a lumii nu se mai îmbunătăţea. Carol privea cu coada ochiului zbenguielile micului cobai, pe care-l urmărea mult mai mult decât conversaţia, care începuse s-o plictisească. Se simţea obosită. Spiritul în special părea că i se îngreunează. Nimic n-o mai interesa şi dintr-odată, viaţa pe care o dusese i se păru insipidă.

La capătul câtorva momente, Buck îi propuse lui Carol să meargă să viziteze laboratorul şi institutul.

— Să ştii că este foarte interesant, zise el ca şi cum ar fi vrut să se scuze. Am putea vedea şi şerpii. Te tentează?

— Cred că da! N-am văzut niciodată şerpi veninoşi adevăraţi... n-am văzut decât îmblânzitori de şerpi.

Se îndreptară toţi patru către laborator. Ali nu-şi lăsase cobaiul, dar mânuţa să se băgase în cea a lui Merrill. Văzură cum se prepară serurile şi-l întâlniră pe bătrânul care strângea veninul şerpilor. De douăzeci şi şapte de ori

cobrele şi viperele îl muşcaseră, dar de douăzeci şi şapte de ori serurile colonelului Moţi îi salvaseră viaţa. Îşi arătă mândru braţele slabe, scrijelite de mici cicatrice.

— Are braţele ca o strecurătoare, observă Carol. Nu-i face rău?

— Deloc, răspunse Indira. Cred că-i place asta. Dacă aţi vorbi limba hindustană, v-ar povesti istoria fiecărei muşcături şi v-ar descrie fiecare şarpe.

Merseră în sfârşit, să vadă cuştile unde cobrele se ridicau spre pereţii de sticlă, îşi legănau capul şi încercau să lovească, în timp ce marile vipere şuierau ca nişte locomotive pentru copii.

Ali se întoarse spre doamna Moti şi-i zise ceva, care-l făcu pe Merrill să râdă.

— Ce-a zis? întrebă Carol.

O roşeaţă uşoară coloră obrajii lui Merrill.

— Ali ar vrea ca doamna Moti să-i ţină cobaiul, pentru ca el să o ia de mână pe doamna cea frumoasă, îi explică el.

Întorşi la bungalow, Carol şi Buck întârziară încă puţin pe verandă, pe urmă Buck privi la ceas şi declară:

— Să mergem, trebuie să plecăm, l-am promis lui Bill că o să cumpăr îmbrăcăminte cu el, deoarece nu mă găseşte prea şic.

— Să vii să-mi arăţi cumpărăturile, zise Indira surâzând. Mi-ar plăcea să văd cum arăţi ca bărbat elegant, măcar odată.

Indira şi Alţii conduseră până la taxi.

— Sper că ne vom revedea curând, îi zise doamna Moti lui Carol.

— Cu plăcere... de fiecare dată când Buck va voi să mă ia cu el.

În timpul întoarcerii, Merrill fu acela care duse greul conversaţiei. Carol răspundea din când în când la întrebările sale şi rolul său se termina aici. Ea era visătoare. Avea impresia că această dimineaţă era una dintre clipele cele mai fericite pe care le trăise de ani de zile.

Ajungând la hotel, Carol fu un pic nedumerită, când îl auzi pe Buck, propunându-i să meargă să bea un cocktail, la bar.

— Dacă doreşti, răspunse ea, dar mi-ai spus totuşi că nu-ţi prea place să bei.

— Aici nu-i acelaşi lucru, replică el, râzând. Din cauza căldurii, efectul alcoolului nu durează. Totul se evaporă mai-nainte de a-ţi termina paharul. De altfel, mă simt minunat de bine.

— Eşti mai bun judecător ca mine. Te urmez.

De cum păşiră pragul sălii, se găsiră prinşi în capcană. La marea masă din primul rând, era aşezat un mic grup de persoane, un grup atât de curios şi eterogen că chiar Carol nu se putu împiedica să gândească: „Am mai văzut amestecuri neobişnuite, dar acesta depăşeşte orice închipuire”.

Erau acolo Baroana, doamna Trollope, Jellapore, Joey, Botlivala, Bill şi marchiza. Ca şi cum ar fi aşteptat un semnal, strigară toţi în cor: „Veniţi şi aşezaţi-vă cu noi!” Era ceva patetic în invitaţia lor. Ar fi putut fi luaţi foarte uşor drept un grup de naufragiaţi, pierduţi în mijlocul Mării Roşii şi cerând ajutor.

„La dracul, îşi zise Carol. Nu mai, e niciun mijloc să ne eschivăm acuma”. I-ar fi plăcut să deguste un cocktail cu Buck, distrându-se şi admirând mulţimea. Dimineaţa se petrecuse atât de bine până aici, că ea ar fi dat orice ca s-o prelungească.

Spre regretul său, Carol se văzu forţată să-l părăsească pe Buck. Întâmplarea, modul cum se aşezară pe scaune, o plasară între Jellapore şi Bill. Buck se aşeză între doamna Trollope şi Baroană, căruia îi azvârli o privire nesigură.

Până la venirea lor, atmosfera fusese suficient de

penibilă. Din cauza asta, la vederea lui Buck şi Carol săriseră toţi în cor, să-i cheme la ei. Două persoane nu strigaseră: Baroana, căreia toate subtilităţile îi scăpau şi Jellapore, care găsea în această reuniune, un motiv al proastei sale dispoziţii.

Îi era deja silă de Bombay şi nu dorea decât un lucru: să se întoarcă la Paris. Ştia însă că înainte de a se întoarce acolo, trebuia să-şi îndeplinească partea cea mai neplăcută şi ingrată a sarcinii sale, adică să-şi petreacă un timp alături de supuşii statului Jellapore. Când era scârbit, el era periculos nu numai pentru el însuşi, pentru că toate nebuniile şi scandalurile erau bune ca să-şi schimbe ideile, dar şi pentru ceilalţi. Ca să se distreze, era capabil să se lanseze în orice aventură, să facă insinuări scandaloase şi să-i facă pe oameni să cunoască tot felul de nesăbuinţe. Se pusese deja în mişcare şi, îndemnat de demonul său, nu avea chef să se oprească de bunăvoie.

Se întâmplau multe lucruri împrejurul acestei mese. S-ar fi zis că toţi erau prinşi într-o plasă de intrigi, pofte şi senzualitate, toţi, în afara lui Joey, care alunecase uşor în uitarea provocată de gin şi surâdea extaziat fără să scoată un cuvânt.

Fiecare bea, flecărea, glumea, dar acest decor anodin

masca o mulţime de mici combinaţii mai mult sau mai puţin curate.

Domnul Botlivala, de exemplu, îşi pusese în cap să o seducă pe marchiză. Ea corespundea cu exactitate, tipului său de femeie. Frumoasă, foarte elegantă, nobilă şi distinsă prin forţa unui exerciţiu, produsese asupra lui o impresie profundă, impresie de care s-ar fi distrat cei care ştiau cu cine au de-a face. Până la sosirea lui Carol, se forţase să-i atragă atenţia marchizei şi nu se putea spune că nu reuşise. Printr-o contradicţie serioasă la un om atât de încântat de persoana sa, el ştia că nu este nici frumos, nici seducător şi că ardoarea sa amoroasă este mai curând un motiv de reţinere, pentru cele cărora le era adresată. Mizase deci pe un alt scenariu şi se mulţumise să-şi etaleze luxul şi importanţa sa. După ce aprinsese o ţigară, pusese în faţa sa, etuiul din platină încrustată cu smaralde şi diamante. Era o adevărată bijuterie, căreia i-ar fi stat mai bine în poşeta unei femei, decât în buzunarul unui bărbat. Pe urmă se lansase într-o conversaţie despre hergheliile de la Cannes şi Deauville. Marchiza, care-i declarase lui Bill că nu vorbeşte decât italiana şi franceza, îl urmărea foarte bine pe domnul Botlivala şi-i răspundea într-o engleză acceptabilă.

Pipăia din timp în timp superbul etui şi, în acele momente, ochii ei te făceau să te gândeşti la ochii unei portărese care primise un bacşiş regesc. Nici ea nu avea prea mult fler şi dacă ea produsese asupra lui Botlivala o impresie puternică, nici acesta nu produsese un efect mai puţin spectaculos asupra ei. Marchiza era totuşi în acest timp, îndoită. De o parte era domnul Botlivala, de cealaltă parte era domnul Wainwright, acel frumos american care-i plăcuse atât de mult când dejunase la guvernator şi pe care, cu toate eforturile făcute, nu-l mai revăzuse de atunci. Îl binecuvânta pe Jelly, care o oprise în acea dimineaţă în holul hotelului şi o invitase să se aşeze la masa la care luaseră deja loc Baroana, doamna Trollope şi domnul Wainwright. În mod normal, prezenţa Baroanei ar fi trebuit s-o facă să fugă, dar cea a domnului Wainwright, compensa prezenţa acestui personaj supărător.

Marchiza nu strălucea de inteligenţă, totuşi avea suficient instinct şi în special experienţă, ca să-şi dea seama că, dacă nu-i displăcea lui Bill, el era mai curând reticent, şi ea-şi explica această atitudine a sa prin faptul că, probabil, era o altă femeie în viaţa sa.

Această indiferenţă a lui Bill faţă de ea era nu numai jignitoare, ceea ce pentru ea nu avea prea multă

importanţă, dar risca să-i compromită şederea în Indii. În toţi anii, marchiza călătorea timp de două luni, înainte să se întoarcă alături de bătrânul său soţ, generalul Carviglia, care nu glumea cu reputaţia soţiei sale. În timpul acestor două luni de vacanţă, ea avea frâul pus şi marchizul nu spunea nimic, cu condiţia ca totul să se petreacă foarte discret. Dar două luni era totuşi un timp scurt. Timpul se scurgea şi vremea nu trebuia pierdută. Născută la Adrianopol, dintr-un tată grec şi o mamă siriană, marchiza era o levantină şi la vârsta sa, cu toate eforturile pentru a-şi păstra silueta, risca puternic ca, în câţiva ani, să fie obligată să renunţe la orice pretenţie. Acest gând o înnebunea şi cum, de la plecarea sa, nu avusese ocazia „să-şi schimbe ideile”, cum numea ea, se hotărâse să folosească mijloacele forte. În loc să se aşeze la dreapta maharajahului cum era eticheta, uitase în mod deliberat bunele principii pe care Baroana şi soţul său i le insuflaseră şi-şi alese locul ea însăşi, lângă Bill.

Prima dată când Bill întâlni piciorul marchizei sub masă, şi-l retrase pe al său şi, întorcându-se spre marchiză, se grăbi să se scuze. Marchiza era în mare discuţie cu Botlivala şi păru că nu observă nimic. Un pic mai târziu, piciorul marchizei îl atinse din nou pe al său. De data

aceasta, Bill o lăsă şi-şi zise: „Dacă ea vrea, aş fi prost, dar am cunoscut şi mai rele”.

Lui i-ar fi plăcut ca să se simtă mai tulburat de maşinaţiunile de încercare de apropiere ale marchizei. Le purta pică lui Buck şi lui Carolin pentru că plecaseră să se plimbe fără el. Petrecuse o dimineaţă insipidă cu Smithers ca să studieze hârtiile lui Hinkle şi să examineze proiectul de reorganizare. Era prost dispus, şi doar ca s-o enerveze pe Carol, ar fi vrut să răspundă la avansurile marchizei, deşi acestea nu-i spuneau nimic. Piciorul marchizei se făcea tot mai insistent. Acel al lui Bill intră şi el în mişcare, pentru că Bill era un băiat prea politicos, ca să respingă o femeie drăguţă.

Văzând că demersul său era pe cale de a reuşi, marchiza îl părăsi pe domnul Botlivala şi frumosul său etui de platină pentru a se consacra în întregime noii sale cuceriri. Se întoarse spre Bill şi, ca din întâmplare, genunchiul său se apropie de al lui.

— De ce nu mi-aţi spus că vorbiţi englezeşte? întrebă Bill.

Pe buzele sale cărnoase se ivi un surâs.

— Pentru că socoteam că asta m-ar face interesantă.

— Oh, dar nu aveţi nevoie de aşa ceva, protestă Bill

spunându-şi în sine: „Doamne, e chiar mai proastă decât mi-am închipuit”. În acelaşi moment începu să se îndoiască de lucrurile şi legăturile care puteau uni pe marchiză şi Baroană. „O văd foarte bine, alungită pe-un divan, cu ciorapi negri şi doar cu o cămăşuţă”, gândi el, dându-şi seama totodată că bătrâna cotoroanţă nu-l slăbea din ochi.

Sosirea neaşteptată a lui Carol şi a lui Buck îl smulse din reflecţiile sale şi nu-i mai acordă nicio atenţie vecinei sale. Şi atunci, într-o străfulgerare, făcu o descoperire care-l lăsă năuc. Era îndrăgostit de Carol. La ce bun să nu recunoască? La ce bun să se păcălească? Asta era realitatea. O iubea pe Carol, el, care până acum nu iubise pe nimeni.

Unei întrebări puse de marchiză îi răspunse maşinal: „Da, cred că o să plec mâine-seară la Calcutta” dar, în sinea lui, nu înceta să-şi repete: „Este teribil, va trebui să încep totul cu Carol, şi de data asta va fi greu. Mă cunoaşte prea bine. Trebuie să joc strâns”.

Cu inima bătând de bucurie, o văzu apropiindu-se şi aşezându-se pe un scaun lângă el. Imediat, se întoarse către ea.

— Te-ai distrat bine?

La ordinul maharajahului, Joey îi întrebă pe Buck şi Carol ce ar dori să servească şi după ce-şi indicară preferinţele, Carol îi răspunse lui Bill:

— Da, am petrecut o dimineaţă nemaipomenită, la Moti. Sper să-i mai văd.

— A trebuit să traversezi un cartier îngrozitor ca să ajungi la ei.

— N-am dat importanţă.

— Dormeai?

— Nu, mă gândeam.

— La ce?

— Nu te priveşte.

— Aţi fi putut să mă luaţi şi pe mine, continuă Bill, pe care remarca tinerei femei îl deranjase.

— Buck a spus că dormeai atât de profund că ar fi fost o crimă să te scoale.

— Ce imbecil!

— Poţi să spui orice, Buck este un tip foarte grozav, orice ar fi.

— Oh, oh, făcu Bill.

O uitase complet pe marchiză, dar nu şi ea pe el. Aceasta golise o sticlă întreagă de şampanie şi îndrăzneala îi crescuse. Cu toate că Bill îi întorsese spatele, îşi

apropiase complet genunchiul de al lui şi nu încetă să-l provoace. Toată lumea se strânsese ca să facă loc noilor veniţi şi manevra să se uşurase mult.

Bill ar fi avut chef să se întoarcă şi să-i spună pe nepusă masă: „Am înţeles, dar mai târziu, când voi fi mai puţin ocupat”. Numai că nu prea aveai ce să-i spui.

De cealaltă parte a mesei, Baroana, care o cunoştea prea bine pe marchiză, înţelegea ce se petrece. „Exagerează, gândi ea. O să-i arăt eu, înainte de plecarea din Indii. N-a fost niciodată decât o curtezană de speţă joasă”.

Peste puţină vreme Carol începu să se amuze. Adora întâlnirile de acest gen. Era unul din motivele pentru care prefera Indiile tuturor ţărilor unde mai fusese. Era motivul pentru care întârzia aici, cu toată căldura, lipsa de confort, climatul enervant şi situaţia sa financiară care, de la o zi la alta, devenea mai complicată.

Din toate persoanele reunite în jurul acestei mese, maharajahul era singurul care-şi dăduse seama cu exactitate de ce se petrecea. Văzuse cum se luminase faţa doamnei Trollope când Carol apăruse în pragul încăperii. Urmărea privirile încărcate de ură ale Baroanei, lansate marchizei. Observa manevra acesteia, care cu aerul de a fi

leşinată după Botlivala, nu înceta să-şi frece genunchiul de Bill Wainwright. Remarcase modul în care Bill se aplecase spre Carol când tânăra femeie venise să se aşeze lângă el. Nimic nu-i scăpa, nici prostia lui Botlivala, care se credea un Don Juan irezistibil, nici expresia lui Buck de fiecare dată când ochii i se opreau asupra lui Carol. Rezemat de spătarul scaunului său, bătând cu degetele sale lungi şi crude în paharul de cristal, Jelly nu se plictisea. Spiritul pervers şi complicat era, în sfârşit, în elementul său. Putea să se abandoneze trup şi suflet acestei pasiuni, care la el, se puse să aranjeze, în maniera sa, viaţa persoanelor care-l înconjurau. Fiecare dintre ele reprezenta piesele unui vast puzzle. Jocul era captivant. Prelua fiecare dintre piese, încerca nişte combinaţii aiuristice, căuta efectele cele mai neobişnuite şi nu se simţea satisfăcut decât dacă imaginea compusă de el dădea o impresie de oroare şi de obscenitate. De luni de zile, de când, lovit de impotenţă, nu mai putea să aibă nicio plăcere de pe urma femeilor, se gândise în mod serios să abdice în favoarea fiului său cel mai mare, pentru a se consacra unei vieţi de renunţare şi sfinţenie. Acum însă, această idee i se părea monstruoasă. De ce să renunţe la lume, atâta timp cât aceasta îi oferea un spectacol atât de pasionant? Şi, în timp ce-şi observa

invitaţii şi încerca să potrivească una câte una toate piesele acestui puzzle, Jelly purta în el un soi de frumuseţe diavolească, pentru că singurele momente când el nu era doar un prost, erau acelea când creierul său se străduia să creeze, răul şi uneori chiar şi tragedia.

În cursul după-amiezii, Bill îl duse pe Buck la magazinul Army and Navy. Expediţia nu duse la nimic din ceea ce Bill ar fi aşteptat. Buck mergea din raion în raion, alegând pantofi, cravate, batiste, cu o frenezie pe care prietenul său sfârşi prin a o găsi neliniştitoare, la un om care, până atunci, se îmbrăcase întotdeauna ca o sperietoare de ciori şi nu manifestase niciodată nici cea mai mică cochetărie.

— Calmează-te, îl sfătui Bill la un moment dat. După tine, ai cumpăra orice. Fă-mi plăcerea şi renunţă la această cravată şi pungă. Cu astea, vei semăna cu un şef de gară eurasian.

— Şi dacă asta mă amuză? zise Buck surâzând. Este prima dată când mă gândesc cum să mă îmbrac. Nu-mi strica plăcerea.

— Bine, bine, cumpără-ţi această cravată, numai că te previn, este sinucidere curată. O să faci să fugă toate femeile de tine.

Un pic mai târziu, îl privi pe Buck cu un aer intrigat şi-l

întrebă:

— Ce te-a apucat? Altă dată îţi era complet indiferent cum erai împopoţonat.

— Mă conformez instrucţiunilor tale, nu-i aşa? replică Buck. Nu asta aţi vrut tu şi cu Moti? Atunci, de ce te plângi? Lasă-mă să fac cum cred.

— Cum vrei, dar noi nu credeam că o să ajungem să te porţi ca un nou îmbogăţit. Asta nu făcea parte din program.

Buck începu să râdă şi-şi luă un aer sardonic care nu-i plăcu deloc lui Bill. Îl făcea să se gândească la un licean care voia să facă o glumă, iar ochii săi păreau că-i spun „Moti şi cu tine m-aţi forţat. Cu atât mai rău pentru voi, flăcăilor. O să aveţi ce-aţi vrut!”

Între ei părea că se naşte o ostilitate surdă, care apăruse la bar, atunci când se găsiseră aşezaţi în mijlocul acelor personaje de coşmar. Simpatia de altă dată, această camaraderie pe care cu greu o reînnodaseră, erau pe cale de a fi compromise. Căldura şi înghesuiala nu făceau decât să agraveze acest sentiment. Bill era prost dispus, simţea cum deprimarea şi enervarea cresc văzând cu ochii. După ce Buck îşi epuiză lista de cumpărături, anunţă:

— Vino la casă! Eu plătesc.

— Nici să nu te gândeşti, protestă Bill, rămas cu gura căscată de această declaraţie. Eu trebuie să suport cheltuielile trusoului.

— Ascultă, Bill, îmi amintesc ce mi-ai spus în legătură cu acest subiect. Dacă tatăl tău vrea să cheltuiască nişte fonduri, să le consacre operei pe care o întreprinde. Cumpărăturile de azi, mă privesc. Bunicul meu mi-a lăsat ceva bani, la moartea sa. Ştii, adăugă el surâzând, era unul din acei falşi devotaţi, care comit destule rele, sub aerul lor de sfinţenie. Mi-a otrăvit copilăria. Este un mod de a-i plăti pentru asta. Dacă ar şti cum îi cheltuiesc banii, s-ar întoarce în mormânt.

„La dracu’, gândi Bill, ce i se întâmplă?” şi tare, adăugă:

— Vindecarea ta se pare că avansează cu paşi uriaşi.

— Moti mi-a spus că va merge repede, remarcă Buck râzând.

— În locul tău, nu m-aş grăbi, declară Bill cu un ton morocănos. Nu e nimic mai caraghios ca un bărbat între două vârste, care încearcă să recupereze timpul pierdut...

— N-ai văzut încă totul, i-o tăie Buck.

Bill nu-i răspunse imediat. Dezarmat de reflecţia prietenului său, se mulţumi să râdă din tot sufletul.

— Ştiu ce ţi-ar trebui, sfârşi prin a zice Bill. Un rendez-vous cu marchiza.

În taxiul care-i ducea la hotel, Buck propuse:

— Hai să o căutăm pe Carol. Să mergem toţi la curse.

— Imposibil pentru mine, răspunse Bill. Am de lucru. Distrează-te dacă vrei, eu n-am timp. De altfel, Carol nu este probabil acasă. Ea a ieşit deja.

— Cu cine?

— Cu Botlivala sau doamna Trollope, fără îndoială.

— Nu-mi plac prea mult aceşti indivizi, remarcă Buck. Regret că se amestecă cu ei.

— Sărmanul meu prieten, dacă-ţi închipui că poţi s-o îndrumi în alegerea relaţiilor sale, pierzi timpul. Eu niciodată n-am reuşit şi totuşi nu o cunosc de puţină vreme. Ce vrei, are o slăbiciune pentru oamenii dubioşi.

— În special pe Botlivala nu-l pot suferi. Trăiesc în Indii de prea mult timp ca să nu cunosc acest gen de indivizi. Ar trebui omorâţi toţi.

— Nu e nevoie ca să trăieşti de mult timp în Indii ca să descoperi asta, declară Bill şi spre marea sa surpriză, se auzi murmurând: Ori ce ar fi, Carol şi el sunt logodiţi.

Buck tresări.

— Nu pot să cred. Cine ţi-a spus asta?

— Ea însăşi, răspunse Bill cu o undă de răutate. Ea mi-a cerut s-o scot din această încurcătură.

Reacţia fu neaşteptată, Bill simţi cum Buck se retrage în cochilia lui, şi-şi dete seama că, mai mult sau mai puţin inconştient, pusese piedici în calea prieteniei lor.

— Nu cred un cuvânt, repetă Buck, după o lungă tăcere.

— N-am făcut decât să redau ce mi-a spus ea.

— Sunt sigur că ea n-a luat niciodată acest lucru în serios.

— Nici eu. În orice caz, Botlivala o crede cu tărie. În principiu, logodoamna lor trebuie să rămână secretă, dar Botlivala nu este omul care poate să-şi ţină gura.

— Bestia! exclamă Buck ca şi cum şi-ar fi vorbit sie însăşi. Bill nu rezistă tentaţiei.

— Cine? întrebă el pe un ton nevinovat.

— Botlivala, desigur!

— Oh, el nu, este periculos. Carol a învins pe alţii mai tari. Nu te nelinişti, bătrâne, reluă el de îndată. Este suficient de mare pentru a se descurca singură. Marea majoritate a bărbaţilor o iau drept o proastă. Nu-şi dau seama că este mai şmecheră decât ei. Nici chiar ea nu-şi dă seama de asta... Sunt îndreptăţit să ştiu.

Buck se întoarse brusc spre el, dar rămase mut. Un pic

tulburat de cuvintele pe care le pronunţase Bill, nu ştia ce să mai, zică. Altă dată, nu i-ar fi venit niciodată ideea să emită o astfel de judecată despre Carol, dar esenţialul pentru el era să ştie că ce spusese era adevărat. Ajuns la hotel, Bill înţelese că nu-i mai rămânea decât să dispară.

— La revedere, bătrâne, zise Bill. Mă duc să fac un duş şi alerg la birou. Ne întâlnim la bar, la ora cocktailului.

După plecarea sa, Buck o sună pe Carol. Nu era la ea.

Funcţionarul de la recepţie îl anunţă că aceasta ieşise cu doamna Trollope şi că ambele se duseseră la curse, probabil.

Imediat, Buck simţi cum forţele îl părăsesc, cu repeziciunea bine cunoscută a victimelor paludismului. Se gândi că ar face bine să urce să se culce, dar nu putea să se hotărască. Se simţea amorezat ca un puşti de şaisprezece ani pentru prima dată. Nu dorea decât un lucru: s-o regăsească pe Carol cât mai repede cu putinţă. Voia să-i vorbească despre ceea ce îi spusese Bill în taxi, dar ştia că nu ar avea curajul. De altfel, asta nu-l privea şi poate Carol i-ar fi râs în nas. Trebuia totuşi s-o întâlnească, neapărat. Cu capul dureros, cu răsuflarea întretăiată de căldura sufocantă, ieşi în strada supraîncălzită şi chemă un taxi.

La curse, căldura părea şi mai copleşitoare decât în plin oraş. Mulţimea compactă se îngrămădea sub hibiscuşi şi smochini de Java ca să caute un pic de umbră, dar căldura deborda şi învăluia de peste tot, de la padoc, din boxe. După ce plăti şoferul, Buck se lansă în mijlocul îmbulzelii, ca altă dată la rugby, când se azvârlea în plină grămadă. Starea de rău i se accentua, durerile de asemenea. Era incapabil să-şi adune gândurile. Creierul nu-l mai asculta. Un singur gând îl călăuzea, o obsesie care-l împingea înainte, dându-i forţa să pătrundă prin cele mai mari înghesuieli, să-i împingă pe negustorii de cai arabi, pe frumoasele *parsis,* pe funcţionarii britanici, pe prinţi. Era pierdut într-o lume total necunoscută. Nu avu şansa să întâlnească pe niciuna dintre persoanele pe care le cunoscuse în dimineaţa aceea la Taj. Nu era nimeni pe care să întrebe unde ar putea-o găsi pe Carol. Împins dintr-o parte în alta de sute şi sute de oameni, care păreau să-l calce în picioare, mergea la întâmplare, pe pipăite, ca într-un coşmar. De două sau trei ori avu o ameţeală şi fu nevoit să se aşeze pe un scaun. Îşi dădea seama că era privit cu curiozitate, dar îi era indiferent. „Să mergem, Carol nu este aici, îşi zise el într-un moment de luciditate. Dacă nu mă întorc acuma, cât de curând o să trebuiască

să mă care. Ar fi ridicol să leşin aici”.

Timiditatea sa naturală învinse şi îngrozit la gândul că s-ar putea da în spectacol, părăsi câmpul de curse, clătinându-se.

Cum a chemat un taxi, cum a traversat holul hotelului până în camera lui? Nu ştiu niciodată.

Jellapore fusese acela care avusese ideea să meargă la plajă la Djuhu. Acolo, el avea o căsuţă, unde când era tânăr îi plăcea să meargă cu cuceririle sale şi să se închidă. Ascultându-l, era o reşedinţă dintre cele mai plăcute, a cărei grădină cu ziduri înalte cobora până la plajă. „Este prea cald ca să mergem la curse. Haidem la Djuhu. Putem juca bridge. Seara, când se va mai răcori o să mergem la plajă şi cine va dori, va face baie”. În afară de Carol şi doamna Trollope, el mai invitase pe Botlivala, Baroana şi prieteni *parsis.* Nu fusese în intenţia sa de a o invita pe Baroană, dar aceasta atâta îl bătuse la cap pe Joey, întotdeauna fără apărare, că vrând-nevrând trebuise să accepte.

Înainte de a părăsi hotelul, Carol îi scrisese câteva rânduri lui Bill, pentru a-i spune unde este şi a-l ruga să vină şi el cu Buck. „O să găseşti uşor casa de la Djuhu, adăugase ea. Este a cincea după semafor”.

Pe drept cuvânt, proiectul lui Jelly n-o încântase în mod deosebit, dar cum nu mai fusese la Djuhu, pe care dorea să-l cunoască, ar fi fost proastă să nu profite de ocazie, între altele Bill şi Buck erau ocupaţi cea mai bună parte a după-amiezii şi nu vedea de ce ar fi trebuit să stea în oraş, unde mureai de căldură. În sfârşit, alăturându-se invitaţilor lui Jelly, i-ar fi făcut plăcere doamnei Trollope şi lui Botlivala.

În loc să meargă la curse, ea porni deci la Djuhu, fără să ştie că Bill nu va găsi biletul său şi Buck o va caută disperat, până când starea sănătăţii îl va obliga să se întoarcă, în ultimul moment, marchiza aflând că domnul Wainwright nu va fi la partidă, pretextă o migrenă şi se scuză.

Jelly nu exagerase. Casa sa de la Djuhu era o adevărată minune. Din momentul în care păşi pragul, Carol nu regretă că venise. Locuinţa se afla între drum şi mare, în mijlocul unei grădini închisă în întregime. Era ascunsă între palmieri şi arbori de betel şi trebuia să traversezi o bună parte a grădinii, ca s-o descoperi. După ce lăsai în urma ta o fântână ornată cu elefanţi albi, se observa clădirea cu pereţi lucraţi ca o dantelă. Era o construcţie de dimensiuni modeste, cu un acoperiş mare, ce se înălţa brusc în sus şi

ferestre în stil mongol, filigranate în marmură. Deasupra intrării se afla o friză de inspiraţie mai puţin pudică, care reprezenta plăcerile vinului, dragostei, mâncării şi vânătorii. Casa era complet înconjurată de o terasă mare, decorată cu plante în ghivece, pe care în fiecare săptămână, grădinarii le schimbau aranjamentul. Înspre partea mării, se deschidea o altă terasă de marmură albă, care susţinută de piloni tot de marmură albă, se prelungea, oferind o vedere asupra golfului.

În interior, fiecare etaj conţinea patru încăperi la parter, o sală de banchet, o sală de joc şi două saloane, la etajul superior două dormitoare în stil hindus şi două în stil european, în care se reuneau luxul cu cea mai crasă vulgaritate. Panourile pereţilor erau din lemn de santal lucrat manual, dar se crezuse de cuviinţă să se atârne nişte gravuri mai mult sau mai puţin pornografice.

Prezenţa mării destindea atmosfera şi parfumul plantelor şi arborilor înlocuise mirosurile dubioase din Bombay. Cu excepţia lui Botlivala care mai venise, invitaţii făcură turul casei şi al grădinii. Joey dădu ordin la doi servitori să desfacă şampania pe care o adusese şi imediat fu timpul să facă un bridge.

— Mie, jocul nu-mi spune nimic, declară Carol, am chef

să mă tolănesc pe terasă.

Joey, Jellapore, Baroana şi cei doi *parsis* organizară un bridge în cinci.

Doamna Trollope desfăcu un şezlong pe care-l instală alături de Carol. Era în al nouălea cer. O avea pe Carol pentru ea singură. Nu dorea nimic mai mult. Incapabilă să se astâmpere măcar o clipă, începu să vorbească de una, de alta, de Baroană, de marchiză. Trăncănea fără încetare. Vocea sa zumzăia ca un bondar. După câtva timp, Carol îşi pierdu răbdarea. Cu atât mai mult avea pică pe doamna Trollope, cu cât avea chef să-şi pună un pic de ordine în idei şi acest şuvoi neîntrerupt de vorbe o împiedica să gândească.

— Ascultă-mă, Stitch, zise ea, n-ai putea să pleci sau să rămâi şi să stai liniştită, fără să spui nimic? Vreau să fiu liniştită în acest moment.

Trăsăturile doamnei Trollope se lungiră ca şi cum ar fi primit o lovitură în plină faţă. Ca să o consoleze, Carol se aplecă spre ea şi-i puse mâna pe braţ.

— Uite, dragă, dumneata nu înţelegi. Asta este din cauză că e ceva care mă tracasează.

Doar ce o atinse Carol pe doamna Trollope, că expresia acesteia se şi transformă.

— Da, da, scumpa mea. Înţeleg foarte bine. O să merg să joc bridge. Dacă ai nevoie de mine, nu pregeta să mă chemi.

— În trecere, vrei să-i spui boy-ului să-mi aducă şampanie?

— Cu plăcere. Doamna Trollope era radioasă.

„Sper că n-o să joace sume mari” îşi zise Carol în timp ce aceasta se îndepărta.

Era cald, Carol se întinse voluptuos. Acum, că era singură, putea să se gândească la ce o interesa, în acest loc, ideal pentru meditaţie. În mijlocul terasei, se afla o fântână cu un jet de apă, al cărui clipocit se unea cu cel al brizei prin palmieri. Un boy veni şi-i aduse un pahar înalt cu şampanie glasată şi, după ce-şi muie buzele, Carol începu încet să-şi facă examenul conştiinţei.

Viaţa să se prezenta astăzi într-o lumină complicată şi, ea însăşi, încerca o oarecare dificultate să-şi regăsească ieşirea. Mai întâi, era la capătul resurselor. Nu-i mai rămâneau decât câteva mii de rupii pe care le câştigase la joc. Dat fiind că trăia pe picior mare, toate acestea nu vor mai dura mult. „Mâine, gândi ea, o să-mi iau un bilet pentru Paris. Aşa, o să pot pleca oricând voi voi. Odată acolo, o să găsesc mijlocul să mă descurc”.

Cheltuise toţi banii pe care Bill îi lăsase în momentul divorţului. Nu ştia ce făcuse cu ei, dar nu regreta nimic, pentru că această sumă îi lăsase amintiri minunate, fără a fi fost nevoită să dea socoteală cuiva. În orice caz, oricare ar fi fost situaţia, era foarte decisă să nu mai accepte niciun ban de la Bill şi nici măcar să-i mărturisească cum în cinci ani cheltuise totul.

După ce se oprise ca să asculte cântecul unei păsări, ea-şi reluă firul gândurilor şi studie serios mijlocul de a-şi câştiga existenţa. Nu era cazul să mai urce pe scenă. Ziegfild era mort şi music-hall-ul era asaltat de o mulţime de femei mai tinere şi probabil mai drăguţe ca ea.

Cât în privinţa teatrului, mai bine să nu-şi facă iluzii, nu-i plăcea şi nici n-avea talent mai mult decât o figurantă de mâna a zecea. „Să trecem la altceva” îşi zise ea.

Evident, putea să se mărite, dar cu cine? în orice caz nu cu Bill. Nu era momentul. Era greu să mai urci panta. Avea destulă intuiţie ca să ghicească faptul că nu era necesar decât să-i zică un cuvânt lui Bill ca el să accepte, dar nu putea să iasă nimica bun, prea se distraseră bine împreună. Acest lucru este perfect când eşti tânăr, dar mai târziu devine periculos. Era timpul pentru Bill ca să se aranjeze şi să-şi croiască drumul său. Dacă s-ar recăsători,

aşa cum sunt amândoi, Bill ar sfârşi în zdrenţe. Îl iubea mult pe Bill, dar asta nu era suficient. Şi pe urmă, ceea ce-i trebuie lui Bill este o bravă americană burgheză, care să-l săpunească din când în când. La început, s-ar plânge, dar până la urmă ar ajunge să-i placă asta. Ţinut în frâu de nevastă-sa, sigur că o să câştige o grămadă de bani, crezând că reuşita se datorează tăriei sale de caracter. În zece ani, Bill va fi un soţ american model sau va dormi în şanţuri şi Carol nu avea deloc intenţia să fie geniul rău al lui.

Această ipoteză înlăturată, mai era valabilă propunerea pe care Baroana i-o făcuse pe un ton jumătate serios, în timp ce beau şampanie. Baroana nu-i era atât de antipatică precum le era celorlalţi. În afară de momentele când era prinsă într-un joc de noroc, Baroana fusese întotdeauna drăguţă cu ea. Ce mai, Carol avea o oarecare afecţiune pentru bătrâna cotoroanţă, cu toată duritatea şi răutatea sa.

Ea bănuia cam care ar putea fi activitatea Baroanei, dar cum aceasta îi oferea numai să conducă un bar de noapte la Cairo sau Paris, nu vedea de ce ar refuza. Cel puţin asta îi va permite să trăiască şi poate chiar să găsească noi surse. În orice caz, nu se va angaja fără garanţii şi fără să

semneze un contract în care să fie trecut un anumit procent, deoarece Baroana era în stare să jefuiască şi un cadavru.

Mai era, în egală măsură, şi domnul Botlivala, dar acesta era eliminat din oficiu. Îşi dădu seama de uşurinţa sa, acceptând să se logodească cu el „în secret”, cu singurul scop de a scăpa de el. Şi se produsese tocmai contrariul. O hărţuia cu telefoane, voia tot timpul să se etaleze cu ea şi mai aflase chiar şi „alte lucruri”. Indiscreţia domnului Botlivala, îngâmfarea sa de necrezut, o puseseră într-o situaţie dintre cele mai false. Când apărea într-un loc public, majoritatea oamenilor care se pretindeau cumsecade se făceau că nu o văd. În fond, îi era indiferent, pentru că avea oroare de snobi şi nu ţinea să pătrundă în cercurile de afaceri şi cele oficiale. Şi pe urmă, domnul Botlivala îi făcea întotdeauna un pic de frică. Era capabil de orice josnicie, de orice trădare, atunci când te aşteptai mai puţin... mai ales dacă-l răniseşi în amorul propriu.

Carol nu-i acordă lui Stitch decât un gând fugar, calificând-o drept „crampon” şi apoi conchise: „Ei bine, micuţa mea, iată-te pe drojdie! E timpul să reacţionezi!”

Dar, cu cât se gândea mai mult, cu atât se simţea mai în nesiguranţă. Părea că nu există salvare din nicio parte, în

afară de... colonelul Moti şi soţia sa, pe care abia-i cunoştea... Buck.

Buck! La el se gândea acum. Închise ochii pentru a se putea concentra şi imaginea lui Buck îi apăru cu o Claritate surprinzătoare. Ceea ce vedea, nu era deloc ceea ce toată lumea putea remarca la el, limpezimea ochilor săi cinstiţi, fermitatea bărbiei, frumuseţea mâinilor sale mari, o mulţime de detalii, de gesturi, cărora nu le acordase atenţie până acum, modul în care-şi duce capul în spate când îi venea să râdă, camaraderia sa fără rezerve şi complicaţii, nevoia sa de a se amuza. Într-un oarecare sens, îi semăna lui Bill. Avea toate calităţile lui, fără a avea însă şi defectele sale: lipsa de voinţă, acea nonşalanţă, acea fineţe de spirit aproape feminină de care se servea pentru a-ţi otrăvi existenţa sau chiar a te tortura, în fine, spre deosebire de Bill, Buck nu avea acel aer nepăsător uneori atât de dezamăgit. „Nu mă interesează, ducă-se la dracu'!” Filosofia lui Bill părea să se rezume la aceşti termeni. Asta era pericolul la el. „Nu mă interesează, să profităm de clipa de faţă”. Patachon! Carol îl iubea mult, în fond, deşi cu el viaţa sa fusese o glumă.

Gândurile nu întârziară să o readucă la Buck. Regreta că nu este lângă ea. Ar fi vrut să fie singură cu el, în micul

palat de marmură, adorabilul Djai Mahal de Jellapore. Toţi aceşti oameni vicioşi, care jucau cărţi în sala de joc, îi păreau o insultă adusă liniştii acestui loc.

O profundă transformare avusese loc în interiorul ei. Avea nevoie de calm şi Buck i se părea tovarăşul ideal pentru a vorbi liniştit, pentru a lăsa timpul să treacă, fără ca să observi. Când se produsese această schimbare? Nu-şi dădea seama. Poate chiar în acea dimineaţă în cursul vizitei făcută familiei Moti. În orice caz, ea nu mai era aceeaşi, pentru că altfel s-ar fi alăturat celorlalţi, jucători, în loc să stea şi să viseze pe terasă.

Îşi aminti deodată călătoria cu Buck şi frica pe care o trăsese din cauza crizei sale. „Totuşi l-am îngrijit bine, îşi zise ea. Şi trebuie să continui, sunt singura care-l pot vindeca”. Atunci ea redeschise ochii şi cu faţa iluminată, gândi: „ia te uită, micuţo, nu cumva îţi place? Asta ar fi culmea... să devii soţia unui misionar!”

Un zgomot special, pe care-l recunoscu imediat, îi deturnă gândurile. Venea din interiorul palatului, dominând zgomotul apei şi pe cel al palmierilor. Era clinchetul jetoanelor de poker trecând de la unul la altul.

„Asta e, Stitch începe din nou! îşi zise Carol îndreptându-se pe şezlong. A reuşit să părăsească bridge-

ul. Dacă o s-o ţină tot aşa, o să rămână în furou!”

După ce-şi goli cupa de şampanie, ea se ridică şi se îndreptă spre sala de joc pentru a încerca s-o smulgă pe doamna Trollope, destinului său.

Din momentul intrării, ea înţelese după expresia doamnei Trollope, că aceasta pierduse mult.

„Ce se va întâmpla cu ea când nu-i va mai rămâne nimic? gândi Carol. Se va crampona de mine şi, bineînţeles nici eu nu voi avea nimic”.

Nu era prima dată când oamenii se ţineau de fusta sa. Asta se întâmplase în multe dăţi. Nu ştia din ce cauză se întâmpla asta, dar ea nu ignora că cheltuise o bună parte a banilor săi, pentru a-i susţine pe cei care apelaseră la ajutorul său.

Carol luă loc la masa de joc. Joey împinse în faţa ei o grămadă mare de jetoane. Prezenţa sa păru că-i dă încredere doamnei Trollope. Totuşi vraja nu-şi făcu efectul. Doamna Trollope continuă să piardă şi chiar Carol nu avu nici cea mai mică şansă. Sfârşi prin a pierde patru mii de rupii, ceea ce era mult prea mult pentru bugetul său din ce în ce mai redus.

După partidă, toţi hotărâră să se întoarcă la Bombay. În momentul plecării, Carol îi spuse lui Jellapore:

— Ador această casă. Este încântătoare.

— Da, răspunse maharajahul surâzând, dar ea nu e făcută pentru musafiri ca cei de azi. Este făcută pentru îndrăgostiţi. Când vei avea o a doua lună de miere, ţi-o voi pune la dispoziţie.

— Nu va fi o a doua lună de miere, declară Carol cu un mic râs bizar.

În maşina care-i ducea în inima oraşului sufocant, doamna Trollope îi zise lui Carol:

— Să cinăm împreună, vrei?

— Nu, sunt obosită. O să cer să mi se aducă cina în cameră şi o să mă culc devreme.

La Taj, domnul Botlivala atât insistă ca să-şi petreacă seara Carol cu el, încât tânăra femeie fu obligată să-l repeadă, ca să scape de el.

— Nu văd necesitatea de a rămâne logodiţi, zise el în culmea furiei.

— Eu nici atât, ripostă Carol. S-o rupem imediat.

— Dar nu, nu asta am vrut să spun, bâigui domnul Botlivala speriat de această ameninţare.

— Cu atât mai rău pentru tine, pentru că eu am spus-o serios, şi n-am intenţia să revin asupra deciziei mele.

În acel moment, Carol încercă un sentiment curios vizavi

de domnul Botlivala. Încetase complet s-o mai intereseze, ca şi cum nu l-ar fi văzut niciodată, dar, în acest străin, era în seara aceasta ceva ameninţător pe care nu-l remarcase până atunci.

Tânăra femeie intră în ascensor şi dispăru în momentul în care domnul Botlivala era pe cale de a face o scenă de toată frumuseţea.

În drum, Carol îşi schimbă brusc ideea şi ceru boy-ului să oprească la etajul lui Bill. Nu avea chef să stea singură.

Ea o minţise pe doamna Trollope şi nu voia să mănânce în cameră şi să se culce devreme. De altfel insistenţele doamnei Trollope şi ale lui Botlivala o enervaseră şi avea nevoie să se destindă. Bill era cel mai indicat. Cel puţin el ştia s-o facă să râdă. Merse şi bătu la uşa sa. „Intră”, strigă el. Ea deschise şi intră în cameră. El tocmai făcuse un duş şi purta nişte chiloţi scurţi.

„E foarte bine ca animal! gândi Carol văzându-l. Numai dacă ar fi ceva în interiorul acestui trup”.

— Aşază-te, draga mea, zise el îmbrăcând o cămaşă. Sunt gata într-un minut.

— Perfect.

— Pot să te întreb, doamnă, cărui fapt datorez onoarea vizitei tale?

— N-aveam nimic de făcut. Şi apoi trebuia să scap de Stitch şi Botlivala.

— Unde ai fost?

— Nu mi-ai citit biletul?

— Care bilet?

— Cel pe care l-am lăsat pentru tine, la recepţie.

— Oh, ce prostie! exclamă Bill, încheindu-şi cămaşa. N-am trecut să-mi iau poşta. Ştii, adăugă el, dintr-odată mai serios, am avut o zi înfiorătoare.

— Ce-ai făcut?

— Am făcut ordine în hârtiile lui Hinkle. Este mort:

— Nu ştiam nimic.

— Ca o culme a nenorocirii, tatăl meu mi-a încredinţat postul său, cu o grămadă de alte atribuţii.

— Ai acceptat?

El se apropie de oglindă ca să-şi facă nodul la cravată.

— Cu tatăl meu, nu se pune problema aşa. Trebuie să te supui sau te demite. Ar fi trebuit să ştii.

— Atunci, o să rămâi aici?

— Da, mă plictiseşte de moarte.

— Dar credeam că-ţi place la Bombay.

— Şi eu credeam.

— Unde este Buck?

Cu un gest al capului, el îi indică uşa lui Buck.

— Este acolo. Închipuie-ţi că, întorcându-mă la mine, l-am găsit dormind pe patul său şi n-am putut să-l trezesc. Este într-un soi de comă. A venit Moţi. Mi-a spus că i s-a mai întâmplat. Asta ţine de oboseală.

Se întoarse s-o observe pe Carol şi descoperi pe faţa sa ceea ce îi era frică să găsească.

— Nu crezi că trebuia să trimiţi pe cineva ca să caute o infirmieră? întrebă ea.

— Moti mi-a spus că este imposibil să găsesc. Sunt puţine la Bombay şi pe deasupra, este o epidemie de tifoidă în acest moment.

— Doar n-o să ieşi şi să-l laşi aşa?

— Moti mi-a spus că nu este nimic de făcut. Înţelegi, Buck va dormi până mâine-dimineaţă şi se va trezi mult mai bine. Este singurul său mijlocul să se recupereze.

Carol se ridică şi se apropie de fereastră. Soarele apunea. Şlepurile şi două-trei cargouri se detaşau negre pe un cer purpuriu.

— O să rămân cu el, zise ea.

— Este inutil.

— Trebuie ca cineva să-l vegheze.

— Bine, să rămânem amândoi, propuse Bill după o

pauză. Putem mânca aici. Nu e prea apetisant să mâncăm în camera mea, dar asta ne va schimba starea.

— Da! Este o idee bună. Ca să începem, am putea bea ceva.

— Asta e. Să-l chem pe Silas.

Silas intră cu o expresie ironică pe figură.

— Du-te şi adu-ne două cocktailuri.

— Bine, sahib. Şi dispăru.

— Într-una din zilele astea o să-i rup gâtul.

— De ce?

— Dacă ai înţelege limbajul ochilor, ţi-ai da seama ce se poate citi într-ai lui. Nu-i pasă câtuşi de puţin de noi şi ceea ce spune în sinea lui, nu are nimic flatant pentru noi, crede-mă.

— Săracul individ, este probabil unica sa plăcere.

— Vrei să faci un duş? Numai că te previn că este dezordine în baie.

— Mi-e indiferent, mă duc să mă răcoresc.

După ce Carol dispăruse închizând uşa după ea, Bill se îndreptă spre camera lui Buck. Uşa de comunicaţie rămăsese întredeschisă. El o închise rapid şi fără a face zgomot.

Dovedind un zel neobişnuit, Silas aduse cocktailurile.

„Nu vrea să scape nimic”, gândi Bill.

— Acum, zise el boy-ului, du-te şi spune-i şefului de sală că vrem să cinăm aici şi adu-mi un meniu.

— Dar, sahib, protestă Silas, ai cărui ochi scânteiară, nu este voie de cinat în cameră.

— De ce?

— Nu permite regulamentul.

— Nu-mi pasă! strigă Bill, pe care nervii şi căldura îl făcuse roşu de furie. Du-te şi fă ce ţi-am spus. Vreau să mănânc aici cu memsahib. Spune-le să se ducă să cumpere mese şi scaune şi să angajeze servitori dacă e necesar. Voi plăti cât trebuie, dar vreau să mănânc aici.

— Bine, sahib.

Ieşind din baie, Carol văzu imediat că Bill închisese uşa de comunicaţie.

— De ce-ai închis-o? întrebă ea.

— Credeam că ceea ce vorbim noi l-ar putea deranja.

— Dacă i se întâmplă ceva, n-o să auzim nimic.

Bill o privi în faţă.

— O să mă duc să arunc o privire din când în când, o asigură el. Luă două pahare. Ţine, bea asta. O să te simţi mai bine după.

— Dar mă simt bine.

La capătul câtorva momente, şeful de sală apăru în persoană, flancat de un Silas triumfător. De data aceasta, direcţia acceptase nerespectarea regulamentului puţin cam strict, de la Taj Mahal.

Bill comandă un meniu analog acelora pe care le comanda pentru Carol odinioară când o ducea să supeze, după teatru.

Meniul se compunea din creveţi, peşte, curcan, băuturi răcoritoare, totul urmat de dulciuri şi stropit cu şampanie.

— Îţi place? o întrebă Bill pe Carol.

— Este acceptabil, dar e un pic cam pretenţios.

— De ce nu?

— Da, ai dreptate, de ce nu?

Impresionaţi de aerul hotărât al lui Bill, servitorii începură să-i asalteze. Cât ai clipi din ochi, aduseră o masă, scaune şi flori pe care le aranjară pe o faţă de masă imaculată. Şeful de sală se înclină şi întrebă:

— Domnul doreşte să-i aduc şi un radio?

— Nu, mulţumesc.

— Ba da, aduceţi unul, declară brusc Carol.

— Dar n-o să auzi decât muzică hindusă.

— Şi ce dacă, o să fie mai vesel.

Şeful de sală aduse un radiou, un aparat antediluvian,

care fusese extras din camera directorului. Văzându-l, Carol porni să râdă, dar imediat se opri.

— Asta n-o să-l deranjeze pe Buck? vru ea să ştie.

— Nu. Moti mi-a spus că nimic nu poate să-l deranjeze când este aşa.

Bill nu se înşelase. Căutară mult şi bine pe post, dar nu găsiră decât muzică hindusă. Bill avea oroare de ea, dar Carol îi zise:

— Mie-mi plac aceste cântece. De la şederea mea la Jellapore nu m-am mai simţit niciodată aşa de apropiată de Indii.

Cu toate eforturile lor, era ceva care nu mergea. De la începutul serviciului, Bill se plânse de supă, în timp ce Carol nu avea nimic de reproşat. Totul era plăcut, dar fiecare dintre ei îşi dădea seama că era ceva fals în acest tête-à-tête.

Bill comandă o a doua sticlă de şampanie şi la sfârşitul cinei, se aplecă spre Carol şi o întrebă brusc:

— Dar ce ai?

Ea se întorsese spre fereastră şi contempla asfinţitul pe insula Clephanta. Pierdută în gândurile sale, ea nu-l auzise. Trebui să-şi repete întrebarea.

— Eu? De ce? răspunse ea.

— Eşti bizară. Ai un aer pierdut, nu eşti tu însăţi.

— Mă plictisesc.

— Foarte amabil din partea ta!

— Oh! nu, nu cu tine, în general. Nu îmi mai spune nimic...

— Ce?

— Tot. Acest gen de viaţă. Nu rimează cu nimic.

— Nici eu n-aş spune contrariul.

Ea-şi goli paharul dintr-odată şi zise:

— Nu crezi c-ar trebui să mergem să azvârlim o privire asupra lui Buck?

Bill se ridică imediat.

— Mă duc.

Ar fi vrut să meargă şi ea, dar el, mai prompt, i-o luă înainte.

— Totul este în regulă, spuse Bill întorcându-se. Doarme buştean.

Intrigat de aerul absent al lui Carol; el o studie un lung moment, după care o întrebă dintr-odată:

— Ai rămas fără bani?

— Nu, se grăbi ea să răspundă. Ce te face să crezi asta?

— Nimic. Credeam pur şi simplu că dacă te iau pe neaşteptate o să spui adevărul.

— Eşti tare.

— În orice caz, sunt fericit de această cină, singur cu tine. Am o grămadă de lucruri să-ţi povestesc.

— Goleşte-ţi sacul.

— Nu-mi simplifici sarcina.

— Sunt dezolată.

Ea-şi dădu seama că, chiar dacă îl asculta pe Bill mai mult sau mai puţin atentă, gândurile sale erau ocupate tot de Buck.

— Mâine-seară, va trebui să plec în inspecţie în Indii şi Birmania. Nu ştiu când o să mă întorc. Înainte de plecare aş vrea să-ţi pun două întrebări.

— Te ascult.

— Mai întâi, aş vrea să mă recăsătoresc cu tine.

— Nu, răspunse Carol. Pe urmă surâse şi adăugă: Este ceea ce se poate numi o declaraţie fulger.

— Sunt îndrăgostit de tine. Altă dată nu eram.

— Ştiu.

— Totul va merge bine de astă dată.

— Nu, nu va face decât să înceapă din nou.

— M-am schimbat.

— Îţi faci iluzii.

— Şi tu te-ai schimbat.

— Nu, eu am rămas aceeaşi.

— Nu este adevărat, dacă n-ar fi fost aşa, nu m-aş fi îndrăgostit de tine.

— În ce constă schimbarea mea?

— Într-o grămadă de detalii. Dar nu-mi cere să-ţi explic.

Carol nu răspunse şi Bill reluă:

— Încetează să surâzi aşa. Este agasant.

— Nu-ţi fie teamă. Nu râd de tine. Numai că tu crezi că tot ce zboară se mănâncă. Eşti prea tânăr la minte.

— Mi-ai spus că pentru asta mă iubeai.

— E adevărat, dar după un timp, asta devine obositor.

— Doamne, ce mă poţi călca pe nervi! exclamă Bill pe jumătate amuzat, pe jumătate furios. Din ce în ce mai mult, îşi dădea seama de sentimentul acesta nou, care se născuse în el. Niciodată Carol nu-i păruse mai frumoasă ca în acest moment precis. Dar nu numai aceasta făcea ca emoţia sa să fie periculoasă. Dorea mai mult decât orice să-şi refacă viaţa cu această femeie, s-o păstreze întotdeauna pentru el, să o protejeze, să-i asigure o existenţă demnă de ea. Ştia că fără ea, va trece întotdeauna pe lângă fericire, că existenţa va rămâne disperant de goală. Avea această certitudine tulburătoare.

Se aplecă înainte şi luă mâinile lui Carol într-ale sale.

— Vorbesc serios, zise el privind-o drept în ochi. Tot ce-ţi spun, simt puternic. Dacă ne recăsătorim, voi deveni un bărbat model. Îţi voi fi fidel, voi munci ca un negru, voi face progrese. Ştii foarte bine ce zace în mine. Dacă vrei să fii soţia mea, voi fi în stare să răstorn universul, o jur în faţa lui Dumnezeu.

— Nu, Bill, răspunse Carol cu un zâmbet. Nu este o soluţie. Dacă ai deveni un soţ ideal, un exemplu de muncă, tu n-ai mai fi Bill al meu... Bill pe care-l iubesc. Nu mi-ar trebui mult timp ca să mă satur de tine... iar dacă tu ai rămâne ceea ce eşti, am sfârşi amândoi în şanţuri.

Şi ea simţea profund ceea ce spunea, dar inima era aceea care-i dicta şi nu raţiunea. Raţiunea îi spunea cu totul altceva. Ar fi atât de simplu să se lase răsfăţată de Bill, să nu mai aibă griji băneşti, să ştie că viitorul îi este asigurat. Dar inima sa era mai puternica şi până acum nu se înşelase niciodată.

Bill îi lăsă mâinile lui Carol şi-şi aprinse o ţigară.

— Mă duc să azvârl o privire la Buck, anunţă ea.

De data aceasta, ea fu mai rapidă decât Bill şi el nu putu s-o oprească. Cu ochii aţintiţi în pragul camerei, cu fruntea îngândurată, începu să fumeze aşteptând întoarcerea sa.

În camera lui Buck, luminată doar de razele ce

pătrundeau prin uşa întredeschisă, era destul de întuneric. Când se obişnui cu penumbra, Carol începu să distingă silueta lui Buck. Era lungit pe o parte şi dormea liniştit cu o mână sub cap. Carol fu uimită de asemănarea cu fiul său. Somnul îl întinerea, îi dădea aerul unui copil, „Ce frumos este”, gândi ea, contemplându-i faţa şi linia pură a gâtului care se prelungea de la bărbia voluntară. Era atât de tulburată, că-i veni să plângă. Îşi aminti de orele petrecute cu Merrill în compartimentul sufocant, modul în care-i calmase durerile masându-i ceafa. Nu se mai sătura să admire acest cap frumos de bărbat, cu părul blond, buclat. Cât timp rămase astfel? Nu fu capabilă să spună, în orice caz, ştia că niciodată nu se simţise atât de tulburată şi atât de fericită.

Într-un sfârşit, plecă de la căpătâiul lui Buck şi închizând uşor uşa după ea, îşi zise: „Ce proastă sunt! Simt că o să roşesc în faţa lui Bill!”

Observă că acesta o privea cu o intensitate extraordinară.

„Doamne! gândi ea. Este gelos! El care n-a fost niciodată!”

Ea încercă să revină la locul său cu un aer indiferent, ca şi cum nu s-ar fi petrecut nimic, ca şi cum inima sa n-ar fi

bătut din toate puterile, ca şi cum n-ar fi simţit că i se înmoaie picioarele.

— Face bine, nu-i aşa? întrebă Bill.

— Da, doarme, răspunse ea aşezându-se şi golindu-şi cupa sa de şampanie.

— Nu cumva este Buck, spune-mi, reluă Bill de îndată.

Deşi înţelese perfect sensul întrebării sale, Carol crezu de cuviinţă s-o ocolească.

— Ce vrei să spui prin „nu cumva este Buck”?

— Nu el este acela care s-a interpus între tine şi mine?

— Ai un mod neobişnuit de a te exprima.

— Mă înţelegi foarte bine. Buck şi cu tine, vă înţelegeţi de minune. Sare în ochi.

— Nu ştiu, chiar nu ştiu.

— Drace! explodă Bill cu un zâmbet ironic. Dragoste la prima vedere!

— Nu, nu e numai asta.

— Ai să fii reuşită ca soţie a unui misionar.

— M-am gândit...

— Asta este, deci?

— Nu, dar ce vrei, am imaginaţie.

— O imaginaţie de roman foileton.

Carol se sculă.

— Cred că trebuie să mă duc la culcare, declară ea. Rămâi aici să-l veghezi pe Buck?

— O să cobor să iau un pahar la bar. Este prea devreme ca să mă culc şi nu-mi place să rămân singur cu gândurile mele.

— Dacă vrei să ieşi, o să rămân eu.

— N-o să stau mult.

— O să-ţi întâlneşti nişte prieteni şi-o să uiţi de Buck. Cunosc asta.

— Îţi spun totuşi că îi este cât se poate de bine.

— Dacă vrei să-ţi petreci seara în altă parte, o să rămân aici până la întoarcerea ta.

— Nu. O să stau aici. Cobor să-mi cumpăr ceva de citit şi o să mă întorc să mă culc cât de curând. Îţi promit.

— Cum vrei.

Bill se ridică la rândul său şi se îndreptă spre uşă.

— Îmi pare rău că cina s-a terminat aşa prost. N-a fost vina mea.

— Dar a fost destul de bine.

— Nu pot să spun acelaşi lucru. N-a mai fost ca altă dată, când ne distram bine împreună.

— Asta ţine, poate, de faptul că eşti îndrăgostit, zise Carol. Eu nu sunt.

Bill ridică din umeri.

— Ai timp să-ţi schimbi părerea.

— Este posibil, cu femeile nu se ştie niciodată... numai să nu contezi prea mult pe ele.

El îi luă mâna.

— Sărută-mă înainte de a ne despărţi.

— Dacă vrei...

El o sărută şi o strânse un timp mai lung în braţe ca şi cum îmbrăţişarea sa ar fi putut schimba sentimentele lui Carol. Deodată, tânăra femeie începu să râdă. Bill o lăsă imediat.

— Eşti îngrozitoare! Ce-ai văzut caraghios în asta?

— Cred că ţi s-a urcat la cap. Nu pe mine mă iubeşti, ci ideea pe care ţi-ai făcut-o despre mine.

— Eşti un pic prea subtilă, pentru înţelegerea mea.

— Nu sunt îndrăgostită de tine, Bill. Ţi-o repet. În braţele tale n-am simţit nici cea mai mică emoţie.

— Dacă n-ai fi atât de încăpăţânat de cinstită, viaţa ar fi mai plăcută.

— Nu spune prostii. Ascultă, dacă pleci mâine, am putea să-ţi oferim o masă de adio. Nu ştiu dacă voi fi aici când ai să te întorci.

— Mi-e teamă să nu fiu într-o dispoziţie proastă.

— Ce-ai zice de-o partidă în patru?

— Cine va fi a patra persoană?

— Cine vrei tu.

— Mi-e indiferent.

— Putem s-o anunţăm pe Stitch. Asta îi va ridica moralul. A pierdut destul la joc.

— Ne-am înţeles, deşi mi-e frică că o să ne poarte ghinion.

— Şi mie, zise Carol râzând.

Ea puse mâna pe clanţa uşii.

— Atunci, la revedere, micuţul meu Bill. Mulţumesc pentru cină. Meniul, cel puţin, a fost demn de vremurile de altă dată.

— La revedere. O să am grijă de Buck.

Urcându-se în camera sa, Carol avusese intenţia să se culce imediat, să stingă lumina şi să reflecteze în linişte, în pat, dar de cum deschise uşa, frumoasele sale planuri se năruiră ca un castel din cărţi de joc. Doamna Trollope era acolo, cu fruntea lipită de geam părând că priveşte ceea ce se petrece pe stradă. Lui Carol îi veni să închidă uşa şi să fugă, dar doamna Trollope nu-i lăsă timpul necesar. Se întoarse dintr-o mişcare şi tânăra femeie văzu că aceasta plângea. Lumina îi dezvăluia faţa îmbătrânită şi dădea un

aspect respingător ochilor săi umflaţi de lacrimi şi cearcănelor negre. Era în ea ceva sinistru.

„N-o să mai termin, gândi Carol. Sunt gata să-i ascult mărturisirile”.

— ia te uită, bună seara, spuse ea pe un ton vioi. Cum ai intrat aici?

— Boy-ul tău m-a lăsat, Iartă-mă, dar nu puteam să mai stau singură în camera aceea oribilă. Simţeam că înnebunesc. M-a liniştit gândul să vin la tine.

— Aşază-te deci. Am să trimit să aducă cocktailuri. Ceai vrea să bei?

— Orice vrei.

Carol ieşi şi-l chemă pe Krishna.

— Spune, făcu ea după ce închisese uşa, cine ţi-a permis s-o laşi să intre? Ştii bine că ţi-am interzis să laşi pe cineva să intre când nu sunt aici.

Era foarte nervoasă. Era pentru prima dată când Krishna o vedea în această stare şi cu o figură pierdută murmură:

— Nu ştiam, memsahib. Nu ştiam.

— Bine. Du-te şi adu-mi iute, două gin-cocktailuri.

O regăsi pe doamna Trollope înfundată într-un fotoliu.

Ea însăşi se aşeză pe marginea patului.

— Nu fi supărată pe mine, bâigui doamna Trollope.

Trebuia să-i vorbesc cuiva... dar nu oricui, bineînţeles... ţie, Carol. Începu să plângă şi continuă cu o voce lugubră: Am rămas falită... complet falită... am pierdut totul... toţi banii pe care i-am câştigat. Nu pot să-mi mai plătesc nici nota la hotel... şi nu pot să mă întorc la sora mea.

— Bun! îşi zise Carol, ridicându-se.

— Nu ştiu ce voi face! reluă cealaltă... nu ştiu ce voi ajunge!

Carol se apropie de ea şi o prinse de umăr.

— Curaj! O să găsim un mijloc de ieşire.

Dar doamna Trollope începu să scoată un veritabil urlet şi strigă:

— Nu mă atinge! Nu mă atinge! Simt că o să înnebunesc. Numai tu mă poţi salva!

În acel moment, uşa se deschise şi intră Krishna, exact în momentul în care doamna Trollope scotea urletul cel mai feroce. Carol schimbă o scurtă privire cu umilul Krishna. Nu era prima dată de când era în serviciul maharajahului şi a prietenilor săi, că asista la o astfel de scenă şi ajunsese la concluzia că toţi europenii erau un pic ţicniţi. Criza doamnei Trollope îl lăsa rece şi cu o serenitate perfectă, puse platoul pe masă şi plecă aşa cum venise.

După plecarea sa, Carol o scutură pe doamna Trollope

cu toată puterea:

— Ai terminat? Te-ai potolit? O să aranjăm totul!

Întinse un pahar vizitatoarei sale.

— Aşteaptă, zise ea, o să-ţi dau ceva care o să-ţi facă bine.

Scoase din toaletă un tub care conţinea somnifere.

— Ia una.

Doamna Trollope se execută ca un copil bătut. De altfel, era încântată de zgâlţâiala lui Carol şi părea să-şi fi găsit o mulţumire masochistă.

— Scuză-mă, zise ea. N-ar fi trebuit să intru aşa la tine, îţi promit să fiu cuminte. Ştii, sunt momente când mă simt atât de singură, încât sunt îngrozită.

„De data asta, urmează marea scenă!” gândi Carol şi adăugă tare:

— Vorbeşte-mi, deci. Spovedeşte-te la mine, dacă asta o să te uşureze.

Atunci doamna Trollope începu brusc să vorbească. Cuvintele îi izvorau din gură cu impetuozitatea unui torent care-şi rupsese stăvilarul. Nu omise niciun detaliu. Şuvoiul căra totul. Era o poveste lungă şi lugubră. Carol rămase trăsnită. „La dracu’ cu ea, gândi. N-o să se pună pe picioare niciodată. Atrage catastrofele!”

Sughiţând, doamna Trollope îi mai explică o dată cum pierduse totul, încercând să-şi mărească câştigul.

— Te implor, se milogi ea. Fii bună cu mine. În ultimul timp m-ai ţinut la distanţă. Chiar m-ai evitat.

— Nu, te asigur că nu.

— Ba da, ba da, am simţit-o. Ai procedat ca şi ceilalţi. Ce-am făcut oare ca să fiu tratată întotdeauna aşa? N-am făcut niciodată rău nimănui.

— Hai, nu mai începe să te enervezi, o sfătui Carol la capătul răbdării. Cred c-ai face mai bine să te duci la culcare.

— Nu, nu, mi-e imposibil! exclamă doamna Trollope. Nu pot să dorm. Nu pot să rămân singură.

Brusc, ea se calmă şi rămase o bună bucată de timp în contemplarea mâinilor sale noduroase, de bărbat.

— Dacă ai vrea să fii drăguţă cu mine, sfârşi prin a zice ea. Îmi porţi noroc. De când mă ocoleşti, totu-mi merge prost.

— Îţi faci idei greşite, draga mea, şi eu am pierdut destui bani.

— Ah! suspină ea, ridicând ochii spre Carol, dacă ai vrea să părăsim această groapă împuţită care este Bombay-ul, totul va fi mult mai bine. De ce n-am pleca în America? Da,

tu şi eu, amândouă. Ştiu că acolo ne-am face o situaţie... dacă aş avea ceva bani; dacă cineva ar vrea să mă împrumute, nu va dura mult până mă voi pune pe picioare.

— Nu conta pe mine, declară Carol cu brutalitate. Sunt complet ruinată.

— Ce? se miră doamna Trollope a cărei privire trăda neîncrederea. Ruinată cu toate bijuteriile pe care le ai?

Ochii săi verzi o priviră cu ostilitate.

— Nu este ca şi cum aş avea bani lichizi, remarcă tânăra femeie. De altfel, adăugă ea fără să ştie de ce, o bună parte a bijuteriilor nu-mi aparţine.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Mi-au fost împrumutate.

Doamna Trollope se ridică şi merse din nou să se posteze la fereastră. Odată terminată spovedania, se simţea din nou singură. Spatele său elocvent părea să spună: „Toţi sunt împotriva mea. Eşti la fel ca ceilalţi. Refuzi să mă ajuţi. Îmi spui bancuri. Îţi este indiferent că n-am nimic de care să mă agăţ”.

„Dar, Doamne-Dumnezeule, ce-aş putea să fac? îşi zicea Carol când, cineva bătu în uşă. Ea alergă repede şi-l zări pe Bill. Înţelese imediat că se întâmplase ceva grav.

— Buck are un atac, o anunţă el. Este îngrozitor. Te-a

chemat.

— Cobor, răspunse Carol, dar trebuie ca tu să te ocupi de doamna Trollope. Se comportă ca o nebună. Du-o să bea ceva la bar.

— Am înţeles, dar grăbeşte-te. Buck susţine că eşti singura persoană care ştii ce trebuie făcut.

— Alerg.

— Dacă poţi într-adevăr să faci ceva, fă-o, declară Bill cu faţa răvăşită. Niciodată n-am văzut ceva atât de îngrozitor.

„Da, gândi Carol, tu şi cu mine suntem fiinţe privilegiate. Cea mai rea boală a noastră a fost să ne simţim dimineaţa cu «capul mare»”.

Carol nu aşteptă ascensorul. Traversă alergând culoarul lung, cu dale, sări peste boy-i adormiţi, coborî scările din patru în patru trepte. Inima îi bătea îngrozitor, dar îi bătea şi de bucurie la gândul că Buck o ceruse. Şi pe urmă, era bucuroasă că putuse să scape de Bill.

„Este nemaipomenit, ce poate să-ţi treacă prin cap”, îşi zise ea mărind pasul.

Intră mai întâi în camera lui Bill, pe urmă trecu în cea a lui Buck, care era cufundată în obscuritate.

Buck zăcea pe patul său, pradă unei crize violente, îşi dăduse la o parte cearşafurile ca să se răcorească. Suferea

ca un condamnat. Întins pe burtă, cu capul apăsat pe marginea de fier a patului, se crampona de o bară a acestuia. Nu-i scăpa niciun geamăt. Totuşi durerea era atât de mare că nici nu o auzi pe Carol intrând. Numai când ea se aşeză pe marginea patului şi-i puse mâna pe cap, îşi dădu seama de prezenţa sa. Doar ce începu ea să-i mângâie părul buclat, că corpul bolnavului păru să se destindă.

— Tu eşti, Carol? murmură ei cu o voce atât de schimbată, atât de îndepărtată, că tânăra femeie se îngrozi.

— Da, micuţule. Ce pot să fac pentru tine?

— Fă ceea ce mi-ai făcut în tren.

Ferme şi precise, degetele lui Carol începură să mângâie uşor capul buclat. Era în acelaşi timp un masaj şi o mângâiere, care se încheia pe ceafă, unde suferinţa era cea mai puternică. De fiecare dată durerea revenea în salturi, prin valuri succesive, dar de fiecare dată valurile pierdeau din intensitate ca cele ale unei maree monstruoase care, puţin câte puţin, se retrăgea de pe ţărm. De fiecare dată Buck îşi pierdea cunoştinţa, de fiecare dată îşi revenea şi-şi dădea seama că la căpătâiul lui era Carol, aşa cum fusese în tren. Dar în acelaşi timp el

îşi dădea seama că lucrurile se schimbaseră. Carol nu mai era femeia provocatoare şi un pic ameţită, ea şi el nu mai erau străini unul pentru altul. Acum deveniseră prieteni.

— Îmi pare rău că te-am deranjat, declară Buck profitând de un moment de destindere. Am rezistat mult, dar nu mai puteam. Ţi-am pronunţat numele. Bill a plecat să te caute.

— Nu m-ai deranjat deloc. Singura mea dorinţă este să-ţi fiu de folos.

— Îmi eşti mai mult decât de folos. Mă salvezi... nu sunt un laş, totuşi, sunt momente când aş vrea să mor.

— Sst, micuţul meu, nu te obosi! în orice caz, de fiecare dată când o să ai nevoie de mine, nu ezita. Timpul meu nu este atât de preţios.

Carol era fericită. Încerca un soi de mulţumire, pe care n-o mai simţise niciodată, în decursul vieţii sale dezordonate. Acest sentiment nu era străin de noţiunea confuză de a poseda un fel de putere miraculoasă asupra durerii.

Mâna sa neobosită mângâia capul moale. Era aşa de bine să uşurezi suferinţa cuiva pe care-l iubeai, atât de plăcut să constaţi cum pleacă durerea. Carol îşi concentra toată forţa în mână, ca şi cum ar fi vrut să transfere

sănătatea sa debordantă acestui corp torturat.

„Poate sunt o vindecătoare”, îşi zise deodată tânăra femeie, pe care acest gând o tulbura.

Puţin câte puţin, nervii bolnavului părură că se destind. Buck lăsă mâna de pe bara patului, de care se cramponase. După o vreme, Carol fu uimită de liniştea sa. Alarmată, se aplecă peste el, ca să vadă dacă respiră. Oboseala îl răpusese. Sfârşise prin a adormi. Carol continuă totuşi, să-i mângâie capul încetişor. Nu voia să se oprească, de teamă să nu-l trezească. Era atât de fericită, că ar fi continuat astfel pentru totdeauna.

Din când în când, în noaptea caldă, răzbătea un sunet, care o smulgea din reveria sa. Dar şi ea însăşi simţea cum este toropită alunecând pe nesimţite într-o lume ireală, unde nu existau decât degetele sale şi părul buclat al lui Buck. Nu auzi nici chiar când cineva bătu la uşă. Şi atunci, deodată, trezindu-se din visul său, se găsi faţă în faţă cu colonelul Moti, ai cărui ochi mari păreau să vadă şi să înţeleagă totul.

Colonelul nu pronunţă niciun cuvânt. Imobil, o studia pe tânăra femeie.

— Buck este mai bine, zise Carol cu voce scăzută. A adormit. În acelaşi timp, ea gândi: „El ar vrea să ştie ce se

întâmplă în interiorul meu”. Se ridică şi se depărtă de pat în vârful picioarelor.

— Am putea să mergem să vorbim alături, îi zise ea lui Moti. Dacă cumva, bineînţeles, nu vreţi să-l trezim.

— Nu, trebuie să-l lăsăm să doarmă. De somn are cea mai multă nevoie. Ca să zicem aşa, n-a mai închis practic ochii, de trei ani.

Urmată de colonelul Moti, Carol trecu în camera lui Bill. Simţea cum apasă asupra ei privirea hindusului. Era o impresie extraordinară. Simţea strălucindu-i ochii săi negri, ca şi cum ar fi avut ochi la spatele ei. Se aşeză la masa unde cu câtva timp în urmă Bill şi ea mâncaseră împreună.

„O să-l las să vorbească” gândi ea. Dar, aproape imediat, ca pentru a-şi justifica prezenţa, declară:

— Buck a trimis după mine, să ştiţi.

— Da, ştiu, răspunse Moţi, aşezându-se în faţa ei. Mi-a povestit modul în care l-aţi îngrijit în tren. Ochii colonelului sclipiră cu maliţiozitate, dar faţa îi rămase impasibilă. Se pare că aveţi darul vindecării prin simpla apăsare a mâinilor. Este rar.

Carol îşi dădu seama că Moţi îşi bătea joc de ea, dar nu ştia nici pentru ce, nici de ce.

— Era inutil să mă deranjez, continuă colonelul. Nu pot

face nimic pentru Merrill. Nu sunt ca dumneavoastră. N-aş fi venit dacă domnul Wainwright nu m-ar fi speriat la telefon.

— Oh, Bill... îşi pierde capul când vede pe cineva suferind. Ea îi vorbise lui Moţi ca unui prieten vechi, dar, regretând impoliteţea sa, se grăbi să adauge: Nu este un tip mai grozav ca Bill, dar durerea îl zăpăceşte.

— Şi dumneavoastră?

— Nu, pe mine, nu.

Se lăsă o tăcere stânjenitoare. Moti îşi aprinse o ţigară şi-i azvârli lui Carol o privire pătrunzătoare.

— Ce aşteptaţi de la Merrill?

— Nimic. De ce? Ce vreţi să spuneţi?

Moti zâmbi şi zâmbetul său avea ceva atât de înţelegător, că imediat Carol simţi o bruscă simpatie pentru acest om care totuşi o punea la grea încercare.

— Vedeţi dumneavoastră, majoritatea femeilor au un scop foarte precis... căsătoria, banii, onorurile, martirajul, ce ştiu eu? Buck nu are ce să vă ofere... nici chiar martirajul. De altfel, nu cred că asta vreţi. Nu vă cunosc foarte bine, dar ceea ce ştiu despre dumneavoastră mă intrigă foarte tare. Conduita dumneavoastră este în contradicţie cu ceea ce păreţi a fi şi vă conduceţi ca şi cum

v-ar fi ruşine de ceea ce sunteţi.

Această declaraţie o lăsă pe Carol perplexă, dar, cum nu-i plăcea acest gen de interogatoriu, se enervă şi-i ripostă tranşant:

— Credeţi că asta vă priveşte?

— Da, zise Moţi, din cel puţin trei motive. În primul rând, pentru că modul de comportare al semenilor mei a fost totdeauna pentru mine un subiect interesant de studiu. Doi, pentru că în ciuda diferenţelor de culoare, rasă, religie, Buck este omul pe care-l iubesc cel mai mult. Trei, pentru că Buck este sufletul mişcării noastre din Indii.

„Înţeleg ce vreţi să ziceţi, ar fi trebuit să răspundă Carol. Şi eu îl iubesc. Nu ştiu de ce. Dumneavoastră şi eu, am putea deveni prieteni buni, numai că nu trebuie să ne grăbim cu amiciţia”. În loc de asta, ea se mulţumi să declare:

— Ceea ce mi-aţi spus vă conferă aceste drepturi.

Carol îşi deschise poşeta şi-şi aprinse o ţigară.

— Am o soţie deosebită, continuă colonelul după o nouă tăcere. O cunoaşteţi, cred?

— Da, am întâlnit-o.

— Şi ea îl iubeşte pe Buck. Trebuie să vă mărturisesc că ea are deja o imensă simpatie pentru dumneavoastră,

pentru că i-aţi făcut un bine.

— Eu, i-am făcut un bine?

— Buck era transformat în ziua în care l-aţi însoţit la institut. Soţia mea a remarcat imediat.

Brusc, Carol se simţi inundată de fericire. Nu ştia pentru ce, dar revedea cu o claritate extraordinară capul lui Buck odihnindu-se pe pernă.

— Aştept din partea dumneavoastră un lucru cu adevărat excepţional, declară Moţi.

— Despre ce este vorba? Aş face orice ca să-l ajut pe Buck.

— Nu este uşor de spus, ceea ce am de gând.

— Spuneţi-mi totuşi.

Moti nu răspunse imediat. Timp de o bună bucată de vreme îşi urmări vârful ţigării. Apoi, cu o lucire curioasă în ochi, ridică faţa şi o privi pe Carol drept în ochi.

— Uitaţi ce doresc, zise el. Aş vrea să plecaţi cu Buck... Să părăsiţi Bombay-ul, să întoarceţi spatele acestor imbecili care otrăvesc câmpul de curse, Taj şi colina Malabar. Nu vreau să spun că desfrânaţii sunt toţi nişte imbecili. Oamenii respectabili sunt şi ei nocivi în stupizenia lor. Uneori sunt chiar mai periculoşi pentru că sunt un pic tendenţioşi şi pisălogi. Dacă n-aş fi atât de ocupat,

continuă el, mi-ar plăcea să frecventez desfrânaţii. Am întotdeauna mai multă simpatie pentru cei care se abat de la drumul drept decât pentru ceilalţi. Îi tratez drept imbecili numai pentru că, foarte adesea, îşi risipesc în imbecilităţi darurile lor naturale şi energia”.

Carol se simţi vizată, dar nu lăsă să se întrevadă nimic.

— Da, aş vrea ca să plecaţi... n-are importanţă unde... la Udaipur la Travancor... acolo unde să fiţi singuri numai voi amândoi!... într-un cadru romantic. Oh, dumneavoastră nu cunoaşteţi frumuseţea Indiilor... frumuseţea de necrezut a veritabilelor Indii, splendoarea lor care nu are egal în lume. O astfel de frumuseţe face posibilă realizarea tuturor acţiunilor, le conferă un caracter minunat.

— Cum aş putea să fac asta? Nu am nimic să-i ofer.

— Ce! exclamă el cu un surâs, nu sunteţi liberă nici dumneavoastră? Credeam că sunteţi. Dar iată, la toţi occidentalii, se regăseşte puţin urma acestor fiinţe nefaste, acestor fiinţe contra naturii, care erau Zwingli, Calvin şi John Knox.

Aceste nume nu însemnau nimic pentru Carol, dar îi fu ruşine să ceară explicaţii. Moti o privi din nou în faţă şi-i spuse:

— Vreau ca dumneavoastră să vindecaţi sufletul şi

corpul bolnavului nostru. Vreau ca să plecaţi cu el şi să fiţi fericirea lui. Vreau să fiţi pentru ei eterna curtezană... Cleopatra, Elena din Troia, Aspasia.

Ea recunoscu numele Elenei din Troia şi Cleopatrei şi consideră că cealaltă reprezintă acelaşi simbol.

— Îmi cereţi foarte mult, spuse ea.

— Vreau să-i aduceţi fericirea. Vreau să-l faceţi să-şi uite menirea. Vreau să-l învăţaţi ce poate fi o femeie, această completare admirabilă, această completare divină a bărbatului. El are idei bizare despre femei. Nu din cauza amărăciunii sau cinismului... Este prea sfânt pentru asta... dar este un naiv, un inocent. Îşi închipuie că toate femeile seamănă cu acel monstru cu care a fost căsătorit.

— Ce vă face să credeţi c-aş fi în măsură să mă achit de acest rol?

— Evident, nu pot fi sigur de nimic. Mă mulţumesc să sper. Îmi daţi impresia că sunteţi singurul element pe care putem conta. Şi trebuie acţionat repede.

Faţa lui Moti se întunecă şi lui Carol i se făcu brusc teamă. Nu, nu era posibil. Buck nu era ameninţat. Zilele sale nu erau pe cale de a se sfârşi. Nu putea să moară. Nu acum, în orice caz. Încercă să se domine, să ascundă frica ce o cuprindea, dar nimic nu scăpă privirii pătrunzătoare a

hindusului.

— Cel mai greu pentru dumneavoastră, reluă colonelul, va fi că va trebui să-l părăsiţi atunci când se va restabili şi în special să nu-l mai revedeţi niciodată.

Ea nu manifestă nicio surpriză. Mintea sa studiase această problemă. Prevăzuse deja acest deznodământ.

— Nu vă puteţi căsători cu el, continuă colonelul. Nu puteţi să-l ajutaţi în munca lui. Aţi fi incapabilă să rezistaţi la această viaţă lipsită de confort, la lungile ore de singurătate. N-aţi putea niciodată să-i aduceţi sprijinul moral de care are nevoie... Scuzaţi-mă că vă vorbesc sincer... niciodată n-o să vă puteţi întoarce în Jellapore după modul în care v-aţi comportat acolo. Toată lumea vă cunoaşte, chiar şi nefericiţii care trăiesc în junglă. Poate vă par dur, dar mă adresez ca unei persoane inteligente. Soţia mea susţine că sunteţi, şi eu întotdeauna am încredere în judecata sa.

Carol încercă un zâmbet, dar zâmbetul său avea ceva amar.

— Nu ştiu dacă sunt inteligentă sau nu, zise ea, dar, în general, ştiu ce vreau.

— Atunci, acceptaţi? întrebă colonelul brusc.

— Nu pot totuşi să-l iau şi să-l duc.

Puteţi să-i daţi ideea.

— Ce vă face să credeţi asta?

— De unde provin toate bijuteriile? Mi-a vorbit Ali despre ele.

— Nu mi le-au dat oameni ca Buck.

„Cum să iau asta? gândi Carol, deoarece cuvintele sale nu aveau nimic injurios. N-am niciun chef să mă enervez”. Era ceva admirabil în francheţea lui Moti, în cinstea sa. Niciodată Carol nu mai susţinuse o astfel de conversaţie şi îşi dădea seama, în acelaşi timp, că Moti avea un mare respect pentru loialitatea şi inteligenţa ei. Ea începea să simtă pentru el o simpatie din ce în ce mai mare.

— Haideţi, zise el ridicându-se, voi pleca acasă. V-am spus deja că sunt foarte ocupat. Sper că ne veţi putea ajuta. N-o să regretaţi. Veţi îndeplini o acţiune mare şi frumoasă, nu numai pentru Buck, ci şi pentru milioane de creaturi sărmane, poate. Şi, în ceea ce vă priveşte, adăugă el după o scurtă pauză, va fi o experienţă de neuitat... ceva diferit faţă de tot ceea ce aţi cunoscut.

Ea îşi acoperi faţa cu ambele mâini. Avea o nevoie imperioasă de a reflecta, şi totuşi nu reuşea să-şi facă ordine în idei. Vedea încontinuu strălucirea ochilor lui Moti. O hipnotizau, o forţau să-l asculte, dar ascultându-l, acum

ea ştia, nu făcea decât să-şi răspundă dorinţei sale cele mai puternice. Ea înţelese deodată că asta aşteptase. Nu fusese în van că instinctul şi intuiţia sa o sfătuiseră să rămână la Bombay, în acest oraş de care avea oroare din ce în ce mai mult.

Moti îi prinse mâinile şi o obligă să-l privească.

— Acceptaţi?

— Nu ştiu.

— Trebuie. Buck este o fiinţă extraordinară... unică. O ştiu, credeţi-mă.

Apoi, el îşi luă rămas-bun de la tânăra femeie şi plecă, lăsând-o singură în cameră, singură în faţa acestei mese goale, unde o sticlă de şampanie pe jumătate goală stătea solitară într-o frapieră cu apă călduţă care, cu una sau două ore mai înainte, fusese plină cu gheaţă.

Carol se apropie din nou de fereastră şi începu să contemple portul învăluit în umbre.

Luminile unui şlep din Marea Roşie se apropiau încet de insula Clephanta. Nimic altceva nu mişca. Carol le urmări, cu ochii câteva clipe. Pentru prima dată în viaţa sa, ea se simţi înfiorător de singură, la fel de singură ca sărmana doamna Trollope. Ca şi aceasta, ea n-avea niciun cămin, niciun port unde să acosteze. Şi ea era o dezrădăcinată. Şi,

pentru prima dată, constată ce dezolantă era această situaţie. Înţelese că toate nebuniile sale, toate extravaganţele se datorau vagabondajului său continuu.

Scoase un oftat, azvârli o ultimă privire mării întunecate şi, după ce se întoarse, se îndreptă cu paşi neauziţi spre uşa de comunicaţie. O deschise cu precauţie şi se apropie de patul unde se odihnea Buck. Acum, că durerea îl părăsise, îşi luase poziţia sa preferată şi dormea alungit pe o parte cu braţul băgat sub cap. Lumina care se infiltra prin uşa deschisă accentua conturul bărbiei sale voluntare. Carol era ca fascinată; i se părea că nu se va sătura niciodată de acest spectacol.

„Trebuie să fie între noi ceva mai puternic decât voinţa colonelului Moti, îşi zise ea, ceva care ne atrage unul către altul, un soi de putere supranaturală împotriva căreia noi nu putem face nimic”.

Dintr-odată, tristeţea sa făcu loc unui sentiment de bucurie fără margini. Era fericită pentru că în interiorul său, ştia că alesese drumul cel bun. Se simţea sigură de forţa sa, de tinereţea sa. Îşi aminti convorbirea cu Bill, în taxiul care-i aducea de la Jelly. Atunci, avea îndoieli. Aştepta un eveniment care să-i modifice viaţa, poate chiar să i-o tulbure, dar nu ştia cum se va produce această

schimbare. Acum ştia, vedea clar. Poate era o nouă nebunie. Ce importanţă avea? De data aceasta avea siguranţa că merită sacrificiul.

Urmărită de gândul că după crizele sale Buck dormea fără ca nimic să-l trezească, veni şi se aşeză încet pe marginea patului. Copleşită de fericirea pe care o încerca, rămase aşa, fără să mişte, şi termină prin a pierde orice noţiune a timpului. Cufundată într-un soi de visare, fără ca să-şi dea seama, mâna sa la al cărui deget se afla un diamant mare, reîncepu să mângâie capul blond. La capătul unui lung moment, o voce pe care o recunoscu vag se ridică din penumbră.

— Tu eşti, Carol?

— Da, micuţul meu.

— E aşa de bine c-ai revenit.

Buck nu se mişcase. Nu-şi mişcase nici măcar capul. Carol înţelese că el se trezise de destul timp ca să ştie că ea plecase şi apoi revenise să se aşeze lângă el.

— Ţi-e mai bine acum?

— Da, mult mai bine.

— E-n regulă.

După o scurtă tăcere, Buck spuse:

— Ai face mai bine să te culci. Ai nevoie de somn.

— Nu. N-am chef să dorm. Prefer să stau aici.

— Eşti atât de bună cu mine.

Carol nu răspunse nimic, dar, după câtva timp, se produse un lucru ciudat. Buck îşi întinse mâna şi o căută pe aceea a tinerei femei. Pe urmă, întoarse încet capul şi sărută mâna lui Carol care simţea că se topeşte.

— Nu credeam că poate să existe o femeie ca tine, murmură Buck.

Carol nu îndrăzni să-l întrerupă.

— Da, reluă Buck, nu ştiam că este posibil ca cineva să fie atât de drăguţ şi afectuos.

Se opri pentru a-şi căuta cuvintele. Când era emoţionat, pierdea toate mijloacele de expresie şi se zbătu ca un surdomut care încearcă să se facă înţeles.

— Vreau să spun... că mi se părea imposibil să fii atât de naturală... de simplă.

— Mulţumesc, Buck! spuse Carol cu o voce înceată.

Tăcură amândoi, dar mâinile nu li se despărţiseră şi era suficient pentru fericirea lor.

— Buck, anunţă deodată Carol, a venit colonelul Moţi.

— De ce?

— l-a telefonat Bill. Era foarte speriat.

— Sărmanul Bill, îmi pare rău de spaima pe care a tras-

o.

— Buck?

— Da?

— Colonelul Moti mi-a făcut nişte propuneri.

— Ce vrei să spui?

— Nu era vorba de el. Era vorba de tine.

— Explică-mi.

Carol îşi adună tot curajul. Niciodată nu fusese pusă în faţa unei astfel de dificultăţi.

— Ei bine... el consideră că noi ar trebui să mergem amândoi... numai noi singuri... într-un loc unde ai putea să te odihneşti şi unde eu aş putea veghea asupra ta până când te vei restabili complet.

Buck nu răspunse imediat, dar mâna să se crispă pe cea a lui Carol, care dintr-odată fu cuprinsă de panică. „Asta este, gândi ea, l-am şocat. Trebuia să fi fost mai subtilă. Suntem prea diferiţi unul de altul ca să ne înţelegem”, îşi adună forţele care o părăseau. „Şi ce dacă, să jucăm totul pe o carte”, îşi zise ea.

— Buck, reluă ea, ce crezi?

— Ar fi minunat, zise Buck cu o voce ciudat de schimbată. Şi atunci, începu să râdă. Auzindu-l, Carol simţi un frison pe şira spinării. Neliniştită ca o fată din Piccadilly,

batjocorită de un bărbat căruia îi făcuse avansuri, ea murmură:

— Nu râde, Buck, te rog... de ce râzi?

— Râd de Moţi. Numai el ar fi putut să aibă astfel de idei.

— Oh! Trecerea era atât de bruscă, uşurarea atât de intensă încât Carol o primi ca pe o lovitură.

— Unde am putea merge? continuă Buck.

— Într-adevăr, Buck... ai vrea să mergi cu mine?

— Da. Vocea sa îşi recăpătase ciudata sa gravitate.

— Moti mi-a vorbit de două sau trei locuri... nu-mi amintesc numele. Stai... da... mi-a vorbit de Udaipur.

— N-am fost acolo niciodată. Se pare că este un ţinut minunat.

Dar în acelaşi moment, Carol îşi zise că nu vor merge nici la Udaipur, nici în altă parte. Locul care o atrăgea era Djai Mahal, încântătoarea reşedinţă pe care Jellapore o poseda pe ţărmul de la Djuhu. „Poţi să vii să petreci aici o a doua lună de miere”, îi spusese Jelly. Şi ea îi răspunsese: „Nu va fi o a doua lună de miere”. I se părea că trecuseră săptămâni, chiar luni şi nu erau decât doar câteva ore de la această discuţie.

— Ştiu unde trebuie să mergem, declară Carol şi începu

să-i descrie casa din Djuhu, terasele şi parcul său. Buck o lăsă să vorbească. Când termină, se mulţumi să-i spună:

— Nu-mi place deloc maharajahul.

— Nu-i nimic, o să fii cucerit de proprietatea sa.

Continuară să trăncănească multă vreme, până când o serie de zgomote neobişnuite le întrerupse conversaţia. Cineva mergea în camera alăturată. Se auzeau paşi nesiguri. Un scaun căzu cu zgomot. Carol îşi trase rapid mâna din cea a lui Buck.

— Plec, spuse ea, ridicându-se. Cred că este beat. Nu-i spune nimic lui Bill, adăugă ea îndepărtându-se”.

— Foarte bine.

Ea trecu în camera vecină şi văzu imediat că nu se înşelase. Bill era întors cu spatele. Îndoit de la mijloc, cu o mână se ţinea de masă, în timp ce cu cealaltă încerca să ridice scaunul pe care-l răsturnase. După eforturi mari, reuşi să-şi atingă scopul şi apropie scaunul de masă, cu gravitatea oamenilor care au băut prea mult. Se întoarse şi o văzu pe care!

— Ce te fâţâi pe aici? Nu-mi place să fiu spionat.

— Dar nu te spionez, protestă Carol râzând.

Îşi dădu seama acum că Bill era complet beat. Adesea îl văzuse vesel şi chiar uşor ameţit, dar niciodată nu-l văzuse

în asemenea hal.

„Trebuie să fii idiot să ajungi în starea asta”, îşi zise ea.

— Oh, adăugă ea cu voce tare, sunt fericită să constat că nu te-ai plictisit cu doamna Trollope.

— Tu vorbeşti... m-ai lăsat cu această fosilă „crampon”.

— N-am avut de ales.

— Tot timpul s-a văicărit. Bill îşi încruntă sprâncenele ca şi cum ar fi căutat să-şi adune ideile. Cred că este complet sonată. Mie-mi face frică.

— Ea este inofensivă.

— Nu te baza pe asta. Într-una din zilele astea o să facă o murdărie.

— Ce te face să spui asta?

— Modul în care mi-a vorbit. Are un dinte împotriva tuturor. Consideră că este împiedicată să-şi ocupe locul pe care-l merită. Bill îşi restabili echilibrul precar, ţinându-se de spătarul scaunului. N-ai nimic împotrivă dacă mă aşez?

— Nu, din contră. Cred că e mai sigur.

— Cum îi este lui Buck?

— Îi merge bine. Doarme, răspunse Carol cu răceală.

Bill se sculă de pe locul său.

— Mă duc să-l văd.

Carol îl obligă să se aşeze.

— Nu, lasă-l să doarmă.

El îi aruncă o privire tulburată, pe urmă lăsă capul în jos şi declară:

— Spune, Carol, cred că simţi ceva pentru Buck.

Ea nu-i răspunse imediat. Avea intenţia să-şi păstreze secretul până a doua zi seara, până la plecarea lui Bill. Avea impresia că dacă el ar descoperi adevărul, nu va lipsi mult ca să-i urască.

— Nu, te înşeli. De ce aş simţi ceva pentru el?

— Dumnezeu ştie. Niciodată nu te-am văzut aşa.

— Cum, aşa?

— Eşti misterioasă... asta e... misterioasă şi radioasă.

— Nu e o noutate. Altă dată îmi spuneai asta mereu.

— Da, dar tu ai mai îmbătrânit de atunci, remarcă el, privind-o drept în ochi. Ar trebui să te mai gândeşti din când în când.

Carol ştia că Bill nu încerca s-o jignească. Era beat şi spunea ce gândeşte.

— M-am gândit de mai multe ori, răspunse ea.

— Ştii, reluă Bill, Buck nu are nimic amuzant. Să nu crezi că încerc să te influenţez. Nu. Sunt obligat doar să pun lucrurile la punct, pentru că am foarte multă afecţiune pentru voi amândoi. Buck este cel mai grozav tip care

există, dar între noi, este un pic cam greoi.

— Vrei să spui că nu este aşa de libertin ca noi?

Ea ar fi putut să-i dea un răspuns mai bun, dar nu voia să-şi trădeze secretul. Îşi dădea seama că beţia îl făcea pe Bill să spună nişte adevăruri pe care nu ar fi îndrăznit să le formuleze dacă ar fi fost treaz.

— Eşti pe cale de a-ţi pierde capul, declară el deodată, scoţând sticla de şampanie din frapiera unde plutea.

— Nu bea asta, îl sfătui Carol. O să-ţi facă rău.

— Nu-ţi face griji. N-am fost niciodată bolnav şi apoi, mi-e sete.

— Cum vrei.

Conversaţia o întrista. Bill spusese multe lucruri adevărate. Toată fericirea să se risipea.

— Cât e ceasul? întrebă ea, în timp ce tovarăşul său îşi umplea o cupă. Merg să mă culc. Eşti în stare să-l veghezi pe Buck?

— Da, da, nu-ţi face griji.

Carol se apropie de el şi-i puse mâna pe cap cu afecţiune. Bill o respinse imediat.

— Te rog, nu asta.

— Foarte bine, foarte bine. Mă duc să mă culc. Cred că nu mai este necesar dineul nostru de adio de mâine.

Apropo, doamna Trollope s-a împrumutat de bani de la tine?

— Da.

— Cât?

— Nu te priveşte. Imediat apoi reluă: Dacă vrei să ştii totul, i-am dat să-şi achite nota la hotel şi factura la magazinul Army and Navy.

— Ah, bravul meu „Patachon”, ce bine te recunosc, zise Carol surâzând.

— Nefericita este la fundul sacului. Mi-a fost atât de milă de ea, că n-am putut rezista. Îşi turnă o altă cupă şi continuă: De ce i-ai spus că majoritatea bijuteriilor pe care le ai, nu-ţi aparţin?

— Pentru că ăsta este adevărul. Într-un fel, le-am scos de la Botlivala şi fratele lui Jelly, amăgindu-i. Nu e prea frumos. De altfel, o să le înapoiez.

Această ultimă frază îi scăpase. Până acum nu se gândise niciodată să înapoieze bijuteriile pe care i le oferiseră aşa-zişii logodnici. Ştia bine că nu putea să le păstreze la nesfârşit, dar acum decizia ei era luată. Nu se punea problema să plece cu Buck ducând cu ea aceste pietre, simbol al unei vieţi care îi făcea silă.

— Eh, eh, făcu Bill surâzând. Chiar dacă-ţi baţi joc de

misionari ei au întotdeauna şi o parte bună. Nu-i aşa, frumoasa mea aventurieră?

— Este dezgustător să spui asemenea lucruri.

— Da, ai dreptate. Scuză-mă. Dar ce vrei, de fiecare dată când mă gândesc la Buck şi la tine, mă umflă râsul.

— Nu văd ce este atât de amuzant.

— Nicio nenorocire. În orice caz te sfătuiesc să fugi de doamna Trollope ca de ciumă.

— Aşa cred şi eu. Cât despre tine, te sfătuiesc să nu mai cobori la bar.

— Nu te teme. Pe mâine.

— Da, o să vin mâine la gară, poate.

— Dacă vrei.

Carol ieşi. Numai ce închise uşa şi se simţi din nou liberă şi fericită. Aluziile lui Bill n-o atinseseră. În inima sa, nu era loc decât pentru fericirea care o aştepta.

În faţa uşii sale, Krishna dormea, culcat pe dale, cu livreaua sa purpuriu-aurie. Avu grijă să nu-i deranjeze şi în momentul intrării în cameră, se gândi la bijuterii.

„Mâine mă voi debarasa de tot acest bazar, îşi zise ea. Aşa voi avea conştiinţa liniştită”.

După ce-şi încuie uşa de două ori, de frica întoarcerii doamnei Trollope, se duse direct la şifonier, scoase o

cheie, deschise şi vru să-şi ia caseta cu bijuterii... Nu mai era nimic pe etajera unde o punea de obicei.

„De necrezut, gândi ea un pic neliniştită. Doar n-au zburat singure. Trebuie să le fi pus în altă parte. Să mă gândesc”.

Deşi-şi chinui mintea mult şi bine, fu pierdere de timp. Apoi, timp de câteva minute bune, răscoli camera prin toate colţurile. Era cu mult mai mult decât ar fi trebuit ca să cercetezi o cameră, a cărei goliciune o amintea pe cea a celulelor unei închisori.

Copleşită, Carol se aşeză pe pat. „Hait, nu este momentul să-ţi pierzi capul! Să reflectăm”.

Cu ochii ficşi, contempla dulapul deschis. Cu două sau trei zile înainte, pierderea bijuteriilor nu ar fi avut consecinţe aşa dezastruoase, dar de atunci lucrurile se schimbaseră şi această dispariţie risca să declanşeze o serie întreagă de catastrofe.

„Hai, hai, micuţa mea, nu e cazul să te înspăimânţi, îşi repetă Carol, care deodată se simţi răpusă de oboseală şi de emoţiile zilei. Ce s-a întâmplat oare?”

Studie toate ipotezele una câte una. Cine pusese mâna pe bijuteriile sale, pentru că nu putea fi vorba decât de un furt? Doamna Trollope? Era la strâmtoare. Era pentru ea

un mijloc de a ieşi din încurcătură, Botlivala, din spirit de răzbunare? Baroana, împinsă de spiritul câştigului? Ce oameni frecventa! Toţi erau taraţi, toţi erau suspecţi, chiar şi Jelly ar fi fost capabil de aşa ceva, numai din plăcerea de a crea o dramă.

Dar după toate acestea, furtul putea fi foarte bine comis de orice hoţ. Tot Bombay-ul ştia că este plină de bijuterii, că are o adevărată bogăţie.

Pe Carol o apucară frisoanele. Ce s-ar întâmpla dacă Botlivala îi va pretinde restituirea acestor bijuterii pe care [le oferise, numai din singura plăcere de a se făli cu ea? îşi privi mâinile. Ce ghinion. Pentru o singură dată nu-şi luase decât un diamant, un ceas încrustat cu diamante şi o brăţară. Restul dispăruse în întregime şi nu-şi reînnoise nici măcar asigurarea, din lipsă de bani.

„Din cauza lui Buck nu mi-am pus mai multe bijuterii, îşi zise ea gânditoare. Mi-era frică să-l şochez. Oh, şi pe urmă sunt prea proastă că am vrut să restitui cadourile lui Botlivala şi fratelui lui Jelly. Câteva pietre în plus sau în minus ce pot însemna pentru ei?... în timp ce eu le-aş fi putut vinde şi cu banii pe care i-aş fi luat, aş fi găsit mijlocul să mă descurc”... Scăpă un oftat. „Dar ce mi se întâmplă? Mă ţicnesc complet!”

Se gândi la sutele de mii de rupii care reprezentau rubinele, diamantele, smaraldele sale.

„Şi eu care am atâta nevoie de bani, chiar şi să-mi plătesc nota la hotel! N-ai ce să spui, bani înseamnă libertate. Cu bani poţi să-i râzi în nas oricui. De fapt, asta este singura lor calitate...” Gândurile i se înlănţuiau într-o logică amară. „Eh, da! acum nu mai sunt liberă. S-a zis cu independenţa mea! E prima dată când mi se întâmplă aşa ceva!”

Neliniştea îi creştea. „Hai, micuţo, îşi zise ca pentru a-şi da curaj, este timpul să acţionezi. Nu-ţi mai plânge de milă.

Cu Buck sau fără Buck, trebuie să te gândeşti mai întâi la tine”.

Dar „a se gândi la ea” nu ducea la nimic. Nu vedea nicio ieşire din situaţia în care se afla. În fine, spiritul său combativ ieşi la suprafaţă.

— Destul cu văicăreala, zise ea cu jumătate de voce. Se ridică, deschise uşa şi-l împinse pe Krishna uşor cu piciorul. Boy-ul deschise ochii şi cu o iuţeală surprinzătoare, se ridică dintr-o mişcare şi se frânse în două pentru a o saluta.

— Krishna, întrebă Carol, cine a intrat în seara asta în

camera mea?

Boy-ul execută o nouă plecăciune.

— Memsahib Trollope şi sahib Wainwright.

— Nimeni altcineva?

— Nu, don’şoară, nimeni altcineva.

— Ai stat tot timpul în faţa uşii?

— Da, memsahib, tot timpul, răspunse Krishna înclinându-se din nou, dar când se îndreptă, Carol surprinse o oarecare nelinişte în privirea sa. Acum, începu să bănuie că nu stătuse în faţa uşii chiar întreaga seară. Probabil făcuse un tur cu prietenii săi, dar ar fi fost imposibil să-l faci să spună adevărul.

— Bine. Poţi să te culci la loc.

Pe moment, Carol îl invidie pe băiatul acesta care putea dormi aşezat pe dalele răcoroase. Afară aerul era greu şi umed. În camere, domnea o căldură de etuvă.

Carol se feri să-i spună lui Krishna ce se întâmplase, pentru că, cu toate promisiunile pe care le-ar fi făcut, nu s-ar fi putut abţine să nu le povestească şi celorlalţi boy şi în câteva ore, întregul Bombay ar fi fost la curent cu furtul. Considera că este şi aşa destul de cunoscută şi n-avea nevoie de acest gen de publicitate specific actriţelor fără angajamente.

Se hotărî să aştepte dimineaţa, pentru a-l alerta pe directorul hotelului şi poliţia. Noaptea se apropia de sfârşit, dar era încă întuneric. La ora patru dimineaţa, poliţia n-ar depune prea mult zel, iar directorul hotelului s-ar supăra să se dea jos din pat. Din toate punctele de vedere, nu era deci nicio grabă.

Carol intră în baie şi acolo, în fundul căzii, îşi descoperi caseta de bijuterii. Era deschisă. Pe duşumea observă unul din sertarele garnisite cu pluş roşu care avea inscripţia „OSERTAG, Place Vendôme, Paris”, cu litere aurii. Hoţul acţionase cu o oarecare grabă, dacă nu chiar frică. Tânăra femeie examină caseta cu un aer gânditor.

„S-ar fi putut ca hoţul să fi fost chiar aici, în timp ce vorbeam cu doamna Trollope! gândi ea. S-ar fi putut chiar ca doamna Trollope să fi avut asupra ei toate bijuteriile mele, în timp ce-mi istorisea necazurile sale”.

După plecarea lui Carol, Buck nu adormise. Auzise vorbindu-se în camera alăturată, dar nu încercase să înţeleagă ce se spune. Avea oroare de a trage cu urechea şi în afară de asta, îi era frică să afle lucruri pe care n-ar fi vrut să le ştie. Îi venise brusc ideea că cea cu care fusese căsătorit Bill, era chiar Carol. Îşi amintise vorbele pe care Bill i le pronunţase pe veranda lui Moţi. „Am fost căsătorit.

Din nefericire, n-a mers. Era totuşi o fată fermecătoare. Oh! N-a fost vina nimănui”.

Aceasta explica intimitatea care exista între Bill şi Carol, înţelegerea lor reciprocă, conversaţia lor aproape cu dublu înţeles şi pe care el nu o prea putea urmări. Aceasta explica de asemenea, unele aluzii ale lui Bill precum şi o oarecare curioasă neîncredere între cei doi prieteni.

Acest gând îl tulbură pe Buck profund. Era un om dintr-o bucată, era o inimă simplă şi pentru el, faptul că Bill şi Carol erau divorţaţi sau nu, nu era nicio diferenţă. În orice caz, era stupefiat că Bill se arătase atât de discret în această problemă.

Murmurul vocilor se ridica fără încetare. Gândurile începură să i se învălmăşească, nu se mai putea stăpâni. Îi veniseră în minte cele mai incredibile idei. Ce se vorbea în camera vecină? Vorbeau despre el? O îndoială îngrozitoare îl cuprinse. Dacă tocmai râdeau de el? Se simţea stângaci ca un ţăran în mijlocul unor orăşeni stilaţi. Carol poate nu era deloc aceea pe care şi-o imagina. Era poate, o femeie „îndoielnică”. În privinţa termenului „îndoielnică” nu era chiar atât de sigur. Începu să-şi piardă capul. Îi era teamă să nu fie ridiculizat. De ce Bill îi vorbise despre Carol aşa cum îi vorbise, în taxiul care-i ducea la Army and Navy?

Vrusese să-l pună în gardă, doar era un prieten, un vechi prieten. Era de datoria lui. Ghicise de atunci ceea ce el nu ştia decât de acum mai puţin o oră. Trebuie că observase că era îndrăgostit de Carol şi vrusese să-l oprească cât mai era timp.

Dar asta era dragostea? Ceea ce simţea se datora probabil slăbiciunii sale, drăgălăşeniei lui Carol, dar asta însemna dragoste? De altfel ce ştia el despre Carol, în afară de faptul că în viaţa ei se petrecuseră nişte lucruri bizare, lucruri care singure explicau deţinerea acelor bijuterii magnifice, pe care le arătase lui Tom şi Ali, în tren. Şi acele lucruri... el era ultimul care s-ar fi putut pronunţa asupra lor.

Ce ştia el, în fond, în mijlocul tuturor acestor confuzii? Că nu şi-a iubit niciodată nevasta. Cel puţin, asta era ceva sigur. Pe o rază de două sute de mile, nu mai existase altă europeancă şi nu-i trebuise prea mult ca să-i atribuie o mulţime de calităţi pe care era departe de a le avea. Dacă ar fi trăit într-o lume mai civilizată, nici măcar nu şi-ar fi aruncat privirea asupra ei. Îi trebuiseră ani de tortură morală ca să poată măsura toată această nebunie, ca să înţeleagă ce festă îi jucase natura. Şi acum era probabil, pe punctul de a reîncepe. Tot timpul cât Carol stătuse la

căpătâiul său, nu încetase să se gândească cum că i-ar plăcea să şi-o facă soţie. Ascultând povestirea despre „propunerile” lui Moţi, îşi spusese că amicul său nu avusese în vedere altceva decât căsătoria. De la moartea soţiei sale, Moţi îl sfătuise de nenumărate ori să se recăsătorească, să-şi refacă viaţa cu o femeie tânără şi drăguţă.

Dar acum, reflectând, avea impresia că Moţi nu se gândise nicio secundă să-l facă să se însoare cu Carol şi chiar Carol însăşi nu avusese niciodată această idee. Văzut din acest unghi, cuvântul „propuneri” îşi lua adevăratul sens. Roşi la gândul gafei pe care ar fi putut-o comite. „Sunt un necioplit, îşi zise el, un ţăran”.

Deodată observă că sunetul vocilor încetase şi că uşa se deschide încet. Lumina îi făcu rău. Închise ochii.

Buck era împărţit între două dorinţe: să se prefacă cum că doarme, pentru a nu fi obligat să vorbească cu Bill, sau din contră să-i vorbească franc şi să obţină de la acesta toate explicaţiile posibile. Timiditatea şi oboseala fură cât pe ce să-l facă să adopte prima variantă, dar îşi schimbă părerea auzind paşii şovăitori ai lui Bill. Brusc se simţi readus cu zece ani în urmă, în vremea când camaradul lui şi el împărţeau aceeaşi cameră. De câte ori Buck nu se

prefăcuse că doarme? Când Bill se întorcea ameţit, ceea ce i se întâmpla des, nu putea niciodată să se calce şi-l apuca vorbăria până dimineaţa. Uneori i se întâmpla să intre în vorbă cu el şi nu fusese niciodată decepţionat. Sub influenţa alcoolului, Bill îşi arăta adevăratul chip, acel chip simpatic pe care nimeni nu i-l cunoştea, cu excepţia lui Buck. Bill se ascundea, atunci când nu era băut, în spatele unei faţade de superficialitate, de voioşie, care-i servea drept mască şi disimula adevărata sa natură.

„Dacă deschid ochii, gândi Buck, vom începe să trăncănim şi poate o să reuşim să creăm atmosfera de altă dată. Cel puţin sunt sigur că o să-mi vorbească cu toată sinceritatea”.

Simţea că Bill se apropiase de pat şi-l priveşte. Şi atunci torturat de gândul a ceea ce risca să afle, Buck deschise ochii şi îndrăzni!

— Bună seara, Bill.

— Cum te mai simţi?

— Merge... Aşază-te. Este un scaun în spatele tău.

— Nu e nevoie să spui ceva. Ştiu foarte bine că sunt cherchelit.

— Dar nu asta am vrut să-ţi spun, zise Buck râzând.

Bill trase scaunul şi se lăsă să cadă în el.

— Drace! oftă el. Am crezut că o să-mi faci figura. Mi-ai tras o spaimă...

Buck se întrebă dacă prietenul său nu se îmbătase cumva pentru că nu putea suporta să vadă suferinţele sale... sau poate că motivul era Carol. Se decise să se lămurească.

— Prezenţa lui Carol ţi-a făcut bine? îl întrebă Bill.

— Da, de necrezut. Puţin mi-a lipsit ca să cred că există „vindecători”.

— Carol! O „vindecătoare”? Ei bine, bătrâne! exclamă Bill cu amărăciune în glas. Nu eşti prea obosit ca să mai vorbim?

— Nu.

— Plec mâine. Nu mai suport.

— De ce?

— Nu ştiu. Nu mai am chef să rămân în Indii.

— Credeam că-ţi place.

— Da... altă dată.

— Ce nu-ţi mai place?

— Nu ştiu. Este prea multă mizerie în ţara asta. Aş vrea să schimb aerul.

— Ai devenit sensibil.

— Poate.

Cu toate că Bill era uşor beat, Buck îşi dădu seama că acesta nu spunea ce gândeşte. Avea ceva în cap de care Buck nu-şi putea da seama. Ca un înotător care ezită pe marginea unei piscine cu apă rece, îşi luă inima în dinţi şi se avântă.

— Bill, aş vrea să te întreb ceva. Dacă nu vrei, nu te simţi obligat să-mi răspunzi. Ce-a fost pe vremuri, între tine şi Carol?

În lumina neclară, Buck îl văzu pe prietenul său tresărind şi apoi revenindu-şi.

— Nimic, doar că am fost căsătoriţi.

— Oh... mă gândeam că asta trebuie să fi fost.

— Drace! Nu ştiai nimic?

— Nimeni nu mi-a spus nimic. Ştiam numai că ai fost însurat. Mi-a spus Tom Joyce acum cinci ani, când a trecut prin Indii. În orice caz, habar n-aveam că te-ai însurat.

— Credeam că vă cunoaşteţi bine. Ştii, niciodată nu mi-a plăcut să vorbesc despre alţii.

— Da, da, ştiu... apoi, după o scurtă pauză, Bill adăugă ca şi cum şi-ar fi vorbit sie însuşi: Mi-e teamă că n-am cunoscut-o prea bine.

Conversaţia încetă. Niciunul, nici altul nu păreau să dorească să o continue. Buck simţea că se află în faţa unui

zid şi ştia cât de tare este acest zid.

Bill fu acela care, stimulat de alcool, începu să vorbească primul:

— Vrei să dormi?

— Nu.

— Atunci, aş vrea să te întreb ceva.

— Vorbeşte.

— În legătură cu Carol... eşti într-adevăr îndrăgostit de ea?

Buck nu răspunse imediat.

— Nu ştiu, sfârşi prin a răspunde el... Cred că da.

— Şi eu.

Tăcerea care urmă le lăsă la amândoi timp să reflecteze.

— Vezi, oftă Bill, am o greutate pe suflet. Trebuie să-ţi explic.

Buck fu cuprins de o teamă subită. Era pe cale de a afla totul, de a auzi acel adevăr care-l înspăimânta.

— Dă-i drumul, Bill, zise el cu o voce gâtuită. Vorbeşte-mi. Povesteşte-mi totul.

Bill îşi reveni complet. Vocea sa nu mai era şovăielnică. S-ar fi zis că se trezise din beţie.

— Nu este uşor de explicat, începu el. Trebuie mai întâi să înţelegi că vă iubesc mult pe amândoi. Şi pe urmă,

trebuie de asemenea să înţelegi că nu încerc să pledez pentru mine. Îţi jur că sunt cât se poate de dezinteresat. Ezită un moment şi Buck cu ochii închişi, nu încercă să rupă tăcerea. Da, reluă Bill, am renunţat la orice. Nu mi-ar folosi la nimic să mai insist. E prea târziu. A curs multă apă în Ocean. Când este vorba de aşa ceva, cei mai vicleni sunt la fel de dezarmaţi ca nişte prunci... n-ai de unde să ştii, bătrâne, nu poţi să ştii... Da, repetă el fără nicio logică, Carol este cea mai grozavă fată pe care o cunosc, dar a văzut prea multe...

— De ce crezi că nu s-ar schimba? riscă Bill. Sunt lucruri care se mai întâmplă.

— Nu prea des.

— Cred că suntem făcuţi să ne înţelegem.

— Să zicem. O s-o duci la Jellapore. Şi pe urmă? Ea o să reziste, să zicem, cincisprezece zile... cincisprezece zile pe care le va petrece lâncezind într-un sat hindus, având drept societate bărbaţi şi femei imposibile... în timp ce tu nu poţi să-ţi abandonezi munca plecând cu ea, nu-i aşa? Şi atunci, ce soluţie vezi? Nu poţi să laşi totul, chiar dacă ai avea chef. Ar însemna să-ţi ratezi viaţa. Carol şi cu tine n-o să rezistaţi mult timp împreună.

Scoase o ţigară şi şi-o aprinse. Auzise zgomotul

brichetei, Buck deschise ochii maşinal şi urmări faţa prietenului său la lumina flăcării. Bill avea faţa obosită, ca şi cum pentru prima oară, timpul ar fi marcat prin trecerea sa, acea figură frumoasă de om tânăr şi sănătos. Buck fu mişcat.

— Continuă, bătrâne, te rog, murmură el.

— Nu, nu. Ţi-am spus ce-am avut de zis. S-a terminat. Nu ţi-aş fi vorbit dacă n-aş fi vrut ca cele două fiinţe pe care le iubesc să nu comită o prostie ireparabilă. Acum, consider că mi-am îndeplinit sarcina. Dacă vrei, consideră ca nul şi neavenit tot ceea ce ţi-am spus.

Primele raze ale răsăritului începură să apară la fereastră. La orizont, chiar deasupra Clephantei, cerul căpătase acea încântătoare tentă roz care, în Indii, anunţă zilele cele mai toride.

Buck redeschise ochii şi din nou îl examină pe Bill. Se lăsase să alunece pe scaunul în care şedea şi, cu o privire goală, părea cufundat în contemplarea ţigării sale.

— Bill?

— Da.

— A face propuneri” este chiar ceea ce cred eu?

— Drace! exclamă Bill, care începu să râdă încet.

— Ei bine, Moti i-a făcut propuneri lui Carol...

— Ce??

— I-a propus să mă vindece.

— Nu mă miră din partea lui. De unde ştii?

— Ea mi-a spus.

— Oh!

Lui Bill nu-i plăcea acest fel de a fi al lui Carol. Se gândea că ea ar fi vrut să-l ducă de nas pe Buck aşa cum se distrase şi pe contul altor bărbaţi. Şi asta nu putea tolera. Buck nu semăna cu acei ti pl. Care-i ţineau trena lui Carol la Londra, Paris sau New York.

— Ce i-ai răspuns?

— Am acceptat, dar fără să fiu sigur ce aşteaptă ea de la mine. Crezusem chiar că Moti dorea ca eu şi Carol să ne căsătorim.

— Hai, zise Bill după o scurtă tăcere, cred că Moti are dreptate. Nu trebuie să te gândeşti prea departe.

— Dar eu nu vreau asta, protestă Buck, cu privirea pierdută spre golful luminat de auroră. Poate nu sunt decât un imbecil, continuă el. Poate că nu sunt decât un nătăfleţ... încerc poate, să recâştig timpul pierdut... tot ce mi-ai spus este poate adevărat, dar ştiu că am dreptate vrând să mă însor cu Carol... de altfel, pentru ea însăşi, ar fi chiar un lucru foarte bun.

— Afurisit de Don Quijote ce eşti! exclamă Bill râzând.

Buck ştia că Bill se trezise complet din beţie, că la fel ca un melc, era gata să se retragă în cochilia sa, la primul semnal de alarmă. Nu te mai puteai aştepta la nimic de la el.

„Cu atât mai rău, îşi zise Buck. N-o să rămânem aici. Trebuie depăşit obstacolul”.

— Bill, spuse el, cu voce tare. Ai intenţia să te recăsătoreşti cu Carol?... pentru că în acest caz, eu o să mă dau la o parte. În fond, ar fi mai bine pentru ea.

— Bineînţeles, aş vrea să mă recăsătoresc cu ea, declară Bill râzând din nou. Dar ea este aceea care nu mă vrea. Vezi, nu e cazul să te jenezi. Se ridică şi spuse: Ai face mai bine să dormi un pic şi nici mie nu mi-ar strica. A discuta n-a condus niciodată la ceva. Este un fel de a te învârti în jurul cozii, fără a realiza nimic. Am să trec să te văd spre prânz.

Se terminase. Cortina de fier căzuse. Buck nu mai insistă.

— Perfect, spuse el. Vino spre prânz.

În pragul uşii, Bill se întoarse şi zise:

— Îţi urez noroc, bătrâne.

Pentru Carol, dimineaţa de a doua zi se derulă într-un

ritm de coşmar. Un pic mai târziu, căldura o trezise din somn. Numai ce-şi recăpătă cunoştinţa, că-şi şi aminti de caseta cu bijuterii.

Timpul reflectării se scursese. Acum trebuia acţionat. Carol se schimbase faţă de ziua precedentă. Se simţea mult mai puternică, mai energică şi mai puţin sentimentală. Făcu un duş şi-l sună pe Krishna să-i aducă o ceaşcă de cafea.

„Trebuie în mod categoric să-mi recuperez bijuteriile, îşi zise ea. Fără ele, îmi pierd toată independenţa. Devin o pradă ideală pentru Botlivala, pentru Baroană şi chiar pentru Bill. Dacă cea care le are este doamna Trollope, cu atât mai rău pentru ea, o să încerc să i le smulg şi dacă nu o să reuşesc, niciun fel de milă, voi utiliza orice mijloc!”

Îi veni în treacăt gândul la Bill, dar nu se opri la acesta. Fără să-şi poată explica de ce, pierderea bijuteriilor alterase raporturile sale cu el.

„Cred că eram complet ţicnită aseară”, ajunse ea să-şi zică, înainte de a-i telefona directorului hotelului pentru a-l ruga să vină imediat.

Directorul era un omuleţ unsuros, cu ochi negri şi strălucitori ca nişte cărăbuşi. Deşi era destul de tânăr, avea părul grizonant. Pielea sa închisă la culoare avea un

aspect pământiu. Viaţa sa nu era deloc veselă. Practic, zi şi noapte trebuia să facă faţă exigenţelor celor mai incredibile ale clientelei, care se reînnoia fără încetare cu milionari şi aventurieri dintre care unii n-aveau nici după ce bea apă. În fond, era un om foarte cumsecade, dar excesul de clientelă al hotelului îi cauza de fiecare dată o impresie dezastruoasă. O cunoştea foarte bine pe Carol. Era o veche clientă, care-şi onora întotdeauna notele de hotel şi avea oroare de scandal, dar nu era de neglijat ce fel de oameni frecventa. Acest om trăia întotdeauna cu ideea că un scandal sau o catastrofă erau oricând posibile. De aceea, când ea îi zise la telefon că vrea să-l vadă pentru o chestiune foarte gravă, scoase un oftat de să-ţi frângă inima. Părăsi biroul şi se aşteptă la ce e mai rău.

Resemnat, ascultă povestea lui Carol cu cel mai mare calm posibil. Numai atunci când tânăra femeie îl declară ia ce sumă estima furtul, începu să dea semne de uimire.

— Să vedem, întrebă el. Cine a venit în camera dumneavoastră, ieri-seară?

— Doamna Trollope şi domnul Wainwright.

— Îi bănuiţi?

— Nu bănuiesc pe nimeni, se grăbi să răspundă Carol.

Directorul începu să mâzgălească câteva notiţe pe un

carneţel de buzunar.

— Văd, văd, murmură el, fără să ridice ochii. Aţi văzut-o cumva pe Baroana Ştefani?

— Nu. De ce această întrebare?

— Pur şi simplu pentru că vreau să studiez toate ipotezele, replică el fără să se mişte.

— Nu. Am văzut-o aseară la ora şase. Asta-i tot. În orice caz, ea n-a pus niciodată piciorul în camera mea.

— Boy-ul dumneavoastră şi-a petrecut toată seara în faţa uşii?

— Aşa pretinde.

— Hmm! făcu directorul care ştia mai bine ca nimeni altul la ce te poţi aştepta în privinţa sincerităţii unui boy. Este cinstit?

— Perfect cinstit, răspunse Carol fără nicio ezitare.

Directorul se grăbi să scrie, închise carneţelul şi spuse:

„Ştiţi că trebuie să anunţăm poliţia”.

— Nu mă îndoiesc.

— Mi-ar plăcea ca această istorie să nu prea facă vâlvă.

— Eu aş fi încântată.

— Înţelegeţi, ar fi o notă proastă pentru hotel. Sunteţi asigurată? adăugă el după o pauză.

— Nu. Adică nu miram reînnoit asigurarea.

Expresia omului se schimbă imperceptibil. Carol observă imediat. Simţi că directorul o vedea acum într-o altă lumină. Pentru el, ea devenea un fel de aventurieră. Trebuie că întrevedea adevărul... ghicea că este la fundul sacului şi, după toate aparenţele, n-ar fi fost în măsură să-şi achite nota de hotel.

— Mulţumesc, spuse el pe un ton resemnat. Vă voi anuaţa când poliţia va fi aici.

În momentul în care el ieşea, observă o altă clientă a cărei notă de plată începea, de asemenea, să-i creeze nelinişte. Doamna Trollope era frumoasă ca o cadră. Probabil că sosea drept de la Army and Navy, unde generozitatea lui Bill îl permisese să intre în posesia comenzilor pe care le făcuse.

„Într-adevăr, nu s-ar putea spune că este aceeaşi femeie de ieri-seară”, gândi Carol.

— Bună ziua, zise doamna Trollope. Ce planuri ai pentru astăzi?

— Nimic special. Vrei să mâncăm împreună? răspunse Carol care, observând-o, îşi zise: „Nu, nu poate să fie ea. N-ar avea atâta îndrăzneală. Arată aşa pentru că a mai scos-o din încurcătură Bill”.

— Cu plăcere.

Veni şi se aşeză pe pat.

— Deci ne-am înţeles. Ne întâlnim la bar, se grăbi să precizeze Carol care nu ţinea deloc să-i stea pe cap.

— Oh, protestă doamna Trollope. Credeam că putem trăncăni un pic. N-am nimic de făcut!

— Eu am o grămadă de scrisori de scris, anunţă Carol enervată. N-am timp de trăncănit.

— Rămân până te îmbraci.

— Îmi pare rău, dar nu pot suporta pe nimeni în timp ce mă îmbrac.

— Scuză-mă, spuse doamna Trollope ridicându-se. N-aş fi vrut să te deranjez. Îşi luă un aer ofensat şi faţa sa brăzdată de riduri îi arătă nemulţumirea.

— Atunci, la prânz, la bar, zise ea plecând.

Trânti uşa după ea. Carol se abţinu să nu fugă după ea şi să-i tragă două perechi de palme.

Lucrurile fiind încheiate, doamna Trollope era mai degrabă bine dispusă. Evident, nu admitea să fie dată afară, dar de cealaltă parte, norocul părea să-i surâdă din nou. Carol o invitase la masă, Bill îi dăduse cu ce să plătească factura de la magazinele Army and Navy şi să-şi achite nota la hotel. În fine, mica sa vizită la Carol decursese foarte bine, mai ales că se putea trage

concluzia că tânăra femeie nu bănuia nimic.

Trebuie spus că hoţul bijuteriilor nu era altul decât doamna Trollope. Aşa cum gândise Carol, îşi păstrase prada ascunsă în interiorul bluzei, tot timpul cât conversase cu prietena sa şi o mai păstrase vreme de două sau trei ore, pe care le petrecuse la bar cu Bill. Se hotărâse să păstreze bijuteriile până în momentul în care jocul sau generozitatea lui Bill îi vor permite să se întoarcă în Australia. Acolo, pe măsura necesităţilor, se va debarasa de bijuterii pe rând una câte una, ca să nu trezească suspiciuni. Nimeni nu va observa şi festa va fi jucată.

Această perspectivă era foarte agreabilă şi doamna Trollope îşi freca deja mâinile... şi pe urmă mai era şi revanşa pe care şi-o lua pentru faptul că nici Carol nu se purtase frumos cu ea. Totuşi, în adâncul sufletului său, nu era chiar atât de sigură.

Când poliţia sosi, Carol nu era încă gata. Îi rugă pe poliţişti să aştepte, se fardă în cinci secunde, îşi puse o fustă şi o bluză, acoperi patul şi deschise reprezentanţilor ordinii.

Erau doi: un englez de o vârstă incertă, un vlăjgan înalt cu părul ţepos şi un *pathan,* de statură impozantă, care-i

plăcu imediat lui Carol din cauza aspectului său sever şi cumsecade în acelaşi timp.

Are aerul unui tip de treabă”, gândi Carol, în timp ce englezul se considera obligat să-l prezinte pe tovarăşul său, căpitanul Iftikar Braig.

Dar entuziasmul fu de scurtă durată. Poliţiştii se porniră să-i pună o serie de întrebări foarte simple, dar modul în care i le puneau, denota o oarecare asprime şi uneori chiar insolenţă. La un moment dat, Carol le zise verde în faţă:

— Mă interogaţi ca şi cum eu mi-aş fi furat propriile mele bijuterii. Nu-mi prea place genul ăsta.

— N-am vrut să insinuam nimic de acest fel, răspunse englezul, căpitanul Hollis. Încercăm pur şi simplu să descoperim adevărul.

Atitudinea lor o nedumeri pe Carol. Păreau că o consideră ca o persoană îndoielnică, şi asta o neliniştea. Întrevedea într-un viitor mai mult sau mai puţin apropiat o grămadă de dificultăţi neprevăzute, întâlnirea cu oameni care nu o vor respecta, întâlnirea cu îndoiala şi suspiciunea. Acest gând îi dădu frisoane, dar atunci când poliţiştii începură să o interogheze asupra relaţiilor sale, începu să înţeleagă de ce o tratează astfel. În definitiv, oamenii pe care-i frecventa nu aveau nimic atrăgător:

doamna Trollope, Baroana, marchiză, maharajaha sora lui Stitch, fără a mai pune la socoteală pe Jelly, cu viaţa sa scandaloasă şi unul sau două asasinate pe conştiinţă.

În cursul interogatoriului, poliţiştii reveneau încontinuu asupra Baroanei ca şi cum ar fi acuzat-o pe ea, ca şi cum ar fi căutat prin toate mijloacele s-o amestece într-o poveste murdară.

— O cunosc destul de puţin, răspunse Carol, la una dintre întrebările lor.

— Ştim totuşi că aţi semnat un contract de muncă cu ea, declară căpitanul Hollis.

„De unde dracu’ au scos-o pe asta?”, se întrebă Carol care se grăbi să adauge:

— N-a fost niciodată un contract între ea şi mine. Tot ceea ce spuneţi nu este decât o glumă bună.

— Ah! făcu căpitanul Hollis pe un ton sec. După care, se ridică şi zise: Dacă nu vedeţi niciun inconvenient, o să luăm cu noi caseta dumneavoastră de bijuterii pentru a prelua amprentele.

— Vă rog, răspunse Carol. Aş dori să păstraţi discreţie totală, continuă ea. Nu ţin deloc ca această poveste să se răspândească.

— Într-adevăr? întrebă Hollis, a cărui faţă reflecta

mirarea.

— Bineînţeles. N-am nevoie de publicitate. Nu sunt în căutarea unei situaţii.

— Ah! făcu căpitanul Hollis.

Cei doi poliţişti se retraseră.

„Brutele! îşi zise Carol, furioasă. M-au tratat ca pe o femeie de stradă”.

Se simţea abătută, descurajată de această vizită. Telefonul zbârnâi. Ridică receptorul cu teamă şi recunoscu imediat vocea lui Botlivala. Era prea mieros, prea amabil, prea uns cu toate alifiile, ca să n-aibă ceva gânduri ascunse.

— Bună ziua, Carol, spuse el. Ce mai faci?

— Foarte bine, răspunse ea încercând să pară dezinvoltă.

— Pari obosită.

— Deloc.

— Ţi-am telefonat ca să te întreb dacă vrei să iei masa cu mine.

— Îmi pare rău, mi-e imposibil.

— Şi eu regret. Aveam multe să-ţi spun, îmi pare rău de ceea ce s-a întâmplat aseară.

— Nu te amărî pentru atât de puţin.

— Pot să te văd în curând?

Ea era cât pe ce să-i răspundă: „Nu, nici azi, nici mâine. Nu vreau să te mai văd niciodată”, dar instinctul o sfătui să fie prudentă. Situaţia nu mai era aceeaşi acum, când nu mai putea să-i înapoieze bijuteriile.

— Da, spuse ea, către ora patru... la bar.

— Azi sunt curse. Am putea merge.

— Nu. Nu ţin deloc.

— Cum vrei. Atunci, la ora patru, la bar.

Carol închise şi se aşeză pe pat pentru a reflecta. Începea să-l bănuie din ce în ce mai mult pe domnul Botlivala. De altfel, pentru prima dată se comportase ca un domn şi numai şi acest fapt îi justifica bănuielile sale. „E capabil să-mi fi furat bijuteriile ca să mă aducă la picioarele sale, gândi Carol. Animalul! Dacă-şi închipuie că mă va avea în felul acesta, îşi face iluzii”.

Puţin câte puţin se calmă şi-i veni în minte imaginea lui Buck. Buck probabil se sculase. Trebuia neapărat să-l vadă. El singur putea să-i ridice moralul. Alături de el se va simţi, în fine, în siguranţă.

Îşi refăcu machiajul cu grijă şi ieşi pentru a-l chema pe Krishna. Boy-ul nu era acolo. Poliţiştii îl luaseră cu siguranţă ca să-l interogheze.

„Măgarii! gândi Carol, ar fi putut cel puţin să-mi ceară permisiunea”.

Conform obiceiului, Carol intră întâi la Bill. Camera era goală. Pe masă mai era încă sticla de şampanie care plutea în apa caldă a frapierei. Patul nu era făcut, iar cuvertura şi cearşafurile erau complet boţite.

„Probabil a dormit îmbrăcat, îşi zise Carol. Săracul, ce necaz pe capul lui! Când mă gândesc că poate este din: cauza mea. Prefer să nu-l văd!”

Bătu încetişor la uşa lui Buck.

Buck era la fereastră. Era deja ras şi proaspăt îmbrăcat, dar avea tenul galben şi faţa descompusă.

— Nu ţi-e ruşine să fii în picioare? îi zise Carol. Trebuia să fii în pat.

Vorbind, îşi dădu seama că intimitatea lor crescuse în timpul nopţii şi încerca o bucurie fără margini.

— Mi-e groază să stau culcat, răspunse Buck. Am impresia că sunt încarcerat.

— Eşti nebun. Culcă-te imediat. O să te scoli diseară şi-o să putem lua masa împreună.

— Crezi? spuse el, cu o sclipire de plăcere în privirea obosită. Ar fi extraordinar, adăugă el, aşezându-se pe un scaun. Ştii, mi-e teamă să nu trebuiască să plec mâine la

Jellapore.

— N-o să faci asta! strigă Carol simţind un fior rece.

— Trebuie. Totul merge alandala când nu sunt acolo.

— Dar asta-i sinucidere! Gândeşte-te la ce ţi-a spus Moti.

— Dar nu. Sunt mai puternic decât se crede. Nu-mi place să trag la fit.

— Poţi să vii cu mine, propuse el surâzând. La Jellapore este un misionar metodist – ar putea să ne căsătorească.

— Oh, Buck... murmură Carol cu o voce gâtuită.

Simţea în ea ca un soi de ameţeală, nu ştia de ce să se agaţe. Intuia că noaptea precedentă, în cursul conversaţiei lor, Buck îşi imaginase că ea vorbise despre căsătorie. Totuşi, ea nu putea să-l ia de soţ. Multe motive o împiedicau. Nu putea părăsi Bombay-ul până nu-l făcea inofensiv pe Botlivala, până nu avea siguranţa că furtul bijuteriilor nu va provoca scandal. Şi pe urmă, ar fi fost atâtea lucruri pe care să i le spună, să i le explice în linişte, cu capul limpede, în speranţa că el va înţelege. Bill avea dreptate. Ar fi fost o nebunie să-l ia de bărbat acum. N-ar fi fost cinstit faţă de el.

— Şi Ali? Doar n-o să poţi să-l laşi aici.

Fu singurul argument pe care-l găsi.

— Nu se teme de nimic. Cu Indira şi Moti este în cele mai bune mâini.

— El te divinizează.

— Ştiu.

— Tu singur ai spus că fără tine i-ar fi frică.

El ocoli răspunsul şi întrebă:

— Nu vrei deci, să mă însoţeşti?

— Nu pot să plec aşa pur şi simplu. Am o grămadă de treburi de terminat aici.

El îi aruncă o privire penetrantă.

— Domnul Botlivala?

Ea-şi adună tot curajul.

— Da, pentru început.

Ce ştia el? Cine îi spusese? Nu era numai Botlivala, dar mai era şi fratele lui Jelly, la Jellapore. Revăzu dineul de adio, dansatorii goi, sublocotenenţii cu uniforme purpurii spărgând ghivecele de orhidee cu lovituri de cizmă. Îl auzi pe Moti zicându-i: „La Jellapore, toată lumea ştie la ce se poate aştepta din partea dumneavoastră... chiar şi nenorociţii care trăiesc în fundul junglei”.

— Bill te-a pus la curent? întrebă ea brusc.

— Da. Ne găseşte nebuni pe amândoi. Consideră că ar fi mai bine să rămânem la „propuneri”. Nu ştiam ce

înseamnă asta, dar el s-a însărcinat să mă lumineze. Înţelegi, adăugă Buck râzând, eu nu sunt prea dezgheţat. Bill mi-a vorbit din toată inima. Nu trebuie să-i purtăm pică.

— Îl ştiu pe Bill.

— Acum se îmbată des?

— Nu. Nu l-am văzut niciodată aşa.

Amândoi tăcură. Pe urmă, Carol scoase un oftat şi zise:

— Buck, şi eu cred că suntem nebuni. În orice caz, eu ştiu că sunt.

— Poate că este un lucru bun că suntem aşa. S-ar putea să avem mult noroc.

— Poate, dar pentru moment, am impresia că ne purtăm ca nişte copii.

Buck avea aerul şi mai obosit decât atunci când ea intrase în cameră.

— Micuţul meu Buck, zise Carol, o să te culci imediat şi o să încerci să dormi. N-ai închis ochii toată noaptea.

— Nu.

— Mă voi întoarce pe la ora şase. Vom putea lua o decizie. Rămâne stabilit?

— Rămâne.

— Acum plec. N-ai nevoie de nimic?

— Nu.

— O să vin să te văd după-masă.

— Eşti un înger.

— Te rog, uită Jellapore!

— O să mai vorbim despre asta. El privi pe fereastră. Am oroare de Bombay, declară el. Mă simt ca un peşte pe uscat. N-ar fi trebuit niciodată să vii nici tu.

— E foarte posibil. Aşteptându-mă, du-te şi culcă-te. Trebuie să dormi.

După plecarea lui Carol, Buck rămase câtva timp să privească peisajul. Şi apoi, obosit, deprimat, se dezbrăcă şi se puse în pat. Somnul fugea de el. Era neliniştit. Încerca în zadar să ştie ce putea fi între Carol şi Botlivala, între ea şi fratele lui Jelly, între ea şi toţi acei oameni îngrijorători care o înconjurau.

„Sunt într-adevăr îndrăgostit de ea, îşi zise el. Nu pot să fac nimic, sunt prins total. Nu pot trăi fără ea. Nu pot să plec. Nu pot s-o părăsesc. Nu pot s-o uit. Dacă aş renunţa la ea, mi-aş reproşa toată viaţa”.

Masa cu doamna Trollope nu aduse nicio noutate. Doamna Trollope era de o veselie nemaipomenită. Tocmai venea de la un ghicitor în cărţi care-i prezisese fericire şi bogăţie şi cu toate că gesturile şi intonaţiile îi erau

supravegheate de Carol, aceasta nu putu să descopere nimic din ceea ce ar fi putut să-i confirme bănuielile.

— Imediat o să plec la curse. Vrei să mă însoţeşti? întrebă ea.

— Nu, răspunse Carol, fără a-i da explicaţii.

„Îmi dau seama unde se vor duce banii pe care Bill i-a dat ca să-şi achite hotelul, gândi ea. Ce femeie! Am dreptate să nu-i încredinţez secretele mele. În rest, asta trebuie să fie un indiciu că devin mai înţeleaptă”.

Prânzul nu se mai termina şi Carol era cufundată în gândurile sale când marchiza veni şi se aşeză la masa lor pentru a-şi bea cafeaua.

— Plec în seara asta la Delhi, anunţă ea. Voi trage la vicerege.

„Ce spui!” gândi Carol, care adăugă:

— Şi Bill pleacă la Delhi.

— Cine? Domnul Wainwright? întrebă marchiza, clipind cu falsă nevinovăţie.

— Da, dar poate n-o să ia acelaşi tren.

— Nu este decât un tren de noapte, afirmă marchiza.

„Da, şi chiar dacă ar fi fost mai multe, ai şti tu să te descurci ca să-l iei pe cel care trebuie”, îşi zise în sinea ei Carol.

Se simţea neliniştită şi un pic geloasă. Bill era o pradă atât de uşoară şi Carol n-ar fi vrut ca el să pice în labele unei femei ca marchiza. Pe de altă parte, Bill n-o mai interesa. Cu cât mai repede va părăsi Bombay-ul, cu atât mai repede îl va uita şi cu atât mai bine va fi. El încercase să se pună între ea şi Buck, cu atât mai rău pentru el. Să se ducă la dracu'!

Marchiza tocmai declara că-l găseşte pe Bill „încântător... încântător... şi un băiat atât de drăguţ... şi atât de amabil... şi aşa de manierat".

„Ştiu prea bine unde ai învăţat să vorbeşti aşa", gândi Carol care-şi continua monologul interior şi se întreba dacă, după toate astea, n-ar face mai bine să accepte propunerile Baroanei şi să plece cu ea, cu primul vapor.

Se plictisea de moarte şi, în sfârşit, îşi luă rămas-bun de la cele două femei. În hol, îl întâlni pe directorul hotelului.

— Am noutăţi pentru dumneavoastră.

— Ah!

— Nu-i prea important. Boy-ul dumneavoastră a recunoscut că nu şi-a petrecut toată seara în faţa uşii. A fost absent timp de două ore. Noi facem tot ce putem ca să împiedicăm acest gen de lucruri, dar nu răspundem de faptele servitorului dumneavoastră particular.

— Bineînţeles, răspunse Carol.

Domnul Botlivala o aştepta. Era aşezat la o mică masă, într-un colţ al vastei încăperi. De îndată ce o zări pe Carol, se ridică pentru a-i ieşi în întâmpinare.

„Este un animal, o brută, mă dezgustă”, gândi tânăra femeie. Dar nu voia să recunoască cum că-i făcea frică.

— Ce vrei să iei? întrebă domnul Botlivala, după ce se aşezară.

— Un gin-cocktail.

— Perfect. Ştii, continuă el, sunt dezolat pentru scena de aseară. Vorbele mi-au scăpat fără să mă gândesc.

— Oh, te rog. Nu reîncepe să te scuzi.

— Îţi promit să fiu cuminte.

— Nu te obosi, zise Carol surâzând. Asta n-ar schimba deloc lucrurile.

Dacă măcar nu i s-ar fi furat bijuteriile, ea i le-ar fi înapoiat şi l-ar fi lăsat mască, fără nicio explicaţie. Acuma însă nu se punea problema. Trebuia multă prudenţă cu acest om capabil de orice.

Din momentul în care băiatul aduse cocktailurile, domnul Botlivala se lansă într-o lungă tiradă întretăiată de gemete şi rugi. Carol nici nu-l asculta. Cunoştea prea bine tema şi numai ca să nu-i mai audă milogelile toată ziua,

sfârşise prin a accepta „logodoamna neoficială” şi bijuteriile lui Botlivala. Ştia pe dinafară ce spune: „Căsătoreşte-te cu mine şi-ţi voi face o donaţie care te va pune la adăpost, până la sfârşitul vieţii. Căsătoreşte-te. N-o să mă apropii de tine. N-o să te ating. Îţi cer numai să trăieşti sub acelaşi acoperiş cu mine, să creadă toţi că eşti nevasta mea”.

„Şi când mă gândesc că acum o săptămână, eram capabilă să accept!” îşi zise Carol.

Deodată, îl opri brusc pe însoţitorul său.

— Nu mai fă pe imbecilul. Toată lumea ne priveşte!

La o masă vecină, un cuplu de englezi, un burghez şi o burgheză, cu aerul cel mai stupid şi conformist posibil, nu pierdeau niciun cuvânt din discursul lui Botlivala. Bărbatul se aplecă spre nevasta sa şi ambii izbucniră în râs.

„Lată cum sunt tratate femeile de stradă, gândi din nou Carol. Nu, nu mai poate continua astfel. Totul, dar asta nu!”

Domnul Botlivala tocmai voia să-şi şteargă nasul cu o batistă de mătase gri, în ton cu cravata.

— Niciodată n-am avut intenţia să te iau de bărbat, Botlivala, declară deodată Carol, pe un ton glacial. Niciodată... şi o ştii foarte bine.

— Nu este adevărat. Te-am luat în serios... mi-am anunţat logodoamna tuturor prietenilor şi acum vrei să mă faci să ajung de râsul întregului Bombay. Este imposibil! Nu-mi poţi face aşa ceva!

— Te înşeli. Nimic nu mă va împiedica.

Spectacolul oferit de domnul Botlivala devenea insuportabil.

— Nu vreau să te mai văd, reluă Carol. Totul s-a terminat între noi. Nu mai vreau să fiu văzută alături de tine. Pentru Dumnezeu, vino-ţi în fire, comportă-te măcar o dată ca un bărbat.

Carol văzu cum micul corp grăsuţ înţepeneşte ca şi cum ar fi început să fie ars cu un fier înroşit în foc. Ochii domnului Botlivala se dilatară nemăsurat de mult sub efectul stuporii. În acel moment, Carol simţi cum renaşte frica în ea şi instinctul o avertiză asupra ceea ce urma să se întâmple. Fără să ştie, îl atinse pe domnul Botlivala în punctul cel mai sensibil, pentru că de fapt, domnul Botlivala nu avea nimic dintr-un bărbat. Timp de ani întregi, încercase să-i facă să creadă pe ceilalţi, că era dotat cu o natură virilă. Pentru aceasta se cramponase cu atâta disperare de Carol, cheltuise atâţia bani pentru ea, cu singurul scop de a se afişa cu ea, care era atât de

frumoasă şi bărbaţii erau geloşi toţi pe el. Pentru asta îi spusese că nu ar avea nicio pretenţie dacă ar trăi la el şi ar trece drept soţia sa. Ea înţelese toate acestea într-o clipită. În acelaşi timp, îl văzu că se ridică şi-şi strânge mănuşile. Era îngrozită. Ca o pasăre hipnotizată de un şarpe, îi era imposibil să facă vreun gest.

În picioare, în faţa ei, domnul Boltivala îşi luă paharul pe jumătate plin, îl ridică încet şi dintr-odată, cu o mişcare bruscă îi aruncă conţinutul peste faţă strigând: „Târfo? ordinara!” Făcu stânga-mprejur, răsturnă o masă în trecere şi se grăbi spre uşă proferând ameninţări în hindustană.

Carol nu-l văzu nici măcar dispărând. Nu mai vedea nimic în jurul ei, nici chelnerii care se grăbeau să ridice masa, nici feţele albe, brune şi negre care făcură cerc în jurul ei. Ea rămase inertă în fotoliul său până când o mână i se aşeză pe umăr.

„Asta este! Poliţia!” îşi zise ea, dar auzi o voce care graseia şi o recunoscu imediat pe Baroană.

— Urmează-mă, ordonă aceasta. Io *să te schot de aici.*

O ascultă ca un copil. Baroana deschise drumul şi începu să străbată mulţimea ca un remorcher. „Dă-te la o parte, imbecile!” „împinge-ţi scaunul”! Tonul era autoritar.

Nimeni nu-i rezista şi cum Baroana avea nevoie de mult loc ca să se simtă la largul său, era greu să te strecori în urma sa.

Odată ieşite din bar, cele două femei se găsiră în hol. „O s-o luăm pe scară”, declară Baroana care-i dădu exemplu. La fiecare treaptă sufla ca o focă.

Încetul cu încetul, Carol îşi revenea. Acum ea revedea întreaga scenă pe care o trăise, în toată grozăvia sa. Fusese insultată în faţa a sute de persoane de către un om care avea cea mai proastă reputaţie, într-un oraş în care abundă cei cu reputaţie proastă, de către un om a cărui rasă făcea ca insulta să fie cu atât mai teribilă. Nu lipsea decât asta. Era încoronarea întregii sale cariere.

În faţa lui Carol, Baroana urca mereu, gâfâind, suflând, lăsând în urma ei un miros de sudoare şi de paciulii. Era totuşi în atitudinea ei ceva atât de demn şi de curajos, pe care Carol îl întrevedea confuz. Deodată, îşi dădu mai bine seama de unde îi venea această impresie. Baroana o subjugase. Îşi pusese gheara pe ea azvârlindu-se în mijlocul scandalului, aşa cum o fi făcut, adesea, pentru a-şi scoate pe una din pensionarele sale dintr-o încurcătură murdară.

„După toate astea, gândi Carol, la capătul nervilor,

poate că asta este soarta mea. La ce bun să mai lupt!”

Ajunsă în cameră, Carol se azvârli pe pat şi începu să plângă. Era prima dată când plângea după ani de zile şi lacrimile-i curgeau ducând cu ele necazul, tristeţea, enervarea acumulate în decursul a atâta amar de vreme. Pentru ea, aceste lacrimi erau un lux, o bucurie şi ea se abandona acestora, fără ruşine.

Baroana se aplecă asupra ei.

— Nu te necăji, murmură ea. Bărbaţii sunt fiinţe abjecte... îi cunosc, adăugă ea după o scurtă pauză.

Carol simţi cum patul se afundă sub povara greutăţii bătrânei. Baroana se aşezase lângă ea. Mâna sa o mângâia. Mirosul său era mai puternic ca oricând.

— Nu te necăji, repetă Baroana. Poţi conta pe mine. Şi deodată, bătrâna femeie deveni pentru Carol la fel de josnică, de mârşavă ca nefericitul Botlivala.

— Te rog, pleacă acum, gemu Carol, care de abia se mai abţinea... Lasă-mă în pace... Te rog... vreau să rămân singură.

Patul scârţâi, în timp ce Baroana se ridica cu greutate.

— *Io mă duc,* zise ea. Dar o să *rhevin.* Dacă ai nevoie de Baroană, telefonează. Apoi, după o lungă tăcere: Dacă vrei, te iau cu mine la Paris.

Acestea fiind zise, bătrâna cotoroanţă se retrase, închizând uşor uşa după ea.

Era aproape întuneric când Carol încetă să plângă.

„Oh! făcu ea, nu valorez mai mult decât toţi cei pe care-i dispreţuiesc, aceşti Jelly, Botlivala, doamna Trollope”.

Se aşeză pe pat şi în acel moment, în lumina apusului de soare, văzu un bărbat care stătea în pragul uşii.

Era Buck.

— Am bătut la uşă, dar cum nimeni nu răspundea mi-am permis să intru.

Carol n-avea chef să-l vadă acum, dar se forţă şi răspunse fără convingere:

— Nu-i nimic.

El închise uşa, se apropie de pat şi luă mâinile tinerei femei.

— Am aflat ce s-a întâmplat. Ce vrei să fac? Nu trebuie să-mi spui decât un cuvânt, numai că nu vreau să risc ca situaţia să devină şi mai delicată decât este. Spune. Vrei să-l omor pe acel ordinar?

— Mulţumesc, Buck. Nu este nimic de făcut. N-am decât o soluţie... să părăsesc Bombay-ul... să fug oriunde ar fi.

Atunci, el o luă uşor de talie, într-un gest aproape fratern. Era prima oară când o ţinea în braţe.

— O să mergem acolo... în casa aceea de la malul mării, în seara asta... dacă vrei.

— Cred că nu există altă soluţie, mai ales dacă nu este niciun vapor care pleacă astăzi. Nu mai pot să rămân aici. Nu mai pot să mă arăt în Bombay. O să iau primul vapor cu destinaţia Europa. O să dispar.

— O să mai vedem, spuse Buck simplu.

„Da, are dreptate, gândi Carol. Este singurul ioc unde putem pleca”. Îl sărută pe obraji şi murmură:

— Eşti nemaipomenit, Buck. Imediat se eliberă din îmbrăţişare. În cap îi veni o idee bizară. „Dacă o să mergem acolo amândoi, o să trebuiască să stăm în camere separate”.

— Deci, reluă ea cu voce tare, trebuie să-i spun maharajahului că avem nevoie de casa lui. Cursele s-au terminat, aşa că el se va întoarce acum la el acasă.

Cel care răspunse la telefon fu Joey. Maharajahul tocmai era la o partidă de cărţi, dar poate ar fi consimţit să se deranjeze pentru ea. La capătul câtorva momente, ea auzi vocea lui Jelly.

— Bună ziua, draga mea. Ce pot face pentru dumneata?

După intonaţie, Carol ghici că el era deja la curent cu ce se întâmplase la bar.

— Am nevoie de casa dumneavoastră de la Djuhu. Djai Mahal.

— Pentru o a doua lună de miere? spuse Jellapore cu o ironie ascunsă.

— Da, răspunse Carol pentru că n-avea altceva ce să-i spună.

— Wainwright nu mai pleacă la Calcutta?

„Să-l las să creadă că este vorba de Bill, gândi Carol. Pentru moment n-are importanţă. De altfel nu va dura mult până va descoperi adevărul. El află întotdeauna orice”.

— Nu, zise ea.

— Bine, îi voi spune lui Joey să-l prevină pe cel care păzeşte casă, că ai să vii şi pun la dispoziţia dumitale un bucătar şi doi servitori.

Nici nu o întrebă când are de gând să plece. Ştia că ea doreşte să plece imediat, fiind o necesitate acest lucru.

— Şi ce-o să zică doamna Trollope? se nelinişti Jelly la telefon. Se simţea că râde pe sub mustăţi şi întrebarea sa era plină de subînţelesuri.

— Nu ştiu, răspunse Carel, şi nici nu mă interesează. În orice caz, mulţumesc, Jelly. Îmi faci un imens serviciu.

Închise telefonul şi se întoarse spre Buck.

— Gata, ne aşteaptă.

— Putem pleca în seara aceasta?

— Da.

Deodată, ea se gândi la nota sa de plată de la hotel. Avea oare suficienţi bani ca s-o achite? Nu ştia şi nici nu îndrăznise să întrebe la cât se ridică suma, pentru a verifica. Nu voia să rişte o ceartă cu directorul hotelului şi pe urmă, pentru nimic în lume, Buck nu trebuia să ştie cât de mici îi erau posibilităţile băneşti.

„O să iau doar o valiză şi-mi voi lăsa cuierele, îşi zise ea. De altfel, atâta timp cât Bill va rămâne în Indii, directorul nu va încerca să mă plictisească”.

Niciodată ca până acum, nu se aflase la fundul sacului. Era înglodată în datorii. „Cu atât mai rău! întâmplă-se orice! Diseară voi face ce voi dori”.

— Buck, ar fi bine să ne pregătim bagajele.

— Da.

— Eu nu-mi iau decât o valiză.

— Bine.

— Aş vrea să plecăm prin cealaltă ieşire. Aceea dinspre port. O să mergi să cauţi un taxi şi o să mă anunţi.

Brusc, Buck o prins în braţe şi o sărută pe gură. Pe urmă, cu o voce foarte calmă, îi zise:

— O să fim foarte fericiţi.

Toate temerile o părăsiră dintr-odată. Niciun bărbat nu-i mai vorbise pe acest ton, niciun bărbat nu-i mai arătase atâta afecţiune. Foarte mişcată, ea murmură:

— Da, Buck, sper că o să fim foarte fericiţi.

El se retrase şi ea începu să-şi facă pregătirile. Aproape terminase când cineva bătu la uşă. Nu răspunse. Ciocănitul continuă şi se auzi vocea lui Bill: „Eu sunt, Bill, deschide-mi. Vin doar să-ţi spun la revedere”.

Merse să deschidă fără prea multă convingere. El azvârli o privire valizei puse pe pat şi ea înţelese imediat că şi el era la curent.

— Ai dreptate să pleci, declară el. Unde te duci?

— La Jelly, la Djuhu.

— Vrei să-i stâlcesc mutra acelui maimuţoi nenorocit?

— Nu. S-ar amesteca şi poliţia şi ziarele.

— Atunci, Buck a... a acceptat propunerile tale?

— Da.

— Ar fi făcut mai bine să te întorci în Europa. Păcat că nu este niciun vapor. L-ai ratat pe *Travancore.* Nu mai pleacă niciunul decât peste cincisprezece zile.

— Ai fi vrut să mă duci într-un loc sigur?

— Da. Mi-aş fi întârziat chiar şi plecarea pentru ăsta, dar

cincisprezece zile sunt cam multe.

— Eşti drăguţ.

El îşi aprinse o ţigară şi reluă:

— Ascultă, aş mai vrea să-ţi spun ceva.

— Ce?

— Cu Buck, trebuie să joci cu cărţile pe masă. Să nu trişezi.

— Oh, te asigur că nu doresc aşa ceva... cu el voi fi mai sinceră decât am fost vreodată cu cineva... chiar şi cu tine.

— Bine... pentru că dacă aflu cumva că i-ai făcut vreo figură, o să ai de-a face cu mine.

— Am înţeles, Bill.

— Dacă ai nevoie de bani sau de orice altceva, nu sta pe gânduri şi dă-mi un semn. N-o să trebuiască decât să-mi scrii sau să-mi telegrafiez! la biroul Companiei din Calcutta. Tot ceea ce am vă aparţine în aceeaşi măsură şi ţie şi lui Buck.

— Într-adevăr eşti cumsecade, Bill. Îmi pare rău că lucrurile sunt aşa de complicate, pentru că te iubesc, te iubesc şi pe tine, dar nu în felul în care-l iubesc pe Buck. Ceea ce simt pentru el nu mi s-a mai întâmplat până acum. Nu este vina mea.

— Nu te necăji pentru mine. El îi luă mâna: Atunci, mult

noroc. Ai nevoie de asta.

După ce Bill închise uşa, Carol se aşeză la masă şi-i scrise câteva rânduri directorului, în care-i spunea că o să lipsească şi că va reveni într-o săptămână sau două. Ştia că acesta nu se va mira, deoarece mai plecase în acest mod de multe ori.

Un pic mai târziu, Buck îşi făcu apariţia. Ţinea în mână vechea sa valiză din papură. Avea aerul radios şi semăna din ce în ce mai mult cu fiul său Tommy.

— Taxiul este aici, anunţă el.

Deodată, Carol se simţi foarte emoţionată. Fericirea lui Buck avea ceva molipsitor. Nimic nu însemna mai mult decât cel pe care-l iubea. Lumea putea să se sfârşească, îi era indiferent, ea pleca cu Buck.

Ea ieşi şi-l căută pe Krishna din ochi. Nu mai era acolo. Poate că plecase de multă vreme.

„Cu atât mai rău, îşi zise Carol, o să-i scriu directorului să-l rog să-i spună lui Krishna să se întoarcă la Jellapore”.

Dar, imediat, o umbră veni să-i întunece bucuria. Krishna, care era sclavul său, Krishna care o adora fiindcă-i dăruise o bicicletă, Krishna o părăsise pentru că un *parsi* îşi permisese să-i azvârle în faţă un pahar de vin în mijlocul barului Taj, în faţa a zeci de martori.

La o oră după plecarea lui Carol şi a lui Buck, doamna Trollope veni să bată la uşa tinerei femei. Tot entuziasmul o părăsise. Abătută, cu faţa răvăşită, părea să fi îmbătrânit cu zece ani faţă de dimineaţa acelei zile.

Poşeta sa nou-nouţă era complet goală. Pierduse 3 a curse toţi banii pe care Bill îi dăduse ca să-şi achite hotelul, îl căutase în van pe binefăcătorul său, în speranţa de a-i stoarce încă o mie sau două de rupii, cu care să se întoarcă la Jellapore şi să continue să joace. Dar Bill nu era în camera sa şi când întrebase la recepţia hotelului dacă nu cumva l-au văzut, suferise un şoc teribil. Bill plecase la Calcutta.

Nu-i mai rămânea decât o speranţă, s-o găsească pe Carol, şi acesta era motivul pentru care bătea la uşa sa.

Nimeni nu răspundea. Mirată de absenţa lui Krishna, doamna Trollope bătu încă o dată şi împinse uşa. În cameră era întuneric. Şi atunci, observă cuierele aranjate într-un colţ şi toaleta goală. Înţelese imediat. Carol plecase. După toate aparenţele, plecase la Calcutta cu Bill. Nu mai era nimeni căruia să i se poată adresa.

Prăbuşită, doamna Trollope se lăsă să cadă pe pat. Cu ochii ficşi privea drept în faţa ei. Faţa ei şiroia de transpiraţie. Ce putea să facă? Să vândă una din bijuterii?

Era prea periculos. Pe de altă parte, ea nu putea părăsi Bombay-ul fără bani. Atunci? Nu exista nicio soluţie, îi venea să înnebunească. Şi toate astea, din cauza lui Bill: „bărbatul blond care-ţi vrea răul”, aşa cum îi spusese într-o zi ghicitorul în cărţi. El era acela care se băgase între ea şi Carol... şi, dacă-i împrumutase bani, fusese numai ca să scape de ea.

„Dar ce să fac? Ce să fac?” nu înceta ea s-a repete, strângându-şi pumnii. „Da, se gândi ea în final, nu văd decât un singur mijloc de a ieşi din situaţia asta. Trebuie să mă duc la Jelly”.

De la scandalul cu sora sa, nu mai pusese piciorul la palatul maharajahului pentru că i se dăduse de înţeles că nu este dorită aici. Dar acum nu mai conta. Chit că era dorită sau nu, va aranja să-i vorbească lui Jelly. Era atât de bogat... Ce-ar fi însemnat pentru el să-i împrumute bani ca să continue să joace?

După ce înghiţi câteva cocktailuri la bar, doamna Trollope. Ieşi din hotel, chemă un taxi şi se îndreptă spre reşedinţa lui Jellapore. Îi mai rămăseseră câteva rupii în poşeta sa nouă.

Palatul lui Jellapore strălucea de lumini. În salonul roşuauriu, Jelly era aşezat în locul său obişnuit şi

supraveghea masa de joc cu un aer mohorât. Era uşor ameţit. Joey era şi el, dar din fericire, nici urmă de Nelly. Cu excepţia unui portughez, doamna Trollope nu-i cunoştea pe ceilalţi jucători.

Temându-se să nu-şi piardă sângele rece cu fiecare pas pe care-l făcea, se apropie de Jelly şi-l întrebă: „Aş putea să vorbesc o clipă cu înălţimea Voastră?”

Jelly nu păru încântat deloc de propunere totuşi, se ridică şi o acompanie pe doamna Trollope în salonul, ale cărui ferestre dădeau spre golf şi spre insula Clephanta. Cum fură singuri, doamna Trollope îi povesti dintr-o suflare că nu mai are niciun ban şi că l-ar ruga să-i împrumute ceva pentru a se redresa. Ghicitorul în cărţi îi promisese că norocul îi va surâde. Nu era vorba decât de o sumă modestă. Contase pe Bill şi Carol; dar Bill plecase la Calcutta şi o luase şi pe Carol cu el.

Când îşi termină tirada, Jelly îi răspunse pe un ton glacial:

— Pentru început îţi spun că nu împrumut bani nimănui niciodată: Este cel mai bun mijloc de a-ţi face duşmani. În fine, Carol n-a plecat la Calcutta cu Bill Wainwright. Ştiu unde sunt.

— Unde? vru să ştie doamna Trollope.

— Am promis să nu spun nimănui.

— Dar vedeţi, Bill a plecat pur şi simplu la Calcutta. Mi s-a spus de la hotel.

Jelly îi aruncă o privire rapidă.

— Eşti sigură?

— Absolut.

— Ah, ah, zise el surâzând. Deci nu era vorba de o a doua lună de miere... sau atunci, este vorba de alt bărbat.

— Ce spuneţi?

— NA minţit. A întins-o cu misionarul. Sunt prea prost. Ar fi trebuit să-mi dau seama fără ca să fiu ghicitor.

Se îndepărtă, lăsând-o pe doamna Trollope singură, în mijlocul vastei încăperi.

Pentru moment, ea crezu că o să leşine. Totuşi slăbiciunea nu dură. Cu umerii căzuţi, trecu pe terasă, coborî câteva trepte şi traversă grădina, cu toată teama sa bolnăvicioasă de şerpi. Nu avusese curajul să înfrunte privirea lui Jelly şi a celorlalţi jucători. Ieşi şi chemă un taxi ca să se întoarcă la Taj Mahal.

Îi rămânea o şansă. O tenta. O găsi pe Baroană în hol, în compania omuleţului dubios, care venea s-o vadă din când în când. În momentul în care acesta plecă, ea – i mărturisi Baroanei că are nevoie de bani şi ar face orice ca să-şi

facă rost de ei.

Ochii verzi ai Baroanei deveniră duri ca două opale.

— Nu, răspunse ea, *io* am numai pentru mine.

Cu o săptămână înainte, ea se gândise la posibilitatea de a-i încredinţa un post doamnei Trollope. Dar de atunci, renunţase total, pentru că o considera pe Stitch ca pe o cobe, ca pe una din acele fiinţe care poartă ghinion oricui.

După plecare, Baroana se întoarse spre silueta căzută şi ridică două degete, le îndepărtă şi scuipă de şapte ori printre ele. Era un remediu grozav contra ghinionului.

După ce cină complet singur, la Green, Bill se duse la tren. Gara sufocantă era plină de strigăte şi zgomote.

„De ce dracu’ totul este atât de zgomotos în această ţară blestemată? se întrebă Bill. Gongurile sună fără încetare, oamenii nu pot vorbi fără să urle sau să vocifereze”.

Cărămizile clădirii, care înmagazinaseră toată căldura din cursul zilei, acum o degajau. „Ce veselă o să fie călătoria, continuă Bill în sinea sa. Niciodată n-am avut moralul atât de scăzut. Slavă Domnului, că fiind la limita inferioară, nu poate scădea mai mult. Este deja o consolare”.

Compartimentul său era ocupat de un englez gras cu

faţa pătată de vinişoare şi un hindus îmbrăcat europeneşte, plauzibil un politician care se ducea la Delhi. Începuseră să schimbe deja între ei priviri bănuitoare. „Bună seara, domnilor”, le spuse Bill din simplă curtoazie şi în sinea sa adăugă: „Sfâşiaţi-vă dacă vă amuză, pe mine nu mă interesează chestiunea”. Îi lăsă singuri şi coborî pe peron, pentru a fuma o ţigară, până la ora plecării trenului.

De-abia avu timp să parcurgă câţiva metri, când auzi o voce mângâietoare, care-i zise într-o engleză dubioasă: „Bună scara, domnule Wainwright”.

Se întoarse. Era marchiza. Îmbrăcată în alb din cap până în picioare, ochii săi de un negru strălucitor ieşeau şi mai mult în evidenţă.

„Nu mai lipsea decât asta!” gândi Bill.

— Bună seara, răspunse el. Luaţi trenul?

— Merg până la Delhi. Sunt invitată la vicerege.

— Ce surpriză, remarcă Bill, fără cel mai mic entuziasm.

— Vreţi să beţi ceva? Mi s-a pus o sticlă de şampanie la răcit, în compartimentul meu.

În fond, nu se angaja cu nimic şi nefericitul avea gâtul uscat ca iasca. Nu avea tăria să reziste invitaţiei.

Marchiza avea un întreg compartiment rezervat pentru ea singură. Cuşeta sa era deja pregătită cu cearşafuri de

satin roz şi perne de dantelă. Un neglijeu de dantelă şi el, era aruncat pe braţul unicului fotoliu. Aerul era impregnat cu un miros puternic de parfum. Sticla de şampanie se răcea într-o frapieră de la Taj Mahal.

„Ce poate să facă o casă de toleranţă!” gândi Bill, spărgându-şi capul ca să găsească un mijloc de a se eschiva.

Marchiza scoase sticla din frapieră şi încercă să o desfacă. Bill i-o luă din mină.

— Camerista călătoreşte cu dumneavoastră? întrebă el.

— Bineînţeles. Are şi ea un compartiment rezervat.

Şampania era bună, superioară celei care se găsea la Bombay. Era o adevărată şampanie pentru bărbaţi, deloc dulce, cu ceva picant în ea. De la primele înghiţituri, Bill simţi că-i revine buna dispoziţie.

Marchiza scosese dintr-un etui o lungă ţigară egipteană şi aşteptă ca Bill să-i dea un foc. Când se apropie de ea, aceasta se aplecă spre el într-o atitudine provocatoare.

Pe peron, vacarmul se dublase în intensitate. Se auzeau alergături, strigăte de adio, hohote de râs. Bill îşi goli paharul şi declară:

— Plec, este mai bine să ajung la compartimentul meu înainte de plecarea trenului. Mulţumesc pentru şampanie.

Mi-a făcut foarte bine.

— Nimeni nu vă grăbeşte, protestă Marchiza. Să golim toată sticla, trăncănind. O să coborâţi la prima oprire a trenului.

De ce nu? Unul sau două pahare în plus îl vor feri de atac şi putea oricând să facă pe prostul, să se prefacă cum că nu înţelege intenţiile marchizei. În orice caz, era prea târziu ca s-o mai şteargă, trenul tocmai demara. Şi atunci, brusc, cu capul puţin tulburat de şampanie şi cocktailurile băute la prânz, gândi: „Triplu imbecil ce sunt! Este un express. N-o să se mai oprească până la Baroda. Am acum în faţă opt ore bune. Ea nu-i chiar aşa de rea, îşi zise în sinea sa. Uite-mă şi răpit!” începu să râdă pe sub mustaţă. N-am ce face decât să trag semnalul de alarmă sau să-i enervez pe călători. De altfel, ce importanţă mai avea? Nu trebuia să dea socoteală nimănui. Carol o ştersese cu Buck. La ce-ar servi să aibă scrupule?

— Ştiţi, murmură marchiza cu un aer cochet, vă puteţi petrece noaptea aici. Şi într-o franceză stâlcită adăugă: Mi-e complet egal.

— Şi mie la fel, răspunse Bill. Să golim un alt pahar.

— Viaţa este adesea atât de frumoasă, reluă marchiza.

— Dumneavoastră, aţi spus-o, remarcă Bill oarecum

vexat.

Îşi bău paharul dintr-o înghiţitură şi întrebă:

N-aveţi din întâmplare încă o sticlă?

— Ba da, am o jumătate de ladă;

— Bravo! Pentru început să le punem imediat la răcit.

Taxiul lăsase în urma sa luminile colinei Malabar. Trecuse prin faţa palatului lui Jellapore iluminat ca de sărbătoare, prin faţa câmpului de curse, pe la Willington Club şi intrase în sate. Carol şi Buck nu schimbaseră nicio vorbă. Se strânseră unul într-unu! ca doi adolescenţi şi se ţineau de mână. Le era frică.

Carol se temea de aventura pe care o trăia, pentru că, până la urmă, trebuia să se termine. Ceea ce i se întâmpla acum era ceva necunoscut. Până în aceste momente, totul se înlănţuise admirabil în viaţa sa şi doar ceea ce îi convenise ei fixase limitele jocului. Dar de data aceasta era cu totul altceva. Nu numai că renunţa la un gen de viaţă care-i plăcea pentru a se lansa în necunoscut, dar venea o zi când deznodământul îi va fi impus brutal şi intuia că sfârşitul acestei aventuri nu va fi deloc plăcut.

În timpul acesta, lui Buck îi era frică, dar nu ştia de ce. În simplicitatea şi candoarea sa, se temea să nu o plictisească, să nu-i pară că este prea anost, să nu

sfârşească prin a o agasa atunci când efectul noutăţii se va diminua. Totuşi, hotărârea sa era luată, toate scrupulele îi dispăruseră. Nu se mai punea problema să facă stânga-mprejur, să fugă singur la Jellapore, de exemplu.

În momentul în care ajunseră la Djuhu, Buck rupse brusc tăcerea: Ce noapte frumoasă!

— Da, răspunse Carol, în Indii, clarul de lună printre frunzele de palmier are întotdeauna ceva excitant.

Regretă imediat ceea ce tocmai spusese. Era una dintre remarcile cele mai uzuale din mediul pe care tocmai îl părăsise şi se temea ca Buck să nu fie şocat, luând-o drept o invitaţie deghizată.

După două sau trei ore, şoferul găsi, în sfârşit, Djai Mahal. Jelly anunţase. Casa era luminată *a giorno* şi luminile inundau trunchiurile cocotierilor şi ale arborilor de betel. Un servitor mătura nisipul aleilor cu o mătură de răchită, un altul freca dalele de marmură ale peronului, un al treilea se agita într-unul din dormitoarele de la primul etaj. Un fel de majordom cu livreaua purpuriu cu auriu veni în întâmpinarea noilor sosiţi şi le făcu cea mai frumoasă plecăciune.

Acesta începu să vorbească în hindustană şi Buck îi

traduse cuvintele rostite.

— Maharajahul ne-a pregătit o cină rece. Mâine, bucătarul va intra în funcţiune.

— Nu mi-e foame, declară Carol.

— Nici mie.

Omul luă cele două bagaje, valiza elegantă a lui Carol, biata valiză a lui Buck. În capul tinerei femei încolţi o idee. Se întoarse spre tovarăşul său.

— Du-te şi fă un tur al grădinii, îi zise ea. Vin şi eu imediat.

Se îndepărtă în grabă, urcă scara din patru în patru trepte, intră într-una din camerele mobilate europeneşte şi imediat îşi puse planul în execuţie.

În cursul primei sale vizite la Djai Mahal, remarcase gravurile indecente care decorau pereţii acestor două camere. În ziua aceea se amuzase, dar acum îi era frică să i le arate lui Buck. Trebuia neapărat să le ascundă de vederea sa.

Ar fi o notă falsă, gândi ea. El n-ar înţelege nimic. Nu este obişnuit”.

Se puse pe lucru cu febrilitate. Nu era uşor, pentru că fiecare dintre gravuri era fixată de perete cu un fir de alamă înfăşurat în jurul filigranului de marmură care forma

panoul, îşi rupse o unghie şi-şi înăbuşi o înjurătură. Treaba o amuza în acelaşi timp. Depunea o ardoare copilărească şi-şi repeta râzând: „Grăbeşte-te, nevinovate! Grăbeşte-te!”

Bombay îi părea la fel de îndepărtat ca şi Parisul, ba chiar mai îndepărtat ca New York, Minnesota sau chiar stelele. La dracu’ cu bijuteriile furate! La dracu’ cu doamna Trollope! La dracu’ cu Botlivala! Se opri brusc, cu obrajii în flăcări şi pentru câteva momente fu cuprinsă de panică.

După ce desfăcu toate gravurile, făcu o grămadă cu ele şi căută un loc unde să le ascundă. Cotrobăind peste tot, descoperi un cufăr mare pe terasă, unde erau depozitate rogojini. Le închise acolo, sub capacul greu de lemn. Treaba terminată, se întoarse într-una din camere, se aşeză în faţa unei toalete cu arabescuri şi începu să se machieze.

Imaginea din oglindă nu era deloc flatantă pentru ea. Este adevărat că oglinda nu era nouă şi, că, la fel ca toate oglinzile din Indii, suferise din cauza umidităţii din timpul perioadelor de muson şi, pe alocuri, era acoperită de mucegai.

Totuşi, Carol constată că avea tenul livid, faţa trasă şi cearcăne mari sub ochi. Îşi studie îndelung imaginea şi

sfârşi prin a-şi zice cu jumătate de voce: „Ei bine, micuţo, este prima dată când îţi văd astfel mutra! E cazul să vezi adevărul. În orice caz, dacă Buck continuă să te găsească frumoasă aşa cum arăţi, înseamnă că Ai o mare baftă”.

Termină să se machieze cu grijă, pentru a înlătura pe cât posibil ravagiile cauzate de ultimele douăzeci şi patru de ore, pe urmă, după o ultimă privire în oglindă, coborî să-l întâlnească pe Buck.

Ea nu-l găsi nici în casă, nici pe terasă unde curgea o mică fântână. „Nu e posibil, a fugit!” gândi ea cu groază. În acelaşi moment, îl observă în fundul grădinii. Se apropiase de partea care se deschidea spre golf şi silueta sa înaltă se desena pe suprafaţa strălucitoare a mării luminată de lună. Nemişcată, Carol nu-şi putea desprinde ochii de la el. Fântâna susura, palmierii foşneau uşor. Era subjugată de frumuseţea nopţii şi de emoţia care-i cuprindea sufletul de fiecare dată când îl vedea pe Buck. Cu mâinile la spate, mergea în susul şi în josul acelui loc. Deodată, Carol fu cuprinsă de teama ca el să nu aibă o nouă criză, încercând să-şi calmeze durerile cu acel du-te-vino ca al unui animal sălbatic în cuşcă. O luă la fugă şi-l ajunse înainte ca el s-o vadă venind.

— Cum te simţi, Buck?

Se întoarse brusc către ea.

— Foarte bine, draga mea. Ai lipsit cam mult.

— Am încercat să mă fac prezentabilă.

— De ce ţi-ai dat atâta osteneală? Eşti atât de drăguţă.

— Credeam că eşti bolnav.

— Absolut deloc.

— Ce nu este în regulă?

Imediat îşi regretă întrebarea. N-o privea aceasta. Era pe punctul de a comite aceeaşi prostie, ca majoritatea femeilor îndrăgostite? Voia să-i acapareze şi spiritul şi sufletul.

— Reflectam, îi veni să întrebe: „La ce?”, dar se reţinu.

Buck reluă:

— Tocmai îmi ziceam că am o impresie mult prea bună despre mine închipuindu-mi că aş fi indispensabil... că ţăranii n-ar putea să mai facă nimic fără mine. Am mai cunoscut astfel de tipi, care se credeau mai mult decât erau. Da... cred că dacă aş pleca, n-ar dura prea mult până m-ar înlocui.

Iată deci la ce se gândea. Îşi spunea că Moti avea dreptate, că el nu putea niciodată s-o ducă pe Carol la Jellapore din cauza trecutului său. Încerca să-şi bage în cap că tot ceea ce reprezenta el, tot ceea ce însemna

raţiunea sa de a fi, nu aveau nicio importanţă în faţa dragostei sale. Instinctul lui Carol o sfătui să fie prudentă. Tot ceea ce ar fi zis ea acum ar fi fost periculos mai târziu. Exact ca micul fir de nisip care reuşeşte până la urmă să oprească o întreagă maşinărie. La lumina lunii, studie faţa lui Buck şi fu frapată de expresia sa de bunătate.

— Hai, zise ea cu înţelepciune, o să vorbim despre asta mai târziu. Să mergem să ne lungim pe terasă. Putem chiar să luăm ceva. Am venit aici ca să ne odihnim. Avem nevoie amândoi.

Servitorul cu livreaua purpuriu şi auriu le aduse băuturile răcoritoare. Răspundea la numele biblic de Ezechiel.

— Spune-i să se ducă să se culce, îi ceru Carol lui Buck. Şi ceilalţi servitori să facă la fel. N-avem nevoie de ei.

— E o idee bună.

Un pic mai târziu, îi văzură pe Ezechiel şi pe ceilalţi trei servitori coborând spre pâlcul de palmieri unde se afla locuinţa personalului. În grădină nu se mai auzea decât murmurul micii fântâni mongole, temă lejeră care acompania zgomotul surd al valurilor care loveau ţărmul.

Carol închise ochii.

— Ce frumos este aici, spuse ea... s-ar zice că ne aflăm

în regatul celor „O mie şi una de nopţi”.

Era un lucru pe care putea să i-l spună lui Buck, în timp ce, dacă ar fi făcut o astfel de constatare în faţa lui Bill, acesta ar fi râs de ea şi i-ar fi răspuns că are o mentalitate de portăreasă. Dar Bill era foarte bine unde era! Să rămână acolo! Doar n-o să rămână toată viaţa sub influenţa lui!

— Da, este foarte frumos, recunoscu Buck, Indiile sunt frumoase, doar ştii.

După intonaţia vocii, Carol înţelese imediat cât de mult iubeşte el Indiile, Indiile pe care ea nu le cunoştea, cele pe care vălul pe care-l avusese până atunci peste ochi o împiedicase să le vadă.

Apoi, timp de o bună bucată de vreme, rămaseră nemişcaţi şi tăcuţi, sub cerul spuzit de stele. Carol simţi cum i se duce oboseala şi alunecă uşor în starea aceea intermediară între somn şi luciditate, unde totul devine simplu şi limpede. Începea să savureze din plin ceea ce i se întâmplă. Ştia că este cel mai minunat lucru din tot ceea ce cunoscuse, cel mai minunat din ceea ce va cunoaşte vreodată.

În mijlocul stării sale de beatitudine, auzi vocea lui Buck.

— Trebuie să fii obosită, draga mea.

— Da.

— Nu trebuie să mai stăm aici. Nu este sănătos... este prea multă rouă.

— Ai dreptate.

Ea se ridică şi contemplă dâra argintie a lunii pe suprafaţa mării.

— Buck, spuse ea cu jumătate de voce, vrei să vii în camera mea?

Îl privi şi-i descoperi zâmbetul.

— Da, Carol, te rog.

O prinse în braţele sale şi timp de câteva minute, rămaseră înlănţuiţi, alături de mica fântână mongolă. Pentru ei nu mai exista acum nimic, nici timp, nici spaţiu.

Timp de cincisprezece zile, lumea exterioară nu mai există pentru ei. Era o experienţă stranie, un soi de vis în care zilele şi nopţile se confundau, pierdute în trecerea vagă a orelor. Soarele răsărea şi apunea, dar ei rămâneau aproape insensibili la extraordinara simfonie de culori care însoţea aurorele şi apusurile. În ochii lor, acestea nu erau decât fraze intermediare, care înfrumuseţau strălucirea fericirii lor.

Această fericire, care-i învăluia pe amândoi, nu era făcută numai din calm, odihnă sau bucurie a trupurilor lor.

Ei descopereau puţin câte puţin, noi domenii ale sufletului şi personalităţilor lor şi această explorare, reînnoită fără încetare, era şi ea la fel de ameţitoare. Până aici, ei nu se cunoscuseră, nu fuseseră unul pentru celălalt decât simbolul a ceea ce fiecare dintre ei avea cel mai mult nevoie. Poate că chiar acest lucru fusese întrevăzut de Moti animat de idealul său înflăcărat şi obişnuit să contemple fiinţele şi lucrurile cu detaşarea omului de laborator. Afecţiunea sa pentru Merrill, prejudecata sa faţă de Carol, nu-l împiedicaseră să se servească de ei pentru a-şi realiza o parte din visul său fantastic, acea dorinţa de a regenera un întreg popor, o întreagă rasă. El singur, ca savant, înţelesese ce se întâmplă şi avusese tenacitatea să folosească acest lucru pentru a-şi atinge scopul.

Şi astfel, în singurătatea ireală a pavilionului de marmură albă, cu grădina sa ascunsă sub cocotieri şi arbori de betel, Buck şi Carol învăţară să se cunoască, să descopere în fiecare dintre ei nenumărate mici detalii, care adăugate unul. Câte unul, formau fiinţele lor intime.

Surpriza acestei descoperiri era întotdeauna atât de mare, întotdeauna atât de minunată, fie ea noaptea sau în cele mai neaşteptate momente ale zilei. În acele momente, Carol intimidată şi alarmată de ceea ce se

întâmpla, găsea alături de ea un Buck care o liniştea, îi transmitea bunătatea şi forţa sa, îi pansa rănile pe care nici nu bănuise că le are, îndulcea unghiurile prea aspre ale spiritului şi ale sufletului său bătut de soartă.

Ceea ce o mira cel mai mult la Buck erau simplicitatea şi delicateţea sa neobişnuită. Spre deosebire de majoritatea bărbaţilor pe care-i cunoscuse, el nu manifesta niciun fel de egoism, niciun fel de dorinţă brutală când se apropia de ea, ci doar o grijă plină de înţelegere ca şi cum ea ar fi fost un copil lovit şi speriat. Aceasta era atât de diferit de ceea ce fusese cu Bill, în permanenţă chinuit de complexitatea şi părţile misterioase ale caracterului său. Cu Bill, dragostea rămăsese o petrecere agreabilă a timpului, dar atât de banală şi care-i lăsase întotdeauna nesatisfăcut corpul şi sufletul său de femeie, lipsite de o frumuseţe pe care instinctul său o întrevedea. Cu Buck, învăţa în sfârşit, să cunoască tandreţea, nu numai aceea pe care el o manifesta faţă de ea, sau cea pe care o simţea născându-se, ci acea tandreţe sănătoasă cu care se născuse, şi care o împinsese să manifeste bunăvoinţă faţă de doamna Trollope şi Baroană sau faţă de imbecili periculoşi ca domnul Botlivala... acel preaplin de tandreţe, care, la început, o adusese să-l îngrijească pe necunoscutul care

trecea prin toate chinurile în compartimentul expresului Madras-Bombay, care străbătea în viteză platoul Deccanului supraîncălzit. În acelaşi timp, de teama de a nu fi rănită, disimula întotdeauna acest sentiment, sub o triplă armură de ironie, voioşie şi trivialitate. Dar acum nu mai era necesar să se prefacă. S-ar fi zis că o parte din ea, până atunci ascunsă şi sufocată, se eliberase dintr-odată şi-şi obţinuse dreptul să se manifeste şi să înflorească. Şi pe urmă, exista în Buck un soi de puritate care aureola toate lucrurile, pe ea însăşi, casă, grădina şi părea să desfiinţeze toate amintirile dubioase cu care era impregnat Taj Mahal. Această puritate şi simţ ai dreptăţii o trăseseră la el, această bogăţie şi profunzime pe care le căutase în zadar înainte de a-l cunoaşte.

Uneori, în adâncul său, se ridica o voce cu accente triumfătoare: „Aveam dreptate. Ştiam că o să fie aşa”. Dar alteori, în momentele când se simţea cel mai fericită, se făcea auzită altă voce pe care ea nu voia s-o audă. „Nu poate să dureze... o să se termine într-o zi. Şi atunci, ce se va întâmpla?”

Sub influenţa acestei fericiri, abia umbrită de imagini trecătoare, corpul lui Carol deveni şi mai frumos. Oboseala îi dispăru cu totul şi-şi recăpătă acel aspect radios care era

cea mai frumoasă însuşire a sa. Chiar servitorii observară această schimbare. Stupefiaţi de spectacolul la care asistau, se făcură mai discreţi, vocile lor deveniră mai blânde, mersul mai uşor. La fel ca muntenii din Jellapore, sfârşiră prin a-şi imagina că tânăra femeie este o zeiţă coborâtă pe pământ. Începură s-o venereze tot aşa cum o venera Krishna înainte de a fugi. Pentru ei, de fiecare dată când o vedeau traversând grădina de la umbra palmierilor sau terasa care dădea înspre mare, ea o încarna pe zeiţa Sita, dar o zeiţă de o blonzime surprinzătoare, mai minunată, mai frumoasă încă decât buna logodnică a lui Rama.

Pentru Buck, timpul trecea într-un ritm de marş triumfal. Avea impresia că renaşte la viaţă, că se leapădă de tripla sa haină de oboseală, amărăciune şi suferinţă. Niciodată nu-şi închipuise că o femeie ar fi capabilă să aibă un atât de mare rol pe lângă un bărbat, să-i manifeste atâta tandreţe. Niciodată nu bănuise că sufletul şi corpul unei femei pot fi izvorul unei astfel de plăceri şi bucurii. Toate şovăielile sale, toate scrupulele dispăruseră, în lumina radioasă a fericirii sale. Nu i se întâmplă nici măcar să pună la îndoială onestitatea lui Carol, pentru că, îşi zicea el, o femeie ca ea nu poate să aibă nimica rău. Orice ar fi

făcut ea înainte, se datora unor anumite motive. De altfel, orice ar fi făcut, nu mai avea acum nicio importanţă.

Bucuria sa îl zăpăcea, i se urca la cap şi nici el nu credea deloc că toate acestea vor avea într-o zi un sfârşit. Naivitatea şi optimismul său natural îl făceau să creadă că el şi Carol vor continua să fie fericiţi împreună, la nesfârşit. După câtva timp, vor părăsi Djai Mahal, şi vor merge la Jellapore unde vor cunoaşte fericirea până la sfârşitul vieţii. Îşi făcea planuri ca şi cum niciun pericol nu i-ar fi ameninţat. Îi povestea lui Carol despre ce vor face. Îi descria frumuseţea junglei şi plăcerea de a te plimba într-o caretă trasă de boi printre satele nelegate prin drumuri, îi descria căsuţa unde-şi instalase cartierul general, grădina, terasa care cobora în trepte până la râu.

Era convins că îi va plăcea. Era un loc încântător şi, iarna, era minunat, pentru că locuinţa fiind cocoţată pe coline, zilele erau umede şi nopţile răcoroase.

Lungită pe plajă sau alături de fântâna de marmură, Carol îl asculta liniştită. Sunetul vocii sale, vederea privirii sale limpezi erau suficiente fericirii sale. De fiecare dată când îi privea ochii albaştri, îi venea să plângă. Ea se ferea să-i spună că bucuria o orbea şi toate acestea nu puteau dura la infinit. Se ferea să-i spună că va pleca singură la

Jellapore, dar erau momente când, transportată de dragostea sa, i se întâmplă să-şi imagineze viitorul aşa cum i-l descria el. În astfel de momente, nimic nu i se părea imposibil şi chiar se întreba: „De ce n-ar fi aşa? Ce ne-ar împiedica? Nu mai sunt aceeaşi femeie. Tot ceea ce doresc este să nu-l părăsesc. Nimic altceva nu mai contează pentru mine. Îl iubesc atât de mult...” Nu mai putea să admită să se scoale, să se plimbe, să asculte cântecul păsărelelor, să simtă adierea soarelui, fără el. Într-o zi se gândi că Buck şi ea ar trebui să trăiască la Djai Mahal ca Adam şi Eva în rai înainte de păcatul originar. „Da, îşi zise ea, viaţa lor cred că semăna cu a noastră şi Buck este acela căruia îi datorez asta”.

Totuşi, uneori, o umbră venea să întunece liniştea lui Buck. Era amintirea acelei femei pe care o pierduse şi alături de care suferise atât de mult. Când îşi amintea scurtele şi tristele lor mângâieri, încerca un soi de teamă, un soi de dezgust, care îl revoltau. Şi cu toate acestea, din acea sinistră parodie de dragoste se născuse Tommy, băieţelul său, care acum se afla undeva pe ocean în compania rigidului domn Snodgrass misionarul. Orice s-ar întâmpla nu trebuia ca Tommy să facă aceleaşi greşeli ca ei. Când Tommy va deveni bărbat, va trebui să-şi găsească

o tovarăşă la fel cum este Carol.

Din timp în timp, crizele îi reveneau, dar erau din ce în ce mai scurte şi mai uşoare. Şi pe urmă, Carol era aici şi-i alina durerile. Pe măsură ce boala se ameliora, corpul său îşi recăpăta vigoarea. Muşchii îşi recăpătau forţa şi forma. Pentru prima dată de luni întregi începu să doarmă liniştit, încetul cu încetul începu să renască în el vigoarea de altă dată, acel foc interior care-l devorase în anii tinereţii. În acelaşi timp îi renăştea nevoia de a munci, de a-şi cheltui energia. Înota ore întregi în apa noroioasă şi, întotdeauna în tovărăşia lui Carol, făcea lungi plimbări de-a lungul ţărmului pe care se aflau construcţii extravagante. Pentru prima dată îşi dădea seama de puterea corpului său şi-şi dădea seama că forţa şi sănătatea îi permit unui om să escaladeze munţii şi să facă miracole. Nu făcea parte dintre acei misionari care-şi datorează puterea unei nervozităţi ieşite din comun. Buck era un om normal, căruia boala nu-i adusese decât disperare.

I se întâmpla adesea să se gândească la prietenul său Moţi, acel omuleţ curios cu teoriile sale atât de adevărate. Poate că la urma urmei, avea dreptate. Poate că trebuia să-i dai corpului tot ceea ce îi este necesar ca să poată să-şi îndeplinească sarcinile dictate de inteligenţă. Moti

pretindea că corpul nu este decât o maşină care trebuie protejat şi întreţinut aşa cum se întâmplă cu o maşinărie.

Forţele revenindu-i, Buck se gândea din ce în ce mai mult la opera vieţii sale şi se temea ca absenţa sa să nu o fi compromis. Îi cunoştea bine pe ţărani. Ştia că dacă nu este lângă ei, aceştia îşi vor diminua eforturile, nu din rea voinţă, ci din slăbiciune. Trebuia să fie acolo, să-i conducă, să-i stimuleze, până în momentul când vor fi în stare să zboare cu propriile lor aripi.

Deşi nu sufla niciun cuvânt, Carol observa perfect schimbarea ce se producea în el. Vedea că de la o zi la alta culoarea galbenă a obrajilor îi dispărea şi tenul îşi recăpăta tenta normală. Acest spectacol o încânta dar o şi îngrozea în acelaşi timp. Cura pe care o întreprinsese, reuşea în pofida tuturor aşteptărilor, dar cu fiecare zi se apropia de sfârşit, de momentul când colonelul Moti o va anunţa că nu mai este nevoie de ea şi că trebuie să plece. Şi de fiecare dată se revolta: „De ce aş pleca? îşi zicea ea. De ce aş renunţa la el?” Dar de fiecare dată îşi dădea mai bine seama că se apropia ceasul când drumurile lor se vor despărţi. Se neliniştea când vedea câtă energie consumă. Unele aluzii o făceau să-şi dea seama ce-l preocupa în adâncul sufletului său. Erau momente când devenea foarte

geloasă pe acei nefericiţi ţărani a căror soartă îl preocupa atât pe Buck.

Într-o dimineaţă el îi zise:

— Cred că ar trebui să mergem să vedem ce s-a întâmplat cu Ali.

— Da, e mult timp de când nu l-ai mai văzut, se grăbi să răspundă Carol.

Cu toate temerile sale, se stăpâni şi-i ceru lui Ezechil să caute un taxi.

Ca să aduci un taxi la Djai Mahal, nu era lucru uşor. Trebuia să trimiţi un boy la Bombay. Acesta plecă imediat cu o bicicletă, dar înainte de întoarcerea sa, veni un mesager din partea colonelului Moti şi-i aduse o scrisoare lui Buck. Cu inima strânsă, Carol îl privi cum desface scrisoarea şi începu să citească. Pe faţa sa nu întârzie să apară un zâmbet. Îşi termină lectura, îi dete o rupie băiatului şi-i adresă câteva cuvinte în hindustană.

— O veste bună! îi spuse el lui Carol, care imediat se gândi: „O veste bună pentru el, dar poate nu atât de bună pentru mine”.

— Cât de curând o să-i scoată pansamentul lui Ali. Moti crede că Ali o să aibă nevoie de mine.

— Trebuie să te duci.

— Şi îmi mai scrie că Universitatea Alighar şi guvernul vor să-mi acorde o distincţie onorifică pentru ceea ce am făcut în sate.

— Dar este minunat, dragul meu.

Ea încercă să-şi stăpânească vocea care-i tremura, dar Buck o cunoştea acum prea bine. Ca să observe schimbarea.

— Ce te deranjează?

— Nimic. Te asigur. Sunt fericită că ţi se recunosc, în sfârşit, meritele... asta-i tot, deşi nu este prea devreme.

— Ţine, draga mea, citeşte asta. Tot ce este al meu este şi al tău.

Carol citi scrisoarea, până când descoperi pasajul pe care Buck i-l ascunsese, câteva fraze, în aparenţă neînsemnate, care încheiau mesajul.

„Dewan m-a rugat să-ţi spun că a izbucnit o epidemie de holeră printre ţărani. Nu este încă prea grav, dar sunt necesare servicii de igienă. Te roagă în mod expres, să nu-ţi întrerup! vacanţa”.

— De ce nu mi-ai spus de... de această holeră? întrebă Carol, ridicând ochii spre Buck.

— Nu e nimic... întotdeauna există o uşoară recrudescenţă, din timp în timp.

— Dewan nu ţi-ar fi scris dacă n-ar fi fost ceva serios.

— Cu atât mai rău! Dacă se agravează, o să ne întoarcem imediat la Jellapore.

Carol îl părăsi pe Buck, sub pretextul că vrea să-şi schimbe bluza înainte de venirea taxiului. De fapt, avea nevoie să reflecteze, pentru că îi venise o idee ciudată parcurgând scrisoarea lui Moti, acea scrisoare care nu conţinea nimic special în sine, dar putea avea atâtea consecinţe.

Două lucruri o intrigau: uşurinţa cu care Buck luase la cunoştinţă despre holera din Jellapore, uşoara indiferenţă pe care părea s-o aibă faţă de Ali, în perioada şederii la Djai Mahal. De ce ţineau oare astea? întrebarea avea şi mai multă importanţă acum după primirea scrisorii lui Moti. Poate că Bill avea dreptate când insinuase că ea – l va corupe pe Buck până la sfârşit, că-l va schimba, că-l va aduce, din dragoste pentru ea, să sacrifice tot ceea ce însemnase raţiunea sa de a fi, până când se va trezi şi-i va reproşa că l-a adus pe marginea prăpastie! Poate că erau primele manifestări ale unei serii de efecte ireversibile. Poate că ar face mai bine să-l părăsească înainte de a fi prea târziu, înainte de a murdări frumuseţea clipelor trăite...

Dar totuşi, nu putea să se împace cu un astfel de gând. „Nu, îşi zise ea. Este imposibil! N-o să fac niciodată asta. În numele a ce?... O să mă întorc la Jellapore cu el. N-o să-l mai văd niciodată pe Jelly şi pe fratele său. O să trăiesc la ţară şi n-o să mai pun niciodată piciorul în capitală”.

Această soluţie nu era prea viabilă, prezentând o serie de dificultăţi, pentru că, pentru a ajunge aici, trebuia ca Buck şi Carol să fie căsătoriţi şi acum, după ce citise scrisoarea lui Moti, Carol începea să înţeleagă că Buck era, într-un oarecare sens, un personaj oficial. Dacă guvernul britanic şi o universitate hindusă îşi dădeau osteneala să-i consacre opera, însemna că el reprezenta ceva, era în felul lui un personaj celebru. Un astfel de bărbat nu putea să se însoare cu oricine.

Toate acestea corespundeau cu exactitate celor spuse de colonelul Moti, într-o seară, în camera lui Bill, în faţa unei sticle de şampanie care se încălzea în frapiera sa. Cât de mare ar fi fost dragostea ei pentru Buck, era imposibil să se mărite cu el. Ar fi fost un dezastru pentru el... iar Buck, acest naiv drag era atât de candid încât nu vedea şi nu înţelegea că, atunci când va fi invitat la dineu la vicerege sau la alte banchete, va trebui să se ducă singur pentru că un *parsi* îi tratase soţia drept prostituată, la

barul Taj Mahal.

Cu toată căldura sufocantă, Carol simţi un frison. Totul era terminat acum. Poate că n-o să mai vină împreună niciodată la Djai Mahal. Poate că Moti o va ruga să se îndepărteze şi ea nu va putea decât să se execute pentru că altceva nu era de făcut. Încercă să se liniştească spunându-şi că temerile ei erau nejustificate şi că dragostea va învinge totul, dar avea prea multă experienţă de viaţă, ca să creadă că iluziile sale se vor îndeplini. Dragostea era în stare să se autodistrugă atunci când devenea unicul scop al existenţei. Putea să împlinească viaţa unei femei, dar în acelaşi timp s-o ruineze pe cea a unui bărbat, în special a unui bărbat ca Buck.

„Hai, gândi ea, să cobor, altfel el va bănui ceva. Oh, măcar dacă Bill ar fi aici!” suspină ea dintr-odată, pentru că Bill, în afara lipsei sale de logică, avea un simţ real al măsurii pe care o datora, fără îndoială, părţii sale realiste, experienţei şi cinismului său. Bill ar fi ajutat-o să gândească într-un mod practic. Avea nevoie de aceasta. Ştia. Îşi pierduse acel echilibru şi simţ practic care fuseseră până atunci forţa sa.

„O femeie îndrăgostită... îşi zise ea... nu exista nimic mai tâmpit pe lume... şi uite ce-am ajuns”.

Taxiul apăru imediat. Ezechil veni să-i anunţe că a sosit maşina şi-l întrebă pe Buck, în hindustană, când crede că se vor întoarce. Buck îi răspunse şi întorcându-se spre Carol, adăugă:

— i-am spus că o să ne întoarcem diseară. Am făcut bine?

— Da, răspunse Carol, a cărei nelinişte crescu.

Indira Moti era aşezată pe verandă, atunci când taxiul intră în curtea bungalow-ului. Ea surâse când îi văzu pe Carol şi Buck, dar, în afară de faptul că era fericită să-i revadă, zâmbetul său spunea tot ceea ce, cu ochii ei pătrunzători, observase. Remarcase imediat flacăra nou aprinsă în privirea lui Buck, mersul său mai sigur, expresia de fericire care părea să strălucească pe faţa lui Carol şi în acelaşi timp, simţise o strângere de inimă la gândul loviturii pe care o va primi această pereche atât de fericită.

— l-am anunţat vizita dumitale lui Ali, îi zise ea lui Buck, dar nu i-am mai spus altceva. M-am gândit că soţul meu ar putea să-i scoată bandajul şi, dacă ceea ce sperăm nu se va realiza, îi va fi mai uşor să-şi depăşească nefericirea ştiindu-te lângă el.

Colonelul nu întârzie să apară şi Carol, cu toate că avea

teamă de el şi de ceea ce acesta reprezenta, încercă totuşi o uşoară plăcere văzându-l, la gândul că era prietenul bărbatului pe care-l iubea. Ar fi vrut atât de mult ca soţia sa şi el să aibă pentru ea aceeaşi afecţiune ca pentru Buck, şi în special, să aibă amândoi încredere în ea.

Văzându-l pe Buck, faţa lui Moti se lumină şi Carol înţelese că acesta se bucură văzându-l atât de sănătos.

— Să nu pierdem timpul, zise colonelul. Să mergem lângă Ali.

Intrară toţi patru în camera întunecoasă, unde copilul stătea liniştit şi tăcut, cu cobaiul său, strâns la piept. Buck vru să se apropie, dar colonelul îl opri.

— Aşteaptă, spuse el, în timp ce se îndrepta spre copil. Ali, micuţul meu, o să-ţi dăm pansamentul jos. Doctorul a spus că este timpul.

Copilul întoarse capul spre el. Nu întrebă: „O să văd?”, ci doar:

— Sahib Buck este aici?

— O să vină. O să fie aici imediat.

Şi atunci, cu un gest precis de expert, colonelul desfăcu bandajul şi îl retrase. Carol îşi reţinu răsuflarea. Era tulburată. În câteva secunde, vor şti sigur. Sau Ali va vedea ceva, sau va fi condamnat să rămână orb pe viaţă.

Camera era cufundată într-o obscuritate aproape completă. Doar un pic de lumină pătrundea printre draperii şi pe sub uşă. Spectatorii tăceau. Nu li se auzea nici măcar respiraţia.

Aşezat pe picioarele încrucişate sub el, Ali părea că priveşte înaintea lui şi, uşor, ca un automat, întoarse capul întâi la dreapta, apoi la stânga, ca şi cum ar fi căutat lumina. De două ori repetă figura. Carol simţi cum mâna lui Buck se strecoară într-a sa şi simţi că tremură. Copilul întoarse din nou capul, dar de data aceasta, în direcţia lui Buck, a cărei siluetă se desena în lumina neclară ce trecea pe sub uşă. Apoi rămase nemişcat cu ochii ficşi. În fine, picioruşele se destinseră şi toată faţa sa negricioasă începu să surâdă. Niciodată Carol nu mai văzu un astfel de surâs. Era un surâs de adoraţie, ca şi cum, deschizând, în sfârşit, ochii la lumină, fiul *mahutului* l-ar fi zărit pe Allah în faţa sa. Auzi vocea colonelului Moti strigând: „Vede! Vede!” şi-l văzu pe copil alunecând de pe divan „repezindu-se către Buck ca un nebun, cuprinzându-l cu mânuţele, lipindu-şi capul de abdomenul acestuia şi murmurând cu o voce copleşită de emoţie: „sahib Buck! sahib Buck!”. Simţi cum mâna lui Buck o părăseşte pe a sa şi văzu cum Buck îngenunchează, ia copilul în braţe şi-şi

lipeşte obrazul de faţa sa slăbuţă. Şi atunci, Carol se întoarse brusc, pentru că începuse să plângă. De ce plângea ea? Nu ştia, cauzele erau prea numeroase. Plângea din cauza băieţelului şi a miracolului care se produsese, din cauza bunătăţii care izvora din Moti, dar în special din cauza lui Buck. Niciodată nu-l iubise atât de mult.

Auzise vocea copilului repetând: „sahib Buck! sahib Buck!”, după care, începură o lungă convorbire în hindustană. Carol nu înţelegea, dar bănuia ce vorbeau Buck şi Ali. Îşi făceau planuri deja. Se vor întoarce amândoi la Jellapore. Ali va învăţa să conducă elefantul maharajahului.

— El vrea să-i scriu lui Tommy că şi-a recăpătat vederea şi să-i spun că la întoarcerea sa, Ali se va juca cu el şi-l va dace în ţarcul elefanţilor, unde îl va învăţa cum se conduc elefanţii.

În acel moment, copilul traversă încăperea cu un pas încă nesigur şi luă în braţe cobaiul, care nu se mişcase de pe divan, pe urmă se întoarse şi îi arătă lui Buck.

— Cobaiul a fost cel mai mare prieten ai lui când n-ai fost aici, spuse Indira Moli.

— De cum ne vom întoarce la Jellapore, o să trebuiască

să-i găsim un tovarăş sau o tovarăşă, remarcă Buck râzând. Să trăieşti singur este mult prea trist.

— Vreţi să beţi o ceaşcă de ceai? întrebă doamna Moti. O să-l servesc aici ca Ali să nu fie despărţit de Buck. Este încă prea devreme ca să iasă la lumină puternică.

Buck se aşeză pe divan şi-l luă pe copil pe genunchii săi. Acum, că-şi regăsise prietenul, Ali voia să ştie cum făcuse doctorul de-i redase vederea. Nu înceta să privească în jurul lui, dar ochii săi reveneau mereu spre Carol. În final, îi spuse ceva lui Buck la ureche, care îl făcu să izbucnească în râs. Traduse imediat.

— Vrea să ştie dacă tu eşti regina cu bijuteriile. Mi-a spus că se gândea că eşti frumoasă, dar acuma găseşte că eşti şi mai frumoasă decât credea el. Zice că eşti cea mai frumoasă femeie pe care a văzut-o vreodată, i-am spus că sunt de aceeaşi părere.

Copilul se aplecă din nou spre Buck şi acesta reluă:

— Mi-a spus că nu este frumos din partea lui, dar vrea să te privească mult de tot. L-am răspuns că o să aibă tot timpul să te privească, pentru că o să te întorci cu noi la Jellapore.

Carol fu cât pe ce să strige „Nu-i spune asta, pentru că nu este adevărat! Nu pot să mă întorc la Jellapore!” Cu

toate acestea, tăcu şi intui sensul ascuns al acestor cuvinte. Nu numai că Buck îi spunea care îi sunt intenţiile, dar în acelaşi timp îi da de înţeles lui Moti că nu va admite niciun amestec în viaţa sa particulară.

Carol de-abia putea să-şi înăbuşe bucuria şi emoţia. Până acum, crezuse că Buck, la fel ca şi ea, se va supune voinţei colonelului, dar acum, începu să aibă dovada că Buck nu se va lăsa influenţat de nimeni şi că el era mult mai înţelept, mult mai hotărât decât îşi închipuise ea.

Un boy aduse ceaiul şi Moti îi zise lui Buck:

— Am primit o altă telegramă de la Dewan. Epidemia de holeră este mai gravă decât se credea. M-a rugat să-ţi spun că, dacă se va întinde, va avea nevoie de serviciile tale.

— Pică la ţanc, răspunse Buck. Tocmai simt nevoia să fiu util. Ar fi mai bine să plecăm imediat.

După ce terminară ceaiul, Indira Moti se întoarse către Buck şi-i zise:

— Vrei să vii un minut cu mine? Aş vrea să verificăm nişte socoteli împreună.

„Înţeleg, gândi Carol. Motivrea să rămână singur cu mine. Vrea să-mi spună ceva. Să mă înarmez cu curaj”.

Buck şi Indira dispărură, Ali rămase singur pe divan cu

cobaiul în braţe.

— Este nemaipomenit pentru Buck, nu-i aşa? remarcă Moti.

— Da, răspunse Carol, care nu ştia prea bine la ce face aluzie el.

— Sunt fericit că i se recunosc meritele acum, când este încă tânăr. Universitatea Alighar o să-i decerneze o diplomă şi guvernul are intenţia să-i confere un titlu şi să-i dea un salariu. N-o să-i facă rău. Crezi că este mulţumit?

— Sunt sigură, zise Carol care ar fi avut chef să-i răspundă: „Cred că nu-i ţine nici de cald, nici de frig”.

— N-a mai avut crize de multă vreme.

— Se pare că-i merge bine.

— S-a schimbat mult, continua Moti, care o fixa pe tânăra femeie cu ochii săi negri. L-am găsit în el pe Buck de altă dată.

„Unde-o fi vrând să ajungă?” nu înceta să se întrebe Carol, pe care această conversaţie o punea la grea încercare.

— Da, reluă Moti, mă face să mă gândesc la un om care învaţă să meargă după ce a fost imobilizat mult timp. Personal, vă sunt foarte recunoscător. Întreaga Indie v-ar fi recunoscătoare dacă ar afla povestea însănătoşirii sale.

„După toate astea, mă va trimite la plimbare cu un certificat de bună purtare, îşi zise Carol cu amărăciune. Numai că n-am intenţia să mă las concediată. N-o să plec”.

— Vedeţi, continuă colonelul, ar fi un lucru nemaipomenit dacă l-aţi mai putea reţine câtva timp la Bombay, atât cât să se obişnuiască cu noua sa stare.

„Da, până se va obişnui într-atâta cu mine încât să nu-i pese dacă dispar”, gândi Carol, care adăugă tare:

— Şi-a manifestat deja intenţia de a se întoarce la Jellapore. Epidemia de holeră îl nelinişteşte.

— Nu e chiar atât de grav... cel puţin, nu acum, declară Moti surâzând.

Îşi aprinse o ţigară şi Carol, neliniştită, paralizată ca un copil timid, aştepta ca s-o lovească.

— Spuneţi-mi, întrebă el brusc, ce a vrut să spună prin acest „noi” când a vorbit de întoarcerea la Jellapore?

— Nu ştiu. N-am vorbit împreună niciodată despre ce se va întâmpla când vom pleca de la Djai Mahal. În orice caz, întotdeauna se exprimă aşa. Chiar de la început... ca să nu se îndoiască nimeni de intenţiile sale.

Colonelul se încruntă şi, în acel moment, Carol surprinse privirile copilului îndreptate asupra ei. Se citea în acei ochi, aceeaşi adoraţie pe care el i-o arătase lui Buck. Din acel

moment, Carol se simţi mai puţin singură, spaima începu s-o părăsească. Se ridică şi se aşeză pe divan lângă Ali. Gura copilului se lăţi într-un zâmbet mare, el puse cobaiul pe genunchii lui Carol, iar acesta se strânse lângă ea. Din când în când, mustăţile îi fremătau şi boticul îi palpita. Pe urmă, încetişor, Ali îşi strecură mâna în cea a lui Carol.

Tânăra femeie îl privi surâzând şi-i spuse „mulţumesc”. Ştia foarte bine că, chiar dacă Ali nu ştia sensul exact al cuvântului, îi va sesiza înţelesul.

Ali zâmbi la rândul său şi spuse „mulţumesc”, aproape corect.

— Bravo, zise Carol.

Moţi nu pierduse nimic din această scenă.

— Ştiţi, reluă el cu faţa mai puţin severă. Buck va deveni un soi de personaj oficial. Va trebui să asiste la banchete şi să vină de două ori pe an la Delhi.

— Da, murmură Carol.

— Am nişte noutăţi pentru dumneavoastră.

— Ah!

— A venit poliţia aici, azi-dimineaţă.

Corpul tinerei femei înţepeni brusc.

— În legătură cu bijuteriile dumneavoastră. Inspectorii mi-au declarat că găsesc ciudată comportarea

dumneavoastră. Ei nu au înţeles cum aţi putut dispărea lăsând totul baltă. Se pare că bijuteriile au o mare valoare. Poliţia credea că ştiu poate, unde sunteţi. Jurnalele au făcut un mare tapaj...

— Cum asta? Pentru ce?

— Cred că nu vă daţi seama prea bine de celebritatea pe care o aveţi la Bombay. Aproape toţi vă cunosc. Sunteţi un fel de personaj legendă.

Descumpănită, Carol fu pe punctul de a striga: „De ce nu sunt lăsată în pace? Dacă nu mă interesează bijuteriile mele, de ce se amestecă alţii? De ce nu pot fi liniştită?”

În acel moment, realiză din plin ce pericol o ameninţă. Moti nu avea intenţia s-o concedieze în mod brutal. El va adopta o altă tactică, dar rezultatul va fi acelaşi. Prin tot felul de subterfugii, va reuşi să o facă pe ea însăşi să ia decizia, să recunoască singură imposibilitatea proiectelor sale.

— Da, s-a făcut mare vâlvă în presă.

— Totuşi inspectorii îmi promiseseră că nu o să spună nimic.

— Şi-ar fi ţinut cu siguranţă cuvântul, dacă ziarele hinduse n-ar fi declanşat tot acest scandal. Dumneavoastră ignoraţi că la Bombay există un oarecare

număr de tineri hinduşi fanatici care nu scapă nicio ocazie pentru a-i discredita pe europeni. Povestea este prea frumoasă ca să nu fi profitat de ea, mai ales că ea aducea în prim-plan persoane dubioase ca doamna Trollope, acea Baroană, al cărui nume nu îl ştiu, maharajaha de Chandragor şi acel Botlivala. Tinerii politicieni hinduşi îi detestă pe ceilalţi hinduşi, ca Botlivala de exemplu, care îi maimuţăresc pe europeni şi nu fac decât ce fac ei.

— Dar n-am făcut niciun rău niciunui hindus. Îi plac foarte mult şi Buck este prietenul lor.

— Ei nu se gândesc nicio secundă să-l implice pe Buck în această poveste, remarcă Moţi cu un surâs. Cât despre dumneavoastră, nu sunteţi decât un pretext de a-şi atinge scopul pe care şi l-au propus. Dacă pot murdări reputaţia europenilor, nu vor şovăi să vă târască în noroi. Şi pe urmă, adăugă el după o pauză, este şi mai complicat decât pare. Fără să ţină cont, aceşti tineri înfierbântaţi vă detestă fiindcă fiecare ar fi vrut să vă cucerească. Sunteţi blondă, sunteţi frumoasă, dar sunteţi europeană şi ei nu pot ajunge la dumneavoastră. Spiritul omului este un lucru foarte ciudat.

Carol înţelese atunci că Buck şi ea părăsiseră pentru totdeauna paradisul lor terestru. Fusese naivă ca să-şi

închipuie că lumea nu mai exista, că destinul său se schimbase numai pentru că era fericită. Răutatea, scandalul, bârfa, nimic şi nimeni nu o dezarmase. Venise vremea să-şi plătească toate nebuniile, toate greşelile Avea impresia că este închisă într-o cameră ai cărei pereţi se strângeau peste ea.

— Bineînţeles, continuă Moţi; jurnalele englezeşti au ţinut pasul cu cele hinduse.

El îşi aprinse o altă ţigară.

— În fine, declară el, procesul pe care vi l-a intentat Botlivala nu va aranja lucrurile.

— Ce? Mi-a intentat un proces?

— Da. Nu ştiaţi?

— Nu... dar pentru ce?

— O cerere de restituire a bijuteriilor pe care vi le-a făcut cadou. Pretinde că i le-aţi estorcat, cu false promisiuni.

— Oh!

Pentru prima dată în viaţa sa, crezu că o să leşine.

Nu mai putea suporta privirea lui Moti. Totul părea că se clatină în jurul ei. „Escrocul... mizerabilul de escroc!” nu înceta să-şi repete în sinea sa. Şi atunci auzi vocea copilului care stătea lângă ea. Vorbea repede şi după

intonaţie se părea că este supărat. Moti îi răspunse în sfârşit, după care se întoarse spre Carol. Surâdea.

— Ali mi-a spus că nu trebuie să vă fac rău, pentru că Buck n-ar fi mulţumit, l-am răspuns că nu vreau să vă fac rău, dar că am fost obligat să vă aduc la cunoştinţă veşti proaste. Nu-i aşa?

— Da... da... cel puţin aşa cred, bâigui Carol, al cărei sânge rece revenea treptat, treptat.

— Ştiţi că vi s-au găsit bijuteriile? o informă Moti.

— Ei! Unde? Cine le furase?

— Prietena dumneavoastră, doamna Troilope.

— E nebună, nebună de legat.

— Într-adevăr, continuă Moti, ea nu trebuia să încerce să le vândă la Bombay, dar pe de altă parte, avea o mare nevoie de bani. Conducerea de la Taj Mahal tocmai voia s-o dea afară şi să-i confişte bagajele şi cum sora sa refuzase s-o ajute, a încercat să vândă o brăţară unui neguţător de bijuterii care frecventa hotelul. Era ultimul lucru pe care ar fi trebuit să-l facă. Bineînţeles că ziarele s-au agăţat de asta şi au insistat asupra faptului că era sora maharajahei şi că bărbatul său fusese condamnat şi-şi executa pedeapsa într-o închisoare din Anglia.

Se opri, pentru a da o mai mare greutate, la ceea ce

avea să spună.

— Ziarele au pretins în egală măsură, că era una dintre prietenele dumneavoastră şi că aţi fost văzute împreună tot timpul, la Bombay, la curse, la Taj, peste, tot. Nu eram la curent cu acestea, se grăbi să adauge Moti, cu o bunăvoinţă neaşteptată.

— Este adevărat, dar nu întru totul, recunoscu Carol. Totuşi n-am fost niciodată prietene. Îmi făcea milă. Unde este ea acum?

— În puşcărie.

— Doar nu o s-o condamne?

— Mi-e teamă că da.

— E nebună... nefericita.

Brusc, Carol se îndreptă, cu ochii sclipindu-i. Un gând îngrozitor îi trecea prin cap.

— Ce-i povesteşte soţia dumneavoastră lui Buck, acum? lansă ea.

— Fiţi liniştită. N-o să-i spună un cuvânt din toate acestea. Este adevărat, are de verificat nişte socoteli cu el, fiindcă strânge fonduri pentru opera lui. Eu am rugat-o să-l îndepărteze pe Buck. Gândeam că-i mai bine să fim singuri când vom vorbi despre aceste lucruri.

— Aţi făcut foarte bine... vă mulţumesc.

În fond, era foarte bine aşa. Buck nu va şti nimic în plus faţă de ceea ce ştie. Într-o bună zi, va sfârşi prin a afla adevărul, dar până atunci, cu cât mai puţin va şti, cu atât mai bine va fi. După toate acestea, existau poate şanse ca să nu ajungă niciodată la urechile sale această istorie cu detaliile ei murdare.

— Ce intenţionaţi să faceţi? întrebă Moti.

— Nu ştiu.

— Eu cred c-ar fi mai bine să vă întoarceţi la Bombay şi să mergeţi la poliţie.

— Nu pot să mă întorc la Taj... mi-e imposibil... n-am forţa.

— Am promis inspectorilor că-i veţi vizita înainte de seara asta, anunţă Moti cu tonul său măsurat. Vă asigur că este cea mai bună cale de urmat, altfel vă veţi atrage mari necazuri. Poliţia poate să vă găsească o vină. Ziarele pot să-şi reia campania. Cred că eu cât mai repede se vor clarifica lucrurile, cu atât va fi mai bine.

Carol reflectă o clipă. Simţea în mâna sa mânuţa umedă a copilului şi acest contact o îmbărbăta ca şi cum l-ar fi avut pe Buck lângă ea. Devenise perfect lucidă şi stăpână pe ea.

— Perfect, zise ea. Vreţi să telefonaţi la poliţie?

— Bineînţeles.

— Cât e ceasul acum?

— Ora patru şi treizeci şi cinci, o anunţă Moti după ce-şi aruncă o privire asupra ceasului.

— Spuneţi-le că voi fi în camera mea de la Taj, la ora şase. N-o să mă aresteze, nu-i aşa? N-o să mă ducă la comisariat?

— N-aţi făcut nimic care să justifice arestarea dumneavoastră. De altfel, cred că aveţi destulă influenţă ca să-i faceţi pe inspectori să se deranjeze şi să vină în camera dumneavoastră

— Cred că este mai bine să nu-i spuneţi nimic lui Buck.

— Cum doriţi. Privirea colonelului se îmblânzise subit. Spuneţi-mi, reluă el, v-aţi păstrat camera la Taj?

— Nu.

— În acest caz, este preferabil ca secretarul meu să telefoneze ca să vă reţină una. Aşa, veţi putea intra prin uşa care dă spre port.

— Da, este o idee excelentă.

Colonelul Moti se ridică.

— Acum mă retrag. O să-i spun lui Buck că-l aşteptaţi.

— Nu, nu încă. Lăsaţi-l să facă ce are de făcut. Prefera să rămână singură câteva momente, pentru a-şi reveni din

emoţie şi a-şi compune o faţă mai calmă.

Moti plecă şi, din acel moment, Carol izbucni în hohote de plâns. La vederea lacrimilor sale, copilul începu să-i strângă mâna cu putere, pe urmă începu un şir de cuvinte pe care ea nu le înţelegea. Totuşi, recunoscu două cuvinte care reveneau cu insistenţă: „sahib Buckl sahib Buck!” şi Carol gândi: „Se pare că-mi spune că nu trebuie să mă vadă Buck în starea asta. Are dreptate. Trebuie să-mi revin”. Cu un efort de voinţă, se eliberă de mâna copilului, îi dădu înapoi cobaiul şi se ridică cu greutate. Se apropie de fereastră şi începu să se remachieze.

Când termină, se întoarse pentru a se aşeza pe divan, lângă copil, dar în acest moment Buck intră în cameră. Ţinea o telegramă în mână.

— Tocmai am primit o altă depeşă de la Jellapore, anunţă el. Trebuie să plecăm mâine.

Carol stătea contra luminii, Buck nu-i putea vedea faţa.

— Mi-este imposibil să plec atât de repede, zise ea. Am unele afaceri de încheiat la Bombay.

— Ce afaceri?

— Afaceri care sunt în litigiu. Colonelul Moti este la curent. Tocmai am discutat chestiunea. Cred că o să vin peste două sau trei zile.

„Asta îmi va da timp să mă pot întoarce, gândi Carol. Dacă el ar pleca, poate aş fi în măsură să lichidez totul. Dacă rămâne la Bombay, nu voi putea face nimic. Această telegramă va aranja poate, totul”. Această idee o făcu fericită pentru moment. Dar observă faţa lui Buck, luminată în plin de razele care pătrundeau printre draperii şi pe sub uşă. Ea reflecta mirarea şi îndoiala totodată. Carol înţelese că-i era greu să-i ascundă ceva.

— Ce înseamnă aceste afaceri în litigiu? vru el să ştie.

— Oh, nimic, o poveste plicticoasă... o poveste cu nişte bijuterii... dar trebuie să termin. Nu te necăji. Du-te la Jellapore. O să ne întâlnim acolo.

— Nu, nu asta, protestă Buck. Nu vreau să stau fără tine, nici chiar două sau trei zile.

— Fii rezonabil. Gândeşte-te la nenorociţii care te aşteaptă.

Trăsăturile lui Buck se înăspriră.

— În fond, nu te-am întrebat niciodată dacă vrei să mergi la Jellapore, observă el. Poate m-am înşelat. Poate că tu nu vrei. Poate ai oroare de această regiune.

— Chiar şi dacă aş avea oroare, dragul meu, n-ar avea nici cea mai mică importanţă. Mi-ar plăcea oriunde ai fi şi tu. Singurul inconvenient este că prezenţa mea nu este

dorită acolo.

— Ce vrei să-mi faci?

Carol îşi dădu seama că Ali nu înceta să-i observe.

— O să te întorci la Taj?

— Ce importanţă are asta?

— Green ar fi poate mai indicat.

Ea îşi aminti că colonelul Moti, îi spusese despre celebritatea sa la Bombay. Da marea blondă”.

— Ce diferenţă poate să fie, repetă ea. Green sau Taj, totul va fi la fel.

În timpul acestor momente, Moti reveni şi anunţă:

— Asta este, v-am reţinut o cameră.

— Să mergem, să nu pierdem timpul, zise Carol. Să plecăm.

Doamna Moti se apropie de Ali, îl făcu să înţeleagă că trebuie să-şi repună bandajul. Copilul nu protestă niciun pic.

— Înţelegeţi, explică doamna Moti, trebuie să-şi păstreze bandajul o bună parte din zi, până când ochii săi se vor obişnui cu lumina.

Fraza trezi ecouri dureroase în sufletul lui Carol „Până când ochii săi se vor obişnui cu lumina”. Formula se putea aplica tot atât de bine şi în cazul său. Poate că era necesar

să înveţi ce este fericirea, să te obişnuieşti progresiv cu ea. Poate trebuia s-o meriţi.

În timpul întregului drum de întoarcere prin cartierul Ţesătoriilor şi a străzilor mărginite de cocioabe, Carol şi Buck rămaseră muţi, ca şi cum între ei se ridicase un zid. Se despărţiseră unul de altul şi fiecare în colţul său era cufundat în gânduri amare.

Pentru Buck, trecerea fusese atât de brutală, că simţea ca o durere în carne. La Djai Mahal ei uitaseră că există lume, timp şi spaţiu. Nu exista nici trecut, nici viitor. Dar din momentul în care poarta grădinii se închise după ei, totul se schimbase. Buck nu reuşea, în special, să înţeleagă de ce Carol îi scăpase atât de brusc. De ce se grăbea ea să-l vadă mai repede plecat la Jellapore? De ce toate aceste taine în legătură cu misterioasa afacere care o reţinea la Bombay? Vechile sale îndoieli începură să-l asalteze, începea să-şi piardă capul. Ştia bine ce femeie era Carol în fond? Voise ea să se căsătorească cu el? Poate că el nu fusese pentru ea decât o legătură trecătoare, o legătură fără viitor. Dar ea nu-l mai putea părăsi pentru că el nu mai putea trăi fără ea. Fără ea, nu mai avea nicio raţiune de a fi.

Atunci, simţi mâna lui Carol acoperind-o pe a sa şi-i auzi

vocea.

— Te simţi rău, Buck.

— Nu, draga mea.

— Nu-ţi frământa capul, iubitul meu. Lasă-mă pe mine să fac asta. Tot ceea ce-ţi cer este să-mi laşi un răgaz de două sau trei zile la Bombay. Îţi promit să nu trec peste această limită. Dar, te implor, încetează să te mai chinuieşti.

El îi prinse mâna la rândul său.

— Oriunde vei merge, iubita mea, orice ţi s-ar întâmpla, voi rămâne lângă tine.

Carol întoarse capul şi se uită prin portieră, ca să nu o vadă plângând.

În acel moment, taxiul se opri cu o smucitură. Printre lacrimi, Carol recunoscu Poarta Indiilor în depărtare, rada şi silueta Clephantei deformate de ceaţă. Ajunseseră la Taj Mahal.

Intrară în hotel fără a fi remarcaţi şi urcară scara, până la etajul unde se afla camera lui Carol.

— Nu te nelinişti pentru mine, zise aceasta lui Buck. O să fiu ocupată cam două sau trei ore. Du-te şi culcă-te un pic. O să te chem când va fi timpul să cinăm.

El nu răspunse nimic şi se mulţumi să-i adreseze o

privire încărcată de reproş şi teamă.

„Îl chinui, gândi Carol, şi totuşi, mi-aş da viaţa pentru ei”.

Deodată, strigă pe un ton rugător:

— Buck, ai încredere în mine. Buck, ai încredere!

Expresia lui Buck nu se schimbă, o luă pe Carol în braţe şi o sărută.

— O să te chem peste două ore, murmură tânăra femeie retrăgându-se din braţele lui şi se îndreptă cu un pas rapid, sub ochii nedumeriţi ai boy-lor.

În faţa uşii sale, avu surpriza să-l regăsească pe Krishna, un Krishna a cărui livrea purpuriu cu auriu era cam boţită. La vederea sa, servitorul se ridică şi o salută ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

„Ia te uită, cred că este un semn bun”, îşi zise Carol. După şederea la Djai Mahal, începuse să creadă în prevestiri şi în acea putere de intuiţie pe care o au majoritatea hinduşilor. Ar fi vrut să-l întrebe pe boy despre motivele fugii sale, dar ştia că ar fi fost pierdere de vreme, pentru că acesta ar fi minţit-o mai degrabă, decât să-i spună adevărul. Nu insistă deci, şi-l trimise să-i aducă un cocktail.

„Asta o să-mi dea curaj să-i înfrunt pe poliţişti”, gândi

Carol. Se simţea obosită şi, pentru prima dată în viaţă simţea nevoia să fie protejată, consolată, mângâiată.

După plecarea lui Krishna, îi telefonă directorului hotelului ca să-l anunţe că a venit şi-i va primi pe poliţiştii ce vor sosi.

Cuierele îi erau aranjate într-un colţ al camerei. La ce bun să le deschidă? Orice s-ar fi întâmplat, va pleca sau la Jellapore sau în Europa. Krishna îi aduse cocktailul şi ieşi cu capul plecat. La puţin timp, cineva bătu la uşă. „Intră”.

Uşa se deschise şi-şi făcură intrarea cei doi inspectori care mai veniseră, englezul cu părul ţepos şi poliţistul *palhan* cu tenul negricios.

— Bună ziua, domnişoară Halma, spuse englezul. Am venit în legătură cu bijuteriile.

Poliţistul *pathan* se înclină fără să spună un cuvânt. Părea că o mănâncă din ochi pe Carol.

— Mulţumesc, răspunse Carol, hotărâtă să-i pună la punct, în cazul în care o vor trata cu superioritate. Vreţi să vă aşezaţi?

Englezul se aşeză pe un scaun, *pathanul* pe unul din cufere, iar Carol, cu paharul în mână, luă loc pe marginea patului.

— Vreţi să vă servesc cu ceva? propuse ea.

— Nu, mulţumesc, declară poliţistul britanic. Nu beau niciodată în timpul serviciului, cât despre Baig, fiind musulman, religia îi interzice să bea alcool. Se opri un moment, după care adăugă: Am fi venit mai demult, dar n-am ştiut unde să vă găsim.

— Am fost plecată din oraş, răspunse Carol.

— Este regretabil că aţi plecat atât de misterios. Ne-aţi cauzat multe necazuri.

Englezul se exprima pe un ton glacial. Era clar că nu putea s-o sufere pe Carol. De ce? Ea avu chef să-l întrebe. Era în atitudinea lui ceva care nu justifica cu adevărat doar necazurile pe care i le-ar fi produs ea.

— Totul s-a aranjat destul de prost, reluă inspectorul. Presupun că ştiţi cine v-a furat bijuteriile?

— Da, vă felicit că aţi descoperit totul atât de repede, crezu de cuviinţă să spună Carol.

— Oh! n-a fost chiar o problemă. Doamna Trollope nu este deloc abilă. A încercat să vândă bijuteriile la un bijutier din Bombay. Deoarece îi cunoaştem pe toţi, acesta ne-a prevenit imediat. Nu ne-a fost greu să-i stabilim vinovăţia, mai ales că pe caseta de bijuterii se găseau amprentele sale, alături de altele, care trebuie să fi fost ale dumneavoastră.

Carol îşi termină cocktailul. Ar fi vrut să-i mai ceară unul lui Krishna, dar nu îndrăzni, din cauza poliţistului englez al cărui mod de a fi o intimida.

— Se pare că nu v-aţi ales anturajul cel mai fericit din Bombay, continuă poliţistul.

— Ştiam la ce mă pot aştepta din partea doamnei Trollope. Ştiam că este falită, dar nu credeam că o să ajungă să fure. Mi-era milă de ea. Cred că este un pic detracată. N-o să depun plângere contra ei. Tot ceea ce doresc este să intru în posesia bijuteriilor mele. Unde este ea acum?

— În închisoare. Cere să vă vadă. Sunteţi singura persoană pe care o vrea. N-a zis nimic de sora ei.

— Nu mi-ar plăcea totuşi s-o revăd, declară Carol. N-ar ajuta la nimic.

— Faceţi cum doriţi. În ceea ce priveşte depunerea plângerii împotriva ei, nu este necesar. Din nefericire pentru ea, nu depinde de dumneavoastră ieşirea ei din închisoare. Direcţia hotelului are toate drepturile în ceea ce o priveşte. De altfel, chiar dacă poliţele dumneavoastră de asigurare sunt expirate, companiile care vi le asiguraseră sunt neîndurătoare în astfel de cazuri. În fine, în cursul anului trecut, au fost multe furturi, escrocherii şi

scandaluri la Preşedinţia din Bombay... cam prea multe... şi autorităţile intenţionează să-i dea doamnei Trollope o pedeapsă exemplară.

Pe Carol o apucă frisoanele auzind aceste cuvinte. Cu toate aceste defecte, doamna Trollope era totuşi o creatură omenească, pe care viaţa nu o prea răsfăţase. Ea te făcea să o asemuieşti cu un animal dizgraţios, ţinta tuturor loviturilor şi bruftuluielilor şi pe care instinctul său de fiară hăituită îl conduse la astfel de nebunii.

— O să încerc să merg s-o văd, murmură Carol.

Inspectorul *pathan,* care nu încetase o clipă să o privească cu o insistenţă aproape jenantă, îi adresă un zâmbet binevoitor şi Carol nu putu să nu se gândească că era nu numai un băiat frumos, dar şi foarte simpatic.

— Domnişoara Halma, anunţă englezul, cu un ton aproape solemn, dacă vreţi să intraţi în posesia bijuteriilor, n-aveţi decât să veniţi să le identificaţi la birourile noastre.

— Aş vrea să le iau cât se poate de repede, răspunse Carol, gândindu-se: „Aşa, voi putea să-i înapoiez blestematele de diamante lui Botlivala şi incidentul se va închide”!

— Puteţi veni astă-seară, dacă vreţi.

— Bine. Contaţi pe mine pentru diseară sau mâine

dimineaţă.

Ea credea că întrevederea se terminase şi că poliţistul se va scula să plece. Dar, în loc de asta, el rămase înţepenit pe scaun, cu ochii fixaţi cu încăpăţânare asupra mănuşilor sale, pe care le purta cu toată căldura care era. După o tăcere de nesuportat, englezul tuşi şi sfârşi prin a zice:

— Îmi pare rău, dar mai rămâne ceva de discutat, ceva care vă va fi foarte neplăcut.

— Vă ascult, spuse Carol pălind. Despre ce este vorba?

Inspectorul tuşi din nou şi Carol putu să-l vadă pe căpitanul Baig, întorcând capul, ca şi cum n-ar fi vrut să asiste la scena ce urma să aibă loc.

— Autorităţile doresc să părăsiţi Bombayul şi să plecaţi în Europa, cât se poate de repede. De fapt, pentru a vă transmite acest ordin am venit.

Carol crezu pentru moment că nu înţelesese bine. Dar, dintr-odată, uimirea se schimbă în furie.

— Cred că nu vreţi să spuneţi că mi se dă ordinul să părăsesc Bombay-ul?

— Am încercat să vă prezint lucrurile cu toate menajamentele posibile, dar nu este nimic de discutat; este pur şi simplu vorba de o expulzare. Vaporul *Rajputana*

pleacă poimâine. Se doreşte ca să vă îmbarcaţi. În acest fel, vi se lasă timp să vă încheiaţi toate socotelile înainte de a pleca.

— Se doreşte... se doreşte... repetă Carol cu obrajii în flăcări. Dar cine anume?

— Comisariatul principal... Guvernatorul Preşedinţiei din Bombay, două sau trei alte persoane importante. V-am spus deja că au fost prea multe scandaluri provocate de indezirabilii pe care autorităţile au decis să-i pună la punct. Sunt dezolat că v-am transmis o astfel de veste. Sper că ea nu vă va modifica prea mult proiectele pe care le aveţi.

— Nu, în niciun caz, oricum aveam intenţia să plec, răspunse Carol, care încerca cu mare greutate să-şi păstreze sângele rece.

Totul era hotărât. Nu mai avea de ales. Nu putea nici măcar să spere într-un miracol. „S-a terminat, gândi ea. N-o să-l mai văd niciodată pe Buck. Ne-am îmbrăţişat adineauri pentru ultima dată”. Simţi că o să izbucnească în plâns. „Nu, îşi zise ea, ar fi o prostie din partea mea. În special, nu în faţa lor. Şi pe urmă n-o să mă las chiar aşa. Drept cine mă iau ei?”

Se ridică tremurând de furie.

— Dar n-am făcut nimic! izbucni ea. Nu mi se poate

reproşa ceva. Nu pot fi expediată aşa!

— Regret, dar expulzarea se datorează faptului că sunteţi o persoană indezirabilă şi frecventaţi oameni dubioşi, răspunse englezul, cu calmul său insolent... De altfel, nu veţi pleca singură, domnişoară Halma. Cu dumneavoastră vor fi Baroana Ştefani şi un domn portughez. V-ar fi însoţit şi doamna Trollope dacă n-ar fi fost la închisoare.

Carol înţelese atunci ce se petrecea în mintea îngustă a acestui bărbat. Acesta simţea o plăcere sadică s-o vadă suferind. Era ca un fel de revanşă a unei fiinţe mediocre şi reci asupra unei femei a cărei frumuseţe o făcea dorită de majoritatea bărbaţilor.

— N-o să plec! strigă Carol exasperată. O să fac o reclamaţie împotriva acestei măsuri.

— Nu vă sfătuiesc să încercaţi, domnişoară. N-o să vă folosească la nimic, remarcă inspectorul.

Carol ştia prea bine că el avea dreptate. Nu mai era nimic de făcut.

— Deci, vă mulţumesc, domnilor, zise ea, ridicându-şi cu mândrie capul. O să trec să-mi iau bijuteriile. Cuierele mele sunt deja gata. Trebuie cumva să mă ocup de bilet?

Cei doi bărbaţi se ridicară.

— Guvernul vă va lua un bilet de clasa a treia până la Marsilia, anunţăenglezul cu osatisfacţie vizibilă. Scuzaţi-mă, încă o dată, că v-am adus o veste atât de proastă.

La câteva minute după plecarea poliţiştilor, Krishna îi aduse o scrisoare. Din ea se degaja un miros de paciuli şi Carol ghici imediat că este de la Baroană. Se apropie de fereastră şi luă cunoştinţă de mesaj, la lumina purpurie a soarelui care apunea în spatele insulei Clephanta.

Micuţa mea Carol

Aflu că şi dumneata te îmbarci pe Rajputana. Ce noroc să călătorim împreună! Merg la Marsilia, în loc să mă duc la Cairo. Telefonează-mi imediat ce te întorci. Sunt încântată că plec din Bombay. Este un oraş infect. O să mă ocup de tot, aici şi la Paris. Nu te necăji. Ce noroc că ţi-ai găsit bijuteriile! Ce femeie ordinară, această Trollope!

Cu afecţiune, prietena dumitale Baroana Ştefani.

Rupse scrisoarea în bucăţele mici şi-şi zise: „În fond, de ce nu?”, după care, îl strigă pe Krishna:

— Adu-mi un gin-cocktail şi du-te şi caută-mi un taxi. Spune-i şoferului să mă aştepte la ieşirea dinspre port.

Acestea fiind făcute, se aşeză la masă şi-i scrise câteva rânduri lui Buck. În momentul în care termină, ridică receptorul şi o chemă pe Baroană.

Trenul lui Bill intră în gară la ora nouă. Timp de trei zile şi nouă nopţi, Bill traversase Indiile de la un capăt la altul, de la Calcutta la Bombay. Îi era cald, era obosit şi acoperit de praf roşcat. Avea praf peste tot, în ochi, în păr, în urechi, chiar şi între dinţi. N-avea decât o dorinţă, să ajungă la hotel şi să facă o baie bună.

În acelaşi timp, în sinea sa, încerca o uşurare imensă, aproape un sentiment de bucurie, la gândul că îşi îndeplinise misiunea şi dusese totul la bun sfârşit. Douăzeci şi patru de ore îi erau suficiente ca să-şi încheie socotelile, Poimâine se va îmbarca pe *Rajputana.* Va părăsi Indiile. Poate pentru totdeauna. Tatăl său îşi dăduse osteneala să traverseze oceanul şi îl aştepta la Londra. Prezenţa sa în Indji nu mai era necesară.

În taxiul care-l ducea la Taj, se întreba ce s-o fi întâmplat oare cu Buck şi Carol. Le purta pică, un pic, pentru că nu-i trimiseseră nicio carte poştală. „Ah! îşi zise el cu un mic zâmbet dezamăgit, n-au avut timp să se gândească la mine”. Îi invidia că au parte de o fericire pentru care el nu se simţea făcut. „Ce-aş putea să pretind, în fond? continuă el să se întrebe. La plictiseală, la aventuri ca aceea pe care tocmai am avut-o cu marchiza!”

Marchiza... îl urmărea în alt taxi. Ea nu-l măi părăsise, ca

să zicem aşa, din momentul în care îl atrăsese în compartimentul său. Povestea vizitei la Delhi era o pură invenţie. Nu pusese piciorul în capitală. Îl urmase pe Bill până la Calcutta, ca să nu-l piardă. Bill se săturase până peste cap de marchiză. Se săturase să o audă trăncănind fără încetare în engleza sa stâlcită. Era dezgustat de miorlăiturile sale, de pisicelile sale, de avansurile ei continue.

„Slavă Domnului, în seara asta termin cu ea”, gândi el. Pretextase un dineu de afaceri, ca să se debaraseze de ea, şi spera să o păcălească, îmbarcându-se fără surle şi trâmbiţe pe *Rajputana.*

Cum ajunse la hotel, se îndreptă direct spre recepţie ca să-şi ia cheia. N-avea decât un gând în cap: Să se azvârle în baie. Ascensorul nu mai cobora şi Bill tropăia de nerăbdare. Nu era într-o dispoziţie prea bună. În sfârşit, uşa se deschise şi ieşiră trei sau patru persoane, printre care se afla Buck.

Era un Buck aşa cum nu-l mai văzuse niciodată, cu părul nepieptănat şi ochii rătăciţi.

— Ei bine, bătrâne, zise Bill, tocmai mă întrebam ce este cu tine.

Buck părea să nu-l fi recunoscut. Auzindu-i vocea,

tresări şi-şi strânse prietenul de braţ:

— Carol a plecat!

„Doamne! gândi Bill. E chiar mai rău decât mi-am închipuit! Nu e momentul să-ţi pierzi firea”.

— Oh, făcu el tare, se va întoarce fără îndoială.

— Nu, n-o să se întoarcă. Trebuie să mă ajuţi să o găsesc.

— Da, dacă aşa vrei tu, dar încetează să te mai comporţi ca un om fără minte. Urcă cu mine în camera mea. Am nevoie de o baie.

Îl împinse pe Buck în ascensor, fără niciun pic de menajament.

— Să vedem, bătrâne, calmează-te un pic, continuă Bill. Totul o să se aranjeze până la urmă. Era cât pe ce să-i spună: „O cunosc pe Carol. Cred că a ieşit şi a uitat pur şi simplu să-ţi spună unde se duce”. Dar îşi dădu seama. Nu era momentul să-i amintească lui Buck, că ea îi aparţinuse cândva.

Ascensorul se opri şi cei doi prieteni se îndreptară în linişte, pe culoarul cu dale.

— Hai povesteşte-mi ce s-a întâmplat, spuse Bill de cum intrară în cameră.

Buck scoase din buzunar o scrisoare şifonată.

— Ţine, citeşte asta!

Bill recunoscu scrisul lui Carol.

Dragul meu.

Totul s-a terminat Nu încerca să mă cauţi. N-o să mai revin. Am fost amândoi nebuni, dar a meritat. Gândeşte-te la mine din când în când. Te iubesc.

Carol

Bill reciti biletul şi-şi zise: „Hotărât, este mult mai grav decât credeam”.

Se întoarse către Buck şi înţelese că trebuie să aibă sânge rece pentru amândoi.

— Aşteaptă să dau drumul la apă în baie, declară el. Pe urmă o să-mi povesteşti ce s-a întâmplat, din momentul în care am plecat. O să vedem poate lucrurile mai clar.

Trecu în baie şi dădu drumul la cele două robinete. Îi venea să spargă totul. „Pramatia! gândi ei. S-a săturat de Buck şi a şters-o. Ce femeie! El este în stare să nu-şi mai revină niciodată!”

Şi atunci, Buck încercă să-l facă să înţeleagă ce se întâmplase la Djai Mahal, dar se exprima cu atâta greutate şi incoerenţă că era dificil să-l urmăreşti. N-aveai decât să-i priveşti faţa, ca să-ţi dai seama ce se întâmplase.

„Dacă n-ar fi aşa cum e, se gândi Bill, i-aş putea spune

să o uite sau să se consoleze cu altă femeie, dar aceste remedii sunt bune pentru tipi ca mine. Este îngrozitor ceea ce i se întâmplă. Este o poveste à la Tristan şi Isolda”.

— N-o să-mi scoată nimeni din cap că nu s-a întâmplat ceva la Moti, continuă Buck. După asta, nu mai era aceeaşi. Când ne-am întors la hotel, mi-a spus că o să-mi dea un telefon la ora cinei... Spre ora opt, cum nu-mi telefonase, i-am telefonat eu. N-a răspuns nimeni. Atunci am coborât la camera ei. Boy-ul său era acolo, dar nu ştia unde a plecat... Am intrat... Unul din cufere era deschis... Carol nu era acolo... dar am găsit scrisoarea. Spune-mi, Bill, adăugă Buck, cu o expresie înspăimântată în ochi! spune-mi, nu crezi că a încercat să se omoare... spune... nu crezi?

— Nu, bineînţeles că nu. Este prea sănătoasă, prea echilibrată. Oamenii ca ea nu se omoară, declară Bill.

Terminase cu dezbrăcatul şi-şi azvârlise halatul pe umeri, dar nu se mai gândea la baia sa.

— Oare ce a putut să i se întâmple? întrebă el.

— Nu ştiu nimic. Moti trebuie să ştie.

Bill începu să reflecteze. Îşi amintea că Buck îi spusese ceva în legătură cu conversaţia dintre Moti şi Carol. Ar fi dat oricât ca să ştie ceva în legătură cu asta, ca Moţi să-i

poată furniza nişte indicii. De altfel, Bill era la curent cu furtul de bijuterii, dar instinctul îi spunea că dacă ea ar fi vrut să rămână cu Buck, asta n-ar fi împiedicat-o. Înclina din ce în ce mai mult să creadă că tânăra femeie se săturase şi dispăruse. În aceste condiţii, singurul lucru de făcut era mai întâi să-l liniştească pe Buck, şi după aceea să punămâna pe Carol pentru a clarifica problema.

În acel moment, Silas bătu la uşă şi intră cu valiza stăpânului său.

— Silas, lansă Bill, coboară şi adu-mi o sticlă de whisky, două sifoane şi două pahare. Hai, fugi!

După care trecu în baie şi închise robinetele. Când reveni, Buck privea pe fereastră spre portul cufundat în umbră. Tremura din cap până în picioare.

— O nouă criză de paludism? întrebă Bill.

— Nu, nu-i asta, spuse Buck, fără să se mişte. Dar imediat se întoarse şi exclamă: Unde o să plece a voi însoţi. N-o să poată scăpa de mine atât de uşor.

— Spune, zise după o pauză Bill, am citit în ziare că a izbucnit o epidemie de holeră la Jellapore.

— Să se ducă dracului, cu holera lor cu tot! Singurul lucru care contează este ceea ce mi se întâmplă. Singurul lucru care mă interesează este să ajung la Carol. Nu

înţelegi? Nu mă gândesc decât la mine, Bill.

— Văd bine, murmură acesta.

Silas reveni cu whisky şi Bill îi turnă un pahar mare lui Buck.

— la asta, zise el. Am foarte puţin sifon. O să-ţi facă bine. În locul tău, aş merge să-l văd pe Moti. Dacă vizita asta nu te ajută să ajungi la nicio concluzie, întoarce-te la Djai Mahal. Poate că ea s-a dus acolo să se ascundă. Nu este un loc mai bun pentru aşa ceva. În orice caz nu o să se omoare. Îţi garantez. Nu e genul ei.

Buck declară atunci pe un ton patetic:

— Bill, mi-e frică, pentru că mă iubeşte. Ştiu că mă iubeşte. Nicio femeie n-ar fi jucat atât de bine o astfel de comedie.

— Da, Buck, cred că te iubeşte, numai că ea este o femeie ciudată. Întotdeauna a fost aşa. Dar aproape imediat, îşi zise: „Sunt idiot lăsând să se creadă că o cunosc. N-am înţeles niciodată nimic din personalitatea ei”.

Îl chemă pe Silas şi-l trimise să aducă un sandvici. Murea de foame. Şi când te gândeşti că coborâse din tren gândindu-se la baia şi cina care îl aşteptau! De toate astea se alesese praful, acum.

— Ce-ai să faci? întrebă el.

— O să mă duc să-l văd pe Moţi.

— Eu o să fac o baie şi după aceea, zbor s-o caut pe Carol. Ce vrei să-i spun din partea ta?

— Că nu voi renunţa niciodată la ea.

Buck îşi luă casca de pânză şi, punându-i mâna pe umăr lui Bill, îi zise:

— Eşti un tip de ispravă, bătrâne.

— Bah! Normal că aşa este, răspunse Bill. Du-te, nu mai pierde timpul. Caută-l pe Moti.

Bill începu o anchetă rapidă. Nimeni nu o văzuse pe Carol ieşind din hotel. Se gândi că poate este la Green, dar nu era nici acolo.

„Am să încerc la Willington Club”, îşi zise el. Chemă un taxi. Maşina o luă de-a lungul străzii care mărginea marea. Căldura şi oboseala călătoriei începură să-şi facă efectul asupra lui Bill. Începu să moţăie, în timp ce taxiul lăsa în urma sa Palatul guvernamental şi Templul Parvati. Bill deschise ochii, în momentul în care maşina trecea prin faţa palatului lui Jelly, ale cărui ferestre erau puternic luminate.

„Ia să vedem, îşi zise Bill, poate o găsim aici!” se aplecă în faţă şi strigă la şofer: „Intră în curtea casei iluminate”.

Nu dură mult până când Bill o descoperi pe Carol.

Era aşezată în acelaşi loc, ca în seara când se îndrăgostise de ea. Tocmai juca şi norocul se pare că îi surâdea, pentru că în faţa ei se adunase o grămadă mare de jetoane. Botlivala se ţinea în spatele ei, cu o mână pe spătarul scaunului său. În celălalt capăt al mesei, o observă pe Baroană cu indescriptibila ei rochie cu paiete. Bill n-avea ochi însă decât pentru Carol. Purta o rochie de seară albă în întregime şi arbora majoritatea bijuteriilor, a acelor faimoase bijuterii de la care se trăgea tot dezastrul.

Din momentul în care o văzu, Bill realiză că i se întâmplase ceva foarte puternic, analog cu ceea ce i se întâmplase lui Buck. Era mai frumoasă ca niciodată, dar această frumuseţe avea o fragilitate neaşteptată la ea. Era mai slabă şi ochii erau puternic încercănaţi. Se ghicea că băuse mult şi alături de grămada de jetoane se afla un pahar de şampanie pe jumătate plin. Ea tocmai ţinea banca jocului şi nu ridică ochii când intră Bill. Trase o carte, câştigă şi Joey împinse către ea o cantitate impresionantă de jetoane.

Bill n-avea timp de pierdut. Făcu înconjurul mesei, se aplecă spre Carol şi-i spuse în linişte:

— Vinde-ţi jetoanele. Am de vorbit cu tine.

Se întoarse, cu faţa speriată.

— Foarte bine, murmură ea. Joey, vinde astea pentru mine!

Se ridică, îşi luă cupa de şampanie şi i se alătură lui Bill. Botlivala se ţinu după ea, dar Bill se postă în faţa lui şi-i spuse:

— Nu te amesteca unde nu-ţi fierbe oala, dacă nu vrei să ai de-a face cu mine.

Şi atunci, cum tocmai o luase de mână pe Carol, simţi privirea marchizei care-i observa. Ridică din umeri şi-şi văzu de drum, fără măcar să-i adreseze un semn din cap.

Bill şi Carol merseră în salonaşul gol, ale cărui ferestre dădeau spre mare. Se aşezară într-un colţ şi Carol îl întrebă:

— De unde vii? Te credeam la Calcutta.

— M-am întors în seara asta.

— Ah!

El înţelese imediat că încerca să-l ţină la distanţă, că era ceva pe care ea nu voia să i-l destăinuie.

„Să nu ne grăbim, gândi Bill. Să fim prudenţi”.

— Cum a fost cu marchiza? întrebă deodată Carol.

Întrebarea îl miră, dar el nu ezită să răspundă:

— Este foarte expertă, numai că a luat prea în serios

această aventură. Cum de ai aflat?

— Baroana mi-a povestit totul. Ai fi putut să faci o alegere mai bună.

— Ce-ţi pasă?

— Oh! Nu-mi pasă deloc.

— Ce cauţi aici? Credeam că te săturaseşi de viaţa asta.

— Am nevoie de bani.

— Ştii ce i s-a întâmplat doamnei Trollope?

Carol tăcu şi Bill se întrebă cu nelinişte: „Cum să abordez problema? Cum dracu’ s-o iau?”

Tăcerea deveni stânjenitoare. Carol îşi goli cupa şi Bill îşi zise: „A băut prea mult... Fără teama pe care i-am produs-o eu, ar fi fost complet beată”.

Îşi luă inima în dinţi.

— Ştii... tocmai l-am văzut pe Buck, o anunţă el.

— Ah, da... răspunse ea întorcându-şi capul.

— Ar trebui să-ţi fie ruşine. Nu cunosc o femeie mai nemernică decât tine.

— Chiar şi marchiza?

— Bineînţeles. Cel puţin, ştii ce i-al făcut lui Buck?

— Nu.

— Ar fi fost mai bine pentru el să-şi fi tras un glonţ în ţeastă.

Carol tăcu din nou şi Buck simţi crescându-i perplexitatea. „Şi acum, cum o s-o fac eu să vorbească?”

Niciodată nu o văzuse astfel. Era crispată, încăpăţânată.

Avea ceva de moartă în ea, ca şi cum vechea ei vitalitate s-ar fi stins brusc.

— Mi-e sete, sfârşi prin a zice ea. Aş mai vrea să beau o cupă.

— N-o să bei nimic, până când nu ne vom explica.

Ea ridică din umeri.

— De ce l-ai părăsit pe Buck? De ce ai fugit?

— Nu exista altă soluţie.

— Ce-ai să faci acuma?

— O să mă îmbarc poimâine pe *Rajputam.*

Noutatea îl miră şi câteva clipe, îi trecu prin minte că o s-o vadă pe Carol revenind la el. Dar nu-i trebui mult timp ca să înţeleagă că ideea aceasta era ridicolă.

— Şi după aceea? întrebă el.

— După aceea, voi lucra pentru Baroană, la Paris. Şi ea se îmbarcă.

— Ştii ce fel de activitate duce Baroana?

— Vag. Nu te necăji pentru mine. Sunt destul de mare ca să ştiu şi singură ce să fac.

— Baroana nu este decât o codoaşă. Are case de

toleranţă în toată Europa. Marchiza mi-a spus asta. Şi-a început cariera lucrând pentru Baroană.

Carol surâse şi Bill regăsi în expresia sa ceva din Carol de altă dată.

— În fond, zise ea, nu m-am înşelat prea tare. Ghicisem bine că marchiza ieşea, dintr-un astfel de loc.

— Poate nu ştii că Baroana este expulzată. Aâncercat să cumpere femei hinduse şi să le expedieze la Alexandria.

— Ştiu, ştiu, sunt la curent.

— Cum aşa?

— Prin poliţie.

Deodată, Carol îşi reveni, şi-i lansă pe un ton sălbatic:

— Ce vrei de la mine? Crezi că doresc să-l părăsesc pe Buck? Crezi că nu-l iubesc?

— Atunci, de ce fugi?

— Cum vrei să mă căsătoresc cu el, după toată acea campanie în presă? declară Carol, complet abătută. Moti are dreptate când zice că sunt prea cunoscută la Bombay şi chiar şi la Jellapore... iar Buck este pe cale de a primi un salariu... Guvernul britanic o să-i dea un post oficial... o să primească şi nu ştiu ce titlu de la o universitate hindusă... doar n-ai vrea să fie împiedicat de o femeie ca mine!

Avea lacrimi în ochi. Era pentru prima dată când Bill o

vedea plângând şi-şi zise: „Îmi place mai mult aşa. Poate ajungem la vreo concluzie; îl iubeşte totuşi poate, la fel de mult cât o iubeşte şi el pe ea”.

— Să vedem, micuţo, făcu el. Gândeşte-te. Cui foloseşte să fugi? Dacă pleci, o să-i distrugi viaţa. Buck mi-a spus că te va urma pretutindeni – şi că nimic nu-l va putea reţine să facă astfel.

— Mi-a spus-o.

— Te asigur, Carol, îl cunosc pe Buck de prea mult timp. Dacă îi intră ceva în cap, este imposibil să-i scoţi.

— Dar nu poate să facă asta, Bill, murmură Carol, cu faţa răvăşită. Trebuie să-l împiedici.

— Nimeni nu l-a putut împiedica pe Buck să facă ce vrea. Orice ai face, mă tem că se va îmbarca pe *Rajputana* cu tine. Când i-am spus despre epidemia care a izbucnit la Jellapore, a strigat: „Să se ducă la dracu’, cu holera lor cu tot!” Uite ce-ai făcut din el.

Carol se ridică şi se apropie de fereastra care se deschidea spre grădină. Rămase aici mai mult, timp în care, Bill o observa, respectându-i tăcerea. Spre sfârşit, reveni lângă el, şi-i spuse cu o voce nenorocită:

— Bill, există un mijloc prin care s-ar putea aranja totul... un mijloc de a-l salva pe Buck... depinde de tine.

— Ce-aş putea face?

— Recăsătoreşte-te cu mine. Vrei, spune, Bill? Aşa, Buck o să înţeleagă că s-a sfârşit totul. N-o să încerce să se interpună între noi.

Bill avea răspunsul pregătit. Îi văzuse împreună, pe Buck şi Carol şi înţelesese că rolul său se terminase. Îşi dăduse seama cât de tare îi iubeşte pe amândoi, mult mai mult decât îşi închipuise. Totuşi, îi trebui un mare efort pentru a răspunde ceea ce îi dicta inima.

— Nu, refuz, micuţo. Refuz pentru că trebuie ca tu şi Bill, într-un fel sau altul, să vă regăsiţi.

— Dar nu... este imposibil... este prea târziu.

Avea vocea stinsă, o voce fără accent, o voce moartă.

— Te implor, Bill... să ne recăsătorim.

— Deci, vrei neapărat distrugerea mea, remarcă Bill cu un surâs.

— Bill... Bill... îţi jur. O să mă forţez să te conduc pe drumul cel drept... şi pe urmă, ce-ar putea să însemne asta pentru tine?... Noi nu punem totul la inimă ca Buck... nu-i ajungem nici până la degetul mic... în fine, nu-i vorba numai de el... sunt atâţia oameni care au nevoie de el.

Deodată Bill avu o intuiţie şi, aplecându-se spre Carol, îi spuse cu un ton hotărât:

— Ascultă, e ceva care-mi scapă. Sunt sigur că nu mi-ai povestit tot.

— Aşa e, nu ţi-am spus totul. Nu mai pot rămâne în Indii şi Buck nu poate să mă însoţească, pentru că sunt expulzată împreună cu Baroana.

— Ce? Te expulzează? Te alungă?

Carol lăsă capul în jos.

— Dar de ce? De ce?

— Am devenit indezirabilă.

Bill se ridică.

— N-o să-i lăsăm să facă asta. O să mă ocup eu.

— N-o să folosească la nimic. Oricum, Buck nu se poate căsători cu o femeie care a fost obiectul unei expulzări.

— Ai dreptate, răspunse Bill care privea problema cu toată claritatea.

— O să mi se dea un bilet de clasa a treia ca să mă îmbarc pe *Rajputana,* continuă Carol. Din acest motiv am venit aici, în seara aceasta. Aveam nevoie de bani ca să-mi plătesc diferenţa pentru clasa întâia. Nu vreau să împrumut niciun ban de la Baroană.

— Minţi.

— Da... am venit, pentru că acum mi-e indiferent orice... Am venit pentru că voiam să-i joc festa lui Botlivala şi să-i

păstrez bijuteriile. O să am nevoie de ele acuma.

— Nu văd decât o soluţie, declară atunci Bill, care nu încetase să studieze mental problema. O să merg să-l caut pe guvernator. O să încerc să-l fac să-şi schimbe decizia.

— La ce bun? N-o să te primească.

— Ştie cine sunt. Am fost invitatul său la masă.

Bill nu mai avea nicio ezitare. Ştia ce are de făcut. Va merge să-l caute pe tânărul locotenent, care venise în întâmpinarea sa la vapor. Îi va cere să-i mijlocească o întrevedere cu guvernatorul. Numai că trebuia să se grăbească, pentru că expulzarea se producea peste douăzeci şi patru de ore.

— În orice caz, vreau să-mi încerc norocul. O să merg chiar în seara asta.

Carol începu să plângă: „Bill... Bill...”

Se aplecă spre ea şi o îmbrăţişă afectuos.

— Hai, îi zise el, vino cu mine la hotel.

— Nu, mi-e frică să-l întâlnesc pe Buck. Dacă demersul tău va da greş, n-aş avea curajul să-l întâlnesc. Ascultă, adăugă ea după o pauză, o să mă întorc la maharajahă. La ea am tras când am părăsit hotelul.

— Oh, Doamne, nu lipsea decât asta!

— Nu-ţi fie frică. O să stau bine la ea. Du-te şi caută-mi

mantoul. Cere-i lui Joey să-mi schimbe jetoanele. O să trec prin grădină. Nu mai vreau niciodată să calc prin sala de jocuri.

— Foarte bine. Ne întâlnim la ieşire.

Ea se ridică, coborî cele câteva trepte ale terasei şi dispăru în umbra grădinii.

Bill merse şi-l căută pe Joey, care, ca din întâmplare, era puţin ameţit. În timp ce ordonanţa maharajahului îi dădea o grămadă de bancnote, se întoarse şi-l văzu pe domnul Botlivala care-l urmărea cu ochi răi. În acelaşi moment, marchiza se apropie de el, cu faţa schimonosită de furie şi gelozie.

— Pleci? întreba ea.

— Da.

— Cu ea?

— Da.

— Ştii că se îmbarcă pe *Rajputana?*

— Nu mi-a spus nimeni.

— Eu ştiu.

— Cine ţi-a spus?

— Aha, te interesează! zise ea cu un zâmbet care avu darul să-l enerveze pe Bill.

— Vorbeşte!

— Ei bine, este obligată să plece.

— Ah?

— Bill! se apropie de el, atingându-l.

— Ce?

— Rămâi. O să-mi porţi noroc.

— Nici nu te gândi.

Se întoarse pe călcâie şi cum tocmai trecea prin spatele scaunului maharajahului, Jelly se întoarse pentru a-l întreba:

— Ce i s-a întâmplat lui Carol astă-seară?

— Nu ştiu, răspunse Bill, care adăugă: Nu se simte prea bine, o conduc acasă. O să mă întorc mai târziu.

— Are mult noroc azi. A câştigat mulţi bani. Nefericire în dragoste...

Dar Bill nu auzi restul frazei.

O depuse pe Carol la palatul maharajahei şi după ce o părăsi, se gândi „Doamne, Dumnezeule! Ce s-ar fi întâmplat dacă n-aş fi fost aici? Când te gândeşti ce importanţă pot avea lucrurile mărunte!”

Ajungând la hotel, Bill întrebă de Buck la recepţie, dar acesta nu se întorsese încă. Ceru la telefon Palatul guvernamental şi i se răspunse că locotenentul Forshyte asista la un dineu oficial la Taj Mahal. Bill mulţumi şi se

îndreptă rapid spre restaurant.

Banchetul nu se terminase. Convivii, foarte numeroşi, erau încă la masă. Toţi aveau aerul că se plictisesc de moarte. Unii începuseră să danseze, alţii îi priveau. Bili îl căută cu privirea pe locotenentul Forshyte şi-l descoperi. Era în civil.

Scrise câteva rânduri, îl chema pe chelner şi-i ceru să ducă mesajul bărbatului înalt şi blond, care se afla în capătul mesei. Aproape imediat îşi zise: „Pierdere de vreme!”, îşi privi ceasul. Era unsprezece fără un sfert. Guvernatorul era poate adormit acum... şi tocmai atunci apăru locotenentul Forshyte, cu un mare zâmbet pe faţă.

— Bună seara!

— Bună seara. Îmi pare rău că vă deranjez, dar este vorba de o problemă foarte importantă.

— Dacă vreţi să fac ceva pentru dumneavoastră...

— Puteţi veni cu mine cinci minute la bar?

— Hmm. Mi-e cam greu să-i părăsesc pe invitaţi.

— E o chestiune de viaţă şi de moarte... sau aproape.

— Să mergem, zise tânărul, după o nouă ezitare.

Se instalară la bar, într-un colţ al salonului plin de zgomot, şi după ce comandară cocktailuri, Bill se gândi: „În cursul existenţei mele am fost un orator destul de bun,

dar acuma trebuie să excelez”.

— Dragă prietene, începu el, nu v-aş fi deranjat, dacă chestiunea n-ar avea o oarecare gravitate. Este vorba de domnişoara Halma. Aş vrea să-i vorbesc guvernatorului despre ea. Nu ştiu dacă ştiţi ce s-a întâmplat.

— Da, sunt la curent, răspunse locotenentul, a cărui faţă îşi luase o expresie de vid şi exasperare, caracteristică persoanelor oficiale.

— Este una din cele mai bune prietene ale mele. Aş vrea s-o ajut.

— N-are deci intenţia să plece în linişte? Noi am aplicat totuşi decizia, cu cel mai mare tact posibil.

— Nu. N-are intenţia să plece.

— De ce? Are motive serioase de demonstrat? în asta constă dificultatea. Este o poveste pe care nimeni nu o cunoaşte la Bombay.

Chelnerul aduse cocktailurile şi BIII îşi zise: „Hai, băiete, azvârle-te cu capul în apă”.

— Îl cunoaşteţi pe Homer Merrill? începu el.

— Cum să nu! E cunoscut în toate Indiile.

— În aceeaşi măsură este unul dintre marii mei prieteni. Am făcut studiile împreună...

În această perioadă a anului ţânţarii nu erau atât de

agresivi şi domnul şi doamna Moti, se răcoreau pe terasa bungalowului lor, în timp ce micul Ali, cu picioarele strânse sub el, se juca cu cobaiul său. Doamna Moti tocmai termina de cusut un sari de un alb imaculat. Colonelul era absorbit în lectura unei reviste ştiinţifice. Afară, se auzeau chemările păsărilor de noapte şi uneori, strigătul îndepărtat al câte unui vânzător ambulant. Deodată, se auziră scrâşnind frânele unei maşini şi uşa grădinii se deschise. Colonelul nu se mişcă. Doamna Moti se ridică să vadă ce este. O vizită la ora aceasta era ceva neobişnuit. În interiorul casei se auziră paşi. Ali tresări şi alergă spre uşă, în momentul în care Buck şi doamna Moti intrară pe terasă.

— Sahib Buck! Sahib Buck! strigă copilul, înconjurând cu mânuţele sale mijlocul prietenului său. Plecăm în seara asta?

Zgomotul vocilor, îl smulse pe colonel din lectură. Ridică ochii şi, observându-l pe Buck, înţelese ca şi Bill, că i se întâmplase un lucru îngrozitor. „Asta este, gândi el, ea şi-a anunţat plecarea”. Surpriza îl ţintuise pe locul său. Niciodată nu-l crezuse pe Buck atât de sensibil. Toate calculele sale se dovediseră a fi greşite.

— Nu, Ali, zise Buck copilului. Nu plecăm în seara asta.

Am venit doar să vorbesc cu colonelul Moti. Ai face mai bine să-l duci să se culce, adăugă el în engleză întorcându-se către Indira. Este mult mai perspicace decât credeam. O să mă duc să-i spun bună seara.

Indira puse mâna pe umărul lui Ali şi-l duse încet spre interiorul casei. Cum ieşiră, Buck se apropie de colonel.

— Aplecat, zise el. Ştii unde este?

Indira îl ajută pe copil să se aşeze în pat, după care plecă să-i caute cobaiul. Deoarece părea neliniştit, îl asigură că Buck va veni să-l vadă înainte de plecare. Totuşi, nu se gândea deloc la Ali. Se gândea numai la groaza şi disperarea pe care le citise pe faţa lui Buck şi nu înceta să-şi repete: „Moli a depăşit orice limită”.

Ştia că soţul său este un om deosebit, strălucitor, un bărbat ilustru, dar avea şi momente când era inuman. Era specialist în rezolvarea ecuaţiilor, inventarea serurilor şi înţelegerea celor mai abstracte date despre sociologie şi economie politică, dar nu înţelegea nimic din ceea ce erau semenii săi. Cu Buck, mersese prea departe şi fără îndoială, asta era una din cauzele dramei pe care o simţise de la vizita pe care acesta o făcuse, în acea după-amiază. Fierbea de dorinţa de a interveni, de a face ceva, dar nu voia să tulbure întrevederea lui Buck cu soţul său. Ştia că

este o afacere între bărbaţi şi era mai bine să nu se amestece. Ştia că atunci cânt lucrurile se vor încurca, vor veni amândoi să-i ceară sfatul.

Deodată recunoscu vocea lui Buck. Nu vorbea, ci ţipa: „Tu ai vrut-o! Poţi fi mulţumit! Spală-te pe cap cu ţara ta cu tot! O s-o caut! O s-o găsesc! O s-o însoţesc oriunde va merge!”

„Trebuie cu orice preţ să împiedic asta, îşi zise Indira cu inima strânsă. Ar fi sfârşitul operei lor, sfârşitul lui Buck. Sfârşitul lui Moti”.

Ea trecu pe verandă. Buck şi Moti se îndreptară spre uşă şi păreau a veni în întâmpinarea ei. La vederea soţului său, Indira fu cât pe ce să izbucnească în râs. Colonelul, întotdeauna atât de grav, atât de stăpân pe el, avea aerul atât de năuc, că era irezistibil.

— Mergem la Djai Mahal, o anunţă el pe soţia lui. Trebuie să-l însoţesc pe Buck.

Ochii colonelului scânteiară. Îndira n-avea nevoie să-l întrebe pentru a şti ce se întâmplase.

— Nu-l uita pe Ali, zise ea întorcându-se spre Buck. Nu vrea să adoarmă până nu-i vei spune noapte bună.

— Da, mă duc, răspunse Buck, îndreptându-se spre camera copilului. Îndira ştia prea bine că nu la Ali se

gândea el.

— E prea târziu acum, îi declară ea soţului său, de cum se treziră singuri. Trebuie neapărat s-o regăseşti pe Carol, şi s-o forţezi să se întoarcă cu Buck, la Jellapore, orice s-ar întâmpla. Tu te-ai crezut un fel de Dumnezeu. Nu te-ai gândit că ai de-a face cu un om din carne şi sânge.

Moti nu răspunse. Ochii săi aveau acea expresie particulară pe care o căpătau când după lungi eforturi reuşea să facă o descoperire de laborator.

Cu tot vacarmul care îi înconjura, locotenentul Forshyte nu pierdu niciun cuvânt din povestirea lui Bill.

Atunci când acesta din urmă îi zise:

— Acum, vă daţi seama că trebuie făcut ceva, nu-i aşa? el răspunse:

— Da, trebuie acţionat imediat. Şeful nu este prea uşor de abordat. Are dispepsie şi nu-i place să fie deranjat seara... Aş putea să vă spun că este imposibil, dar mi-ar părea rău să nu pot dovedi contrariul. Mergem chiar acum. Vă însoţesc.

— Şi banchetul dumneavoastră?

— Oh! invitaţii mei pot aştepta. Înţelegeţi, adăugă el surâzând, n-o să-mi poarte pică. Reprezint Guvernul şi ei sunt comercianţi, în acelaşi moment, Bill îl observă peste

umărul locotenentului Forshyte pe Botlivala care se îndrepta spre ei, făcându-şi drum printre mese.

„Bun! gândi el. Lată ce-mi lipsea!” Nu era niciun mijloc de a-l evita pe Botlivala, ba mai mult, trebuia să fie foarte precaut. Încă un scandal şi toate şansele ca lucrurile să se aranjeze vor fi iremediabil compromise.

Forshyte se ridică şi deschise drumul. Botlivala părea că nu-l vede. Poate nici nu-l cunoştea.

— Bună seara, domnule Botlivala! zise Bill cu tonul său cel mai amabil. Dar Botlivala avea aerul unui nebun. Pielea sa avea o tentă cenuşie şi ochii îi ieşiseră din orbite.

— Unde este ea? întrebă el, îmi aparţine. Unde ai dus-o?

— Fii calm, răspunse Bill. Am dus-o la hotel. Nu se simţea prea bine. Să trecem în hol, ne vom simţi mai în largul nostru ca să vorbim. Puse mâna pe umărul acestui *parsi* şi continuă: N-ai niciun motiv să te înfurii în halul ăsta.

— Vreau să ştiu unde este ea, asta-i tot. Deja ţi-ai bătut joc de mine odată. Nu voi tolera repetarea acestui lucru.

Fără să aibă aerul, Bill îl împinse pe Botlivala până în hol. Dacă ar reuşi să-l ducă spre uşa care dădea spre port, ar fi salvat. Orice s-ar întâmpla în continuare, era sigur că nu avea martori.

Forshyte se oprise pentru a-i aştepta.

— Scuzaţi-mă câteva minute, îi zise Bill. Vă voi ajunge imediat din urmă.

— Grăbiţi-vă, altfel guvernatorul se va culca şi totul va cădea baltă.

— Vin într-un minut; pe urmă, întorcându-se spre Botlivala îi spuse: Vino pe aici, să discutăm. În timpul ăsta, îl conducea în spatele scării celei mari. Locul era pustiu şi la adăpost de privirile indiscrete.

Furia lui Botlivala crescuse. Omuleţul era turbat. La colţul gurii i se prelingea un fir de salivă.

— N-am să tolerez un nou afront, strigă el şi Băgând mâna în buzunar, scoase un pistol.

Dacă n-ar fi fost atât de grăbit, Bill ar fi rezolvat altfel lucrurile. Ar fi încercat să-l calmeze pe mizerabil, să-l facă să raţioneze, dar n-avu timp.

Totul se petrecu cu viteza unui fulger. Pumnul lui Bill îl lovi în partea stângă a bărbiei grase. Ochii bulbucaţi se măriră, ca apoi să se închidă. Capul căzu pe spate. Revolverul sări în aer şi domnul Botlivala lunecă de-a lungul peretelui, căzând încetişor cu bărbia în piept. Bill îl făcuse pur şi simplu knockout.

Bill ridică revolverul, îl băgă în buzunarul pantalonilor şi

câteva momente mai târziu, veni în întâmpinarea locotenentului Forshyte.

— La drum, zise el.

— Nu v-a trebuit mult timp ca să scăpaţi de el, observă Forshyte, în timp ce urcau într-un taxi. Cred că a vrut să vă împuşte.

— Acest individ a fost întotdeauna un încurcă lume, declară Bill lăsându-se să cadă pe bancheta maşinii.

Aspectul palatului guvernatorului nu avea nimic încurajator. Doar două sau trei lumini licăreau la ferestre. La vederea taxiului, garda Sikh cu uniformă purpuriu şi auriu, îşi încrucişa armele, dar imediat îl recunoscură pe locotenentul Forshyte.

În hol, tânărul locotenent îi zise lui Bill:

— Aşteptaţi-mă aici până vorbesc cu şeful. Ar fi mai bine.

Bill se aşeză deci, într-un fotoliu mare din lemn de teck sculptat. În umbră, distinse silueta unui servitor hindus care nu-l scăpa din ochi.

Era pentru prima dată după două ore când avea timp să reflecteze. Până acum nu făcuse decât să-şi asculte instinctul.

„Cred că până acuma, gândi el, nu m-am comportat ca

un imbecil. Dacă aş fi zis da propunerii făcute de Ca rol de a ne recăsători, ne-am fi îmbarcat amândoi pe *Rajputana* şi am fi putut duce o viaţă foarte fericită. Încercând s-o regăsesc pentru Buck, este poate o nebunie. Cine-mi garantează că nu se va termina prost?”

Totuşi, instinctul care-l împinsese să acţioneze îi zicea că aceste argumente sunt false. De unde-i venea această presimţire? Pe ce se baza ea? Nu-şi putea răspunde. În orice caz, îşi dădea seama că ceea ce îl împingea era mai puternic decât voinţa sa. „Pe onoarea mea, hinduşii au poate dreptate, îşi zise el. Liberul-arbitru nu este poate decât o iluzie. Suntem pur şi simplu jocul întâmplării”.

Îşi mai zise că poate Carol, după ce rătăcise pe drumuri greşite vreme de atâţia ani, în sfârşit găsise drumul cel bun. Poate că această fiică de fermier suedez era destinată să muncească alături de Buck în satele pierdute în fundul junglei. Era sănătoasă şi robustă. Nu era proastă şi mai presus de orice, îl iubea pe cel pe care-l alesese, în această viaţă, lucrul de care ai cea mai mare nevoie este o bună direcţie, un ţel spre care să tinzi. Tocmai asta îi lipsise lui Bill. Vagabondajul său continuu îi atrăsese lui Carol atâtea necazuri. Dacă intervenţia sa va reuşi, Carol va fi poate salvată. Totuşi, Bill n-avea deloc încredere în

rezultat. Şi-l amintea cu o claritate surprinzătoare pe guvernatorul preşedinţiei din Bombay, aşa cum îl văzuse la ultimul prânz la care fusese invitat. Era un om aspru, incapabil de sentimentalism, foarte pe picioarele lui şi strict în aplicarea regulamentului.

Uşa se deschise în sfârşit şi apăru Forshyte. Cum ar fi putut Bill vreodată să-i mulţumească? Acţionase numai din cumsecădenie, pentru că n-ar fi avut niciun motiv să intervină în favoarea a doi necunoscuţi, Carol şi el.

— S-a aranjat, anunţă Forshyte. Guvernatorul acceptă să vă vadă, cu condiţia să-l scuzaţi că vă primeşte în halat de casă.

— Mi-ar fi indiferent chiar dacă ar fi gol puşcă, spuse Bill. Şi atunci, făcu un lucru care pentru el era complet neobişnuit şi care îl lăsă pe locotenent cu gura căscată. Îl apucă pe Forshyte de umeri şi-l strânse la piept cu căldură.

— Dacă nu vă deranjează, zise acesta cu jumătate de voce, o să mă reîntorc la banchetul meu. Rolul meu s-a terminat. Este rândul dumneavoastră acuma.

— Mulţumesc. O să încerc să vă revăd cât pot de repede.

Camera era o mică bibliotecă confortabilă aranjată cu

drag de soţia guvernatorului. Guvernatorul însuşi era aşezat la birou. La vederea lui Bill, puse jos romanul poliţist pe care tocmai îl citea, îşi scoase ochelarii şi se ridică. Era un om micuţ. Era slab ca o aţă şi părea totalmente gri... chiar şi halatul de mătase era de culoare gri.

— Domnul Wainwright?

— Eu în persoană.

— Vreţi să vă aşezaţi? Imediat adăugă: îmi amintesc că aţi prânzit aici la palat, acum câteva săptămâni. Verişoara mea Dorothy mi-a vorbit de dumneavoastră într-o scrisoare. Mi se pare că sunteţi în relaţii foarte bune cu ea.

— Da, suntem buni prieteni, recunoscu Bill, care nu se putu împiedica să-şi zică în gând: „Tu nu crezi chiar asta!”

— Am multă afecţiune pentru Dorothy, reluă guvernatorul.

„Atunci, lucrurile se anunţă destul de bine”, gândi Bill, din nou. Era curios că tocmai acel prânz care-l plictisise peste măsură şi acea scrisoare pe care o rupsese în bucăţele şi o arsese în scrumiera de la hotelul Green, fuseseră pentru el cele mai bune referinţe.

Guvernatorul rămânea impasibil şi serios. Bill avu impresia că nu ştie să râdă. După o pauză scurtă,

continuă:

— Forshyte mi-a spus că vreţi să interveniţi în favoarea domnişoarei... Ezită, dar Bill se grăbi să spună:

— Domnişoara Carol Halma.

— Da, asta era. Este un nume nemaiauzit şi greu de a ţi-l aminti.

— Este pseudonimul său. Domnişoara Halma este de origine suedeză. Numele său adevărat este Olga Janssen.

— Aha! Este o artistă, fără îndoială.

— Da, răspunse Bill. Cuvântul „artistă” făcea mai bine decât „cântăreaţă de music-hall”. Era mai bine aşa...

— În concluzie, consideraţi că ceea ce i se întâmplă acestei tinere femei este nejustificat.

— Exact, recunoscu Bill. Dar nu-i numai asta.

Pronunţând aceste cuvinte, avu impresia că-i trezise interesul guvernatorului.

— Aţi face mai bine să-mi povestiţi varianta dumneavoastră. Forshyte mi-a suflat câteva cuvinte. Cazul mi se pare ieşit din comun.

„Haide, îşi zise Bill, iată-ne la începutul drumului”.

Nu era un bun povestitor, dar ştia că totul depindea de modul în care va prezenta lucrurile. Erau foarte multe lucruri greu de explicat şi foarte multe altele în defavoarea

lui Carol. Se aplecă puţin înainte şi începu să povestească.

Nu ştia dacă puţinul pe care 1 – 1 povestise Forshyte guvernatorului, îi treziseră acestuia interesul pentru a asculta mai mult. Guvernatorului îi plăceau romanele poliţiste pentru a-şi mai schimba gândurile, dar îi plăcea şi mai mult să asculte povestiri. Cariera sa oficială era marcată de o serie de succese strălucitoare, dar cariera sa ca bărbat fusese un lamentabil eşec. Îşi puse ochelarii pe birou şi se răsturnă în fotoliu, pentru a asculta mai bine.

Bill îi povesti lucrurile mult mai bine decât i le povestise lui Forshyte. Forţa intimă care-i împinsese până acuma îi veni încă o dată în ajutor. La fel ca un actor rutinat care-şi urmăreşte din ochi auditoriul, observa efectul produs de fiecare frază asupra interlocutorului său. Cu toate că în faţă să se afle o figură imposibil de descifrat, acea forţă îl împingea înainte şi-i insufla curaj. „Îl interesează, îşi zicea în sinea sa, vorbind în continuare. Nu trebuie să-i ascund nimic. Trebuie să-l ţin cu sufletul la gură”. Şi astfel, merse până a-i povesti rolul pe care-l avusese în viaţa lui Carol, faptul că o iubea, dar acţiona astfel numai şi numai în interesul fericirii ei şi a lui Buck.

Vorbi timp de douăzeci de minute şi nici un singur moment atenţia guvernatorului nu scăzuse.

În momentul în care termină, omuleţul gri se agită în fotoliul său şi declară:

— Este o istorie grozavă. Am început să înţeleg de ce Forshyte era atât de impresionat. Tăcu pentru a reflecta mai adânc, pe urmă, punându-şi ochelarii, începu să bată darabana pe biroul său. Avea o adevărată slăbiciune pentru tăcerile prelungite. Le cunoştea puterile de multă vreme şi învăţase să le măsoare efectele deconcertante asupra celorlalţi. Bill se simţea ca pe jar.

În final, Guvernatorul catadicsi să vorbească.

— Înţeleg acum rostul intervenţiei dumneavoastră După ce v-am ascultat povestirea, sunt dispus să fac unele concesii. Am cel mai mare respect pentru Merrill. Ne-a adus imense servicii în Indii. Dimpotrivă, cred că domnişoara Halma nu-i va face prea bine.

— Sunt în întregime de acord cu dumneavoastră, domnule. Şi colonelul Moţi, de asemenea. Dacă domnişoara Halma părăseşte ţara, va fi un dezastru pentru Merrill, pentru că el o va urma.

El trişă un pic, menţionând numele colonelului. Nu ştia dacă acesta îşi schimbase părerea.

— Domnişoara Halma s-a înconjurat de oameni compromiţători, ca să nu spun mai mult, reluă

Guvernatorul. Am. Avut necazuri continue la Jellapore. Acest Botlivala este un escroc notoriu. Cât despre Baroană şi doamna Trollope...

Bill îl întrerupse:

— Mi-e teamă, domnule, că toate astea sunt din vina mea. Eu le-am prezentat domnişoarei Halma pe Baroană şi doamna Trollope. Noi am călătorit pe acelaşi vapor. Niciuna dintre aceste două femei nu au fost pentru ea ceea ce se cheamă „o prietenă”.

— Am impresia că doamna Trollope a făcut multe greutăţi tuturor. De astfel, am aflat din surse demne de încredere că domnişoara Halma lucra pentru Baroană.

— Nu-i adevărat, domnule. Baroana a încercat să o angajeze ca directoare a unui local de noapte, dar ea a refuzat. Pot să vă întreb de unde deţineţi aceste informaţii? adăugă Bill. Asta m-ar ajuta să văd mai clar lucrurile.

— Nu, răspunse guvernatorul. Nu sunt autorizat să vă spun care este sursa mea de informare. Pot doar să vă spun că este vorba de o femeie foarte sus plasată, care a fost pusă la curent cu activitatea Baroanei în Italia.

Bill tresări. Simplul cuvânt „Italia” îi dăduse cheia misterului. Această femeie plasată atât de sus nu era alta

decât marchiza. Împinsă de pasiunea ciudată pe care o simţea pentru el, vrusese să se debaraseze de Carol, pe care o considera ca pe o rivală. Procedeul nu era prea rău: să o denunţe pe Baroană, ceea ce nu era de loc greu şi să o implice şi pe Carol în această poveste. Din acest motiv ştia ea, că rivala să vă îmbarca pe *Rajputana.* „E momentul să fii prudent”, se gândi Bill. Avea un serios atu în mână. Totul era să ştie să se servească de el. Dintr-odată înţelese că cea mai bună politică este să facă probă de perseverenţă.

— Mi-e teamă că informatoarea dumneavoastră nu este demnă de încredere, declară el.

— Ce vă face să insinuaţi un astfel de lucru?

— Faptul că marchiza o detestă pe Baroană, se trage de la aceea că, aceasta şi-a început cariera într-una din casele dirijate de Baroană.

Pentru prima dată de la începerea întrevederii, guvernatorul păru să iasă din rezerva sa glacială.

— De unde ştiţi asta?

— Chiar marchiza mi-a spus.

— Cum poate ca o femeie atât de sus plasată, nevasta unui general italian, să dezvăluie astfel de lucruri unui bărbat.

A tăcea era compromiţător. Nu trebuia ascuns nimic.

— Ei bine, iată, răspunse Bill, în cursul sejurului meu în Indii, am avut ocazia să o cunosc pe marchiză intim... chiar foarte intim. M-a însoţit la Calcutta şi Madras. Cred că era geloasă pe domnişoara Halma.

Declaraţiile lui Bill produseră un efect neaşteptat. Faţa pietrificată a guvernatorului se însufleţi. În jurul ochilor săi albaştri apărură mici riduri. O cută amuzantă îi ridică colţurile buzelor. Gheaţa era spartă.

— Haide, spuse guvernatorul, încep să cred că în loc de a o expulza pe domnişoara Halma, trebuie s-o iau sub protecţia mea ca să o apăr împotriva amicilor săi.

Bill se reţinu să nu zâmbească.

— V-am povestit totul, domnule, zise el. Nu v-am ascuns nimic.

— Nu văd ce-aţi mai putea adăuga, remarcă guvernatorul pe un ton sec.

Dar guvernatorul se gândea la altceva, la ceva care umplea de încântare gândirea sa anglo-saxonă. Era încântat la gândul că un mare şef italian luase de soţie o femeie ieşită dintr-o casă de toleranţă. Ridurile de expresie se accentuară şi mai mult şi el murmură:

— Clar că n-am înţeles niciodată rasa italiană. Dar asta

nu are legătură cu problema, se grăbi el să adauge, cu faţa redevenită brusc serioasă. M-am gândit mult în timp ce v-am ascultat. Cred că putem ajunge la un compromis. Se pare că s-a făcut exces de zel în privinţa domnişoarei Halma şi de altfel, nu putem renunţa la serviciile lui Merrill. Ne-ar fi imposibil să-l înlocuim”.

— Da, domnule, zise Bill cu umilinţa unui băieţel care fusese pedepsit.

— Propun să anulăm expulzarea (Bill îşi reţinu răsuflarea) cu condiţia ca domnişoara Halma să devină soţia lui Merrill şi să-l însoţească la Jellapore şi de asemenea, să ne dea cuvântul că nu se va întoarce la Bombay timp de trei ani.

— Sunt convins că nu va obiecta în privinţa asta, declară Bill. Sunt sigur că n-are nici cea mai mică dorinţă să mai pună piciorul la Bombay.

— Nu văd niciun inconvenient să meargă la Madras sau la Calcutta, continuă guvernatorul, totuşi aş sfătui-o să evite să se arate la Delhi.

— Da! Da! repeta Bill, dar o umbră veni să-l întunece bucuria. Guvernatorul nu-şi terminase discursul.

— Oamenii au memoria scurtă. De acum până în trei ani, vor uita că doamna Merrill a fost cândva domnişoara

Halma. Şi, după trei ani, climatul din Jellaporeâi va schimba trăsăturile astfel, că nimeni nu se va mai întoarce pe stradă după ea”. Îşi puse ochelarii şi întrebă: Acest compromis vi se pare satisfăcător, domnule Wainwright? Din partea mea cred că am cântărit bine faptele.

Guvernatorul puse mâna pe romanul său poliţist.

— Permiteţi-mi să vă spun, domnule Wainwright. Că mi-aţi relatat o istorie excelentă cu talentul unui mare povestitor.

Bill se ridică şi se apropie de birou. Guvernatorul se ridică la rândul său şi-i întinse mâna.

— Mulţumesc, domnule, îi zise Bill. Vă sunt mai recunoscător decât vă închipuiţi.

— Am încercat să fiu echitabil, răspunse guvernatorul. La Bombay nu este uşor să găseşti soluţia cea mai bună. Totul e atât de complex. Deci, la revedere şi transmiteţi verişoarei mele, toate cele bune.

În taxiul care-l conducea la palatul maharajahei, Bill, un pic enervat de întrevedere, începu să râdă, gândindu-se la reacţia guvernatorului când îi vorbise de marchiză. Îşi dădea foarte bine seama că aceste dezvăluiri îi permiseseră să câştige partida.

„Drace! gândi el. N-aş fi crezut niciodată ce înseamnă să

fii bădăran!”

O regăsi pe Carol în micuţul salon, unde glonţul tras de maharajahă asupra surorii sale, ciobise lustra de cristal. Maharajaha şi trei prietene ale sale jucau la o masă, *mahjong.* Lângă ele, pe o măsuţă, erau puse o cutie de bomboane şi o sticlă de şampanie într-o frapieră. Carol, care-şi schimbase rochia, privea distrată.

Bill îi zise bună seara maharajahei, se înclină în faţa celor trei femei şi apropiindu-se de Carol, îi zise:

— Totul este în regulă. Hai să mergem.

— Perfect, răspunse ea pe un ton placid.

Se ridică pentru a-l urma pe Bill, ca un copil ascultător. Îşi luă rămas-bun de la maharajahă şi-i mulţumi că o găzduise.

— Noroc! îi ură Nelly Chandragor.

Carol îşi luă dintr-un colţ caseta cu bijuterii şi două pachete învelite în hârtie albă.

— Lasă-mă să-ţi duc caseta, zise Bill.

— Dacă vrei. Într-adevăr, ai aranjat totul? întrebă Carol, după ce ea şi Bill se aşezară în taxi.

— Da, şi îi povesti despre întreaga sa întrevedere cu guvernatorul. Nu-i omise niciun detaliu. Vorbea cu o volubilitate extraordinară. Radia şi ar fi vrut să-i transmită

şi lui Carol veselia lui. După ce termină, ea rămase tăcută un moment, pe urmă sfârşi prin a zice:

— Ce transformare extraordinară s-a petrecut cu tine!

— Da, nu-i aşa? răspunse Bill râzând.

— Tu eşti un băiat grozav.

— Oh! Nu-s chiar atât de rău în genul meu.

Şi atunci, dintr-odată, ea începu să plângă încetişor, fără să facă zgomot. Bill îi luă mâna:

— Vino-ţi în fire, micuţo. Vino-ţi în fire! O să ajungem imediat la hotel.

— Nu te ocupa de mine, Bill. Mi-a fost atât de frică. Plâng din cauza reacţiei.

— O să fii cuminte acuma?

— Da, dragul meu Bill. Nu vreau decât asta.

— Îmi promiţi să nu-i faci necazuri lui Buck?

— Cum poţi să mă întrebi astfel de lucruri? Unde este el acum? O să-l găsesc la hotel?

— Nu ştiu. A plecat să te caute. Trebuia să meargă la Moţi şi la Djai Mahal.

— Oh, Bill, îl iubesc atât de mult! N-o să i se întâmple nimic sper?

— Nu. Mâine o să plecaţi amândoi la Jellapore.

Se făcu tăcere pentru puţină vreme, după care Bill o

întrebă pe Carol: Ai mai văzut o epidemie de holeră?

— Nu.

— Nu e ceva prea grozav de văzut.

— Mi-este indiferent... atâta timp cât sunt cu Buck.

— Încerc numai să te pregătesc. S-a terminat cu „Paradisul terestru” şi, cu un frison pe şira spinării îşi aminti cuvintele guvernatorului: „După trei ani, climatul din Jellapore...”

Taxiul încetini şi se opri în faţa intrării de la Taj Mahal, care dădea spre port. Carol şi Bill coborâră. Era târziu şi holul era pustiu. Cineva probabil, îl descoperise pe Botlivala sau acesta îşi revenise şi o ştersese. Bill atinse revolverul pe care-l băgase în buzunar. „Hei, gândi el, eu care voiam aventuri, ei bine, n-am de ce să mă plâng!”

— Ştii, o anunţă el pe Carol, nu am intenţia să mai urc.

— Cum vrei.

— Aş vrea să-mi iau rămas-bun de la tine, aici.

Ea îl privi mirată.

— Cum, nu vrei să-ţi iei adio de la Buck?

— Da, dar prefer să fiu singur cu el.

— Înţeleg.

Ea îi arătă două pachete.

— Ai fost deja atât de bun, Bill, că de abia îndrăznesc să-

ţi mai cer un serviciu, dar nu ştiu ce să fac cu chestiile astea.

— Ce-s astea?

— Bijuteriile mele... pachetul cel mare este pentru Botlivala, cel mic, pentru fratele lui Jellapore. De altfel pe fiecare dintre ele este scris numele. Numai că nu ştiu cum să fac să le parvină.

— Dă-mi-le. O să mă ocup eu. O să-l rog pe avocatul companiei să le trimită.

— Noapte bună, micul meu Bill.

— Noapte bună. Pe urmă adăugă: Nu-i mai spune lui Buck că ai fost cât pe ce să fii expulzată. Păstrează asta pentru tine.

— Am înţeles. Nu-i voi spune niciodată.

— Scrie-mi câteodată. Ţine-mă la curent cu ce ţi se mai întâmplă.

— Promit. Fă şi tu la fel.

— La revedere.

— La revedere.

Carol îşi aplecă frumosul său cap şi se îndepărtă cu paşi rari. Bill o urmări din ochi până când dispăru. După ce aşteptă un moment pentru a-i lăsa timp să ia ascensorul, se îndreptă spre recepţie şi dădu dispoziţie să fie anunţat

când se va întoarce Buck. Acestea fiind făcute, merse drept spre bar şi comandă un gin. Brusc, cu toată mulţimea şi zgomotul se simţi îngrozitor de singur. „Şi aşa va fi până la sfârşitul zilelor mele”, îşi zise el cu un suspin.

Era aproape ora două noaptea, când Bill îl observă pe prietenul său la intrarea sălii. Buck avea aceeaşi privire pierdută şi părul în cea mai mare dezordine. Bill se ridică imediat şi se grăbi spre el.

— Ai găsit-o? întrebă Buck.

— Da. Totul este în regulă. Carol s-a urcat în camera sa. Pleacă mâine cu tine la Jellapore.

Buck se lăsă să cadă pe un scaun ce se afla în apropierea sa. Era alb ca varul.

— Ai face mai bine să bei ceva, o să te remonteze, îl sfătui Bill.

— Nu, urc ca s-o întâlnesc.

— Cum vrei...

— Eşti un om grozav, Bill.

— Bine, bine.

Buck se ridică.

— Haide, bătrâne, zise Bill, Noapte bună şi la revedere.

— Cum aşa, la revedere?

— Tu pleci mâine, nu-i aşa? Eu plec poimâine. Aşa că e

mai bine să ne luăm rămas-bun imediat.

— Înţeleg, murmură Buck, care simţea renăscând în el vechea prietenie pentru tovarăşul său. Ai dreptate. Când crezi că o să mai vii?

— Nu ştiu nimic. Poate într-una din zile. Scrie-mi.

— Am înţeles. Şi tu, scrie-mi. Nu face ca ultima dată când ne-am despărţit.

— Nu.

— Noroc mult.

— Noroc mult.

După plecarea lui Buck, Bill înghiţi al doilea cocktail, dar nu mai putu suporta atmosfera barului. Plăti consumaţia şi plecă să se culce.

Rajputana rămăsese impregnată de mirosuri de jasmin mult timp după ce părăsise cheiul, care colcăia de mulţimea venită să asiste la plecare. Marele vapor lăsase în urmă Clephanta, când mateloţii *goanis* începuseră să mături puntea de resturile azvârlite.

Rezemat de bastingaj, Bill privea Bombay-ul care se pierdea în ceaţa caldă. Era singur Taj Mahal, clădirea Ready-money, Poarta Indiilor, dispărură ca oraşul Pescarilor din „O mie şi una de nopţi”.

În acel moment, Bill îşi dădu seama că cineva se apropia

de el şi, printre mirosurile de flori veştejite, distinse un parfum înecăcios de paciuli. Se întoarse şi o observă pe Baroană.

— Iată, zise bătrâna... *Uithe* cum dispare acest oraş mizerabil. *Io* nu sunt supărată că plec.

— Nici eu.

— Ce *nhostim* că plecăm pe acelaşi vapor.

— Da, nu-i aşa?

După o lungă tăcere, Baroana întrebă:

— Ştiţi ce i s-a întâmplat doamnei Trollope?

— Nu.

— S-a omorât.

— Când? Cum? Unde? întrebă Bill, pe care noutatea îl smulsese din indiferenţa sa.

— În dimineaţa asta, Carol s-a dus s-o vadă, dar era prea târziu. Se spânzurase deja în celula sa.

Bill nu găsi nimic de spus. Sărmana doamnă Trollope sfârşise prin a otrăvi viaţa sa şi a celorlalţi. Nu mai era nimic de adăugat. Şi totuşi, era greu să-ţi imaginezi moartea sa. Bill ar fi găsit normal s-o vadă rezemată de bastingaj alături de el şi Baroană. Era făcută pentru a voiaja continuu. Adesea o comparase cu „Jidovul rătăcitor”.

Atunci, observă că ceaţa înghiţise Clephanta şi templele sale, tot aşa cum înghiţise şi oraşul. Colinele sale joase şi palmierii foşniră, după care dispărură brusc. Marea îşi schimbă puţin câte puţin culoarea. Apa noroioasă a golfului făcu loc unei ape strălucitoare, şi purpurie, caracteristică Oceanului Indian. Parfumul Indiilor se atenua, acest parfum ciudat compus din mirosuri de jasmin şi de foc de balegă, de arome şi de praf. Doi sau trei peşti zburători îşi începură zbenguielile, sărind din valurile înspumate cu alb, formând nişte dâre argintii înainte de a dispărea.

Fără niciun motiv, Bill încercă deodată un sentiment de uşurare şi de calm. Totul se terminase.

„Cred că «Patachon» este mort”, gândi el surâzând şi tare, îi zise:

— La revedere.

— Ce spuneţi? îl întrebă Baroana.

— Nimic. Îmi vorbeam mie însumi.

SFÂRŞIT